

Father (Phụ)

Contents

Father (Phụ)	2
1. Chương 1: First Child	3
2. Chương 2: Second Child	4
3. Chương 3: Third Child	7
4. Chương 4: Fourth Child	9
5. Chương 5: Fifth Child	11
6. Chương 6: Sixth Child	13
7. Chương 7: Seventh Child	16
8. Chương 8: Eighth Child	17
9. Chương 9: Ninth Child	19
10. Chương 10: Tenth Child	22
11. Chương 11: Eleventh Child	24
12. Chương 12: Twelfth Child	26
13. Chương 13: Thirteenth Child	28
14. Chương 14: Fourteenth Child	30
15. Chương 15: Fifteenth Child	32
16. Chương 16: Sixteenth Child	34
17. Chương 17: Seventeenth Child	36
18. Chương 18: Eighteenth Child	38
19. Chương 19: Nineteenth Child	40
20. Chương 20: Twentieth Child	43
21. Chương 21: Twenty-first Child	45
22. Chương 22: Twenty-second Child	48
23. Chương 23: Twenty-third Child	50
24. Chương 24: Twenty-fourth Child	54
25. Chương 25: Twenty-fifth Child	56
26. Chương 26: Twenty-sixth Child	58
27. Chương 27: Twenty-seventh Child	60
28. Chương 28: Twenty-eighth Child	62
29. Chương 29: Twenty-ninth Child	65
30. Chương 30: Thirtieth Child	67
31. Chương 31: Thirty-first Child	70
32. Chương 32: Thirty-second Child	72
33. Chương 33: Thirty-third Child	75
34. Chương 34: Thirty-fourth Child	78
35. Chương 35: Thirty-fifth Child	80
36. Chương 36: Thirty-sixth Child	82
37. Chương 37: Thirty-seventh Child	85
38. Chương 38: Thirty-eighth Child	88
39. Chương 39: Thirty-ninth Child	90
40. Chương 40: Fortieth Child	93

41. Chương 40-2: Fortieth Child Plus	95
42. Chương 41: Forty-first Child	98
43. Chương 42: Forty-second Child	100
44. Chương 43: Forty-third Child	102
45. Chương 44: Forty-fourth Child	105
46. Chương 45: Forty-fifth Child	107
47. Chương 46: Forty-sixth Child	112
48. Chương 47: Forty-seventh Child	115
49. Chương 48: Forty-eighth Child	118
50. Chương 49: Forty-ninth Child	120
51. Chương 50: Fiftieth Child	124
52. Chương 51: Fifty-first Child	126
53. Chương 52: Fifty-second Child	129
54. Chương 53: Fifty-third Child	132
55. Chương 54: Fifty-fourth Child	135
56. Chương 55: Fifty-fifth Child	138
57. Chương 56: Fifty-sixth Child	141
58. Chương 57: Fifty-seventh Child	143
59. Chương 58: Fifty-eighth Child	147
60. Chương 59: Fifty-ninth Child	149
61. Chương 60: Sixtieth Child	153
62. Chương 61: Sixty-first Child	156
63. Chương 62: Sixty-second Child	159
64. Chương 63: Sixty-third Child	163
65. Chương 64: Sixty-fourth Child	166
66. Chương 65: Sixty-fifth Child	169
67. Chương 66: Sixty-sixth Child	172
68. Chương 67: Sixty-seventh Child	178
69. Chương 68: Sixty-eight Child	181
70. Chương 69: Sixty-ninth Child	184
71. Chương 70: Seventieth Child	187
72. Chương 71: Seventy-first Child	190
73. Chương 72: Seventy-second Child	193
74. Chương 73: Seventy-third Child	195
75. Chương 74: Seventy-fourth Child	198
76. Chương 75: Seventy-fifth Child	201
77. Chương 76: Seventy-sixth Child	204
78. Chương 77: Seventy-seventh Child	208
79. Chương 78: Last Child	211
80. Chương 78-2: Last Child Plus	215
81. Chương 79: Ngoại Truyện: Rượu	219
82. Chương 80: Ngoại Truyện: Búp Bê	223
83. Chương 81: Ngoại Truyện: Cổ Tích	226

Father (Phụ)

Giới thiệu

Thể loại: Tình không tương lai viễn tưởng, kỳ huyền, bất luân chi luân, ràng buộc huyết thống, phụ tử niên hạ, 8P đa c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/father-phu>

1. Chương 1: First Child

Mập thoãn thoắt băng qua một phế tích hoang tàn, hành động nhanh lẹ này hoàn toàn không hợp với hình thể của hắn. Hắn ra sức xông qua lỗ hổng trên bức tường, không để tâm lúc chui qua lỗ, thép cùng vôi lộ khỏi tường cắt qua quần áo và da thịt. Phía sau vách tường vẫn là gạch đá cùng đồ phế thải chất thành những ngọn đồi trải dài nối tiếp nhau, mắt mập xoay một vòng, sau đó, trên khuôn mặt đầy đặn lộ ra nét cười vô cùng mừng rỡ.

Tiếng chữ rửa phía xa kèm âm thanh xì xì do các phi hành khí (phương tiện bay) phát ra càng lúc càng đến gần, phi hành khí chính quy tuyệt đối không có âm xì xì gần như chói tai đó. Trong khu số năm, chỉ cần tiếng ồn máy móc vượt quá 600 héc, sẽ tính là phạm tội. Nhưng nơi này là khu ổ chuột, khu ổ chuột còn không bằng cống thoát nước khu số ba, đừng nói tới phi hành khí chính quy, dù chỉ có một phi hành khí được sửa đổi vô số lần, tả tơi đến độ phẳng phất như sắp sửa rã nát, đấy cũng là tượng trưng cho sức mạnh — bất luận phi hành khí kia có phải là được lục ra từ đồng rác rồi lắp ghép lại, hoặc dùng thủ đoạn khác có được hay không, chỉ cần bản thân có thể giữ được nó, điều đó giải thích cho tất cả.

Nếu có thể lựa chọn, mập tuyệt đối không muốn chọc tới đám người này, nhưng hắn thật sự quá đói bụng — hình thể hắn đã nói rõ: hắn phải cần đồ ăn gấp đôi người khác. Lần ăn gần nhất là ở hai tinh chuyển trước đó (một tinh chuyển là hai mươi ngày), hắn thậm chí còn muốn thê thảm hơn dân chạy nạn ở thế kỷ 21. Khi đó, người ta tốt xấu gì cũng còn rẽ cây để ăn, nhưng hiện tại là vũ trụ năm 734, mấy thứ thực vật kia chỉ có thể được trưng bày ở khu cao cấp trong thành phố, mập xuất thân từ khu ổ chuột, tới lá cây thật sự cũng chưa từng nhìn thấy. Đói đến mức hai mắt tối đen, mập có mấy lần suýt cắn tay mình nuốt xuống — hắn đã vô số lần suy nghĩ, tại sao thịt trên người hắn không ở trong dạ dày, mà lại bám trên khung xương.

Tiếng xì xì của phi hành khí lẩn quẩn quanh đó mấy vòng. Tên đầu lĩnh đeo miếng bịt mắt một bên, như một con sói hung ác đảo mắt tìm bóng mập. Trên thực tế, thực phẩm nén bị mập lấy đi cũng không nhiều, chỉ cần thủ hạ gã bớt đến phở đèn đỏ một lần là có thể mua về được. Nhưng đây là một kiểu gây hấn, tên đầu lĩnh nghĩ, nếu bang phái khác biết bang Huyết Lang gã bị trộm đồ ăn mà không tìm về được, gã căn bản không có mặt mũi ngồi ở ghế trên. Muốn làm chủ một phương ở khu ổ chuột số bảy này, mặt mũi là thứ rất quan trọng, nhưng càng quan trọng hơn chính là phải ác, nếu không, căn bản không trấn áp được đám người đã bị khu ổ chuột mai táng giới hạn đạo đức kia.

Ánh mắt tên đầu lĩnh mấy lần quét lên một đồng cặn hạt Lek, cuối cùng chỉ có thể tối mặt tùy tiện đuổi theo một hướng, gã biết, gã đã mất dấu thằng mập chết tiệt.

Đám Huyết Lang rời đi đã lâu, sau nhiều lần xác định chúng sẽ không quay lại, mập nhảy ra từ đồng cặn hạt Lek, điên cuồng chạy qua một bên nôn mửa. Cặn hạt Lek là sản phẩm phụ của một chất hóa học hạch nhân, chứa phóng xạ có hại cho con người, có thể tự động phân rã, nhưng phải để trần trong không khí dưới ánh nắng, không được chôn vào đất, nếu không sẽ làm ô nhiễm đất. Bởi vậy, ở khu ổ chuột tiền thân là bãi phế thải này, có thể thường xuyên nhìn thấy thứ đó. Nguyên nhân lớn nhất khiến người ta không dám tới gần cặn hạt Lek không phải vì tính phóng xạ của nó, mà là do nó tanh tưởi, mùi thối của nó chẳng những có thể phá hủy khứu giác, còn có thể xông mù mắt con người.

Mười ngày toàn uống nước, ngoại trừ dịch mật, mập cũng không nôn ra được gì. Dù như vậy, vóc dáng lẫn bao tử hắn vẫn cứ to lớn đáng chết. Mập xốc lại tinh thần, bắt chắp mùi tanh tưởi trên người, thậm chí còn nhắm mắt lại, hắn cứ như vậy bắt lấy gói thực phẩm nén trong ngực, xé ra lập tức cắn, nhai nuốt như hổ đói.

Dạ dày ruột cuống không còn quặn đau, mập tựa như mất sức, ngửa mặt nằm trên mặt đất, thân thể to béo tăng tăng nện xuống đất, hất lên một mảnh bụi bặm. Mập chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời, một bàn tay vẫn còn cầm bao bì thực phẩm nén không phân hủy. Bầu trời là một mảnh lam nhạt, dù ở bất cứ nơi nào trên sao Norton này, đều có thể dùng chung một vòm trời trong vắt kia. Bầu trời là đồng nhất, mà con người lại đem mình phân thành năm sáu bảy loại. Sao Norton là một đô thị vệ tinh giải trí cao cấp, bao gồm các công trình giải trí như sông bạc, quán bar, sân đấu ngầm các loại, dục vọng không đình chỉ của con người được phóng đại vô hạn ở đây. Norton 68% là đại dương, chỉ có một mảnh lục địa, từ tây sang đông được chia thành bảy khu, kiểu cách đối đãi tỷ lệ nghịch với số thứ tự của khu, khu số bảy được xem là nơi tập

trung xử lý phế thải, tên thường gọi là khu ổ chuột.

Người ở khu ổ chuột còn không bằng con chuột ở khu số năm, đây là mọi người nhận định.

Khu cao cấp Norton cũng không muốn để ý tới những kẻ nơi này, khu số bảy ở vào tình trạng thảm nổi. Một người vào lúc nào đó mất tích ở nơi nào đó trong khu ổ chuột là chuyện quái mà không lạ. Bạo lực, máu me, bóng tối lại càng tràn ngập ở mỗi góc khu số bảy, công trình chính phủ duy nhất có thể xem như ăn nên làm ra ở đây, chính là cái xưởng xử lý rác thải kia, được người nơi này trực tiếp gọi là chỗ chôn thây.

Đó có lẽ thật sự là nơi cuối cùng mình sẽ đến. Mập nghĩ, điều duy nhất hẳn có thể cầu nguyện chính là: xác chết của hẳn đừng bị mấy kẻ ở xưởng xử lý đó đây xắt một miếng, kia chặt một cục, sau đó chuyển đến chợ đen sát bên làm thành thực phẩm đen bán sỉ. Khu ổ chuột không mua nổi đồ ăn chính quy của mấy khu trước — đối phương vừa nghe là bán cho khu số bảy, liền nâng giá lên mấy lần — nên họ chỉ có thể bán sức lực hoặc một vài thứ khác để đổi lấy một chút đồ ăn sắp quá hạn, hoặc đi chợ đen mua thực phẩm đen.

Vừa nghĩ đến chuyện thực phẩm nén mình mới ăn có lẽ bị trộn lẫn vật chất bất minh nào đó, mập méo mặt một cái. Hẳn văng tục đứng dậy, chuẩn bị đi kiếm chút phục sức đeo trên người. Đồ ăn trộm được có thể chống đỡ tới bao lâu, mập quyết định thả lỏng bấy lâu, đến lúc thiếu đồ ăn, lại đi nghĩ cách, dù sao cuộc sống chính là chai sạn mà trôi qua như vậy.

Người trên đường đều dùng ánh mắt ghét bỏ tránh qua một bên, tựa như mập có bệnh truyền nhiễm gì đó. Mập phớt lờ ngăm nga, hai bên liên tiếp truyền đến một vài tiếng thì thầm nói nhỏ.

“Norton sao còn chưa cấm thứ cặn bã đó ra vào khu số năm, nhìn thấy thôi cũng không còn tâm tình đi dạo.”

“Mùi gì vậy này, Colin nhìn kiểu gì mà không thấy một cục rác to như vậy!” (Colin: một loại máy chức năng có tác dụng vệ sinh đường phố, có thể nhanh chóng xử lý rác rưởi và làm sạch không khí...)

Má mày!

Mập cười dung tục với hai cô gái ăn mặc sạch đẹp cách đó không xa, còn vươn lưỡi thô tục liếm miệng ngay trước mặt các nàng, muốn *** ô bao nhiêu cũng có, hai cô gái kia kêu sợ hãi chạy đi.

Phụt! Làm với bố đây, bố còn không làm chết cứng sao!

Mập tưởng tượng, hẳn cũng chỉ có thể tưởng tượng. Dù muốn đến phố đèn đỏ khu số bảy vui vẻ, hẳn trước hết cũng phải thắt lưng buộc bụng qua được một tinh chuyển.

Chờ bố có tiền, bố phải xây hậu cung lớn nhất thế giới, mấy chục năm cũng không ngủ trùng một người.

Mập cũng không ngờ sau này lại thật sự thực hiện được, đây đã trở thành cơn ác mộng của hẳn.

2. Chương 2: Second Child

“Ahhh —!”

Một tiếng hét thảm thiết, lạnh lạnh lạ thường trên con đường bài trừ sạch sẽ tấp âm.

Trong lòng mập vương một cục ghen, nội tâm bắt đầu chửi má nó, hôm nay ra đường chắc chắn là không xem lịch.

Cô gái trước mặt thất kinh thét chói tai, đập đập phũ phũ thân thể như phát điên, giống như trên người dính phải loại vũ khí sinh hóa khủng bố nào đó, y phục làm thành từ sợi quang chất lượng thượng đẳng bị nàng phũ phũ đập đập đến biến dạng. Nhìn bộ dạng cô gái kia, nếu không phải đang ở trên đường phố, có lẽ nàng còn muốn xé đi phần vải ban này bị mập chạm tới.

Mập nhanh chóng biến ra một nụ cười nịnh nọt, muốn biện bạch. “Quý cô này...”

“Không... Đừng qua đây... Ahhh ...!”

Vừa thấy mập bước một bước nhỏ qua hướng bên này, cô gái liền lui về sau mấy bước. Nếu không có người vây xem ngáng đường, e rằng nàng còn muốn lùi lại nhiều hơn nữa, ánh mắt nhìn mập chen lẫn ghê tởm cùng sợ hãi vô tận.

“Cảnh sát đến!”

Không biết ai hô lên, mập ngẩng đầu, mấy chiếc Pieris đã lẳng lẳng đậu trên không, không biết tới hồi nào. (Pieris: xe bay chuyên dụng của cảnh sát, tương đương với xe cảnh sát hiện tại)

Xung quanh kéo ra một khoảng trống, mập biết đây là do cảnh sát dùng lực đẩy vật cản trên đường, không chỉ có thể cách ly quần chúng, còn biến kẻ bên trong thành cá nằm trong rọ, hẳn đã không còn đường trốn.

Trên Pieris có người nhảy xuống, càng gần mặt đất lại càng rơi chậm, giống như trên mặt đất có một lò xo vô hình, cuối cùng vũng vàng hạ xuống đất. Mặt đất khu số năm cũng trộn lẫn bột phấn lực đẩy, để phòng ngừa tình huống rớt lâu, dạo này muốn nhảy lâu cũng là việc khó.

Mập vừa thấy, ấy, còn là gương mặt quen thuộc, tim hẳn chìm xuống đáy vực.

Hiện tại khoa học kỹ thuật càng ngày càng tiến bộ, trên cơ bản máy móc cũng làm được những việc con người có thể làm, bình thường đều là robot tuần tra giữ trị an, mập hôm nay triệt để bị sao quả tạ chiếu xuống đầu, đúng lúc đụng phải các cảnh sát ra đường qua qua lại lại. Đám cảnh sát rảnh đến mức đau bi kia, thích nhất chính là tra tấn dân khu số bảy. Bình thường người khu số bảy gặp phải chúng, dù không có làm gì cũng sẽ bị chụp mũ một hai cái lý do quái đản, sau đó bị đám nhàn rỗi kia, hoa mỹ gọi là “giáo dục tư tưởng” cho một trận. Vì thế, số người biến mất cũng không chỉ là một là hai.

Đám cảnh sát tiến lên như chó ngửi được mùi xương, đối với chúng — hoặc nói, đối với mọi người mà nói, dân ở khu ổ chuột chính là rệp, còn không bằng phân chó, phân chó biến mất mới là tốt nhất, mà dù đã làm thành phân hóa học, phân chó vẫn bị người ta lôi ra để chửi.

Reid trước mắt là đại diện điển hình nhất trong đó, không có người thứ hai, nghe nói nhà gã thuộc khu số hai, mà gã “vì thể nghiệm cuộc sống” mới đi tới bộ cảnh sát khu số năm. Mập có vài lần rơi vào tay gã, trải nghiệm mấy lần đó làm mập không kiềm được nuốt nuốt nước bọt.

“Ồ! Lại là con heo mập mày à?” Nụ cười của Reid đập vào mắt mập, nhìn kiểu gì cũng thấy không có ý tốt. “Lần này lại là gì? Cướp giết? Trộm cắp? Quấy rối?”

Mập run run thịt mỡ, sau đó phịch một tiếng quỳ xuống, run lập cập khóc lóc. “Lỗi của con, con không nên động đến quý cô kia, con không nên thấy tiền sáng mắt, con...”

Thay vì bị các cảnh sát tùy tiện chụp vào tội danh khủng bố, để bọn chúng sử dụng hình cụ, không bằng tự mình chọn tội nhẹ nhất, nhiều lắm bị đánh cho một trận. Dù sao mình vừa rồi cũng tính đi ăn trộm, chẳng qua vì đám người kia bỗng nhiên chen lấn mà đụng phải cô gái đó.

Cô gái kia nghe thấy lời mập nói, lập tức tái mặt kinh hãi, lấy túi mình ra, sau đó, bàn tay hoa lan dường như sợ đụng phải thứ gì đó không tốt, lấy đồ trong túi ra, rồi nhanh chóng ném túi pha lê qua một bên, giống như đó là lựu đạn.

Kể bằng quan thì thầm nhỏ giọng, một người trẻ tuổi trong đó đặc biệt lớn tiếng, phảng phất như cố ý nói cho cảnh sát nghe. “Rác rưởi khu số bảy thật khiến người ta ghê tởm, Norton sao vẫn còn mơ tưởng thu dùng lũ rác rưởi đó?”

Reid không màng tới, gã có chút khó chịu nhìn tên mập đang nằm dưới đất. Người đã nhận tội, gã nhiều lắm là mang mập về cục cảnh sát đánh cho một trận, cũng không thể tra tấn mập nhiều hơn. Hơn nữa, sắp tới gã phải về lại khu số hai, không còn có thể đến “yêu thương” dân khu số bảy. Thiếu rất nhiều chuyện vui, Reid gần đây cũng mang chút bực bội.

Gã nắm tóc mập, xách mập lên, gã đã uống thuốc cải tạo gen, đây không phải một việc quá khó. “Coi như mày gặp may, heo mập chết tiệt!”

Mập đau đến mức há miệng khô khè, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả, đương nhiên là bị hành hung một trận, hình cụ cũng qua loa dùng vài cái, nhưng tốt xấu gì mập cũng còn sống ra khỏi cục cảnh sát, dù bộ dạng có chút thê thảm.

“Chó má mày!” Mập lảo bẫm, hấn dựa vào vách tường trong hẻm, dần dần trượt xuống. “Thật sự là chó má mày!”

Không biết mấy trăm năm trước, có người đã nói một câu danh ngôn: cuộc sống tựa như một trận cường hiếp, nếu không thể tránh được, vậy cứ hưởng thụ đi cho khỏe.

Lúc này hoàng hôn sắp tàn, ánh sáng ảm đạm chiếu vào làm mắt mập chói đến phát đau, nhưng không lâu sau lại dần rút đi như phai sắc, sắc lạnh trở thành màu chính. Mập bỗng dưng rất muốn khóc, dù trước đây có thời điểm càng thảm hại hơn. Hấn nghĩ về đời mình, nghĩ về tương lai mình. Hấn cả đời đều phải như một con chuột qua đường, bị người người hô đánh. Khinh thường trong mắt cô gái quần sang áo mặc cùng hưng phấn đặc ý lúc Reid nện nắm đấm lên người hấn hôm nay liên tục lay động trước mắt mập. Mập thật ra là kẻ vô tâm, cho nên hấn chưa từng nghĩ tới những thứ đó, cũng không quá để ý, nhưng không nghĩ cũng không phải là không để ý, không để ý cũng không có nghĩa là sẽ không đau.

“Thật sự là chó má mày...”

Máy móc lặp lại, mập ấn bụng thất thểu bò dậy, đi ra phía ngoài.

“Bình!!!!”

Hôm nay đã định là ngày xui xẻo của mập, ngay lúc ra đến đầu hẻm, hấn lại đụng trúng người ta, sau đó lộp độp một trận, đồng đồ người bị đụng mang theo rớt xuống. Lực là tác dụng lẫn nhau, mập bị thương càng không dễ chịu, đặt mông ngồi phịch xuống đất, chấn động làm toàn thân hấn phát đau.

“Ahhhh ——” Người kia hét thảm một tiếng, thấy dụng cụ rơi xuống đất đã không còn nguyên vẹn. Minh vất vả lấy lòng thầy mới được cho đi theo, vì thể hiện bản thân mà xung phong ôm một đồng dụng cụ, còn giả vờ không thấy vệ sĩ ngờ ý giúp đỡ. Nhưng bây giờ, xong hết rồi!

Không đợi người kia nổi giận, mập đụng người cũng thảm thiết kêu lên, lại còn kêu thê lương hơn nữa. Mập mở bàn tay ra giơ trước mặt, ngón cái tay trái bị một cây kim mảnh đâm vào. Tay đứt ruột xót, mập kêu thảm rút kim ra, dùng sức vung vung tay trái, dường như làm vậy có thể giảm bớt đau đớn. Cây kim bị ném lảo ra ngoài, cuối cùng dừng trước một đôi giày lực yếu.

Chủ nhân giày lực yếu ra hiệu, vệ sĩ bên cạnh khom người dùng vải sạch nhặt kim lên, cung kính dâng trước mặt người nọ. Trên vải trắng, cây kim vốn trắng bạc lúc này lại xanh lam như nước, đang dần chuyển thành xanh đậm, hoặc càng thâm đen. Trong mắt người nọ hiện lên một tia sáng, đó là tia sáng điên cuồng, không lý trí —— phải nói là quá lý trí, lý trí đến mức biết rõ hành vi của mình là vi phạm luân lý, nhưng không hề ngăn lại.

Lão nhẹ nhàng đi tới đám hỗn loạn bên kia, thanh niên ngã dưới đất luống cuống vội liếc đồng hồ trên mặt đường, rồi lại nhìn lão.

“Th... Thầy, không phải lỗi... Lỗi của em... Là kẻ này... Là kẻ này đột nhiên lao ra...”

Lão giơ một bàn tay lên, cắt ngang lời lảm nhảm của thanh niên, ánh mắt lảo lảo nửa ngày trên người mập.

Mập ngậm ngón tay cái trong miệng mút mút, đột ngột rung mình một cái, hấn ngẩng đầu lên, một lão già tràn đầy sinh lực đang cười híp mắt nhìn hấn, lão mặc một thân quần áo trắng, hơi giống người trong bệnh viện. Dù đôi phương cười rất hiền lành, nhưng không hiểu sao mập lại cảm thấy rất lạnh, giống như ếch bị rắn nhìn chăm chăm, đôi phương muốn nắm giữ hấn.

Nhìn bộ dạng có chút hoảng sợ của mập, lão già cười hài lòng, mềm giọng nói.

“Mang hấn đi!”

3. Chương 3: Third Child

Mập cảm thấy mình như một con cá, toàn thân bị lột sạch, lông trên người không còn một mảnh, ngay cả lông chồ khó nói cũng không sót được một cọng, tương lai còn bị đặt lên thớt gỗ mặc người ta xâm lược. Qua mấy ngày được nuôi ăn — không sai, là nuôi ăn, sau khi mập tỉnh dậy, đáp lại làn da trắng nõn của hắn chính là bốn vách tường trắng đến mức có thể phản quang. Ngoại trừ thời điểm đặc biệt: đưa vào và thu hồi đồ ăn, nơi này chẳng còn gì nữa cả, cuộc sống của mập chỉ còn lại ăn – ngủ – ngủ – ăn, cho nên mập xác định, so với cá, hắn càng giống một con heo đợi mổ.

Chuyện tới nước này, dù thiếu dây thần kinh, mập cũng lơ mờ nghĩ ra, hắn bị lão già ngày đó bắt tới. Má nó, lão khốn nạn kia bị mù mắt chó hay sao, lại dám lập kế với bố, để bố gặp lại lão xương khô kia lần nữa, chắc chắn đánh lão quỳ xuống gọi bố là cha!

Mập lắm nhảm, chỉ liên tục mắng lão già kia mới có thể khiến hắn không quá mức bức bối, không bị sắc trắng cùng sự tĩnh lặng triền miên kia ép đến độ phát điên.

Chết tiệt! Mập có chút suy sụp nghĩ, bất kể là ai, ra một thằng điên cho bố đây cũng được!

Mập hoàn toàn là người theo thuyết vô thần, cho nên ước nguyện của hắn luôn luôn tan vỡ. Nhưng lúc này đây, không biết có phải thần muốn chào mời mập làm tín đồ mới hay không, nguyện vọng của mập lại có thể được thực hiện. Nhưng mập càng cảm thấy, má nó thần không phải muốn cho hắn toại nguyện, căn bản là đang trả thù hắn mới đúng!

Vì người đối diện mập lúc này chính là một lão điên!

“Ông... Ông, ông nói cái gì?” Đôi môi đầy đặn run lên cầm cập, mập lúc này thoát nhìn vô cùng tuyệt vọng. “Bố đây... Tôi, tôi chỉ là một... Một... Đúng rồi! Một con rệp, rác rưởi ở khu số bảy! Cận bã thấp kém vô sỉ dơ bẩn! Ông không thể... Tôi là nói, ông không nên đối xử, ơ, xem, xem trọng tôi như thế! Tôi tôi tôi tôi, tôi hoàn toàn không biết ông muốn làm gì, ông muốn làm gì, lại càng không muốn biết!”

Lão già đối diện — Emerson, lúc này đã tự giới thiệu, vẫn duy trì nụ cười ban đầu, vẻ mặt từ ái nhìn mập, giống như đang nhìn đứa cháu yêu khóc lóc om sòm.

“Không sao, ta có thể nói lại lần nữa!” Lão nhẹ giọng mở miệng, giọng điệu lại không cho phép nghi ngờ. “Vì áp dụng trên người cậu, nên ta có rất nhiều thời gian!”

Lão già tùy tiện tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, lưng thẳng tắp, tạo thành một loại khí thế khiến mập sợ hãi. “Nếu cậu nghe không hiểu, vậy ta sẽ nói từ đầu.”

“Cậu cảm thấy, con người là một sinh vật thể nào?”

Mập cuộn chặt trên giường, dùng chân quấn mình thành một cục, bịt tai lại, dường như làm thế có thể khỏi nghe lời lão nói. Emerson không để ý đến kháng cự không lời của mập, mà mỉm cười tự hỏi tự đáp.

“Sinh vật trí tuệ? Đúng đầu muôn loài? Con người đã là kẻ đứng trên, khống chế tất cả các giống loài có khả năng tiếp xúc? Không, không, không, đó không phải điều ta muốn nói! Trong mắt ta, con người cùng các giống loài khác không hề khác nhau, đều phải khuất phục thể xác vật lý.”

“Như vậy, cậu cảm thấy bản năng loài người — chính xác hơn là bản năng của tất cả các sinh vật là gì?”

“Là tiến hóa!” Trong con mắt nheo lại của Emerson hiện lên cuồng nhiệt. “Con người đang tiến hóa! Tất cả mọi giống loài đều đang tiến hóa! Thế giới đang tiến hóa! Không tiến hóa thì phải bị đào thải, đó là chân lý của thế giới!”

“Tiến hóa chính là quan trọng như vậy! Chúng ta sớm đã không còn là người nguyên thủy ngu ngốc xưa kia, con người phải nắm giữ tiến hóa trong tay, đây là điều nhất thiết! Con người đã có năng lực thúc đẩy nó, chuyển hóa bản năng bị động thành chủ động. Tiến hóa là đề mục trọng tâm nhất của con người, ta đã nghiên cứu nó ròng rã suốt 170 năm qua.” (con người bình quân 150 tuổi)

Lúc nói tới đây, lão có chút cảm thán. “Ban đầu, nghiên cứu bắt đầu từ cơ thể con người. Bọn ta sử dụng vô số phương pháp thúc đẩy cơ thể con người cường hóa — thuốc cường hóa chính là bắt đầu lưu hành khi đó hay sao? Cũng không nhớ rõ nữa, azzz! Nhưng về sau, bọn ta phát hiện: bất luận thúc đẩy cơ thể

tiến hóa như thế nào, nó vẫn sẽ đi tới một cực hạn — bởi khác biệt giữa mỗi con người, cực hạn này cũng sẽ khác nhau, nhưng cực hạn đó quá hẹp, phạm vi tăng trưởng của cơ thể rất hữu hạn. Nói cách khác, con người nhiều lắm có được thân thể ba mươi lần trọng lực (ý là người kia không cần bất cứ thiết bị nào cũng có thể chịu đựng ba mươi lần trọng lực), sau đó là sự hủy hoại của cơ thể.”

“Quá yếu ớt, mức độ tăng cường của cơ thể kém xa kết quả tính toán từ lý thuyết ban đầu. Thế là bọn ta đặt tầm mắt vào não bộ con người, cũng chính là “Vùng cấm Thượng Đế” của nhân loại.” (PS: căn cứ nghiên cứu khoa học cho thấy, tế bào não người bình thường chỉ được sử dụng 10%, dù là các thiên tài khoa học như Einstein, cũng chỉ vận dụng được 20%. Hơn 70% tế bào não ở vào trạng thái ngủ đông. Trước giờ người ta không biết tại sao, thế là mượn cớ nói là do bàn tay Thượng Đế niêm phong, tránh để nhân loại quá thông minh, sẽ phá đi rất nhiều điều cấm kỵ của thiên giới, bởi vậy quen gọi phần khu vực não chưa được khai phá này là “Vùng cấm Thượng Đế”)

Lão già tạm dừng một chút, dường như đang nghiền ngẫm một vài sự việc. Mập vẫn không nhúc nhích nằm sấp trên giường giả chết, hẳn có chút nhụt chí thừa nhận, chuyện Emerson nói có lực hấp dẫn không nhỏ đối với hắn.

“Kết quả thực nghiệm chứng minh bọn ta tìm đúng đường. Bọn ta phát hiện, chỉ cần hơi nới lỏng giới hạn “Thượng Đế”, ràng buộc hạn chế cơ thể sẽ được giải phóng gấp đôi, thậm chí gấp vài lần! Bọn ta rất phấn khởi, con đường tiến hóa đúng đắn rốt cuộc bị bọn ta lần ra.” Biên độ cười của Emerson tăng lên một chút, mang sự tự khẳng định và niềm tự hào đối với cố gắng bản thân. “Sau đó, bọn ta phát hiện, giải trừ gông xiềng của Thượng Đế không phải lúc nào cũng thuận lợi như vậy. Sau vô số thực nghiệm, tiến hóa nói với bọn ta, cơ thể càng nhỏ tuổi, mức độ não bộ có thể khai phá được càng lớn. Thành tựu cao nhất của bọn ta là một đứa trẻ tên Tommy, khu vực não được khai phá lên đến 55%, ở thời điểm 13 phút 17 giây 23 khắc 65.”

Mập rất muốn mở miệng hỏi: thằng nhãi tên Tommy kia sau đó thế nào? Nhưng điều này sẽ công bố sự thật hắn này giờ “nghe trộm”, cho nên mập rất phiền muộn quần mình chặt hơn.

Lão già dường như đã biết lòng hiếu kỳ của mập, cố ý bỏ qua việc này nói tiếp. “Nhưng đây không phải cực hạn, 55% sao có thể thỏa mãn được bọn ta? Còn 45% kỳ tích đang chờ bọn ta phía trước. Nhưng sau đó bọn ta lại thất bại, bọn ta chung quy không thể đột phá 55% kia! Đây là tại sao, tại sao...!” Emerson có vẻ hơi kích động, sau đó, sự không cam lòng trong nháy mắt bị một loại cuồng nhiệt thay thế. “Thế là ta nghĩ đến...”

“Nếu sau khi sinh không thể thay đổi nữa, vậy tại sao không dứt khoát cởi bỏ gông xiềng Thượng Đế trước khi được sinh ra?”

“Nếu sự trưởng thành sau này kém xa ưu thế nguyên sơ, vậy tại sao không dứt khoát mở ra con đường tiến hóa ngay từ thời điểm nguyên sơ?”

Mập bị sự cuồng nhiệt của Emerson dọa sợ, hắn kinh hãi xuyên qua khe hở tấm chăn, nhìn thấy đôi mắt sấp sùng huyết liên tục giật giật của lão già kia.

“Thế là ta lập ra kế hoạch này. Ban đầu, kế hoạch được gọi là “Kế hoạch tạo thần”. Ta muốn tạo ra một loại vật dẫn: ta sẽ cải tạo hệ thống sinh sản của đám vật dẫn bọn họ, họ là lò uơm “thần” của tương lai. Như thế, hậu duệ mà họ *** với người khác sinh ra — tân nhân loại vừa ra đời đã phá vỡ “Vùng cấm Thượng Đế”, chính là “thần”!”

Emerson dường như lại khôi phục bộ dạng hiền lành của lão, lão ôn hòa nhìn thẳng mập đang bọc thành một cục. Mập lại cảm thấy vô cùng ớn lạnh, nhất là khi hắn lơ mơ hiểu ra kẻ điên trước mắt muốn làm gì hắn.

“Nhưng có chút bất ngờ nho nhỏ, đây là ta tính sót. Trứng của giống cái nhân loại tuy cũng có thể thai nghén được tân nhân loại, nhưng đặc tính Kbas của trứng... À, đơn giản mà nói, dù ta đã cải tạo tử cung bọn họ, nhưng bọn họ lại thuộc dạng “đồ dùng một lần”, tức là một người phụ nữ cả đời cũng chỉ có thể sinh được một tân nhân loại. Cứ như thế, đầu tư quá nhiều mà thành quả lại quá ít, kém xa lý thuyết giống đực nhân loại chỉ cần được cải tạo và *** thành công, sẽ có thể sinh ra vô số tân nhân loại. Nguyên liệu

hữu hạn, bọn ta quyết định chọn giống đực nhân loại để tiếp tục kế hoạch này. Bởi vậy, kế hoạch cuối cùng đổi tên thành “Kế hoạch phụ thể”.

Mập đang phát run, không biết là vì giọng điệu thờ ơ Emerson dùng lúc thường xuyên nói ra những từ “đồ dùng một lần”, “giống cái”, “giống đực”, hay là vì đã biết chắc tương lai không có ngày mai của mình. Lão già hòa nhã bác ái nhìn mập, bên dưới ôn hòa dần thẳng tới tử hình.

“Mười hai tiếng nữa, chúng ta sẽ làm khảo nghiệm đầu tiên. Ta cam đoan, cậu sẽ có một trải nghiệm khó quên.”

4. Chương 4: Fourth Child

Mập ngã xuống đất, trong con người không có tiêu cự, nước bọt chảy ra từ khước miệng, nhỏ giọt xuống sàn nhà hợp kim. Da thịt trắng bóng bị ánh kim lạnh lẽo rọi lên, phản xạ ra một màu xám chết cứng.

Ngoài mặt kính cách ly, một tổ nghiên cứu đang điều chỉnh số liệu.

“Kết quả lần khảo nghiệm thứ ba thế nào?” Emerson chấp hai tay sau lưng, nhìn màn hình cấu thành từ ánh sáng trước mặt. Trên màn hình được chia thành sáu bảy ô nhỏ, trong mỗi ô đều có một người bị lột sạch, họ hoặc ngã xuống đất co giật, hoặc vô thần ngồi không chút sinh khí, có một thanh niên đang cười ngây ngốc cầm bộ phận sinh dục của mình, lại đột ngột hung ác nhổ ra phía ngoài, tựa như cái đang bị nhổ không phải một phần thân thể quan trọng của hắn mà là củ cải. Ngay lúc thanh niên dùng sức, hắn liền nhũn người ngã xuống, một xúc tu máy gắn kim thuốc mê ở đầu mút được thu về. Emerson thu hồi ánh mắt, hờ hững hỏi.

“Thưa ngài, sau khảo nghiệm lần này, sống sót 5 người, xác suất bình quân của phản ứng bài xích là 98,342% mức độ phản ứng bất đồng, trong đó số 4 là cấp A-, số 52 cấp B+, số 69 cấp C+, số 77 cấp A, số 103 cấp B-. Tác dụng phụ như sau: số 4 độ tổn thương hệ thần kinh là 67 jafa, hoạt tính tế bào... Trên đây là báo cáo khảo nghiệm lần này!”

Emerson lắng lắng nghe, cũng không nói gì cho đến khi báo cáo kết thúc. Lão quét mắt qua màn hình ánh sáng, lạnh nhạt nói. “Chuẩn bị khảo nghiệm tiếp theo!”

“Thưa ngài...?” Mọi người sửng sốt, một nghiên cứu viên chạy ra, có chút chần chừ cất tiếng. “Vật thí nghiệm nhiều nhất chỉ có thể tiếp nhận ba lần khảo nghiệm, họ không thể tiếp nhận nhiều hơn. Hơn nữa, di chứng từ lần khảo nghiệm này cần ít nhất năm tinh chuyển mới có thể biến mất!”

Lão già lắng lắng nhìn nghiên cứu viên kia, dưới ánh mắt lạnh lùng của Emerson, tiếng người nọ càng lúc càng yếu ớt, nhưng vẫn kiên trì nói hết. Emerson nghe xong, cười, khuôn mặt híp mắt rất hiền từ.

“Tiếp tục khảo nghiệm! Chẳng lẽ cậu muốn ta thêm “Fath” cho bọn họ hay sao?” Nụ cười của lão trong phòng nghiên cứu có vẻ lạnh lẽo khác thường. “Cho những thứ này?”

“Giống như lũ ngu xuẩn kia lúc trước? Sao?” Trong nháy mắt, trên mặt Emerson hiện lên một chút hung tợn. “Lũ ngu xuẩn kia tưởng “Fath” là vô hạn sao? Hay tự bản thân chúng có thể gắn đoạn vào phân tử DNA? Cái này không khó bằng việc nhét bộ phận sinh dục của chúng vào hậu môn chính mình hay sao? Hả? Nếu không phải đám ngu xuẩn kia không biết quý trọng nguyên liệu, kế hoạch của ta sẽ đi đến nông nổi này hay sao?”

Kế hoạch phụ thể có thể tính là một bước mở rộng của kỹ thuật gien: lấy gien mục tiêu ra, gien mục tiêu kết hợp với vector (), đưa gien mục tiêu vào tế bào nhận. Vì liên quan đến “Vùng cấm Thượng Đế”, đoạn gien cần tái lắp ghép thật sự quá khổng lồ và cũng quá vụn vặt, vector bình thường hoàn toàn không thể sử dụng ở đây, kế hoạch phụ thể cũng vì vậy mà đình trệ một thời gian — mãi đến khi họ tìm ra “Fath”. Đó là một loại vi khuẩn cực kỳ hiếm thấy, dùng năng lực khoa học kỹ thuật hiện tại cũng chỉ có thể tìm được vụn vụn một miligam. Fath, thay vì nói là một loại vector, gọi nó là virus lại càng có thể nói lên đặc tính của nó. Fath sẽ sinh ra phản ứng bài xích rất mạnh đối với con người, khiến người được thí nghiệm nháy mắt tử vong. Cho nên, nhân viên của kế hoạch phụ thể trước hết phải tìm kiếm những người có phản ứng bài xích tương đối nhỏ trong biển người mệnh mông làm đối tượng thí nghiệm, rồi lại liên tiếp thực hiện

khảo nghiệm, khảo nghiệm liên tục cho đến khi chọn ra vật dẫn thí nghiệm có thể thích ứng với Fath — cũng chính là vật dẫn cuối cùng của kế hoạch phụ thể.

Trước đó, hoặc ít hoặc nhiều đều có người chống chịu qua được ba khảo nghiệm — không chịu được chỉ có nước chết do phản ứng bài xích, sau đó thành nguyên liệu hữu cơ bị đưa đi. Nhưng, người chấp hành kế hoạch phụ thể tiên nhiệm bất đắc dĩ phát hiện, những vật thí nghiệm sống sót chung quy không thể chịu được Fath nồng độ 100% vô hạn. Kẻ thất bại không có quyền ở lại, cho nên một trong những người khởi xướng kế hoạch phụ thể — Emerson trở thành người phụ trách kế hoạch. Mà lúc này, Fath — thứ liên quan xuyên suốt kế hoạch cũng chỉ còn lại phân lượng không đến bốn người.

“Vật thí nghiệm hư thì đi tìm cái mới!” Emerson xoay người sang chỗ khác, không ai trông thấy vẻ mặt bình tĩnh cực điểm mà điên cuồng cực độ kia! “Sau năm lần khảo nghiệm thì hãy đến tìm ta!”

Nói xong, lão biến mất ngoài cửa lực từ, bỏ lại các nghiên cứu viên quay mặt nhìn nhau.

[Alice's Land]

Mập có vô số lần suy nghĩ, nếu ngày đó hắn không đến khu số năm, không đến trêu chọc cô gái kia, không bị cảnh sát bắt lấy, không gặp phải lão già điên kia, đó sẽ là một tương lai thế nào? Hoặc đổi một góc độ khác suy nghĩ, nếu hắn không chống chịu qua được khảo nghiệm đầu tiên, không chống chịu qua được khảo nghiệm thứ hai, không chống chịu qua được... khảo nghiệm thứ năm, không chống chịu qua được... thực nghiệm cuối cùng, đó sẽ là viễn cảnh thế nào?

Không, cái này rất dễ nghĩ ra, thi thể hắn bị phân giải thành nguyên liệu hữu cơ, để lại giá trị cuối cùng của hắn như vậy. Kết cục đó rất đơn giản!

Nhưng cũng tốt hơn kết cục thứ nhất, bị làm thành thực phẩm đen? Càng tốt hơn tình cảnh hiện tại của hắn...? Thời điểm ở tương lai, mập thường hay suy nghĩ như vậy.

Lúc thí nghiệm, bất luận mập sống không bằng chết ra sao, khát vọng cái chết giải thoát tất cả thế nào, nhưng cuối cùng hắn lại chống chịu qua được thực nghiệm. Mập trở thành vật thí nghiệm duy nhất sống sót của kế hoạch phụ thể, được đối đãi cực kỳ cao quý và xa hoa, thứ mà hắn ngày trước ở khu ổ chuột làm sao cũng không vọng tưởng ra được. Nơi ở của mập không còn là nhà tù trắng phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng hắn, mà là nơi cùng loại với phòng tổng thống, bốn bên lúc nào cũng có hầu gái hầu hạ, ngay cả đi WC cũng có gái giúp cho hắn. Mà chỉ có một việc mập cần phải làm, chính là ***. Giao phối, ***, ***, mỗi ngày đều *** cùng những cô gái khác nhau. Để mau chóng sinh ra thành quả đầu tiên của kế hoạch phụ thể.

Ở trong tổ vàng, ngày ngày *** lạc. Đây chắc là cuộc sống mà chỉ có Hoàng đế trong truyền thuyết ở trái đất cổ mới có thể hưởng thụ?

Lúc đầu, mập vứt bỏ bực bội do bị trở thành vật thí nghiệm cùng ký ức đau đớn lúc khảo nghiệm kia, thoải mái hưởng thụ cuộc sống ngày ngày rên rỉ — thứ như lòng tự trọng, đối với người ở khu số bảy, còn vô dụng hơn cả phân chó.

Bổ đây ăn của tụi bây, ở chỗ tụi bây, còn làm đám đàn bà của tụi bây, hừ hừ, lời bố nói lúc trước toàn bộ đều thành sự thật! Mập rất đắc ý.

— Có gì bất mãn nữa chứ? Không bị người ta coi như rác rưởi, mỗi ngày mở mắt ra là được một đám hầu gái nhan sắc thượng đẳng trước gọi sau thừa cung phụng, không cần trải qua những ngày bữa no bữa đói trong khu ổ chuột, chỉ cần hắn vươn tay, liền có vô số đồ ăn cao cấp ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua chất đồng trước mặt hắn, không cần lo lắng vì chuyện chơi gái, nơi này có vô số thiếu nữ xinh đẹp mong chờ chui vào ngực hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Chỉ cần yên lòng làm ngựa đực, hắn sẽ có thể vô tư suốt kiếp.

Như vậy rất tốt, không phải... Sao?

Nhưng trên thực tế, cuộc sống thế này còn chưa qua hết một tình duyên, hắn liền chán. Nói đúng ra, hắn là sợ hãi.

Từ mỗi ngày đưa cho hắn một cô gái, đến mỗi ngày hai cô, cho tới ba cô hiện tại. Lại nói mỗi ngày một cô gái là một loại mơ ước và hạnh phúc của đàn ông, nhưng mỗi ngày, liên tiếp không ngừng làm như vậy, dù đối tượng là thiếu nữ xinh đẹp đến đâu đi chăng nữa, cũng sẽ dần dần mất đi hứng thú ***, mà biến thành một dạng tra tấn...Mập tốt xấu gì cũng còn thuốc bổ chống đỡ, 95% đồ ăn của hắn đều là tráng dương bổ tinh. Nhưng từ một ngày một người biến thành một ngày hai người, mập vốn nghĩ đây dù sao cũng coi như công tác của mình, có lẽ chỉ làm trong một khoảng thời gian đặc biệt, cứ dùng phương pháp đánh nhanh thắng nhanh, cần răng cũng qua được. Nhưng đến lúc tăng lên ba người, mập đổ vỡ.

Mập thậm chí cố lấy cam đảm kháng nghị với Emerson tiến đến, mập có chút ảm ức biện chứng: trên thế giới này không có thừa ruộng cày mãi sẽ hư, chỉ có cái cày cày hoài sẽ hỏng. Hắn tuyên bố “anh em” của hắn đã không chịu đựng được loại vận động mạnh kiểu này, ngay cả da cũng bắt đầu tróc ra. Hơn nữa, cũng không nhất thiết phải thay mấy cô gái một ngày, mấy cô ngực bự gặp lúc trước, hắn vẫn còn rất có cảm giác... Câu cuối cùng là đề nghị nhỏ tiếng của mập.

Mập quen thói sau mỗi lần XXOO đều ngủ như heo chết, nhưng ngày hôm sau tỉnh lại, không thấy cô gái ân ái với hắn đâu nữa, sau đó lại là một gương mặt mới vùi vào ngực hắn.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không “đứng lên” được nữa. Mập hoàn toàn vô tư nói ra lời mất mặt như thế, bắt hắn thừa nhận mình liệt dương cũng còn hơn bị một đám đàn bà hút sạch tinh khí mà chết.

Emerson lạnh lùng nhìn mập —— mập đã một thời gian không nhìn thấy nụ cười hiền lành giả tạo kia trên mặt lão, nhưng điên loạn trong mắt lão lại càng ngày càng đậm đặc hơn, còn mang một loại cuồng loạn và thất vọng khó nói bằng lời. Emerson như vậy gây cho kẻ khác một cảm giác điên cuồng: cho dù chết cũng phải kéo tất cả mọi người chôn cùng.

Lão già cười lạnh. “Được, ta đáp ứng cậu, ngày mai cậu sẽ *** với một cô gái, ta sẽ xin cho cậu mấy ngày nghỉ ngơi.”

() Vector (sinh học): Khi nghiên cứu một gen mục tiêu nào đó của sinh vật nhân thật, chúng ta thường gặp phải một số khó khăn như bộ gen của sinh vật nhân thật thường rất lớn, gen mục tiêu chỉ là một đoạn rất nhỏ trong toàn bộ hệ gen rất lớn đó. Do vậy rất khó tách được nó ra. Sau khi tách, muốn tinh sạch và nhân nó lên để có một lượng lớn thì chúng ta buộc phải tạo nhân dòng cho gen đó. Công việc tạo dòng về cơ bản là việc gắn trình tự gen (DNA) cần nhân vào một vector. Vector là một phân tử DNA thường có dạng vòng, mang nhiều đặc tính trong đó phải có khả năng xâm nhập vào tế bào vi khuẩn kí chủ và sử dụng bộ máy tổng hợp của tế bào kí chủ vi khuẩn để tạo ra nhiều bản sao khác giống hệt với vector ban đầu.

5. Chương 5: Fifth Child

“Yahhhhhhhh ——”

Một tiếng hét thảm thiết truyền ra từ phòng gây giống, nghiên cứu viên làm việc ngoài cửa sững sốt, sau đó không hẹn mà đồng loạt tiếp tục công việc đang làm, nhưng đôi tay run rẩy cùng con người chuyển động kia nói rõ sự sợ hãi của bọn họ.

Một trận gào khóc chói tai khó có thể hình dung, âm thanh sột soạt cùng tiếng ầm ĩ xen lẫn với nhau, sau đó đột ngột tắt lịm chỉ trong một khắc. Nghiên cứu viên dừng tay một lúc, họ biết, trong phòng gây giống, “thứ kia” đã bị tiêu hủy.

—— Con Apostle (sứ đồ) kia! ()

Kế hoạch phụ thể rất cuộc đạt được một thành công ngay trước khi nó hoàn toàn vô hiệu quả —— mập, cũng là vật dẫn thực nghiệm duy nhất. Nghiên cứu viên cực kỳ phấn khởi, thay vì nghỉ ngơi, lại triển khai hạng mục kế tiếp, cho vật dẫn mập hợp với khác phái, sinh sản, tạo ra thành quả cuối cùng của kế hoạch phụ thể: tân nhân loại phá vỡ “Vùng cấm Thượng Đế”.

Nhưng, tình huống kế tiếp tựa như một chậu amoniac lỏng hung hăng dội lên đầu mọi người.

Tình tròng của mập rất thuận lợi thông qua tình ái tiến vào âm đạo nữ —— mọi thứ thuận lợi cho tới đó, nhưng tình huống tiếp theo lại nằm ngoài dự kiến của mọi người: tình tròng vốn phải kết hợp cùng trứng

tạo thành trứng thụ tinh, lại bắt đầu cắn nuốt trứng! Đây cũng chưa phải điểm kết thúc, “Fath giả”—— nó đã hoàn toàn không thể được gọi là “tinh trùng”, mà càng giống với “Fath” – thứ không khác virus được họ dùng để làm vector trước đó. Fath giả bắt đầu cắn nuốt tế bào xung quanh, như một con ác thú vĩnh viễn không thấy đủ, tế bào miễn dịch của con người trước mặt nó buồn cười như bánh ngọt sau bữa ăn. Tất cả mọi người tận mắt chứng kiến cô gái đáng thương kia liên tục la hét thảm thương, dùng móng tay cố sức cào xé rốn mình, bộ dạng điên cuồng hận không thể móc ruột mình ra. Da cô gái dần dần căng lên, giống như có ai đó bơm không khí vào trong cơ thể của nàng. Da kéo căng, càng lúc càng trở nên trong suốt, cho đến khi “bạch” một tiếng, trên kính cách ly trước mặt nghiên cứu viên nhuộm đậm một mảng máu rất đều. Thảm hình còn chưa chịu kết thúc, cô gái kia chỉ còn lại máu thịt xương, giống như mô hình cấu tạo cơ thể người trong phòng sinh vật, nàng cũng chưa chết, cho nên nàng vẫn rõ ràng chứng kiến, thể nghiệm trọn vẹn quá trình mình bị tan thành một bãi máu loãng.

Phòng quan sát tĩnh lặng một mảnh, đây là điềm xấu đầu tiên!

Emerson cũng sẽ không đành chỉ kế hoạch chỉ vì một lần thực nghiệm thất bại, đối với lão, đây đều là “mẫu vật”, cần liên tục, liên tục thu thập mẫu thí nghiệm của thực nghiệm, cuối cùng rồi sẽ đạt được mục đích. Rất nhanh, cô gái thứ hai liền được đưa tới.

Dường như thực nghiệm đầu tiên thật sự chỉ là một bắt trắc, cô gái thứ hai, cô gái thứ ba rất thuận lợi thụ tinh. Quan sát trứng thụ tinh nhỏ bé xuyên qua dụng cụ, tất cả mọi người an tâm không ít, nghiêm túc làm —— công việc kế tiếp, chỉ cần đợi thai nhi sinh ra là được rồi phải không? Đây là tiếng lòng của mọi người.

Sau đó, thần cười nhạo bọn họ.

Tuần đầu tiên, mọi thứ đều rất bình thường, họ phát hiện phôi thai phát triển cực kỳ nhanh chóng. Cô gái kia thụ thai mới được một tuần, lại tương đương với người bình thường có thai một tháng nửa tinh chuyển, nhưng cần một lượng lớn đồ ăn cùng dinh dưỡng bổ sung. Nói cách khác, chỉ cần chờ bảy tuần, họ sẽ có thể thu hoạch. Đúng lúc này, họ trông thấy, cái sinh vật kia.

Người thụ thai thứ ba đột nhiên ôm bụng kêu đau, khiến mọi người chú ý, ở khoảng thời gian này, bắt trắc gì cũng không được phép xảy ra. Đến khi Emerson chạy tới hiện trường, liền trông thấy một đám người mặt xám như tro tàn, kinh sợ đến cực điểm. Lão già ngược mắt nhìn qua, cô gái kia đã ngã mặt nằm trên sàn, ánh mắt tán loạn, ngay cả nước bọt cũng không thể nuốt xuống, chỉ có tay chân đôi khi giật giật. Bụng của nàng tựa như một trái dưa hấu bị phá vỡ, bị một vuốt thịt màu máu xé rách, có thứ gì đó, bò ra từ bên trong. Nó rất nhỏ, toàn bộ là máu cùng thịt màu đỏ, đầu lớn vô cùng, không có mắt, ở vị trí của mũi là hai cái lỗ, từ lúc bò ra khỏi bụng cô gái liền bắt đầu phát ra tiếng rít quỷ dị.

Sau đó, bắt đầu ăn người mẹ đã thở ra nhiều, thở vô ít của nó.

Tất cả mọi người im lặng nhìn hình ảnh quỷ dị mà đầm máu kia, Emerson cau mày hỏi.

“... Đó là thai nhi?”

“Không... Không! Đó là quái vật!” Một nghiên cứu viên ôm đầu la hét. “Chúng ta đang bán bỏ thần! Cho nên thần tức giận! Chúng ta làm ra loại quái vật này... Ahhh...!”

Người nọ hét thảm một tiếng, ngã ngồi xuống đất, suýt nữa tè ra quần. Có mấy người nữa cũng cùng tình trạng với hắn, vì sinh vật bên trong phòng quan sát kia, sau khi ăn xong cô gái nọ, phát hiện có người bên kia kính thủy tinh, liền rít chói tai xông qua, hung hăng đánh vào mặt kính sợi hóa học, sau khi thất bại lại liên tục nhào tới đập vào kính, muốn cào xé người bên đây.

“Câm miệng!” Emerson chán ghét nhìn kẻ sợ tới mức liên tục la hét bên cạnh, rồi lại nhìn quái vật liên tục đập vào kính thủy tinh, lộ ra chút bất mãn cùng bức bối. “Chết tiệt, mẫu vật lần này lại thất bại sao...”

Không quá lâu sau, người thụ thai thứ hai cũng bước lên vận mệnh của tiền bối. “Sứ đồ” là tên được nghiên cứu viên đặt cho sinh vật đó, đây là lời cảnh cáo mà thần phái tới cho bọn họ. Sứ đồ, kẻ vừa sinh ra đã không có linh hồn, cũng vứt bỏ hình dạng con người.

Nghiên cứu viên khiếp sợ lo lắng, chỉ có Emerson dường như không chú ý tới không khí đông đặc này, kế hoạch vẫn tiến hành như bình thường, số phụ nữ được phái đến cho mập vẫn không ít, thậm chí còn tăng

thêm. Lão già ấy cố chấp cho rằng, chỉ cần có càng nhiều mẫu vật thêm nữa, dù không thể tìm được mẫu vật thành công, cũng có thể phân tích ra nguyên nhân thất bại rồi tiến hành cải tiến.

Nhưng kết cục của những cô gái kia, nếu không phải bị hòa tan ngay lúc thụ tinh, chính là bị “sứ đồ” do mình thai nghén ăn sạch. Ngoại trừ “Thời gian mang thai càng dài, “sứ đồ” sinh ra sẽ có hình dạng càng giống nhân loại” ra, không thu được kết luận gì hữu dụng.

Lão già càng ngày càng trầm lặng, càng ngày càng điên cuồng. Kế hoạch phụ thể ban đầu cũng không phải được tất cả mọi người ủng hộ, đối thủ Selim của lão còn lên giọng tuyên bố: “Đây chẳng qua chỉ là ý nghĩ viển vông của lão già Emerson đó thôi.” Kế hoạch đi tới bước này, là điều lúc trước hoàn toàn không dự tính được. Nhưng ngoại trừ trở đi trở lại phân tích những tài liệu sớm đã đọc trăm nghìn lần kia, Emerson chỉ có thể nhét càng nhiều phụ nữ hơn tới chỗ của mập.

Sau khi tái gia tăng số lượng, mập kháng nghị. Emerson lạnh lùng nhìn mập, nhìn cái thằng mập đến từ khu ổ chuột, ngu muội làm ngựa đực kia. Lão đột ngột rất muốn nói với mập tất cả mọi chuyện, muốn thấy vẻ mặt mập sau khi biết những cô gái hần ngủ qua đều biến thành một bãi máu loãng, muốn thấy bộ dạng mập sau khi biết tới một đám quái vật do hần tạo ra, rất muốn rất muốn, azzz, cũng có chút không nhìn được...

Ngăn cản Emerson nói ra miệng chính là, một ý nghĩ bất chợt! Lão già lẳng lặng mừng như điên, sao lại quên mất “cô ta”? Bán thành phẩm kia?

Lúc kế hoạch phụ thể còn được gọi là kế hoạch tạo thần, nghiên cứu khi đó vẫn chưa đặc biệt nhắm vào giới nam, giới nữ cũng được chọn làm vật dẫn. Nhưng sau những thí nghiệm chồng chéo, cho ra kết luận mẫu thể chỉ có thể thai nghén một tân nhân loại, bọn họ liền từ bỏ giới nữ, do đó mới chuyển tâm vào phụ thể. Cuối giai đoạn đó có để lại một mẫu thể bán thành phẩm, bây giờ vừa khéo tái sử dụng phế phẩm! Nhìn thằng mập ngu ngốc kia, lão già cười thỏa mãn.() Sứ đồ (Apostle), trong bản dịch Kinh Thánh là “Tông Đồ,” là một từ Hy Lạp có nghĩa là “được sai đi”. Một Tông Đồ là một người được sai đi làm một việc gì đó. Cụm từ nổi tiếng nhất là “12 sứ đồ/tông đồ” của chúa Jesus trong Kinh Thánh. Các Tông Đồ đã được Chúa Jesus chọn, gọi và sai đi để tiếp tục công việc của Ngài, có nghĩa là, để cầu nguyện – là công việc đầu tiên của một Tông Đồ – và, thứ hai là để công bố Tin Mừng.

6. Chương 6: Sixth Child

Mập cảm thấy có chút nghi hoặc, hần nhìn cô gái trước mắt, một cảm giác không hài hòa đúng lúc sinh ra. Lúc trước, các cô gái mà Emerson đưa tới tuy dung mạo khác nhau mỗi người một vẻ, nhưng họ đều lơ đãng mơ mơ tỉnh tỉnh, mập kêu làm gì thì các nàng làm nấy, bộ dạng rõ ràng là bị thôi miên sâu. Mập cũng không quan tâm các nàng là chủ động hay bị ép buộc, dù sao hần chỉ cần ôm các nàng là được. Mà cô gái trước mắt, thay vì nói là mặt đơ, không bằng nói là trống rỗng, con người đục ngầu phản chiếu mọi thứ.

“Lần này sao lại đổi vị?” Mập giả vờ phàn nàn giễu cợt. “Đàn bà ba không (1) cũng không phải gu của bố đây, bố không thích làm với xác chết.”

Emerson lạnh lùng nhìn qua, sau đó kéo khóe miệng lên, vẽ ra một nét mặt không thể gọi là cười.

“Cậu cho rằng mình có tư cách mặc cả với ta? Hả?” Ánh mắt u ám của lão già làm mập bắt đầu run rẩy. “Ta kêu cậu làm, dù là heo cậu cũng phải ôm!”

Mập khúm núm thừa lại, hoảng loạn trốn khỏi lão già. Dù khó chịu thế nào, mập cũng chỉ có thể thăm chửi trong lòng.

Cô gái kia bị mập kéo vào phòng như một con rối gỗ. Dù biết nơi mình ở căn bản không có cái gọi là riêng tư đích thực, đi đến đâu cũng bị vây xem, nhưng không nhìn thấy ai, mập tốt xấu gì cũng có thể tự an ủi, phát huy tinh thần AQ một chút. (2)

Emerson nhìn mập biến mất phía sau cửa lực từ, nụ cười trên mặt trở nên hiền từ và cương chiều, như đang nhìn tác phẩm yêu quý nhất của mình, chỉ có đôi mắt là nổi lên giá lạnh điên cuồng.

Lão đi ra ngoài, không quá một hồi liền đến phòng giám sát. Khắp nơi trong phòng giám sát đều là màn hình ánh sáng to to nhỏ nhỏ, một màn hình lớn trong đó đang trình diễn một đoạn phim cấp ba. Mập dề lên cô gái mặt mày trông rỗng kia, hẳn rõ ràng rất không tình nguyện, cứ nhìn về mặt khó chịu và bộ dạng gấp rút giải quyết của hắn đi thì biết.

Emerson còn lâu mới để ý đến cảm nhận của vật dẫn thực nghiệm, lão hỏi người điều hành hệ thống. “Tình hình thế nào?”

Nhân viên phóng đại sơ đồ điện tử, trên đó có đánh dấu tinh trùng và trứng.

“Rất thuận lợi!” Nhân viên chỉ vào sơ đồ nói. “Tinh trùng và trứng bước đầu tiếp xúc bình thường, không biểu hiện ra phản ứng bài xích!”

“Cậu phải biết cái ta muốn hỏi không phải thứ đó!” Lão già nheo mắt lại. “Ta có linh cảm, lần kết hợp này chắc chắn sẽ thành công. Đốc sức tra cho ta, rút cuộc nguyên nhân gì dẫn tới những thất bại trước đó! Chúng ta cũng không có thêm một cái mẫu thể nữa để tiêu phí!”

“Dạ, dạ, thưa ngài!”

Lão già nhìn tinh trùng ***g trong trứng, đó là một phôi thai đã được hình thành, hình thái ban đầu của một sinh mệnh. Rốt cuộc sẽ sinh ra kỳ tích gì đây? Emerson lẳng lặng cười.

[Alice’s Land]

“Sinh ra, sinh ra rồi!”

“Thành công! Chúng ta thành công rồi...!”

Mọi người hoan hô, tất cả diên cuồng thể hiện sự vui sướng của mình. Nghiên cứu viên cũng thở phào một hơi rất dài, không chỉ là vì kế hoạch thành công, hơn thế nữa, bọn họ rốt cuộc có thể thoát khỏi sự sợ hãi và kìm nén vô hạn kia, không cần trắng đêm khó ngủ vì tiếng rít của sứ đồ, không cần nơm nớp lo sợ vì chăm sóc mẫu thể thụ thai quý giá kia. Những ngày ngay cả thở cũng phải gấp rút mà ngăn ngui đó, rốt cuộc được giải phóng hôm nay. Thời khắc này, ngay cả khóe miệng Emerson cũng hiện lên nét cười phát ra từ đáy lòng.

Họ gần như kính ngưỡng nhìn sinh mệnh thể nho nhỏ trong bồn, đây là kết tinh từ tất cả những cố gắng trước giờ của họ, đây trở thành một cột mốc lịch sử nhân loại, vẽ một nét bút dày lên bức tranh lịch sử tiến hóa con người.

Đứa bé vừa lấy ra từ bụng mẫu thể được đặt trong bồn dinh dưỡng cao cấp, lơ lửng trong dịch dinh dưỡng, mẫu thể bị bỏ quên trong góc —— nàng đã chết ngay khi sinh ra đứa trẻ, sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người đứa bé, không ai chịu chia chút quan tâm đi xử lý thi hài cô gái.

“Nhịp tim bình thường... Huyết áp bình thường... Mạch động... Đã nối giới hạn lực từ yếu... Trong số liệu chấp nhận... Khu vực não mục tiêu... Tại sao lại như vậy?” Nghiên cứu viên phụ trách kiểm tra các số liệu đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi, tựa như bùa chú, đóng băng thời gian ngay lúc này, tất cả im lìm, viện nghiên cứu tĩnh lặng một mảnh. Mọi người tập trung ánh mắt lên màn hình ánh sáng, sau đó, phần khởi quá mức bị thay thế bởi không thể tin được.

—— Độ khai phá của khu vực não: 1%.

Huyết sắc trên mặt mọi người tan biến trong nháy mắt, có người thất thố gào thét. “Không thể! Không thể! Đây, đây sao có thể được...?”

Độ khai phá 1%, đừng nói cấp độ thiên tài, ngay cả tiêu chuẩn người thường cũng chưa đạt được, còn dưới mức thiếu năng trí tuệ, thậm chí gần sát trạng thái chết não. Thứ họ hao tổn tâm sức, thậm chí không màng lương tâm đạo đức làm ra, chính là kết quả này?

Emerson cứng người đứng tại chỗ, hai con mắt như ma trời chăm chăm nhìn số liệu kia, ánh sáng trong mắt tựa như đang thiêu đốt linh hồn.

Có người khóc nức nở, nói đây là thần phạt. Có người lại ngẩn ngơ, tựa như mất đi lẽ sống. Đừng nói tới chuyện lưu lại dấu chân rực rỡ trên lịch sử nhân loại —— azzz, họ có lẽ thật sự có thể được ghi tạc trên lịch

sử, sách sử sẽ hình dung bọn họ thế này, có một đám người không biết tự lượng sức mình, họ suy nghĩ viển vông muốn tạo ra thần, sau đó họ làm ra “thần”, không sai, thần kinh. Thế nào? Tức cười không?

Đúng vậy, tức cười, tức cười muốn chết. Họ thất hồn lạc phách ngất.

Cứu lấy đám tinh anh đang suy sụp và kế hoạch phụ thể này chính là, một động tác rất nhỏ của đứa trẻ kia.

Nó lười biếng đuổi thân.

Sau đó, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn chuỗi số liệu phẩn bọn họ tử hình kia bỗng dưng tăng lên, 2%, 5%, 6%, 9%,, 34%,, 60%,...

Mọi người nín thở dán mắt vào màn hình, lúc này đã không ai còn tuyệt vọng, vì số liệu hiện ra bây giờ đã vượt qua mức độ cao nhất từng ghi nhận lại. Lúc này lại có người hốt hoảng. “Mau, mau nhìn đứa bé kia!”

Sau khi vất vả dời mắt sang bồn dinh dưỡng, họ nhìn thấy một bất ngờ lớn hơn nữa: đứa bé kia — không không không, đó sớm đã không phải đứa bé, trong mắt họ, một thiếu niên lẳng lặng cuộn mình dưới đáy bồn dinh dưỡng — vì dịch dinh dưỡng bao bọc xung quanh sớm đã bị hấp thu hết. Thiếu niên có một mái tóc đen thanh tú, toàn thân ướt sũng, hạt nước trong suốt như trân châu lăn trên làn da thiếu niên, có vẻ vô cùng thánh khiết, khiến người ta không thể khinh nhờn. Số liệu tăng lên cuối cùng dừng lại ở 79%, nhưng lúc này đã không còn ai chú ý nó, họ chỉ có thể nhìn thiếu niên kia thức tỉnh mà không thể nhúc nhích.

Thiếu niên chậm rãi mở hàng mi dày lên, trên lông mi còn treo vài giọt nước, lóng lánh trong suốt. Mắt thiếu niên không mở hết, chỉ mở ra phân nửa, chớp chớp rất lười biếng, sau đó chậm rãi nhìn quét xung quanh. Tất cả mọi người trông thấy hai con ngươi đỏ tươi, họ đều bị màu đỏ sáng lóng lánh kia hút lấy tinh thần. Thiếu niên đảo mắt một vòng, ngoại trừ dừng ở chỗ tối kia một chút — đó là nơi đặt mẫu thể đã chết đi, dường như không tìm thấy người hay vật mình cần, thiếu niên hạ mi mắt, uể oải nhắm mắt lại, không mở ra nữa. Lúc này, độ hoạt động của Vùng cấm Thượng Đế từ 79% lại liên tục rút xuống, mãi đến lúc hạ xuống 1% ban đầu.

Sau khi thiếu niên đã ngủ thật lâu, tất cả mọi người mới phản ứng được, họ đưa mắt nhìn nhau, sau đó có người chần chừ hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

“Chúng ta xem như... Thành công sao?”

“Thưa ngài!” Lúc này, một nhân viên bên ngoài chạy vào, người nọ sững sờ vì không khí đông đặc trong phòng nghiên cứu, sau đó nhanh chóng tìm được mục tiêu của mình. Nhân viên bên ngoài chạy về phía Emerson, trong tay cầm một xấp tài liệu.

Emerson nhận ra đó là người phụ trách phụ thể, vì nghiên cứu đang ở vào bước ngoặt quan trọng, cho nên mấy tuần nay Emerson hoàn toàn không đến nhìn mặp. Người phụ trách xuất hiện ở đây, việc này nói rõ...

Lão già cau mày. “Xảy ra chuyện gì?”

“Báo cáo ngài, chuyện là thế này...”

Mặp gần đây rất thỏa mãn, Emerson rút cuộc cũng cho quý ngài ngựa đực một kỳ nghỉ dài hạn, nói cách khác, hẳn rút cuộc có thể thoát khỏi kết cục bị đàn bà làm chết.

Nhưng không quá mấy ngày, mặp lại có chút nghi hoặc phát hiện một vấn đề lớn.

Hắn có vẻ như, ốm đi?

(1) Phụ nữ ba không theo quan niệm Trung Quốc tức là: không kích tình (không hăng máu), không tình thú (không chịu chơi), không phẩm vị (không có chất). Người ta cho rằng đàn ông không thích nhất chính là “phụ nữ ba không”.

(2) Tinh thần AQ: đại loại chính là tự lừa mình, tự huỷ hoại mình rằng như thế vẫn rất tốt, dù hiện thực đã tàn tạ đến mức không lời nào nói nổi. Nói theo ý tốt chính là tinh thần lạc quan, nói theo ý xấu chính là trốn tránh hiện thực.

7. Chương 7: Seventh Child

Mập cực kỳ sâu nảo nhìn gương, trong gương phản chiếu một bóng người hơi béo, gương mặt trắng ngần có chút bầu bĩnh. Da mập dạo này trắng nõn, làm hẳn thoát nhìn giống như một con heo trắng được nuôi nhốt rất tốt. Dù là lúc ở trong hoàn cảnh ác liệt của khu số bảy trước kia, liên tục phơi mình dưới ánh mặt trời của hành tinh này, mập cũng chỉ từ heo trắng thăng lên thành heo phớt hồng. Mặt hẳn bắt đầu có góc cạnh rõ ràng, vì diện tích mặt thu lại không ít, tỉ lệ mắt mũi miệng liền được phóng đại lên vài lần, không còn dồn cục lại với nhau, nhiều lắm gọi là mũm mĩm trẻ con. Mắt mũi miệng không thể nói là vô cùng xuất sắc, nhưng tốt xấu gì cũng làm người ta cảm thấy thuận mắt — nếu hẳn không khoác bộ dạng dung tục mất hình tượng đòi mạng kia. Thân thể gầy đi không ít, làm mập có vẻ cao hơn rất nhiều. Mập thật ra cũng không tính là quá thấp, nhưng mỗi lần tỏ vẻ thô tục, chiều cao 179,45 cm lại mất bốn thêm năm hết lần này đến lần khác. Nói tóm lại, chỉ do bề ngang cơ thể co lại, làm người ta có ảo giác mập cao lên.

Mập bóp thịt mỡ bên hông, tuy thể trọng của hẳn bây giờ vẫn cao hơn mức tiêu chuẩn vài phần, nhưng so với trước đây, trọng lượng quả thật đã xem như bốc hơi trầm trọng.

“Khiếp! Bỏ thật sự sắp biến thành công tử bột?” Trong căn phòng không một bóng người, mập mạnh miệng chửi rủa. Hẳn trước giờ rất ghét thứ công tử bột trơn mồm dẻo miệng kia. Bình thường, những kẻ đó ý vào khuôn mặt của mình, làm như tài trí hơn người, mập từng ăn đau trong tay công tử bột, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến hẳn căm ghét lũ người đó. Mà bây giờ, hẳn lại sắp phải đi vào hàng ngũ công tử bột mà mình ghét nhất, điều này làm mập cảm thấy vô cùng bức tức.

Mập cau mày, lấy ngón tay kéo căng da bên khóe mắt trái. “Má nó! Cái “ghèn” kia càng lúc càng hiện rõ!”

“Ghèn” trong miệng mập là một nốt ruồi khá đỏ nằm dưới khóe mắt trái, cũng không lớn, phải nói là rất nhỏ, nhỏ đến mức lúc trước nếu không nhìn kỹ, cơ bản cũng sẽ bỏ qua vì thể tích và màu sắc của nó. Nhưng tỷ lệ thuận với mức độ thu gọn của khuôn mặt, nốt ruồi kia cũng càng ngày càng có vẻ rõ ràng.

Mập bức bối cạo cạo nốt ruồi đỏ, như muốn cào nó ra khỏi da thịt, cho đến khi mảnh da dưới khóe mắt trái cũng bị cào đỏ ửng mới hậm hực ngừng tay. Dạo này tự nhiên ốm đi, rõ ràng vẫn ăn ngon ngủ tốt, hơn nữa không làm công tác ngựa đực quỷ tha ma bắt kia, nhưng mình vẫn liên tục ốm xuống. Biến hóa thể này dường như càng khiến hẳn mệt mỏi hơn, một tuần trước cơ bản không có chuyện gì, nhưng càng về sau, thể trọng hẳn càng biến hóa rõ rệt. Thể trọng và bộ dạng thay đổi, làm mập cảm thấy hoang mang không thể nói bằng lời. Hẳn điên cuồng ăn ăn uống uống, nhưng tất cả đều vô dụng, bất luận hẳn chèn chèn quá độ ra sao, đồ hẳn ăn vào đều giống như tan thành không khí, thể trọng vẫn ngày càng giảm xuống. Rõ ràng lúc trước trong hoàn cảnh ác liệt tận cùng ở khu số bảy kia, hẳn cũng chưa từng giảm sút thể trọng, lúc này lại càng ngày càng giảm xuống điên cuồng. Mập hết cách, hẳn chỉ có thể xin giúp đỡ từ lão Emerson mà hẳn cảm thấy chán ghét và sợ hãi.

Sau khi biết được tình trạng của mập, dù đang cuồng nhiệt nghiên cứu “Đệ nhất” (tức tân nhân loại thứ nhất, đứa trẻ thành công của phụ thể kia), lão cũng không thể không rút chút thời gian chú ý mập, bởi vì hẳn là phụ thể duy nhất.

“Đây là, cái gọi là, phương pháp giải quyết...?” Mập sững sờ một lát, sau đó ngơ ngác hỏi.

“Không sai, chính là như lời ta vừa nói: nếu cậu không muốn tiếp tục gầy xuống, thì đi làm đám đàn bà kia cho ta!” Emerson sốt ruột cau mày, bước tới bước lui giống như không thể nghĩ, cũng thường nhìn về một hướng nào đó, bộ dạng vô cùng nôn nóng.

“Bố đây đã ra nông nổi này rồi, mà lão còn bắt đi làm... việc...” Mập bất mãn kêu lên, âm thanh lại dần dần mỏng manh dưới ánh mắt lạnh lẽo nhìn vật chết của Emerson. Mập bắt đầu run rẩy.

“Nghe đây, ta chỉ nói một lần thôi, mở cái đầu nhét đầy phân chó của cậu ra nghiêm túc nghe cho ta!” Emerson gần như quát ra từ gan ruột, sau đó không thể không áp chế bức tức, giải thích với cái kẻ đã co thành một cục kia. “Lúc trước bọn ta tiêm Fath vào cho cậu, cải tạo bộ phận sinh dục của cậu, làm cậu có khả năng sinh ra tinh trùng có thể tạo ra tân nhân loại. Nhiệm sắc thể của tinh trùng này đã được sửa đổi, cũng có một vài đặc tính tương đối của Fath giả, chúng sẽ dần dần cắn nuốt tế bào để có được năng lượng. Sở dĩ cậu liên tục gầy xuống, nguyên nhân chính là vì trong đồng mỡ của cậu có một lượng lớn chất béo trung tính giàu năng lượng, chính là thứ mà chúng yêu thích nhất! Cho nên, nếu cậu không muốn bị

chúng làm chết, thì đi làm đám đàn bà kia cho ta! Đẩy chúng ra khỏi người! Ta có thể nói với cậu, cậu nên mừng vì chúng cắn nuốt vật dẫn tương đối ôn hòa, quả thật, hết sức ôn hòa...” So với dã man cắn nuốt cơ thể đám phụ nữ kia, đây có thể nói chỉ lùm xùm như một trò đùa quây phá. Emerson u ám nhìn mập, ánh mắt kia làm mập cảm thấy hân hân như đang bị lão già này dùng ánh mắt giải phẫu. “Sao? Còn vấn đề gì nữa không? Không hiểu thì tự nhắc cái sợ mình lên, móc tủy não ra ăn hết, không chừng dạ dày cậu càng có thể lý giải nó!”

Mập liều mạng gật đầu, sợ bất cẩn một cái sẽ kích động kẻ điên trước mặt.

“Tốt lắm!” Lão già lãnh đạm gật đầu, không chút lưu luyến xoay người rời đi, một chút thời gian cũng không nguyên lãng phí. “Ngày mai sẽ có người mới được đưa đến, ta nghĩ cậu hẳn biết phải làm thế nào!”

Lão già vừa mất bóng sau cửa lực từ, mập liền nhún người trên đất, một ngón tay cũng không muốn động đây.

“Có tình huống gì không?” Emerson nhanh chóng mặc đồ trang bị đi vào phòng nghiên cứu, vóc dáng mạnh khỏe kia hoàn toàn không giống một lão già đã hơn 150 tuổi.

“Báo cáo ngài, không có!” Một nghiên cứu viên nhanh chóng điều khiển hệ thống, khiến số liệu và hình ảnh hiển thị lên màn hình ánh sáng. ““Đệ nhất” vẫn ở vào trạng thái “ngủ giả”.”

Emerson cau mày nhìn màn hình ánh sáng. Trong hình là một người ở vào thời kỳ thiếu niên, đang lơ lửng trong dịch dinh dưỡng cao cấp, trên người cắm đầy thiết bị và ống dẫn các loại, mắt nhắm, nếu không nhìn đồng ống dẫn và sợi quang học cắm khắp cả người, thiếu niên thoát nhìn chính là đang vô tư ngủ say —— trên thực tế, ngoại trừ lần ở thời điểm ban đầu kia, thiếu niên vẫn chưa từng mở mắt ra. Bên cạnh hình, độ khai phá của khu vực não cũng nhất mực dừng lại ở 1%.

Đây là “ngủ giả”. Không hô hấp, ngay cả nhịp tim cũng duy trì ở mức cực thấp, não bộ càng ở vào tình trạng khóa chặt.

Đối mặt với tình huống như vậy, căn bản không thể tiến hành công tác nghiên cứu trọng tâm. Dù đã dùng rất nhiều phương pháp, mềm mỏng có, dữ dội có, khó coi có, tàn ác vô nhân đạo cũng có, nhưng thiếu niên vẫn ở vào trạng thái ngủ giả, không chút phản ứng với tất cả các kích thích bên ngoài, thậm chí là công kích. Tất cả mọi người mù mờ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến Đệ nhất “thức dậy”?

“Báo cáo ngài, tư liệu nghiên cứu giai đoạn gần đây đã được chỉnh lý xong, xin kiểm tra!”

Emerson ừ một tiếng, mở chip tư liệu tùy tiện xem xét. Trên chip chiếu ra hình ảnh và phụ đề 3D tổng hợp, người viết báo cáo dùng giọng điệu kích động và hưng phấn nói rõ kỳ tích của Đệ nhất: trên lý thuyết, chỉ cần cung cấp đủ năng lượng, Đệ nhất sẽ có thể tăng trưởng và tái sinh vô hạn, thậm chí bất tử —— dù có bị chém eo hay phá tim. Lần đầu tiên Đệ nhất tăng trưởng đột phá là vào 13 phút 5 giây 39 khắc 44 sau khi sinh ra, quá trình tăng trưởng kết thúc sau 7 phút 1 giây 22 khắc 1, vì năng lượng trong dịch dinh dưỡng không đủ. Mức sinh trưởng của Đệ nhất cuối cùng dừng lại ở thời kỳ thiếu niên, ước tính tương đương mười lăm tuổi, xương phát triển 75,3%, cơ thịt phát triển... Bước đầu có thể kết luận, chỉ cần có đủ dinh dưỡng, Đệ nhất có thể liên tục tăng trưởng. Tất cả mọi hoạt động của Đệ nhất đều có liên quan tới Vùng cấm Thượng Đế, về phương diện nghiên cứu khu vực não của Đệ nhất, tư liệu không đủ, chờ bổ sung...

Những thứ đó đều đã sớm biết, Emerson tiện tay thu hồi chip tư liệu, lại nhìn màn hình ánh sáng.

Nếu chỉ là thân thể bất lão bất tử, Đệ nhất quả thật có thể nói là một kỳ tích, nhưng đây vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ.

“Rốt cuộc phải làm thế nào... Cậu mới có thể thức dậy đây?” Emerson lấy tay vuốt lên hình cắt Đệ nhất trên màn hình ánh sáng, ánh mắt si mê mà lại điên cuồng. “Không dậy sớm không phải bé ngoan đâu!” Lão già dường như đột ngột nghĩ đến gì đó, vui vẻ cười. “Đang làm nũng sao? Cậu muốn để “cha” đến gọi cậu rời giường sao?”

8. Chương 8: Eighth Child

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

Hắn ngâm nga, nhanh nhẹn rửa mặt. Sáng sớm liền có một nhân viên tìm tới cửa, nói là muốn dẫn hắn ra ngoài. Hắn đầu tiên là nghi hoặc nhìn gương, vì ngăn ngừa tình huống tiếp tục chuyển biến xấu, gần đây hắn rất nghe lời, làm lại công tác ngựa đực theo lời lão già đó. Thể trọng hắn không còn giảm nữa, trong kính hiện rõ một người đàn ông có hơi săn chắc, da rất trắng, nhưng không phải cái kiểu trắng bệch bệnh tật.

Đã không có vấn đề gì, vậy tại sao phải ra ngoài? Trong tư duy của hắn, ra ngoài tức là kiểm tra xét nghiệm, nếu hắn hiện tại khỏe mạnh đến mức có thể càn cù canh tác như một con trâu, vậy hắn không cần phải “ra ngoài” kiểm tra xét nghiệm. Nhân viên kia không nói gì thêm, chỉ lặp lại một lần nữa: đây là yêu cầu của Emerson, hắn có thể lý giải thế này: họ muốn dẫn quý ngài ngựa đực của mình đi tham quan viện nghiên cứu, hiểu rõ hoàn cảnh nuôi giữ hắn thêm một chút.

Tham quan? Ngay lúc này? Chuyện đã tới bây giờ, còn để hắn – nói từ một góc độ nào đó là bị giam cầm – đi tham quan “ngục giam”? Người bình thường đều cảm thấy chuyện này rất đáng nghi, nhưng trên thực tế, tư duy đơn giản luôn là một đường thẳng. Hắn bị nhốt trong phòng đã lâu, nên không chút nghi ngờ mà vô cùng vui vẻ đáp ứng, còn cảm thấy hết sức phấn chấn vì điều này.

Đã lâu không ra khỏi cửa, khó thấy hắn chạy đi sửa sang bề ngoài, nhân viên rất có kiên nhẫn chờ ở cửa. Hắn ngâm nga, thuận miệng hỏi một câu, chỉ đơn giản muốn biết chỗ đầu tiên họ đến tham quan là đâu.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

Vì quá hợp tình hợp lý nên nhân viên kia cũng trả lời tự nhiên.

“Đi gặp con của anh, ở viện nghiên cứu.”

Đồ dùng rửa mặt rơi xuống đất, hắn máy móc quay đầu lại, không thể tin được nhìn nhân viên, lắp bắp hỏi.

“Con, con của tôi?”

Nhân viên giật mình, sau đó nhận ra bản thân lỡ miệng, nhưng đây cũng đâu có gì sai? Dù phụ thể có biết hay không thì hắn cũng phải đến gặp Đệ nhất. Thế là nhân viên rất tự nhiên gật đầu, đáp lại. “Đúng vậy, con anh. First of the new human, chính là Đệ nhất!”

Hắn hoàn toàn không nghe. Suy nghĩ của hắn khi nghe đến đoạn mình có con, lập tức hoàn toàn đình chỉ.

Con? Con? Con? Con... Của... Hắn?

Từ lúc bị tóm tới đây làm ngựa đực, hắn luôn cố ý hoặc vô tình lảng tránh vấn đề này. Emerson bắt hắn tới làm gì? — vì kế hoạch phụ thể. Kế hoạch phụ thể là gì? — tạo ra tân nhân loại. Tân nhân loại làm sao được tạo ra? — phụ thể và khác phái kết hợp thai nghén ra, tức là hậu duệ. Hắn gần như hèn nhát trốn tránh vấn đề này, bịt kín tai, dời mắt đi, hắn không biết các cô gái mập hợp với hắn sau đó sẽ thế nào, hắn không biết kế hoạch phụ thể có kết quả hay chưa, hắn không biết đến — con hắn. Hắn cái gì cũng không biết, không muốn biết, không nên biết, hắn chỉ cần làm tốt công tác ngựa đực, chỉ cần nghĩ làm sao xong tới đám phụ nữ đặt trước mặt hắn kia là được rồi, đúng không?

Nhưng hiện tại, một câu nói nhẹ nhàng của người mặc đồ trắng trước mặt, liền đánh vỡ lâu đài yếu ớt hắn dùng ảo tưởng xây nên, kéo hắn vào hiện thực.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện mình sẽ có con. Lúc ở khu số bảy, ngay cả ăn no mặc ấm cũng là một vấn đề, nhu cầu sinh lý phần lớn là tự giải quyết, thỉnh thoảng đến khu đèn đỏ trải nghiệm, sinh một đứa con cho hắn bất quá cũng chỉ là “bồ cù” Aisha thuận miệng nói đùa cho vui thôi. Ký ức đầu tiên liên quan đến trẻ con của hắn vẫn là do lão Nei cho, khi đó hắn còn là một thằng nhóc. Thân thể hắn rất đơn giản, hắn chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ được lão Nei nhặt được, trẻ con như thế trong khu ổ chuột chỗ nào cũng có, sau đó mập và một đám trẻ to to nhỏ nhỏ cứ thế được lão Nei nuôi lớn. Những đứa trẻ trưởng thành đại đa số đều rời đi, chỉ có mập là vẫn ở bên cạnh lão Nei, cho đến lúc chứng kiến lão qua đời. Lão Nei luôn bập bập tẩu thuốc, hút thuốc lá sợi khô quắt khô queo, không biết là đồ cổ mấy trăm năm trước, bất luận là lúc nhìn đám trẻ vui đùa, hay khi bọn nhỏ lớn lên và rời khỏi, lão vỗ vỗ cái đầu từ nhỏ đến lớn đều tròn vo của mập: “... Gu, khi có con rồi, nhất định phải nhớ kỹ, đứa con cũng là một nửa của con, con sẽ gánh vác một sinh mệnh, con phải có trách nhiệm với chúng!”

Hắn bắt đầu run rẩy, sinh mệnh có một trọng lượng thật sự quá lớn, khiến kẻ trước giờ luôn đầu cơ trục lợi như hắn đây cảm thấy vô cùng sợ hãi, đó là kính sợ đối với sinh mệnh, đồng thời cũng là trốn tránh trách nhiệm. Hắn là kẻ rất ích kỷ, trong vương quốc của bản thân, vĩnh viễn chỉ có một vị quốc vương là hắn, để cho người khác đi vào vương quốc của mình, dù là trở thành bề tôi của mình, dù mình sẽ có quyền lợi to lớn để tiêu pha, hắn cũng vẫn không muốn. Hắn không muốn gánh vác nghĩa vụ tương ứng, hay gánh trách nhiệm vì kẻ khác. Cho nên, lúc ở khu số bảy, hắn luôn luôn một mình một bóng, chưa bao giờ gia nhập một bang phái nào, dù có thể có được lợi ích đầy đủ.

Đối mặt với kẻ rất lâu không có phản ứng kia, nhân viên hơi mất kiên nhẫn, thúc giục nói. “Nhanh chút đi, ngài Emerson đang đợi anh!” Dứt lời, liền vươn tay muốn kéo hắn ra khỏi phòng. “Anh nên cảm thấy phần khởi, con trai anh chính là kỳ tích phá vỡ vô số kỷ lục! Hơn nữa đây còn là lần đầu tiên cha con anh gặp mặt...”

Nào, đã chuẩn bị chưa? Đi gánh vác một sinh mệnh ——

Hắn trừng mắt nhìn bàn tay vươn tới, hai mắt lờ ra, gương mặt trắng bệch, như trông thấy vuốt quỷ ác ma, hắn liên tục la hét lùi về phía sau, rút người co thành một cục.

“Không không không không... Không! Không ——! Tôi không đi ——!”

Nhân viên bị phản ứng quá khích của hắn dọa sợ. Gã kinh ngạc thấy đối phương sợ hãi và bài xích, gia tăng khoảng cách với mình, đồng thời biểu hiện ra sự kháng cự không gì sánh được đối với chuyện cha con gặp mặt. Trong suy nghĩ của gã, đối phương hẳn phải cấp bách muốn nhìn thấy con mình, đây là lẽ thường của kẻ làm cha.

Nhưng hắn không phải người thường, hắn hiện tại là ngựa đực quý báu của kế hoạch phụ thể, đang được nuôi dưỡng ở viện nghiên cứu trung tâm, mà con hắn cũng không phải người thường, là tân nhân loại Đệ nhất – đích ngắm của quá trình khai phá con người, và lúc này cũng ở trong viện nghiên cứu trung tâm, bị ngâm trong một đồng dụng cụ thí nghiệm.

Đối mặt với kẻ rút thành một cục kia, nhân viên cảm thấy có chút lúng túng, gã mở máy truyền tin ra, bắt đầu báo cáo tình huống ở đây với phía trên.

“Hắn không muốn đến?”

Giọng Emerson rất bình thản, lúc này lại càng giống sự yên tĩnh trước cơn giông bão. Lão gõ đầu gối mình, ánh mắt dời về phía bồn thủy tinh, thiếu niên kỳ tích vẫn đang say ngủ.

Lão già lẳng lặng suy nghĩ, có phải gần đây quá mức nhân từ với phụ thể nhà mình hay không, “nuông chiều” là một hành vi không tốt. Không khí bên này dường như thông qua máy truyền tin truyền tới đầu bên kia, nhân viên cũng không dám thở mạnh, chờ Emerson suy nghĩ xong.

Trầm lặng một lát, giọng Emerson vang lên trong máy truyền tin.

“Hôm nay bỏ đi, ngày mai ta tự mình đi “mời” hắn.”

Ngắt đường truyền, lão già nhìn bồn thủy tinh, cười rất nhu hòa.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ chuẩn bị một cuộc gặp gỡ khiến phụ thân cậu suốt đời khó quên, thế nào?”

9. Chương 9: Ninth Child

Phương pháp của Emerson rất trực tiếp, đồng thời cũng tương đối bạo lực, hắn bị trói y như một con heo chờ mổ rồi bị đưa đến trước mặt lão già.

Lão già nhìn cái kẻ sống chết nhắm mắt trước mặt, hắn đang ngoan cố trốn tránh và cự tuyệt hiện thực, giống như một con đà điểu chôn đầu vào đất (), ngoại trừ có chút xoa dịu tâm lý, không có gì có thể cải thiện tình trạng sắp tới.

“Mở mắt ra!” Lão già mềm giọng nói như đang dỗ trẻ. “Nếu cậu không kéo mí mắt mình lên, ta sẽ cắt rụng nó đi — hãy tin ta, ta có thể làm được điều này! Cho nên, kéo lớp da che đây trông mắt cậu ra, bây giờ, ngay lập tức!”

Trông mắt hắn run rẩy kịch liệt, lão già ác ý vươn tay, chậm rãi chỉ ngón tay về phía ấn đường hắn, ấn đường con người có một loại từ trường, bởi vậy lúc có vật thể tiếp cận, dù không chạm tới cũng sẽ có một cảm giác rất mãnh liệt. Dưới áp lực đang từ từ tới gần, một khắc trước khi đầu ngón tay Emerson chạm tới, hắn kêu sợ hãi mở mắt ra.

Bốn phía là một mảnh tối đen như mực, chỗ chỉ có lão già và hắn đứng là một vòng cung ánh sáng. Thấy hắn mở mắt, điên cuồng quay đầu nhìn bốn phía như con thỏ bị hoảng sợ, lão già cười thỏa mãn.

“Đến nào!” Emerson nhẹ nhàng tuyên bố, như nói với hắn, lại như nói riêng với mảnh bóng tối kia, lão già vỗ vỗ tay. “Đến nhìn đi, đây là một nửa của cậu!”

Trong nháy mắt lão già vỗ tay, bốn phía toàn bộ sáng lên, chỗ họ đứng chính là một căn phòng cực đại, chiều cao của phòng ước chừng hơn năm mét, kích thước cỡ một sân bóng rổ, màu trắng bạc là màu chủ đạo của căn phòng này, vô cùng lạnh lẽo. Hắn hoàn toàn không để ý đến những thứ đó, hắn lúc này tựa như một con búp bê bị kẹt dây cót, tư thế buồn cười trợn mắt nhìn bồn thủy tinh cực đại chính giữa căn phòng.

Chỗ đó có một khối bao gồm xương và máu thịt —

Không sai, ai nhìn thấy cũng chỉ có thể hình dung như vậy. Một thứ chỉ vền vẹn được cấu thành từ thịt và khung xương, ngay cả hộp sọ cũng bị mở ra, lộ ra phần não xám trắng, một cái trông mắt thoát khỏi hốc mắt nổi trong dịch dinh dưỡng, có thể thấy rõ búi tơ thịt và mạch máu nổi phía sau trông mắt, mỏng manh đến mức phẳng phất như kéo một cái là đứt. Xuống chút nữa, hắn thậm chí có thể đếm đủ mạch máu và nhịp đập của trái tim. Ruột như một sợi dây thừng quái dị, quấn lấy khối máu thịt xương kia. Đây — đây — chính là —

“Là con cậu!” Tiếng Emerson như cách một thế kỷ truyền tới, lộ ra niềm vui sướng.

Trên thực tế, nghiên cứu đối với Đệ nhất thật ra cũng không cần làm đến “máu me” như vậy, nhưng đây là “bất ngờ” mà Emerson chuẩn bị riêng cho hắn. Thật sự quá chương mắt, lúc lão đang hao tâm tổn trí vì kế hoạch phụ thể, hắn lại mang thái độ thanh thoi thoải mái thế kia. Thật sự nhịn không được, muốn thô bạo đánh sập cái thái độ dờ dề lạc quan mù quáng kia. Cho nên Emerson ra lệnh nghiên cứu cấp bậc không hạn chế — không hạn chế, chính là căn bản không cần để ý đến sự sống chết của đối tượng nghiên cứu, muốn làm gì cũng được. Dù sao đối với Đệ nhất mà nói, chỉ cần có năng lượng, sẽ tương đương với trạng thái bất tử. Dù biến thành bộ dạng thế này, chỉ cần chưa tới một ngày, Đệ nhất sẽ hoàn toàn khôi phục nguyên trạng. Nếu hắn chịu xem xét kỹ lưỡng, sẽ phát hiện khối máu thịt kia đang không ngừng tái tổ hợp và khôi phục.

Nhưng hắn không phát hiện, cũng không biết Đệ nhất là một kỳ tích bất tử — cho nên hắn chỉ có thể trợn mắt nhìn khối máu thịt kia, như một con gà bị bóp cổ.

— Nào, đã chuẩn bị chưa? —

Đó là con của hắn?

— Đi gánh vác một sinh mệnh —

Đó là con của hắn...

— Đã không thể trốn tránh nữa rồi —

Đó là, con của hắn.

Ở ngay trước mặt hắn.

Cổ họng hắn rỉ ra vài tiếng rên vô vụn, những tiếng rên này cuối cùng nổi lại thành một chuỗi kêu gào không chút ý nghĩa. Hắn không biết mình đang kêu gì, hắn chỉ đang chảy nước mắt, gào thét không chút ý nghĩa.

Tiếng gào thét của hắn dường như chấn động khối xương thịt kia, Emerson mừng như điên phát hiện, Đệ nhất lần đầu tiên có động tĩnh kể từ sau ngày đó. Trông mắt nổi trong chất lỏng hơi xoay — vì không có

mí mắt, cho nên chỉ có thể thông qua hoạt động của tròng mắt, phán đoán Đệ nhất có “tĩnh dậy” hay chưa. Tròng mắt đó cuối cùng đối diện hẳn, trong con ngươi đỏ tươi kia dường như có ánh sáng.

Trong phòng nghiên cứu lộn xộn một đồng, tất cả mọi người vô cùng phấn khởi.

“Lên! Lên rồi!”

“Mau mở hệ thống giả định ra, phân tích khu vực não! Chết tiệt, bút quang não của tôi đâu!”

“Mau nhìn, mau nhìn kia! Nó đang tái tổ hợp! Nhanh quá! Ước chừng gấp hai mươi lần so với bình thường!”

“Mở ống dinh dưỡng, bảo trì vận chuyển dịch dinh dưỡng, đảm bảo cung cấp, duy trì cân bằng!”

Hắn không biết tới đồng hồ loạn chỉ cách đó một bức tường, cũng không biết đây là một kỳ tích như thế nào đối với những người khác, lại càng không muốn biết! Hắn chỉ biết hắn có con, mà con hắn lúc này đã bị mổ xẻ thành một khối chỉ còn khung xương và thịt, ngâm mình trong chất lỏng xanh lục giống như một tiêu bản. Hắn chỉ có thể chảy nước mắt, phát ra âm thanh vỡ vụn không chút ý nghĩa, sau đó nhìn đồng máu thịt kia di chuyển về hướng này, một bước, lại một bước —— cho đến khi đụng phải vách bồn thủy tinh.

Hệ cơ trên khung xương đang tái tổ hợp, thoát nhìn có vẻ càng thêm máu me thê thảm, hộp sọ máu thịt mở cái miệng lồ lõm ra.

[.]

Ánh mắt mơ hồ, hắn chỉ có thể nhìn thấy màu đỏ tươi chùng chéo với xám trắng, trong đầu —— không phải tai, dường như nghe thấy gì đó.

[..]

Đó là một cảm giác như thế nào, rõ ràng cũng không nghe thấy gì, rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa là gặp mặt thảm thiết đến độ không thể thảm thiết hơn, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy.

Nó đang gọi hắn phụ thân.

Đó là con của hắn.

Con của hắn! Con của hắn lúc này đang bị coi là vật thí nghiệm, bị nghiên cứu đến độ đầm đìa máu tươi, mà hắn, hoàn toàn không có khả năng làm gì.

[.]

Hắn suy sụp, xoay người chạy ra phía ngoài, không có ai ngăn cản hắn, lúc này tất cả mọi người đang điên cuồng vì kỳ tích trong bồn thủy tinh, dù sao hắn cũng không thể chạy ra khỏi viện nghiên cứu. Chỉ có một đôi đồng tử đỏ tươi đang nhìn chăm chăm bóng lưng hắn.

Máu thịt đã tái tổ hợp xong, còn lại chính là phần da, đến khi lớp da bên ngoài cũng tái tổ hợp xong, hắn đã chạy khỏi phòng. Thiếu niên khôi phục nguyên trạng lẳng lẳng lơ lơ trong dịch dinh dưỡng, trầm lặng không nói gì nhìn hướng hắn biến mất, lông mi thật dài khép hờ, làm thiếu niên thoát nhìn có cảm giác hơi biếng nhác và uể oải.

Thiếu niên hình như suy nghĩ một chút, làm ra một quyết định, sau đó các nhân viên ở phía bên kia phòng nghiên cứu liền trợn mắt há hốc mồm nhìn số liệu đang điên cuồng tăng lên. Lúc hồi hồn về, thiếu niên trong bồn thủy tinh —— không không không, đó đã không thể tính là “thiếu niên” nữa, một thanh niên tóc đen mắt đỏ lẳng lẳng nổi trong chất lỏng. Bộ dạng thanh niên thật sự rất đẹp, cao quý như đế vương bóng tối, con ngươi huyết sắc như viên hồng ngọc đẹp nhất, mang ánh quang sắc nhọn tối màu, đó là một cảm giác xa hoa ở phía trên cao, lông mi dày che đi phân nửa đồng tử máu đỏ sẫm, như voan đen tăng thêm một phần thần bí ám sắc trên hồng ngọc.

Thanh niên được gọi là kỳ tích nâng mắt nhìn hướng hắn rời đi, môi mỏng động đậy.

[..]

() Đà điểu khi gặp kẻ thù sẽ chui đầu xuống đất. Người ta dùng hình tượng này để nói về những người ngốc nghếch lẩn trốn sự thật một cách vô ích.

10. Chương 10: Tenth Child

Trong bóng tối, hắn chạy thoăn thoắt, nước mắt chảy đầy cả mặt, tầm mắt mơ hồ, bốn phía ngoại trừ màu đen nuốt chửng mọi thứ, chính là màu trắng bạc lạnh lẽo đến vô cơ.

Hắn không biết mình có thể chạy đến nơi nào, hắn chỉ liên tục chảy nước mắt, sau đó điên cuồng chạy tới, dường như làm vậy có thể khiến cho tư duy tê liệt, não bộ đóng băng — cho đến khi hắn úp mặt ngã mạnh xuống, sau đó bắt đầu nôn mửa.

Xương — con — máu thịt — con — mỡ xẻ — con — vật thí nghiệm —

Hắn liên tục nôn mửa, cho đến khi nôn ra mật, cảm giác mắc ói vừa ngấy vừa ngấy kia vẫn lượn lờ trong dạ dày, trên thân thể, rót vào sâu trong cốt tủy.

Thật mắc ói... Thật mắc ói... Thật đáng sợ... Thật đáng sợ...

Hắn mở to đôi mắt vô thần, trở thân dựa vào tường bên cạnh thở gấp, xung quanh là ánh xanh óng ánh, đến bây giờ, hắn mới thấy rõ chỗ mình chạy tới là một nơi như thế nào.

Bốn phía đều là cột, trên cột dưới cột là bệ kim loại, chính giữa là thủy tinh bán trong suốt, trong cây cột rớt đầy chất lỏng xanh lục — có lẽ là dịch dinh dưỡng hoặc chất bảo quản... Ở giữa chất lỏng đều là một vật thể đang lơ lửng, mà trong cây cột đối diện hắn, có nổi một robot hình người, thân thể ghép thành từ một đồng kim loại và dây điện đủ kiểu đủ dạng, trên cái đầu kim loại kia, một nửa là trong suốt, bên trong lại có một bộ não sống. Trên bộ não cắm vô số ống dẫn, gần như ngập cả não bộ, nhưng vẫn có thể thấy rõ, khe rãnh màu xám của bộ não kia đang nhấp nháy rất nhẹ.

Hắn hoảng sợ mở to hai mắt, cảm giác mắc ói lại xông lên, nhưng lúc này, ngay cả mật hắn cũng không nôn ra được. Muốn thét lên, muốn chạy trốn, muốn nhắm mắt lại, nhưng lúc này hắn phảng phất như ngay cả sức nhắm mắt lại cũng không có, chỉ có thể ngu ngốc trợn mắt há mồm chăm chăm nhìn bộ phận màu xám kia.

“Hazzz... Cậu thấy rồi sao?”

Tiếng Emerson vang lên bên cạnh, lão già nhắm mắt làm ngơ với kẻ đang ngồi phịch dưới đất cùng đồng nôn mửa bên cạnh, mạnh mẽ bước về phía bộ não kia.

“Muốn biết ai không?”

Lão già yêu thương vuốt ve bộ não trong thân thể máy móc kia thông qua kính thủy tinh, bộ dạng có vẻ đặc biệt quý dị, lão hơi nghiêng người, mặt hướng về hắn, nụ cười trên mặt làm hắn vô cùng sợ hãi.

Không —! Tôi không muốn biết —!!!

Trong lòng kêu khóc, nhưng hắn chỉ có thể phát ra mấy tiếng thở ngắn ngủi.

“Lại nói, ta đã từng nhắc tới nó với cậu, khi đó cậu rất hứng thú!” Nụ cười của lão già bị ánh xanh lục nhuộm thành màu xanh thâm khốc, lão gõ gõ thủy tinh. “Đến nào, Tommy, chào hỏi phụ thể một cái đi!”

«... Thành tựu cao nhất của bọn ta là một đứa trẻ tên Tommy, khu vực não được khai phá của nó lên đến 55%, ở thời điểm 13 phút 17 giây 23 khắc 65... »

“Đó là về mặt gì vậy?” Tiếng Emerson vui vẻ vô cùng, dường như bị vẻ mặt của hắn chọc cười. “Bọn ta chính là đang bảo vệ nó. Thân thể nó căn bản không thể tiếp nhận 55% giải tỏa vùng cấm, tim hoàn toàn không thể cấp dưỡng, thế là bọn ta tạo ra một hệ thống thân thể hoàn toàn mới cho nó. Nó vẫn sống!”

Sống...? Dùng thân thể như quái vật kia lay lắt hơi tàn tồn tại trên thế giới này, còn phải luôn luôn chuẩn bị tinh thần làm tài nguyên thực tế cho nghiên cứu, cái này gọi là... Sống?

Robot dường như nghe được lời Emerson nói, chỗ vốn là mắt lại là hai cái đèn chỉ thị màu xanh lam, ánh lam chớp tắt, như đang rơi lệ.

Giết tôi đi... Hẳn thậm chí có thể nghe được tiếng gào thét bi thương như thế.

“Không đành lòng? Ta sẽ không nói với cậu những lời hoa mỹ mà vô dụng như đó là vì toàn bộ nhân loại, ta chỉ có thể nói...” Emerson điềm nhiên như không quan sát sắc mặt hắn, giọng điệu dường như có chút tiếc nuối. “... Xem ra, giá trị quan () của chúng ta là khác biệt.”

“Cậu có thể không cần bận tâm về nó, vì gần đây ta không có hứng thú gì với nó.”

Nếu, nếu nói như vậy ——

“Nguyên nhân hẳn cậu cũng biết...”

Không, đừng ——

“Để ta thay cậu đến yêu thương những đứa con đáng yêu của cậu ——”

Không ——!!!

Hắn đột nhiên bình tĩnh, bốn phía là phòng ngủ quen thuộc, an lành đến mức phẳng phất như chuyện ngày đó hoàn toàn chưa hề xảy ra: hắn không nhìn thấy con mình, cũng không biết tương lai con hắn phải đối mặt ——

Hắn lấy nắm tay bịt kín miệng mình, bắt đầu bất lực mà khóc.

“Hắn không đụng tới?” Giọng Emerson rất bình thản, nghe không ra cảm xúc gì.

“Dạ, dạ phải ạ, từ sau ngày đó, phụ thể không chịu *** cùng những người được đưa đến nữa!” Người báo cáo hạ tầm mắt xuống, hoàn toàn không dám đối diện ánh mắt lão già.

Trong dự kiến —— cũng là ngoài dự kiến, ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng sẽ không thể thờ ơ, nhưng lão già có chút bất ngờ, kẻ vô tâm kia lại có thể vì “con” mà phản kháng, lão vẫn nghĩ rằng hắn sẽ luôn mù quáng và ích kỷ như đám dân đen giữ bản thân tránh khỏi thị phi, như con đà điểu rút trong thế giới của mình không màng thế sự.

Không muốn chạm vào phụ nữ, vì không muốn có thêm những nạn nhân được gọi là “con” sao? Đây xem như phản kháng lớn nhất hắn có thể làm ra. Trên thực tế, nếu muốn có được tân nhân loại, cần phụ thể và khác phái kết hợp sinh ra thế hệ tiếp theo, hơn nữa phải là kết hợp tự nhiên, thụ tinh nhân tạo hoàn toàn không thể thực hiện trước mặt Fath giả. Vật nhỏ mang đặc tính virus này có vẻ cực kỳ tàn nhẫn và dã man trong cơ thể con người, nhưng khi vừa ra tới bên ngoài lại trở nên vô cùng yếu ớt, bởi vậy dù Emerson đã dốc hết toàn bộ tâm sức, nhưng chỉ tìm được vөн vẹn không đến mười tỷ Fath. Cho nên, một khi phụ thể từ bỏ công tác ngựa đực của hắn, cả kế hoạch phụ thể đều sẽ đình trệ.

Người báo cáo bắt đầu đổ mồ hôi, vốn biết rõ tính cách lão già, cho nên càng cảm thấy sợ hãi.

Bất ngờ chính là, Emerson cũng không phát hỏa, chỉ hỏi một vấn đề khác. “Xác xuất thai nghén thành công đã nghiên cứu ra kết quả chưa?”

“Dạ, dạ rồi!” Người báo cáo thở phào một hơi, giọng điệu trở nên nhẹ nhõm. “Quan sát sự kết hợp giữa phụ thể và bán mẫu thể lần trước, chúng ta phân tích ra được một loại hoóc-môn, chỉ cần như vậy... Hiện tại đang ở vào giai đoạn kiểm tra, rất nhanh sẽ có thể ứng dụng, như vậy xác xuất thai nghén thành công sẽ lên rất cao!”

Emerson gật đầu. “Tốt lắm, bảo họ tuân tới cho ra thành phẩm, còn phụ thể bên kia, ta sẽ giải quyết!”

“Dạ, thưa ngài!”

Sau khi nhân viên rời khỏi, Emerson nhìn báo cáo có liên quan đến Đệ nhất, dường như nghĩ đến gì đó, lão cười vui vẻ.

“Đây là cậu tự chuốc lấy...”

Đây không phải một cơ hội rất tốt hay sao? Đường đường chính chính, thẳng tay dạy dỗ tên kia một bài học, để hắn không dám có ý nghĩ phản kháng nữa, bóp chặt lấy hắn.

Đây cũng không quá đáng, phải không?

() Giá trị quan (quan điểm về giá trị): là việc phán đoán xem sự vật sự việc nào là quan trọng, sự vật sự việc nào là không quan trọng, bằng cách đưa vào những thứ tự ưu tiên, trọng số khi đánh giá nó.

11. Chương 11: Eleventh Child

Hắn cuộn thành một cục, gương mặt trắng nõn vụn vụn méo mó.

Emerson ngồi cách đó mấy bước, hơi dựa mép bàn, trên bàn bày đầy đồ ăn bắt mắt, đồ sứ giữ nóng bảo đảm món ăn sẽ không mất đi vị ngon của chúng, tầng tầng lớp lớp mùi hương hài hòa trộn thành một thể, gọi lên sự thèm ăn ở mức độ cao nhất. Thấy kẻ rút trong góc giật giật, Emerson cười lên, vỗ vỗ tay, một mỹ nhân toàn thân trần trụi liền bưng đồ ăn đi về phía hắn.

“Cậu muốn quây bao lâu nữa hả?” Giọng điệu lão giống như ân cần dạy dỗ đứa con phản nghịch. “Ta biết rất rõ! Lúc trước, khi còn ngo ngoạy trong khu ổ bầy, cậu sợ nhất không phải cái chết, mà là đói bụng!”

Cô gái bưng khay ngực to mông nở, khuôn mặt khêu gợi mơ mơ màng màng, phảng phất như đang dụ dỗ mọi người đến chinh phục mình. Trong mắt những gã đàn ông khác, nàng có thể được gọi là mỹ nhân thượng hạng, nhưng đối tượng của nàng lúc này lại biểu hiện như hắn trông thấy thứ khủng khiếp và ghê tởm nhất thế giới, vừa kinh hãi phát ra tiếng kêu ngắn nhỏ, vừa liều mạng co rút người lại, trong đó xen lẫn mấy lần nôn ói.

Đối lập rõ ràng với ánh mắt nhìn cô gái kia, chính là ánh mắt lúc hắn thấy đồ ăn trong tay nàng. Đó là vẻ mặt cấp thiết mà lại khát vọng đến tận cùng.

Emerson nói rất đúng, hắn sợ hãi nhất không phải cái chết. Hắn có nỗi sợ gần như ở mức độ tâm thần đối với đói khát. Lúc ở khu ổ chuột, hắn từng vô số lần liều mạng chỉ vì đồ ăn. Đã bao lâu rồi nhỉ? Từ sau khi bị bắt đi làm chuột bạch, hắn đã không còn cảm thụ cảm giác đói khát quận đau trống rỗng tột cùng này nữa, thậm chí cũng đã dần quên, đau đớn cháy bỏng vụn xoắn nội tạng, gần như muốn moi dạ dày ra từ trong ruột.

Emerson cũng không để hắn tuyệt thực — đối với phụ thể “quý giá” duy nhất hiện nay, Emerson quyết không cho phép cơ thể hắn chịu một chút ảnh hưởng nào. Nhưng đó chỉ là cơ thể, còn tinh thần, ai sẽ để ý đây? Dù bị biến thành một thằng ngốc, nhưng chỉ cần hắn vẫn có thể *** được, còn cái gì mà lo nữa hả? Cho nên đồ ăn thường ngày của hắn bị tước bỏ, thay thế chính là một loại thuốc dinh dưỡng thất bại.

Nói là thất bại, bởi vì loại thuốc dinh dưỡng này tuy có thể cung cấp đầy đủ năng lượng trong một ngày, nhưng lại có một chỗ thiếu hụt chết người, chính là nó không thể xóa đi cảm giác đói bụng. Cảm giác đói bụng trên thực tế được sinh ra do trung khu tìm kiếm thức ăn của não người bị kích thích. Lúc đói bụng, dạ dày con người sẽ tiết ra một loại hoóc-môn, kích động trung khu tìm kiếm thức ăn, do đó sinh ra cảm giác đói, quá trình ăn uống sẽ ức chế không cho loại hoóc-môn này sinh ra nữa. Nhưng loại thuốc dinh dưỡng kia không thể ức chế hoóc-môn được dạ dày tiết ra, khiến não bộ vẫn cho rằng cơ thể đang ở vào trạng thái “đói”. Dù ăn đến nứt bụng, đồ ăn tràn ra, vẫn chỉ có thể thấy đói.

Thân thể hắn không có chút vấn đề nào, nhưng trên tinh thần, hắn đã đói bụng rờn rã hơn hai mươi lăm ngày. Không nhắc tới chuyện hắn còn sợ đói hơn cả người bình thường, cảm giác đói khát này sắp sửa ép hắn phát điên.

Yêu cầu của Emerson rất đơn giản, muốn ăn đồ ăn thật sự, được thôi, cút về đi làm công tác ngựa đực của mình đi!

Đói quá... Đói quá...

Dạ dày đang bốc cháy, ruột thất quần với nhau, đó là ảo giác do não bộ tạo thành, khiến hắn đau đớn tột cùng hơn bất cứ lần đói bụng nào trước đó.

Đồ ăn ở ngay trước mắt... Có thể ăn không... Có thể... Thật muốn ăn... Đi ăn đi... Ăn... Ăn...

... Không được...

Hắn nức nở một tiếng, nước mắt lại rơi xuống.

Không thể được, không thể được, đã nhìn thấy, đã không thể trốn tránh nữa rồi, đó là con hắn, đó là các con của hắn, chúng là một nửa của hắn, hắn phải có trách nhiệm với chúng.

Cho nên, cái hắn có thể làm, chỉ là thể thôi sao? Chỉ cần không sinh ra những đứa trẻ khác, sẽ không có việc gì phải không? Hắn sẽ không cần gánh vác nhiều trách nhiệm và tội lỗi hơn phải không?

Nhưng thật sự quá đói, đói đến mức sắp chết mất rồi, đói đến mức trước mắt đều là một mảnh trắng bóng... Đó là đồ ăn... Là đồ ăn sao?

Emerson chăm chăm nhìn ánh mắt mờ đục của hắn, biết hắn sắp đến cực hạn. Đối phương chống đỡ được lâu như vậy quả thật ngoài dự kiến của Emerson, lão già nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài, thông báo người phụ trách mang đến hoóc-môn nâng cao xác suất thai nghén thành công.

Trung Quốc cổ ở trái đất cổ quả nhiên là một báu vật, không phải có một câu thích hợp nhất để giải thích tình huống hiện tại hay sao?

Thực sắc, tính dã. (Háo ăn và *** dục là bản tính con người)

Mấy ngày sau, Emerson nhận được báo cáo: mập hợp hết sức thành công, sau khi sử dụng hoóc-môn, tình trạng người mang thai rất tốt, khả năng sinh ra tân nhân loại thứ hai là cực lớn.

Lão già nhìn bồn thủy tinh trước mắt, thanh niên tóc đen mắt đỏ khép hờ mắt, thể giới trong sắc đỏ kia là một mảnh mơ hồ, đều không thể tiến vào hai con người đỏ tươi đó. Sau lần gặp mặt kia, Đệ nhất liền ở vào trạng thái bán thức tỉnh, tuy mở mắt, lại hoàn toàn không có cử động, như một con búp bê không có sinh khí, thoát nhìn không khác biệt nhiều so với trạng thái ngủ giả trước kia. Nhưng màn hình cho thấy rõ, tỷ lệ giải tỏa vùng cảm hiện tại duy trì ở 50%, đã tốt hơn quá nhiều so với 1% lúc đầu. Vấn đề họ đối mặt hiện tại chính là: tân nhân loại làm thế nào giữ tỷ lệ giải tỏa khu vực não duy trì ở mức cao mà lại phối hợp hài hòa với sức tiếp nhận của cơ thể. Tommy lúc trước chính là một ví dụ rất tốt.

Nhưng khiến người của viện nghiên cứu cảm thấy quái lạ chính là: hành vi của Emerson.

Lão chuyển Đệ nhất đến một phòng nghiên cứu đóng kín, ngoại trừ lúc đi cùng với Emerson, ai cũng không được tiếp xúc với Đệ nhất. Đây không giống tác phong của lão, lại càng không phải hành vi mà người chấp hành kế hoạch phụ thể nên có.

Con mắt phản chiếu bóng Đệ nhất của Emerson thất thần và hỗn loạn một lúc, cuối cùng khôi phục thành cái loại lý trí đến điên cuồng.

“Ha ha ha... Cậu đang lợi dụng ta sao?”

Lão một tay đè huyệt Thái Dương của mình, một tay chống lên bồn thủy tinh, đáy mắt là điên cuồng thất thổ.

“Không sao, lợi dụng là ảnh hưởng lẫn nhau, chỉ cần cậu vẫn còn lợi dụng ta, ta sẽ không phải lo lắng —— cậu sẽ không lập tức phá hủy mọi thứ, cậu có năng lực này, ta rất rõ ràng, ta đã làm ra một quái vật thể nào. Nếu đã như thế, vậy cậu là đang chờ đợi gì sao?”

“Cậu và ta là quan hệ thợ săn và con mồi, không cần biết bàn cờ tương lai có bị lật ngược lại hay không, ít nhất hiện tại, ta mới là thợ săn!”

Đáy mắt lão già phủ kín tơ máu, tiếng cười quỷ dị vang vọng trong phòng nghiên cứu trống trải.

“Như vậy, để ta nghĩ một chút, nên chuẩn bị cho người anh em tiếp theo của cậu một chiếc ***g sắt như thế nào đây?”

12. Chương 12: Twelfth Child

Lúc Đệ nhị ra đời, lại dấy lên một trận bão tố trong phòng nghiên cứu, họ lại trông thấy một đứa trẻ sơ sinh bé nhỏ nhanh chóng lớn lên trong dịch dinh dưỡng. Dịch dinh dưỡng không ngừng tiêu hao, cho đến khi từ trẻ sơ sinh biến thành một thiếu niên trên dưới mười hai tuổi, Đệ nhị mới ngừng tăng trưởng.

Thiếu niên trong bồn thủy tinh kia, tóc ngắn màu tím sẫm tản ra nổi bông bênh trong dịch dinh dưỡng, da trắng nõn như trẻ sơ sinh, cái miệng hồng nhạt xinh xắn, gương mặt trong veo có vẻ cực kỳ đáng yêu, Đệ nhị nhắm mắt lại khiến người ta có ảo giác đó là một thiên thần nhỏ.

—— Đương nhiên chỉ là ảo giác.

Đang lúc mọi người nhìn ngắm gương mặt ngây thơ đáng yêu kia, Đệ nhị mở mắt!

Đó là một đôi mắt thế nào? Tròng mắt rất to màu hổ phách, làm Đệ nhị càng có vẻ long lanh đáng yêu —— nếu đó là một đôi mắt bình thường —— giữa tròng mắt màu hoàng kim, đồng tử đen hẹp dài không hề dao động, chăm chăm nhìn như ống ngắm, đó là con mắt và ánh nhìn của dã thú. Thiếu niên toét miệng cười thật rộng —— hoàn toàn không thể tưởng tượng được một cái miệng nhỏ như vậy lại có thể toét ra lớn và vụn vụn đến như thế. Mọi người hoảng sợ nhìn Đệ nhị vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm môi mình, ánh mắt xuyên qua ống ngắm nhìn họ như nhìn một đồng đồ ăn.

Thiếu niên mất vàng tóc tím lơ lửng trong chất lỏng, há miệng làm ra động tác hút khí, sau đó mọi người trợn mắt há mồm nhìn dịch dinh dưỡng biến mất với tốc độ mất thường có thể thấy được, phải biết rằng, bể cung cấp dịch dinh dưỡng mà họ đã mở giống như hồ nước được nối với một con sông lớn, mà thiếu niên lúc này không chỉ hút cạn hồ chứa nước, còn hút hết cả con sông.

“... Số liệu phản hồi, đối tượng có tỷ lệ giải tỏa khu vực não là 78%, tít... Đang tiếp nhận số liệu, khu vực não của đối tượng – khu thứ tư ở vào trạng thái hưng phấn cực điểm... Đang phân tích cụ thể, đã cung cấp 25,5 tấn dịch dinh dưỡng, năng lượng tương đương 151,43 triệu hạt vi lượng, số liệu cơ thể đối tượng không có bất thường, nằm trong phạm vi bình thường...”

Khu vực não thứ tư, chính là trung khu tìm kiếm thức ăn, hưng phấn tức nói rõ sinh vật đang đói bụng, cực độ muốn thu lấy thức ăn. Đây chỉ là một kiểu kích thích, là cảm giác do não bộ tạo thành, phụ thể chính là bị cảm giác này tra tấn đến đau khổ không chịu nổi. Cơ thể Đệ nhị nằm trong phạm vi bình thường, có nghĩa là cơ thể không có nhu cầu ăn, nhưng vẫn sẽ thấy “đói”.

Trong phòng nghiên cứu im ắng, mọi người im lặng nhìn thiếu niên hấp thu giọt dịch dinh dưỡng cuối cùng, hoàn toàn không thể tưởng tượng được, một cơ thể nhỏ bé như vậy làm thế nào nuốt được một lượng năng lượng lớn đến như thế.

“Đây, không thể nào... Hoàn toàn không phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng...” ()

Không biết ai đã nói ra tiếng lòng của mọi người, họ chỉ có thể khô khan nhìn đồng số liệu kia, số liệu cho thấy rất rõ, vẫn rất hưng phấn, thiếu niên vẫn chưa “ăn no”, còn đang rất “đói”.

Như một con búp bê xinh xắn, thiếu niên chớp chớp hai con mắt màu vàng thú tính, không còn chất lỏng bao bọc, thiếu niên đã “chìm” đến đáy bồn dinh dưỡng. Thiếu niên nhắm mắt lại ngửi ngửi, cái mũi xinh xắn giật giật một chút, dồn lên mấy nếp nhăn dễ thương, thiếu niên lại mở mắt ra, con mắt hưng phấn đến mức tỏa sáng lấp lánh, đồng tử yêu tinh màu vàng nhìn về một hướng —— chỗ đó cũng không có cái gì, mọi người cảm thấy hơi khó hiểu, chỉ có Emerson có chút thông suốt, môi kéo lên một độ cong không tính là cười.

Huyết tính thật sự là một thứ khó lường...

Thiếu niên gãi gãi như một con mèo nhỏ, mấy lần muốn đứng lên rồi lại té ngã —— không ai có thể biết đi ngay lúc vừa sinh ra. Phối hợp tay chân, độ cao địa thế, độ xoay của hành tinh và lực hút chỗ nào cũng có, muốn học được cách bước đi, trước tiên phải thích ứng với những thứ đó. Người thường dùng một năm để học đi, mà tân nhân loại học được cách bước đi, chỉ vùn vụt trong năm phút.

Đệ nhị đụng đến vách bồn thủy tinh. Chỉ thấy cánh tay mảnh khảnh của thiếu niên đánh vào ***g bảo hộ một cái, một khắc đó, phảng phất như cả phòng nghiên cứu đều chấn động, mọi người lung lay một cái, họ

vội vã ngừng đầu, chỉ thấy Đệ nhị tay này cầm tay kia – cánh tay kia đã vụn vụn — dễ nhận thấy đã gãy, mà trên ***g bảo hộ thủy tinh lại xuất hiện một vết nứt mảnh. Nhân viên đều hít một hơi, ánh mắt nhìn thiếu niên phủ đầy kính hãi. Vật liệu dạng thủy tinh của cái ***g bảo hộ kia chính là một trong những nguyên liệu chắc chắn nhất hiện nay. Cái ***g bảo hộ dùng pháo ion oanh tạc hơn nửa phút cũng sẽ không có chuyện, cái ***g bảo hộ đó chỉ với một đấm của thiếu niên, liền xuất hiện vết nứt như vậy?

Thiếu niên bất mãn nhìn cái ***g thủy tinh kia, sau đó làm ra một động tác ngoài dự kiến của mọi người.

Nó mở miệng ra.

Không biết từ lúc nào, hàm răng vốn không khác người thường của thiếu niên đã biến thành răng hình nón sắc nhọn như dĩa thú, sau đó mọi người trông thấy thiếu niên cắn xuống cái ***g thủy tinh vô địch kia — giống như đó là một khối đậu hũ non, tất cả lâm vào một mảnh tĩnh lặng.

Chương ngại trước mắt đã không còn, lúc thiếu niên cực kỳ hưng phấn muốn đi ra ngoài, lại đột nhiên giật mình một cái, thiếu niên nhanh chóng quay đầu quét mắt về một hướng, trong con ngươi màu vàng hiện lên một chút sợ hãi. Sau đó thiếu niên liền ngoan ngoãn trở về chính giữa bồn thủy tinh, liếm tay mình như một con thú nhỏ đang uất ức.

Giữa căn phòng nghiên cứu đóng kín tối đen, thanh niên tóc đen mắt đỏ chậm rãi hạ mi xuống, khôi phục bộ dạng nửa ngủ bất tỉnh.

Emerson nắm chặt tay mình, không hề chú ý móng tay đã cấu rách lòng bàn tay.

“Còn ngậy ra đó làm gì! Ta để các người đến tham quan vườn bách thú hay sao! Hả?”

Âm thanh nghiêm khắc của lão già làm mọi người như mới tỉnh dậy từ trong mộng, họ vội vàng bắt tay làm công việc của mình, một mảnh bận rộn. Emerson không cam lòng nhìn hướng kia, thì thào tự nói.

“Thời gian không nhiều... Thật đáng hận... Tư liệu thực tế vẫn chưa đủ...”

“Báo... Báo cáo...”

Dường như sợ Emerson vẫn chưa đủ phiền, người phụ trách phụ thể lại kinh hồn bạt vía xuất hiện trước mặt lão già, kiên trì đến khiêu khích lão.

“Cái thang chết tiệt kia lại sao nữa?” Tiếng gầm của lão già vang vọng trong phòng nghiên cứu, mọi người vội đầu làm việc, hoàn toàn không dám nhìn về phía này.

Người phụ trách cũng sắp khóc. “Thưa, thưa ngài, phụ thể vẫn không chịu, không chịu chạm vào đám phụ nữ, chỉ lúc đói đến mức thần trí không rõ ràng mới có thể, mới có thể... Hoàn toàn không thể hoàn thành mục tiêu dự định...”

Trong giai đoạn từ khi thai nghén đến lúc sinh ra Đệ nhị, phụ thể chỉ chạm tới ba cô gái, bất hạnh thay, dù đã áp dụng phương pháp gia tăng xác suất thành công, nhưng ba cô gái đáng thương kia đều lần lượt trở thành nạn nhân của sứ đồ.

Lão già tối mặt, giọng điệu bằng phẳng như một đường thẳng tắp.

“Rất tốt, vô cùng tốt, đây là cậu ép ta...”

Tiếng cười của lão già ở dưới điểm không, trong mắt là sự điên cuồng của lý trí.

“Lăn tới phòng thuốc lấy cho ta, Methyl testosterone, Nandrolone... Toàn bộ chuẩn bị một phần cho ngài phụ thể siêng năng của chúng ta.”

Chuyện tới bây giờ, Emerson rốt cuộc tính đến việc dùng thuốc, sử dụng thuốc kích dục xem như hạ sách. Bất luận là thuốc gì, chung quy vẫn gây nhiễu loạn một phần hệ thống cơ thể. “Thuốc mang ba phần độc”, chính là nói về chuyện này. Cha mẹ dùng thuốc kích thích trợ hưng có thể liên quan rất lớn đến xác suất thiếu năng trí tuệ hoặc dị tật bẩm sinh của thai nhi.

Lão đang chạy đua với tử thần thời gian, cho nên lão không thể lo nhiều đến vậy.

“Trước khi Đệ tam được sinh ra, không được ngưng dùng thuốc!”

“Dạ!”

() Định luật bảo toàn năng lượng: năng lượng không tự nhiên sinh ra và cũng không tự nhiên mất đi, nó chỉ chuyển hóa từ dạng này sang dạng khác hoặc truyền từ vật này sang vật khác.

13. Chương 13: Thirteenth Child

Nhìn thanh niên trước mặt, Flake ngẩn ngơ một lúc.

Thanh niên đối diện tóc bạc như tuyết, lông lách mảy mảy dưới ánh đèn, tóc bạc dài quá vai, được một sợi dây lụa màu lam buộc kỹ. Đồng tử màu xanh lạnh cùng dây lụa thay nhau lấp lánh, dưới mắt xé hẹp dài là một nốt ruồi đỏ có vẻ đặc biệt quyến rũ. Chủ nhân nốt ruồi có một khuôn mặt diêm lệ, bộ dạng lại lạnh lùng xa cách mà lễ độ, lãnh đạm lộ ra cực tuyệt, khí chất cấm dục thể hiện vô cùng tinh tế trên người y, lại càng khiến người ta có dục vọng chinh phục và tàn phá.

“Thưa thầy!”

Thanh niên hình như chú ý tới ánh mắt nóng rực của Flake, tiếng nói vừa trong vừa lạnh mang chút khàn tắt, có thể khiêu khích lửa dục vô danh dưới đáy lòng người, làm nó càng cháy mạnh hơn.

“Em làm xong rồi!”

Flake dường như đột nhiên phát hiện mình thất thố, mặt sung huyết đỏ bừng. Bộ dạng Flake thật sự rất đẹp, thêm nữa, gia thế hiển hách và học thức phong phú của hắn luôn khiến Flake trở thành tiêu điểm ở những buổi dạ tiệc của khu số hai, đây cũng là lý do hắn được Emerson mời đến dạy một học sinh. Từng thấy vô số người có phong thái tướng mạo đỉnh cao, nhưng chưa một ai có thể khiến hắn có cảm giác như bây giờ, bị mê hoặc, thậm chí thất thố. Flake nhanh chóng tiếp nhận xem xét bài tập của thanh niên, để che giấu sự thất thố đáng cười của mình. Thanh niên im lặng ngồi một bên, động tác đoan chính tao nhã, ánh mắt bình lặng lễ phép nhìn Flake.

Flake rất muốn bỏ qua ánh mắt kia, rõ ràng ánh mắt kia thanh sạch không chen lẫn hàm ý nào khác, nhưng hắn bắt đầu... có phản ứng.

Người này là một báu vật! Flake găm rỗng trong lòng.

“Ừm... Ừm, bài tập lần này cậu làm rất... Tốt!”

Đó là một báu vật, hắn muốn đề báu vật kia lên giường hung hăng làm một trận, chứ không phải ngồi ở chỗ này ngu xuẩn dạy học y.

Thanh niên đáp trả bằng một nụ cười lễ độ đúng mực, đây là thành quả do một vị thầy khác dạy. Không biết sao vừa nghĩ đến chuyện này, Flake liền nảy lên một sự không cam lòng và tàn bạo mãnh liệt, báu vật như thế đáng lẽ chỉ có hắn mới có thể nhìn, chỉ có hắn mới có thể chạm vào!

“... Học đến đây, thầy, thầy đã không còn gì hay để dạy cậu...”

Flake không biết mất bao nhiêu sức lực mới khiến giọng nói không xuất hiện chút khác thường nào.

“Cám ơn thầy.” Thanh niên mang đồng tử bằng giả tao nhã đứng lên, làm một động tác cảm ơn tiêu chuẩn.

“Em sẽ cẩn thận vâng theo lời thầy dạy, thời gian ở cùng với thầy làm em vô cùng vui sướng.”

Rõ ràng chỉ là lời xã giao đúng chuẩn đến mức giả tạo, lại khiến điểm giới hạn trong đầu Flake phát nổ.

Flake găm nhẹ một tiếng, nhin không được nhào lên, đề thanh niên tóc bạc mắt lam xuống bàn, dục vọng chống trên đùi thanh niên.

“Bé cưng, bé cưng...”

“Thầy?”

Dù bị tập kích đột ngột, bộ dạng thanh niên vẫn bình tĩnh đến cực điểm, khí chất cấm dục cùng gương mặt diêm lệ kia tạo thành một sự tương phản mãnh liệt, lại có vẻ đặc biệt hài hòa.

Trên mặt Flake lộ ra một nụ cười vặn vẹo, âm thanh run rẩy bất ổn. “Bé cưng, để thầy dạy bài học cuối cùng cho em, được không? Thầy cam đoan, em sẽ nếm được cực lạc...” Còn chưa nói xong liền vội vã hôn lên cánh môi nhạt màu kia.

Emerson bước vào phòng, trong phòng tràn ngập mùi hạt dẻ chín, đó là mùi *** mãnh liệt. Lão già cau đầu lông mày, chán ghét đi vòng qua người đàn ông đang nhũn người hôn mê bất tỉnh dưới đất, nói với kẻ dựa vào cạnh bàn. “Ta gọi tới là thầy giáo, chứ không phải ***!”

“Tôi vẫn luôn coi bọn họ là thầy, nhưng lần nào họ cũng đối khát nhào tới còn hơn cả ***!” Người nọ một tay cầm vào tóc chải ra phía sau, lộ ra mắt xéch hẹp dài, con ngươi lam óng ánh gợn nước hút hồn người, tóc bạc tán trên đầu vai tạo ra một cảm giác quyến rũ thác loạn. Người nọ nâng mắt nhìn về phía Emerson, ái muội và hấp dẫn nói không nên lời. “Đồ ăn đưa đến cửa, đâu có lý gì không ăn, đây chính là lời mà vị thầy tiền nhiệm của tôi từng nói!”

“Đệ tam!” Lão già quát lên cảnh cáo. “Ta biết khu vực não số hai của cậu quỷ tha ma bắt nó hưng phấn, nhưng cũng kiềm chế chút cho ta! Đừng như dã thú động dục khiêu khích quyến rũ những người xung quanh!” (Khu vực não số hai là khu vực tiếp nhận hoóc-môn sinh dục và quản lý hoóc-môn)

Thanh niên tóc bạc mắt lam — Đệ tam nhún vai, mày ngài cau như có như không, hình thành một độ cong u oán, phối hợp với cặp mắt xéch và nốt ruồi đỏ kia, tản ra sức hút chết người.

“Tôi không có, những lời này ngài nên nói với họ chứ không phải với tôi!”

Con ngươi màu lam băng quét một cái lên kẻ ngã dưới đất, ánh mắt dừng một chút ở khe hở chảy ra chất lỏng trắng đục, nhớ đến bộ dạng kẻ này kêu khóc sướt mướt đến cực điểm dưới thân mình, Đệ tam kéo ra nét cười, trong con mắt lam băng là một mảnh lạnh nhạt.

“Chết tiệt, nếu phụ thể có thể lắng lơ bằng một nửa của cậu thôi, ta cũng thỏa mãn lắm rồi!”

Nghe lão già lầm bầm oán giận, mắt Đệ tam sáng rực lên, đầu lưỡi liếm liếm môi, hầu kết lặn lộn một phen, cả người tựa như một con yêu tinh phát ra lực hấp dẫn chết người.

“... Father... của tôi?”

Emerson lạnh mắt nhìn Đệ tam, nghe thấy hơi thở bất ổn theo sau, lão hừ lạnh một tiếng. “Chờ cậu đạt tới yêu cầu của ta, ta tự nhiên sẽ cho cậu thỏa mãn!”

“Tôi rất mong chờ!”

Thanh niên chỉnh sửa y phục. Tóc bạc tản ra được cột gọn lên, lập tức lại khôi phục cảm giác cầm dục lẽ độ mà xa cách. Đệ tam động tác tao nhã — dù là giáo sư nghi lễ giỏi nhất cũng không bối rối ra được một chỗ xấu nào, y nho nhã lẽ độ mỉm cười với lão già.

“Xin cho phép tôi thất lễ cáo lui, ba giờ rưỡi là tiết học dương cầm!”

Emerson lạnh mắt nhìn bóng Đệ tam biến mất sau cửa lực từ, mấy kẻ nửa người nửa máy vũ trang hạng nặng trật tự theo sát, thay vì nói đó là lực lượng giám thị thanh niên, thoát nhìn càng giống như hiệp sĩ bảo vệ công chúa.

“Thưa ngài!” Lão già phát phát tay, nhân viên phía sau đã dâng báo cáo trong tay lên. “Đây là báo cáo kết quả “mô phỏng và nghiên cứu” cho tới hôm nay!”

“Mô phỏng và nghiên cứu” là một cách thức nghiên cứu: tạo ra hoàn cảnh đặc biệt, cung cấp những kích thích bất đồng cho đối tượng để quan sát phản ứng của họ. Cách thức nghiên cứu Đệ tam mà Emerson áp dụng là: đối xử như một người bình thường, đặt Đệ tam ở bên ngoài chứ không phải trong bốn thủy tinh lạnh lẽo, liên tục tìm giáo sư bất đồng cho Đệ tam, từ đó quan sát phản ứng đối với hoàn cảnh xung quanh và độ miễn cảm đối với tri thức của tân nhân loại.

Lão già nhìn báo cáo, trong mắt hiện lên hưng phấn và đắc ý.

Không ngoài dự kiến, năng lực tiếp nhận tri thức và khả năng thích ứng hoàn cảnh của tân nhân loại cao gấp hai mươi bảy lần tiêu chuẩn người bình thường, năng lực học tập kinh khủng này làm các vị giáo sư đều lần lượt nói ra cảm tưởng đồng dạng: tốc độ họ dạy còn không nhanh bằng tốc độ tiếp thu của Đệ tam.

Năng lực thích ứng và khả năng học tập là nền tảng sinh tồn của sinh vật, cũng là trọng tâm tiến hóa. Kế hoạch phụ thể là chính xác, cũng là thành công. Tay cầm tài liệu của lão run lên một chút, lão là chính xác, lão là thành công. Cho nên, lũ rệp từng cười nhạo lão kia đều có thể câm miệng, khâu miệng lại, nuốt lưỡi xuống, thế nào?

Lão đã chứng minh, lão đúng, vẫn luôn đúng.

Còn về chuyện lão đã làm ra một lũ quái vật thế nào, ai mà quan tâm chứ?

Khi sức mạnh của người bị trị cao hơn quá xa so với kẻ thống trị, đây đã là một trò cười.

Còn lại, chẳng qua là vấn đề thời gian.

14. Chương 14: Fourteenth Child

Hắn nhìn người trên ghế, hai mắt vô thần đảo qua cánh cửa. Cánh cửa tự động lạnh lẽo kia hoàn toàn được làm bằng kim loại, mặt cửa trơn láng màu trắng bạc phản chiếu bóng hắn — đó là một người không có sinh khí, da trắng nõn không ăn nhập gì với hình tượng của hắn, vẻ mặt tiêu tụy vô cùng mờ mịt, nốt ruồi đỏ dưới khóe mắt trái có vẻ rực rỡ lạ thường, thay vì nói nó tăng thêm một chút huyết sắc và sinh khí trên khuôn mặt, không bằng nói nó dường như hút hết sinh khí trên người tập hợp ở điểm hoa lệ tươi đẹp đó.

Hắn run rẩy vươn tay, nhìn bàn tay xương xẩu rõ ràng, mấp máy cánh môi trắng bệch. Thân thể hắn mạnh khỏe, vô cùng hoàn hảo dưới sự chăm sóc cẩn thận – hoặc nói dưới sự nuôi nấng của đối phương, cho dù hắn đã từng trải qua trải qua “tuyệt thực giả”. Thuốc dinh dưỡng thất bại kia mặc dù không thể xóa bỏ cảm giác đói bụng, nhưng lại có thể cung cấp năng lượng cho một ngày vận động kịch liệt của một người, hơn nữa thể chất hắn chính là kiểu như vậy: dù ở thời điểm nghèo túng nhất trong khu số bảy, hình thể cũng chưa từng thay đổi. Nhưng hắn hiện tại vẫn không thể không gầy xuống, nguyên nhân quá rõ ràng, vì hắn không chịu ôm phụ nữ, nên đám “quái vật” đọng lại trong người bắt đầu bắt mãn. Nếu không phải sau đó bị Emerson ép buộc rút thuốc, hắn sẽ xuống cân trầm trọng hơn nữa, thậm chí đi vào hình thể suy dinh dưỡng.

Gầy đi một vòng, cả người hắn thu nhỏ gấp đôi, dù là ai, cũng không thể liên hệ giữa cái người có thể dùng từ “mong manh” để hình dung hiện tại với tên mập dưng mập to lớn một năm trước đây.

Rắc —

Hắn hoảng sợ nhìn ra cửa như một con thỏ bị kinh hãi, phát hiện đó chẳng qua là tiếng động do gió thổi gây nên, nhưng hắn không vì vậy mà thở phào, ngược lại càng quẩn chặt thân thể.

Hắn biết, tức khắc sẽ có người, cầm một ống tiêm, mang một đám “ngựa cái” tới cửa.

Nghĩ đến đám “vật ***” kia, hắn lại càng run rẩy. Tiếng hét chói tai điên cuồng kia, giày giũa đau đớn kia, còn tiếng “bạch” kia, màu máu phủ kín mắt. Hắn có thói quen tình ái xong liền ngủ, nhưng lúc bị rút thuốc kích dục, hắn căn bản không ngăn được dục vọng mãnh liệt, mà Emerson lại dốc sức để đạt được hiệu suất cao nhất, mỗi lần hắn bị rút thuốc, đều có bốn năm cô gái bị nhét vào trong ngực. Cho đến một lần nọ, một cô gái *** với hắn xong, ở ngay trước mặt hắn, thét chói tai hóa thành một bãi máu loãng, da nổ banh, máu bắn lên gương mặt trắng bệch của hắn, chất lỏng trơn dính đó phẳng phất như lời chế giễu tốt nhất dành cho thái độ thờ ơ trước kia của hắn. Mấy cô gái còn lại dường như không thấy được thảm kịch trước mắt, vẫn mơ mơ màng màng bò lên người hắn – kẻ vẫn đang ngây ra như phỗng. Máu phủ kín tầm mắt dường như làm sao cũng không thể rửa sạch, hắn nhìn các cô gái, cảm giác như trông thấy bom xếp thành máu thịt, sẽ “bạch” một tiếng phát nổ như bong bóng, nổ làm hắn thương tích đầy mình.

Mẹ kiếp... Mẹ kiếp... Mẹ kiếp...

Hắn không ngừng run rẩy, dùng nắm tay che miệng mà khóc. Hắn tự hỏi bản thân mình không phải thứ tốt lành gì, nhưng cũng chưa làm ra chuyện gì thương thiên hại lý. Tại sao hắn phải đối mặt với một đám khoa học điên, tại sao phải để hắn biết tất cả những thứ này...

Hắn cảm thấy phẫn nộ và bi ai, hắn không có năng lực đi oán hận và trút giận, chỉ có thể càng co rút lại, nức nở một tiếng, nước mắt chảy khắp mặt.

“Cứu... Cứu tôi...”

Ai cũng được!

Thanh niên tóc đen mắt đỏ mở mắt.

Mở hoàn toàn, không còn là khép hờ kiểu nửa ngủ bất tỉnh. Lông mi thật dài như voan đen nhấc lên, thể là hồng ngọc được che khỏi bụi đen kia, trong bóng đêm chói sáng lạ thường.

[..]

Thiếu niên tóc tím cuộn mình say ngủ, một cái khẩu trang kim loại rất nặng che đi nửa khuôn mặt. Bàn tay mảnh khảnh tạo nên đối lập rõ ràng với còng sắt khóa tay chân thiếu niên, toàn thân thiếu niên cắm đầy ống dẫn to to nhỏ nhỏ. Nơi này là phòng thí nghiệm của viện nghiên cứu, mấy nhân viên cách hai lớp cửa kim loại kiên cố đang bận rộn điều chỉnh số liệu, thường dùng ánh mắt nhìn một quái thú bị xích để nhìn Đệ nhị.

Đệ nhị đột ngột mở mắt, con ngươi thật to lóe ra ánh sáng vàng chói lọi, có thể rõ ràng trông thấy, đồng tử đen là một vạch thẳng đứng không khác gì bò sát.

Khóe môi của cậu bé tóc tím mắt vàng kim hé ra, vẽ nên một nụ cười rõ ràng máu me mà quỷ dị. Nhân viên bên ngoài bất giác dừng tay, ánh mắt không thể không chế dấn lên người Đệ nhị, dù vì khẩu trang mà không nhìn thấy khóe môi kéo ra rất lớn kia của thiếu niên, nhưng đồng tử yêu tinh sáng đến đáng sợ của thiếu niên lại bao phủ một dự cảm lạnh lẽo trong lòng mọi người.

Cứ thế, họ bị ghim tại chỗ như trúng pháp thuật, họ tỉnh tường cảm nhận được, khi thiếu niên quay đầu quét mắt qua người họ, trong ánh mắt đó, họ là một đồng “đồ ăn”, một đồng đồ ăn tạo thành từ chất hữu cơ.

[..]

Thanh niên tóc bạc mắt lam sững sờ, thiếu nữ đáng yêu tóc gọn sóng mặc váy đầm bên cạnh hôn hờ kéo tay thanh niên, cần nhần nói liên miên gì đó.

“... Cho nên ta nói với cái tên đáng chán kia “Lăn ra đi!”, tên kia lại thật sự “lăn”, cười chết bản công chúa, hừ, hần kém thể kia mà còn muốn mời bản công chúa làm bạn nhảy... Thấy ghét, ngươi có nghe không vậy?”

Đệ tam dường như mới hồi hồn về, lộ ra nụ cười lịch sự mà xa cách với thiếu nữ kia.

“Tôi đang nghe, thưa công chúa điện hạ!”

“Đã bảo cứ gọi thẳng ta là Lily rồi mà!” Công chúa váy đầm mếu miệng, có vẻ vô cùng ngậy thơ, ánh mắt nhìn thanh niên tóc bạc hiện lên vẻ ngượng ngùng và yêu mến. “Ngươi... Ngươi còn chưa biết đến dạ tiệc đích thực phải không, vừa khéo, bản công chúa liền cố mà làm bạn nhảy của ngươi, tham dự dạ tiệc lần này.”

“Xin lỗi, thưa công chúa điện hạ.” Thanh niên đồng tử băng giá vẫn lãnh đạm và tự gò bó. “Thật đáng tiếc, tôi không thể có mặt ở dạ tiệc lần này!”

“Tại sao?” Thiếu nữ rất không cam lòng hỏi. “Là vì Emerson sao? Ta có thể bảo phụ vương can thiệp, để ngươi có thể...”

Thanh niên quay đầu nhìn qua một hướng, tóc bạc đổ xuống thành một độ cong mỹ lệ.

“Hoa lửa rất đẹp, thưa công chúa điện hạ, dạ tiệc sắp bắt đầu, tôi nghĩ ngài cần thời gian chuẩn bị!”

Công chúa Lily rất nghi hoặc quay đầu nhìn cùng hướng, đó là hướng viện nghiên cứu trung tâm, lửa hoa gì cũng không có, chỉ có ánh đèn huy hoàng và sự yên tĩnh trước sau như một.

“Như vậy, tôi xin cáo lui trước!”

Đệ tam tao nhã hành lễ cáo biệt, không để ý đến bộ dạng buồn bực và thất vọng của công chúa Lily ở phía sau, y xoay người đi về hướng viện nghiên cứu trung tâm, mấy người-máy và vệ sĩ theo sát.

Thanh niên tóc bạc hơi ngẩng đầu lên, gió đêm phất qua tơ bạc, lộ ra con người lam băng. Vỗ bọc trầm lặng giả tạo của viện nghiên cứu phản chiếu lên tròng mắt, lại trở thành một mảnh hiện thực chân thật tràn đầy ánh sáng.

Khoảnh khắc Đệ tam bước vào viện nghiên cứu trung tâm, như bước vào một màn pháp thuật, gió nóng quét qua cuộn lấy tóc Đệ tam, dây lụa cột tóc bạc bị gió cuốn đi, màu bạc tản ra bay múa trong không khí.

“Đây, đây là sao...?”

Vệ sĩ phía sau nhìn thấy những thứ hỗn loạn trước mắt, phát ra tiếng kêu sợ hãi ngăn ngui, sau đó họ liền thấy yêu tinh tóc bạc phía trước xoay người lại, tay trái nhỏ yếu mỹ lệ gạt sợi tóc bay múa ra sau tai, để lộ một nét quyến rũ tự nhiên, tơ bạc bị bắt nằm gọn, lộ ra nốt ruồi đỏ hoa lệ kia.

Đến nào! Nụ cười của Đệ tam được ánh lửa tôn lên vô cùng diễm lệ, bắt đầu dạ tiệc của chúng ta!

15. Chương 15: Fifteenth Child

Thiếu niên mắt vàng tóc tím thỏa mãn ợ một tiếng, đồng tử yêu tinh màu vàng sáng chói. Thiếu niên lúc này ngồi ngoài “***g sắt”, trên vách tường bên cạnh có một cái lỗ to vuông vức. Thiếu niên không chịu buông tay ôm một sợi dây cáp kích thước bằng phân nửa mình, hai đầu cáp điện vẫn còn dính trong tường, rõ ràng bị cái gì đó dùng lực rất mạnh kéo ra khỏi tường. Dây cáp điện bị kéo ra đứt thành hai khúc, chỗ đứt gãy lộ ra dây dẫn tinh vi, đôi khi có hồ quang điện (1) hiện lên, mà thiếu niên vẫn cứ như vậy: ôm một đầu cáp điện, đưa mặt đến gần chỗ dây đứt, liếm liếm hồ quang điện chớp lên — giống như đang liếm kem, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. Ngay lúc đó, Đệ nhị trong nháy mắt “ăn” hết điện của cả viện nghiên cứu.

Hệ thống cung cấp điện của viện nghiên cứu trung tâm sử dụng năng lượng hạt nhân địa nhiệt, cũng tức là có thể phát điện cho cả sao Norton, muốn hoàn toàn tiêu hao hết điện năng là điều không thể, nhưng Đệ nhị lại có thể trong nháy mắt “ăn” đến độ điện không đủ cung ứng — đây có lẽ là trò cười khủng khiếp nhất thế kỷ này, không có cái thứ hai. Trong nháy mắt mất điện này, đủ để làm ra rất nhiều chuyện.

Cậu bé tóc tím lại liếm mặt cắn cáp điện một cái, điện lưu hiện lên vài vòng cung ở đầu lưỡi, mà Đệ nhị lúc này bộ dạng ngon miệng ngất ngây như ăn ớt, gương mặt trắng nõn đỏ bừng đáng yêu. Thiếu niên lưu luyến buông dây cáp điện – món ngon trong mắt mình xuống, sau đó đứng dậy nhanh nhẩu chạy theo một hướng, bộ dạng ngây thơ đáng yêu kia hoàn toàn không thể liên hệ với địa ngục ở sau lưng.

— Trong căn phòng nguyên bản là phòng thí nghiệm kia trống vắng một mảnh, không có người, cũng không có thi thể, chỉ có rất nhiều đốm máu li ti không thể nhìn thấy. Cậu bé dễ thương chớp chớp con mắt màu hổ phách to to, khoe miệng toét ra một vòng cung vạn vật: đói quá đi...

Đệ nhị lao đi nhanh chóng, trong chớp mắt liền chạy qua vô số phòng và hành lang, trên đường thỉnh thoảng gặp phải mấy robot, nếu không có năng lượng cũng như không chút sự sống, sẽ không trở thành thức ăn của thiếu niên. Bên trong viện nghiên cứu là một mảnh tối đen tĩnh lặng, tạo thành đối lập rõ ràng với hình ảnh chết chóc sụp đổ bên ngoài.

Rất nhanh, thiếu niên đến một chỗ, nếu quý ngài phụ thể có mặt ở đây sẽ phát hiện, đó là nơi tạo thành một trong những cơn ác mộng của hắn. Vô số cây cột cao chót vót ở đây, như một hàng mộ bia hấp hối. Đệ nhị thả chậm bước chân, như con mèo đi về phía một cây cột trong đó.

Thân thể máy móc quái dị, bộ não sống chứa trong cái đầu tạo thành từ thủy tinh. Thanh niên tóc đen mắt đỏ đứng trước cây cột, một thân áo khoác đen cao cổ rộng rãi, đuôi áo là một thể với bóng tối, phẳng phất như bóng tối là phần kéo dài của y. Đệ nhất đứng cao và thẳng, uy nghiêm như vương giả, ánh mắt hơi nhấc lên, đối diện thân thể nửa sống nửa chết kia.

Thiếu niên bước đi không phát ra chút tiếng động, thanh niên tóc đen lại chuẩn xác bắt được hành động của thiếu niên. Đệ nhất chuyển con mắt đỏ tươi liếc nghiêng bên cạnh, dưới cái liếc xéo của thanh niên, Đệ nhị có chút nao núng và e ngại.

Đồng tử huyết sắc chỉ đảo qua cậu bé tóc tím một cái, lại trở về trên thân thể nửa người nửa máy đối diện. Đệ nhất mở cánh môi ưu mỹ ra một chút, lộ ra âm thanh trầm thấp đầy sức hút tựa đàn Violoncelle (2).

“... Cảm ơn người đã giúp đỡ, bây giờ, để chúng ta thực hiện cam kết.”

Bộ phận mắt lấp lóe ánh xanh lam, khuôn mặt tạo thành từ kim loại thậm chí không thể biểu đạt sự vui mừng và nhẹ nhõm.

Thanh niên tóc đen mắt đỏ không nhìn Tommy nữa, y xoay người, áo khoác tung lên như cánh đen của ma vương.

[.] Y ra lệnh. “Ăn hấn!”

Thiếu niên bị bỏ ở một bên nghe được, rất hưng phấn băng qua Đệ nhất chạy về phía Tommy, đôi mắt yêu tinh lấp lánh tỏa sáng. Ngay tức khắc, trong bóng tối truyền đến tiếng rạo rạo rắc rắc rợn người, như một con quái thú đang nhai thức ăn của nó.

Đệ nhất và Tommy đạt thành một hiệp định, chỉ cần Tommy trợ giúp lúc họ xâm lược, coi như nghĩa vụ, họ sẽ giết chết Tommy. Nghe lên rất buồn cười, nhưng đó có lẽ là kết cục tốt nhất đối với Tommy.

“Ah, xem ra ta đến muộn rồi!” Ở một hướng khác trong bóng tối, thanh niên tóc bạc mắt lam chậm rãi đi ra. Đệ tam thờ ơ quét mắt qua khung cảnh máu tanh ở cây cột bên kia, lười biếng dựa vào một cây cột khác, làm ngơ với khối thịt pháp phòng chính giữa cây cột. “Bị công chúa bé bỏng ở khu số một làm chậm trễ chút thời gian, ta nhận được lời mời dự dạ tiệc của cô ta!”

[.] Ánh mắt đỏ thẫm của Đệ nhất chậm rãi đảo qua Đệ tam. “Chơi vui không?”

Đệ tam thẳng người, nét mặt mang chút cung kính. “... Ta đã kiểm tra bên ngoài viện nghiên cứu trung tâm, không có vấn đề gì, ta để các bé ngoan của ta canh giữ bên ngoài!”

Lúc nói đến “bé ngoan của ta”, Đệ tam cười có ý khác. “Họ thật đáng yêu, còn tài giỏi nữa, không phải sao?”

Tiếng nhai phía sau không biết đã đình chỉ khi nào, Đệ nhất cũng không quay đầu lại. “Tiêu hóa xong?”

““Anh ba”...” Đệ tam nhìn phía sau Đệ nhất, lấy ngón tay che tiếng cười trong miệng. “... Trong ngôn ngữ nhân loại, ta phải gọi người như thế, ta muốn đề nghị “anh ba” của ta đi tìm một bộ y phục để mặc, thân thể trần trụi của “anh ba” thật sự quá tươi ngon, quý tộc khu số hai rất thích kiểu thiếu nhi xinh đẹp như “anh ba” đấy.”

[.] Cậu bé tóc tím mắt vàng kim nhe răng trợn mắt với thanh niên tóc bạc đang cười lộng lẫy, nói như thế nào cũng có vẻ vô cùng đáng yêu, không chút lực uy hiếp, tiếng nói ngọt mềm nghe sao cũng có ý làm nũng. “Ăn người!”

Đệ tam biết rất rõ, cậu bé đáng yêu đối diện cũng không phải đang “liếc mắt đưa tình” gì đó với mình, mà là đang tường thuật một sự thật máu me sấp sủ xảy ra.

“Ta là muốn tốt cho người thôi, đợi đến lúc gặp mặt father, ta cam đoan bộ dạng này của người tuyệt đối sẽ kích động hấn...”

Nghe thấy lời nói của thanh niên tóc bạc, Đệ nhị đình chỉ động tác tiếp cận Đệ tam, lại liên tục đọc đọc gì đó, con mắt màu hổ phách càng lúc càng sáng.

[,] Vì vừa mới tiêu hóa không lâu, Đệ nhị còn chưa thể lập tức tìm ra từ ngữ thích hợp trong ngôn ngữ nhân loại. “... Dad, daddy?”

“Daddy, daddy ” Như tìm được một món đồ chơi yêu thích, khóe miệng thiếu niên tóc tím càng lúc càng toét lớn, đồng tử yêu tinh thất lại thành một vạch thẳng đứng. “Chúng ta có thể đi tìm daddy?” Đệ nhị trông mong nhìn Đệ nhất vẫn trầm lặng. “Nah nah, [], phải không? Ta muốn đi tìm daddy, chúng ta đi tìm daddy, được không?”

Đệ tam cũng im lặng nhìn Đệ nhất, thanh niên tóc đen mắt đỏ nhìn hai “em trai” của mình, chậm rãi kéo khóe môi lên, tựa vương giả bóng tối nắm trong tay tất cả.

“Tại sao không?” Đệ nhất thờ ơ quét mắt qua bóng đen trong góc, cười như có như không. “Nhưng chúng ta phải lên tiếng chào hỏi khách trước đã, đúng không, Emerson?”

Hồ quang điện là quá trình phóng điện tự lực xảy ra trong chất khí ở áp suất thường hoặc áp suất thấp giữa hai điện cực có hiệu điện thế không lớn.

Violoncelle

16. Chương 16: Sixteenth Child

Emerson đi ra từ trong bóng tối, ba “người” ở đây sớm đã phát hiện lão. Đệ nhị trước giờ không để tâm đến những chuyện thế này, trong mắt thiếu niên chỉ có hai dạng tồn tại là “có thể ăn” và “có thể ăn nhưng không được phép ăn”.

“Chào buổi tối, ngài Emerson!” Đệ tam tao nhã hành lễ gấp mặt, thể hiện hoàn mỹ những điều giáo sư nghi lễ do lão già tìm tới cho y đã dạy. “Thật vinh hạnh khi thấy ngài tham dự!”

Emerson hừ lạnh một tiếng, liếc cây cột vỡ nát, sau đó chăm chăm nhìn Đệ nhất, gân xanh ở huyết Thái Dương giật giật.

“Cậu quá hấp tấp!” Lão già châm chọc quở trách, như hận cháu mình không có chí tiến thủ. “Nếu cậu đợi thêm một thời gian nữa, hoặc đợi thêm một đồng loại nữa được sinh ra, cậu sẽ hoàn toàn có thể ung dung nắm giữ viện nghiên cứu trung tâm, khu số một, và cả Norton này trong tay!”

Đệ nhất trầm mặc không lên tiếng, đồng tử đỏ chiếu ra bóng dáng Emerson.

“Cậu có năng lực này, nếu cậu muốn, cậu có thể khiến tất cả sinh vật có tư duy chết đi trong nháy mắt, đúng không?” Lão già cố chấp nhìn Đệ nhất, trong mắt là lý trí cuồng nhiệt. “Đã có vô số nghiên cứu chứng minh, siêu năng lực có liên quan đến Vùng cấm Thượng Đế. Ta ghét cái từ “năng lực siêu nhiên” này, nói trắng ra chính là sự tăng cường độ miễn cảm của não bộ đối với một loại năng lượng vật chất nào đó, đạt đến mức độ sử dụng nó tạo ra một lĩnh vực nào đó, thậm chí một quy tắc nào đó. Đối với người có tỷ lệ giải tỏa khu vực não cao hơn 75% như các cậu, những năng lực đó chỉ là thù hoa trên gấm!”

“Đệ tam là “Đặc xá ngoại giao”, tất cả mọi sinh vật đều bắt giác sinh ra cảm tình với cậu ta, thậm chí đến mức mất trí, cậu ta chính là làm tất cả sinh vật nhiễm một loại độc anh túc tên là Đệ tam, ta tồn không biết bao nhiêu công sức để ngăn cản đám ong bướm chết tiết kia cho Đệ tam! Tương ứng với Đệ nhị chính là “Phân giải vật chất”, bất luận là vật thể hay năng lượng, đối với Đệ nhị đều là “đồ ăn” có thể phân giải! Mà Đệ nhất...” Lão già cười khà khà. “Năng lực của cậu là “Khống chế năm giác quan”, tạo ra ảo giác, cũng chính là thời miên mà người ta thường gọi, viện nghiên cứu trung tâm bây giờ chính là một cái hộp đen, bất luận là đối với người bên trong hay người bên ngoài, họ đều nhìn thấy “thế giới” họ phải thấy. Hề hề hề, lũ ngu xuẩn kia hoàn toàn không biết tính mạng của mình từ nửa năm trước đã nằm trong tay một con “quái vật”... Không không không, phải nói là trong tay “thần”, cậu chỉ cần đơn giản truyền cho bọn họ một chữ “chết”, bộ não đáng yêu của họ sẽ hư thối không chút do dự.”

(PS: từng có một thí nghiệm khoa học, nhà khoa học che mắt người được thí nghiệm, sau đó thôi miên, nói sắp sửa lấy lửa đốt phồng tay anh ta, nhà khoa học dùng khối băng chạm vào tay người được thí nghiệm, nơi bị khối băng chạm tới tự động đỏ lên hình thành vết bỏng nghiêm trọng. Vì não bộ chính là nhận thức như vậy, cho nên người được thí nghiệm “bị phồng” XD.)

Emerson càng nói càng hưng phấn, mắt sáng đáng sợ như ma trời. “Nhưng năng lực này vẫn có chỗ hở. Hahh, nghe phỏng đoán của ta một chút xem nhé? Cậu không thể ra tay với sinh vật chưa từng thấy mặt? Cho nên cậu mới có thể lảng lảng chờ đợi thời cơ chín muồi. Năm giác quan cũng là năm loại nhận thức, máy móc chỉ có chương trình và câu lệnh chứ không có cảm xúc cùng giác quan khiến cậu cảm thấy đau đầu, cho nên cậu mới có thể tìm tới Tommy, lợi dụng nháy mắt mất điện xâm nhập toàn bộ hệ thống, phá hủy tất cả các thiết bị phòng ngự. Thấy thế nào, về một chút lý giải vụn vặt của ta...”

Đệ nhất chậm rãi nâng tay lên, vỗ tay. Đệ tam huýt gió một tiếng, Đệ nhị không biết chạy tới nơi nào, cậu bé không có hứng thú đối với cuộc đối thoại bên này, có lẽ đã đi tìm y phục vừa người.

“Thế thì nói tiếp về tình hình của ta một chút đi! Cậu ám thị ta, khiến ta phối hợp với hành động của cậu — thật sự quá kỳ diệu, nếu không phải cậu cố ý để cho ta biết, ta cuối cùng vẫn chỉ là một kẻ bị bịt kín trong cái hộp, đùa giỡn não bộ người khác vui lắm phải không?” Trong mắt Emerson là một loại cuồng

nhật bệnh hoạn. “Ta phong tỏa tin tức về sự tồn tại của các cậu, ta thông đường ra ngoài cho Đệ tam, ta đóng gói cả viện nghiên cứu trung tâm tặng cho các cậu... Mặc dù có ám thị của cậu, nhưng ta lại làm đến mức hoàn toàn không hối hận!”

Tiếng cười to sắc nhọn của lão già vang vọng giữa những cây cột. “Tiến hóa vốn chính là quá trình cá lớn nuốt cá bé. Nhân loại hiện tại thân thể yếu ớt đầu óc lạc hậu, so với họ, tân nhân loại ở bất cứ phương diện nào cũng có thể hoàn toàn thay thế! Đây mới là tiến hóa đích thực! Tiến hóa hoàn mỹ! Cậu sẽ đi lên ngai vàng, cậu phải đi lên ngai vàng, lịch sử con người sẽ mở ra một chương mới!”

Tiếng cười chói tai vang vọng trong bóng tối một hồi lâu mới dần tiêu tán, Emerson sửa lại trang phục, đổi diện Đệ nhất.

“Cảm thấy hài lòng với việc ta làm chứ?” Lão già hỏi, nụ cười trên mặt giả như một chiếc mặt nạ.

“Ừ!” Thanh niên tóc đen mắt đỏ nhấc hàng mi lên. “Ta rất hài lòng!”

Hắn bị một tiếng nổ mạnh làm bừng tỉnh, trông thấy ngọn lửa đỏ tươi ngoài cửa sổ kia, hắn trợn mắt há hốc mồm, ánh lửa lúc đậm lúc nhạt in lên khuôn mặt tức cười của hắn.

“Cháy! Mở cửa mau lên! Cháy rồi...”

Hắn dùng sức đập cửa kim loại rầm rầm, không có thể thông hành, hắn căn bản không mở được cửa thông ra ngoài.

“... Tít... Này này này... Chuyện gì?”

Một lát sau, trong góc phòng mới truyền đến âm thanh điện tử, là người phụ trách của hắn.

“Cháy mẹ nó rồi không thấy à! Thả bố ra mau!”

Im lặng một hồi lâu, âm thanh điện tử lại vang lên.

“Cháy? Chỗ nào có cháy?”

“Mẹ kiếp! Không thấy lửa cháy lớn như vậy ở ngoài sao! Sắp cháy tới bên đây rồi này!” Hắn gấp đến độ miệng không lựa từ, liều mạng chỉ ra phía ngoài.

Lại một hồi im lặng, đối phương hình như dùng thiết bị điện tử quan sát, lần này lúc âm thanh vang lên, giọng điệu đã không còn lịch thiệp.

“Không có cháy, anh nằm mơ thấy ảo giác, hiện tại cái anh phải làm chính là quay về nằm lại trên giường, nhắm mắt mình lại!”

“Mẹ nó, trong mắt có phân chó hay sao! Khốn kiếp! Mau thả bố ra!”

“Đừng giở trò bịp bợm nữa!” Giọng nói điện tử bức bối lạnh nhạt. “Anh không thể chạy trốn!”

Dứt lời, bất kể hắn kêu la xé gan xé phổi thế nào, giọng nói kia cũng không vang lên nữa.

“Địch mợ mày! Thật sự có cháy mà ——!!!”

“Mau thả bố ra —— thả ra ——!!!”

“Ai tới đi —— thả tôi ra...”

...

Hắn rốt cuộc ý thức được, mình bị vớt bỏ ở đây. Nhìn ánh lửa càng lúc càng gần, hắn bắt đầu run rẩy, sau đó ra sức tông cửa. Toàn bộ cánh cửa làm bằng kim loại, đừng nói một mình hắn, dù một trăm người như hắn cũng không thể cạy mở ra nửa phân. Nhưng hắn không có cách, dù không biết lý do mình bị vớt bỏ —— họ có lẽ muốn biến hắn thành một con heo nường chẳng hạn, nhưng hắn không muốn chết, dù là lúc tuyệt vọng cực điểm, hắn cũng không muốn chết, cho nên hắn chỉ có thể phí công tông cửa.

“... Thả tôi ra... Ahh...”

Không biết bị văng trở lại bao nhiêu lần, không còn sức bò dậy nữa, hắn quỳ trên đất gào khóc. Hắn tự đứng bị đưa đến đây, lay lắt hơi tàn sống sót qua ngày, sau đó bị vứt bỏ ở đây, hắn sẽ chết, bị biển lửa đốt thành một đồng tro, đây là hình phạt cho sự ích kỷ thờ ơ trước kia của hắn hay sao?

“... Cứu... Cứu tôi... Ai đó tới cứu tôi...”

Rầm ——

Hắn mở to mắt sững sờ nhìn cánh cửa trượt khỏi khung, rơi xuống đất phát ra âm thanh cực đại, ánh lửa từ ngoài cửa chiếu vào, mạ lên một quầng sáng đỏ tươi cho người đứng ở cửa, ngược sáng làm cái bóng kéo rộng ra. Bị bóng người kia bao phủ, hắn cứ sững sờ ngược đầu như vậy, ngay cả nước mắt cũng quên lau đi, nhìn người kia đứng ở cửa như một vị thần, nhìn người kia thông thả lại dứt khoát bước vào, nhìn người kia dừng trước mặt hắn, nhìn người kia cúi xuống một đầu gối đặt trên đất, nhìn đồng tử đỏ tươi quen thuộc mà xa lạ dưới tóc đen của người kia, nhìn người kia nói: “Chúng ta tới đón ngài, phụ thân!”

17. Chương 17: Seventeenth Child

... Chúng ta tới đón ngài, phụ thân!

“Người là... Sloth?” Hai mắt đầm lệ mờ mịt đối diện mảnh đen đỏ kia, hắn ngáp ngừng, rất tự nhiên gọi ra tên đối phương. Giống như ngay từ thuở sơ khai của thể giới, hắn đã biết tên bọn họ.

Quỳ một gối phía trước hắn, thanh niên tóc đen như quốc vương tiếp nhận vương miện, áo khoác thật dài trải ra trên đất, như cánh đen xếp lại, cao quý lại xa hoa, tràn ngập mỹ cảm đọa lạc. Vương giả bóng tối nhắm mắt rồi lại mở ra, trong sắc đỏ tươi là một mảnh óng ánh.

“Là ta, ta là Sloth!”

“Nah nah Daddy, còn ta nữa nè ” Một cậu bé đáng yêu ăn mặc kiểu Gothic (1) hơn hở nhào qua. Thiếu niên đội nón ống xinh xắn cao cao, mặc áo gi-lê đen trắng Tây Âu, thân dưới là quần short và boot đế cao màu nâu đồng bộ, lộ ra một đoạn cẳng chân mảnh khảnh trắng nõn. Dưới tóc mái tím sẫm là đồng tử yêu tinh màu vàng. Thiếu niên Gothic có giọng nói mềm ngọt như bánh kem thượng hạng kia kéo hắn, cũng nũng nịu ôm lấy cánh tay hắn. “Daddy, daddy, gọi đi mà, gọi tên ta!”

“... Gluttony?”

Cậu bé Gothic cười toét miệng thật lớn, đồng tử thú màu hổ phách lấp lánh tỏa sáng.

“Father, ngài cũng không thể bắt công đầu nhé!”

Bên vành tai đột ngột cảm nhận được một hơi thở ái muội, vành tai bị liếm một cái nhẹ nhàng lại triển miên, hắn sợ hãi quay đầu lại, thấy một thanh niên tóc bạc mắt lam diễm lệ, ăn mặc như quý tộc đang mỉm cười đối diện hắn, nốt ruồi đỏ dưới khóe mắt trái giống y như hắn.

Không chút ngáp ngừng, hắn gọi ra tên thanh niên.

“... Lust...”

Thanh niên cười như anh túc nở rộ trong bóng tối, tuyệt mỹ lại quyến rũ. Hắn mở to mắt nhìn ba người trước mặt, rất lâu sau cũng không thể lên tiếng.

Nhân danh Cha.

Ta là Sloth.

Ta là Gluttony.

Ta là Lust.

Chúng ta tới đón ngài, phụ thân.

...

—— Đó là nguyên tội của hắn. (2)

Công chúa Lily chưa bao giờ nghĩ nàng sẽ yêu một người đến độ vĩnh viễn không ân hận như vậy. Rất thích tóc bạc long lanh như pha lê của chàng, rất thích đôi mắt lam nhạt trong suốt của chàng, rất thích giọng nói khàn trầm của chàng, rất thích hơi thở mát lạnh của chàng, tất cả mọi thứ đều rất thích, thích vô cùng. Dù chàng luôn tỏ vẻ xa cách và lãnh đạm với nàng, nhưng đó cũng là vì chàng e ngại thân phận của nàng nên không thể không áp dụng thái độ đó đúng không?

Thân là con gái độc nhất của quốc vương đời thứ mười bảy thuộc hoàng tộc chính thống ở khu số một sao Norton, nếu không có bất trắc gì, nàng sẽ trở thành nữ hoàng đời thứ mười tám. Ngay từ lúc nhỏ, Lily đã hoàn toàn không phải bận tâm vì những sự vật khác, tất cả mọi thứ đều được kẻ khác chen lấn dâng lên trước mặt nàng. Lily biết tin về chàng từ chỗ Flake, vị quý tộc trẻ tuổi mệnh danh đứa con của học thức ở khu số hai kia gần đây như mất hồn, luôn tự lảm bảm bé cưng của hắn, dù là lúc gặp mặt công chúa, cũng vẫn mang bộ dạng mất hồn mất vía. Thông qua gặng hỏi, Lily bị khơi dậy tính tò mò và thách thức, nàng muốn biết, một người thế nào mới có thể làm Flake đắm say như vậy. Cuối cùng, phụ vương không chịu nổi nàng van nài, đến giao thiệp với viện nghiên cứu trung tâm. Cuối cùng, nàng toại nguyện gặp được chàng, sau đó đắm say.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên công chúa Lily muốn một người nào đó đến đến như vậy, dù số lần họ gặp mặt cũng chưa vượt quá ba, dù ngay cả tên và thân phận người nọ nàng vẫn chưa biết được, nhưng đó không cản trở trái tim nàng yêu chàng.

Không sai, công chúa Lily thoải mái thừa nhận, nàng yêu chàng.

“... Nói cho ta biết, tên của chàng!” Lily cắn môi có chút không cam lòng, công chúa nhỏ xinh đẹp kéo tay thanh niên tóc bạc mắt lam như giận dữ. Nàng ra lệnh, trong giọng nói tràn ngập nỗi hờn nũng nịu. “Đừng dùng lý do father chàng còn chưa thừa nhận chàng để đối phó với ta nữa, nếu father chàng vẫn không thừa nhận, vậy để ta đến ban tên cho chàng!”

“Không, tôi có tên!” Thanh niên mỉm cười, công chúa Lily cảm thấy ngây dại, lần đầu tiên nàng thấy chàng cười vui vẻ và hài lòng như vậy, đẹp mắt đến độ tất cả sự vật xung quanh đều phải phai sắc. “Asmodeus, nàng có thể gọi tôi như vậy!” (P/S: Asmodeus: ác ma tương ứng với Lust (sắc dục), dụ dỗ người có tội lỗi tương đồng, thủy tổ của con quỷ chọc giận hay ham muốn)

“A... Asmodeus...” Lily muốn chóng mặt, nàng si ngốc nhìn gương mặt thanh tú gần như diễm lệ của thanh niên kia, thình thịch, tim sắp nhảy ra từ khoang miệng mất rồi. Đối diện với đôi mắt lam dịu dàng trước nay chưa từng thấy kia, Lily lập tức ý thức được đây là cơ hội rất tốt.

“Asmodeus.” Công chúa Lily nắm chặt góc váy mình, con mắt thật to nhìn thẳng đồng tử băng tuyết tan chảy kia. “Ta thích chàng!”

“Ta – yêu – chàng!” Công chúa kiêu ngạo tuyên bố, mỗi chữ ngừng một chút.

Lust không bắt ngờ khi nghe một câu như thế, muốn rút tay mình về, lại bị công chúa bướng bỉnh kéo lại. Thanh niên tóc bạc rũ hàng mi, làm bản thân có vẻ u buồn và khó xử.

“Xin lỗi, công chúa điện hạ, tôi...”

“Không được nói xin lỗi! Ta không muốn nghe, cũng không thích nghe chàng nói xin lỗi!” Lily hung hãn cắt lời Lust, con người xanh lam rất to mang chút ướt át, nhiều hơn nữa chính là bướng bỉnh và bị tình thế bắt buộc. “Là vì Emerson sao? Chàng yên tâm, dù phụ vương tôn trọng viện nghiên cứu trung tâm, nhưng cũng không có nghĩa là hoàng gia phải nghe lời họ, đòi người từ họ là chuyện tuyệt đối không có vấn đề!”

“Không, không phải như thế, chỉ là...”

“Hay là vì... Ta?” Mắt công chúa Lily sáng lên, trong mừng rỡ mang ngỡ ngàng. “Chàng lo phụ vương sẽ ngăn cản ta và chàng qua lại? Không cần lo lắng, phụ vương hiểu rõ ta nhất, ngài sẽ không từ chối yêu cầu của ta!”

Thanh niên không nói gì, chỉ nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Lily đang kéo mình, Lust không tính rút ra nữa, mà chậm rãi đặt lòng bàn tay lên ngón tay nàng, nắm bàn tay mềm nhỏ của công chúa trong tay. Đây đối với công chúa Lily mà nói chính là lời thừa nhận ngầm tốt nhất, nàng phảng phất như nhận được sự khích lệ lớn nhất, mừng rỡ nhảy vào trong ngực Lust, ôm chặt thắt lưng Lust.

“Chàng... Chàng bằng lòng...? Tốt quá rồi, ta lập tức đi nói với phụ vương... Ôi, trời ơi, ta... Ta quá vui sướng... Ta thích chàng, ta thật sự rất thích chàng... Trở thành người của ta, chàng là của ta...”

Lily khóc cười nói năng lộn xộn, dùng sức vùi mình vào trong ngực Lust. Lust lẳng lặng ôm thiếu nữ váy đầm, ở nơi thiếu nữ không nhìn thấy, gợi lên một nét cười diễm lệ như hoa Higanbana (3), nồng nàn hương vị tử vong và cám dỗ.

“Vâng, công chúa điện hạ, tôi là của nàng!”

Âm thanh khàn trầm giống như thổi miên.

“Cho nên, bất cứ ai cướp tôi đi, đều là kẻ địch của nàng!”

(1) Phong cách Gothic (thời trang) theo kiểu đơn giản là giống thế này:

(2) Nguyên tội (Original sin) là một từ đến từ truyền thuyết Cơ Đốc giáo, là chỉ “tội lỗi” mà con người sinh ra đã có, không thể được gọi sạch. Nguyên tội có bảy loại, 7 là con số thần bí của tôn giáo, Thượng Đế dùng bảy ngày tạo ra Adam, lấy cái xương sườn thứ bảy của Adam tạo ra Eva. Nguyên thân của Satan là rồng lửa bảy đầu, đồng thời có tổng cộng bảy thiên sứ sa đọa được gọi là Satan, cho nên Cơ Đốc giáo dùng hình tượng bảy ác quỷ Satan để đại diện cho bảy loại tội lỗi (thất tông tội – the seven deadlysins):– Lười biếng (Sloth Belphegor)

– Tham ăn (Gluttony Beelzebul)

– Dâm dục (Lust Asmodeus)

– Tham lam (Greed Mammon)

– Kiêu ngạo (Pride Lucifer)

– Đố kỵ (Envy Leviathan)

– Tức giận (Wrath Satan)

Higanbana (Bỉ Ngạn Hoa) là tên tiếng Nhật của hoa Mạn Châu Sa (tên Trung Quốc), tên tiếng Anh là red spider lily. (Bỉ: “hi”, ngạn: “gan”, hoa: “bana”)

18. Chương 18: Eighteenth Child

“Không được!”

Công chúa Lily làm sao cũng không ngờ được, phụ vương thương yêu nàng nhất lại có thể từ chối yêu cầu của nàng, hơn nữa lại từ chối như đinh đóng cột thế này. Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, run rẩy hỏi. “Tại... Tại sao?”

Ngồi trên ngai vàng, quốc vương bệ hạ mang khí thế uy nghiêm, gương mặt trưởng thành khôn khéo, thoát nhìn chỉ lớn hơn công chúa vài tuổi. Để quốc vương và công chúa ở cùng một chỗ, thoát nhìn giống anh em chứ không phải cha con, ghen và biện pháp bảo dưỡng của hoàng thất luôn luôn hoàn hảo, vẻ đẹp của công chúa Lily có bốn phần là di truyền từ quốc vương bệ hạ trước mặt.

Quốc vương nhìn công chúa Lily rưng rưng sắp khóc, lại quét mắt qua thanh niên tóc bạc yên lặng đứng phía sau, giọng điệu không lên không xuống, cũng không cho phép nghi ngờ.

“Ta không cho phép!”

Công chúa Lily bắt đầu khóc, từng giọt nước mắt trong suốt to to lăn xuống từ con mắt xanh thẳm.

“Phụ vương... Van cầu ngài, cho chúng ta ở cùng nhau đi! Ta không quan tâm đến thân phận và địa vị của chàng, ta yêu chàng, ta yêu chàng...”

Lily biết phụ vương không thể cự tuyệt nước mắt của nàng, nhưng lần này nàng tính sai. Quốc vương bệ hạ vẫn lạnh mặt lắc đầu.

“Ta mệt rồi, lui ra đi!”

“Phụ vương...”

[Phụ by Đồi]

“Huh...” Dù được dỗ dành cho đến khi đi vào giấc ngủ, nhưng công chúa nhỏ lần đầu tiên bị cự tuyệt vẫn còn khóc, mày nhíu chặt, mang sự không cam lòng và khó hiểu mãnh liệt. Lust nhẹ nhàng đặt công chúa trong ngực lên giường lớn, nhìn khuôn mặt trắng nõn vì khóc mà nhuộm lên màu đỏ kìa, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Cuối cùng, Lust xoay người rời khỏi phòng. Thị vệ giữ cửa cản bước thanh niên. “Quốc vương bệ hạ cho mời!”

Lust không nói gì, chỉ trầm lặng bước theo.

“Ta từ nãy đến giờ vẫn nghĩ...” Quốc vương bệ hạ dựa vào trụ giường, màn che khổng lồ cao cao thấp thấp rơi trên mép giường, khăn trải giường đen gây nên một loại khí thế cực kỳ áp chế. “Tại sao trên thế giới này lại có người như ngươi?”

Thanh niên tóc bạc đứng cách mấy bước, lãnh đạm lại lễ độ, khuôn mặt vô cùng điềm lệ tỏa ra khí chất cấm dục tự gò bó, Lust hành lễ đứng chuẩn, dùng lễ nghi để cách biệt với mọi người.

“Tôi không hiểu lời ngài nói, thưa bệ hạ!”

“Ah, đừng giả vờ!” Rõ ràng quốc vương đang ngồi, nhưng hắn lại tựa như đang nhìn xuống Lust đứng thẳng. “Ta biết ngươi là kiểu người gì. Dưới bề ngoài lạnh lẽo và cấm dục này, bản chất ngươi là như thế: dưới đất lẳng lơ dụ dỗ mọi người, còn trên giường phóng đảng rên rỉ là chuyện duy nhất ngươi phải làm. Yêu tinh *** đang chết tiệt nhà ngươi!”

Quốc vương kiêu ngạo hạ lệnh. “Hiện tại, quỳ xuống! Sau đó cỡi y phục!”

Con người màu lam băng của Lust lẳng lặng nhìn quốc vương trên cao, hơi mím khóe môi, làm bản thân có vẻ không cam lòng và tràn đầy nhục nhã, càng khiến người ta mãnh liệt tràn ra một loại dục vọng tàn phá.

Quốc vương khó nhịn chăm chăm nhìn Lust, trong mắt toàn là dục vọng đen tối, khàn giọng hạ lệnh.

“Đến đây!”

[Alice's Land]

Lily thương tâm muốn chết, mấy ngày qua bất luận nàng cầu xin phụ vương thế nào, quốc vương bệ hạ vẫn quyết tâm không cho phép nàng qua lại với người nọ. Nàng trở nên rầu rĩ u buồn, mỗi lần đều nhịn không được giận dữ, chỉ khi thanh niên tóc bạc chạy đến, nàng mới có thể hơi bình lặng một chút. Công chúa Lily nhìn Lust, sau đó đau lòng phát hiện vẻ mệt mỏi và bi thương trong mắt Lust.

“Asmodeus, chàng làm sao vậy? Khó chịu sao? Ta lập tức gọi bác sĩ đến...”

“... Không.” Lust hình như vừa hồi hồn lại, nhẹ nhàng cắt ngang lời Lily nói. “Tôi chỉ nghỉ ngơi không tốt chút thôi!”

“Là lo lắng chuyện chúng ta sao?” Lily đau lòng ôm lấy Lust, cảm thấy thân thể Lust cứng đờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. “Không cần lo lắng, đều giao hết cho ta, ta nhất định sẽ làm phụ vương đồng ý!”

“... Được!” Lust ngừng một chút, cuối cùng vẫn lấy hai tay ôm bả vai mảnh mai của công chúa nhỏ.

Lily nhìn bóng Lust rời đi, càng quyết tâm thuyết phục phụ vương. Bất luận là chàng hay nàng, đều đã không chờ nổi.

[Alice's Land]

Lust lại một lần nữa bị thị vệ dẫn đến trước mặt quốc vương bệ hạ.

“Ngươi đã đến rồi!” Quốc vương cười vô cùng vui vẻ, trong mắt là dục vọng quay cuồng. “Ta nghĩ ngươi hẳn biết nên làm thế nào, cần ta dạy lại một lần không?”

Lust không nói gì, chỉ tháo dây lụa màu lam được buộc cẩn thận, tóc bạc rơi khắp đầu vai, hợp với nốt ruồi đỏ tươi kia tạo thành hình ảnh mê người. Hơi thở quốc vương càng sâu thêm mấy phần, Lust vừa cởi bỏ y phục vừa đi về phía quốc vương, cho đến khi quỳ gối bên chân quốc vương, lấy tay tự vuốt ***g ngực trần trụi, treo đôi mắt đối diện dục vọng gần như sắp bốc cháy kia.

“Xin thưởng thức tôi, chủ nhân!” Lust nói.

“Ah... Ah...”

“Đáng chết... Thân thể người mẹ nó tuyệt... Người cái cực phẩm chết tiệt này... Ah, nếu, nếu để Lily đến nhìn bộ dạng hiện tại của người... Người, nói xem nó còn có thể cả ngày la hét đòi ở cùng với người nữa không...?”

“... Không, không... Hahh...”

“Khóc đi... Ta thích nhìn người... Khóc... Hahh... Người nhớ cho ta, chủ nhân của người trước sau gì cũng chỉ có thể là, ta! Người là của ta!”

“... Uhm ah...”

..... Lily đứng ở ngoài cửa, hai tay nắm chặt góc váy, khoe miệng bị cắn đến chảy máu. Nàng mở to hai mắt trống rỗng, nước mắt sớm đã khô cạn. Thế giới quen thuộc của nàng, ở một khắc trước đã sớm sụp đổ.

Không thể chịu đựng được nữa, công chúa nhỏ xoay người chạy khỏi nơi này.

[Father (Phụ) by Đồi]

“Asmodeus...”

Lust nhìn gương mặt vô cùng tiêu tụy của Lily, có chút chần chừ hỏi. “Công chúa Lily...?”

Lily cắn môi, bị thương đến mức phảng phất như ngay sau đó sẽ khóc ra. Nàng giữ chặt tay Lust, có chút cầu xin nói. “Asmodeus, chúng ta bỏ trốn đi!”

Lust giật mình, Lily nhìn thanh niên đang sững sốt, cuối cùng nhịn không được nhào vào trong ngực Lust, khóc rống lên.

“Asmodeus... Asmodeus... Chúng ta bỏ trốn đi, chúng ta rời khỏi nơi này được không? Ta không làm công chúa, thoát khỏi phụ vương, đến một nơi chỉ có ta và chàng được không...”

Thân thể Lust cứng đờ, giọng nói lúng túng lại hư không.

“Nàng biết...”

Công chúa nhỏ nức nở, ôm chặt thanh niên không chịu buông tay. “Ta biết... Đây không phải lỗi của chàng, Asmodeus, chúng ta rời khỏi đi, đến một nơi mới, quên đi tất cả mọi thứ bắt đầu một lần nữa, ta cam đoan vẫn yêu chàng như trước...”

Tay Lust cứng ngắc giữa không trung nửa ngày, cuối cùng vẫn rơi vào vai Lily, ôm công chúa nhỏ đang khóc như mưa vào lòng.

“Được!”

19. Chương 19: Nineteenth Child

“Azz, trở về rồi...”

Không chút năng lực phản kháng bị bắt trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn của công chúa Lily trắng bệch, nhìn lên quốc vương bề hạ trên cao.

“Phụ vương...”

Quốc vương bề hạ ngồi trên ngai vàng, không để ý tới ánh mắt tuyệt vọng cầu xin của con gái, hai con người đen chằm chằm dán vào thanh niên tóc bạc bị thị vệ ẩn quỳ trên thảm đỏ. Lust rũ đầu xuống, tóc

bạc xinh đẹp chảy xuống từ đầu vai, che khuất nét mặt, chỉ có thể nhìn thấy môi mỏng kia hơi khép mở, bộ dạng bất lực dường như đang dụ dỗ mọi người phạm tội.

Quốc vương trở nên khô nóng, hẳn biết rõ đôi môi kia ngon đến cỡ nào, mỗi lần đều khiến hắn đạt đến cực lạc mỹ lệ. Quốc vương bệ hạ bắt đầu nổi giận, đó là của hắn, món ngon mà chỉ hắn mới có thể hưởng thụ, những kẻ ở đây sao có thể —— dựa vào cái gì —— lấy con mắt hạ lưu kia của chúng nhìn thứ hắn độc chiếm?

“Các người cút ra ngoài cho ta!” Quốc vương gầm lên với tất cả thị vệ. “Lập tức! Ngay lập tức!”

Bọn thị vệ hoảng sợ rút lui, để lại quốc vương, công chúa, Lust, còn một căn phòng bao phủ trong không khí rợn người.

Kể chương mắt rồi cuộc rồi đi, quốc vương đứng lên khỏi ngai vàng, đi tới trước mặt Lust, nhìn xuống Lust quỳ trên thảm đỏ, trong mắt toàn là ánh sáng hung bạo. Công chúa Lily sợ hãi nhào lên, muốn dùng thân thể che chắn cho Lust.

“Không... Phụ vương...”

Quốc vương không để ý Lily cản trở, trong mắt từ đầu tới cuối chỉ có bóng dáng màu bạc kia. Quốc vương bệ hạ cúi thân xuống, lấy tay kéo tóc Lust lôi lên, giọng điệu nguy hiểm cực điểm.

“Giỏi lắm, lại dám trốn!” Thỏa mãn nhìn mày Lust đau đớn nhăn lại, quốc vương bệ hạ cười hung tợn. “Người quên lời ta nói rồi sao? Hả? Người là của ta, ngoại trừ bên cạnh ta, người không thể đi đâu được! Hay ta không thể thỏa mãn yêu tình phóng đảng nhà ngươi, một khắc không dụ dỗ người khác liền không thể sống yên ổn?”

Có vẻ như tiếng kêu khóc của công chúa Lily rồi cuộc truyền tới tai quốc vương, quốc vương hơi liếc con gái, cười đến tàn bạo.

“Lily, để ta đến nói với con, kẻ con coi trọng rồi cuộc *** đang tới bao nhiêu, hạ lưu không chịu nổi!”

Nói xong, quốc vương liền liền xé rách Lust ngay tại chỗ.

“Không ——!”

Lily thét chói tai che mặt mình, mắt nàng mở to đến mức không thể to hơn, đồng tử co chặt thành một điểm. Nàng muốn thét chói tai, nhưng cổ họng chỉ có thể vỡ nát ra những tiếng “hơ hơ”.

Quốc vương hoàn toàn bất chấp thảm trạng của con gái, vẫn mê muội tiến vào. Hắn liên tục đòi lấy Lust, ánh mắt, động tác, tư thái, không một chỗ nào không hiện rõ dục vọng cùng khao khát chiếm hữu mãnh liệt của hắn đối với thân thể dưới thân.

“Người là của ta... Người là của ta... Người là của ta... Nhớ cho ta, người là của... Khục...”

Quốc vương cứng ngắc mở to hai mắt, không dám tin cúi đầu nhìn mũi giáo xuyên qua ngực. Hắn gian nan quay đầu lại, nhìn thấy đứa con lạnh lùng đến mức phẳng phất như một kẻ xa lạ, quốc vương muốn nói cái gì đó, lại chỉ có thể ho ra một bãi máu, sau đó ngã xuống.

Máu bắn ra dính lên mặt Lily, Lily trống rỗng nhìn bóng người ngã xuống kia, sau đó nhấc chân đá văng hắn.

“Asmodeus...”

Giọng nói tựa âm hồn của Lily thoát ẩn thoát hiện trong đại sảnh tối đen trống trải, nàng ngồi xuống giữa vũng máu, máu tươi nhuộm ra một vòng hoa văn màu đỏ quanh vấy xòe hồng nhạt, công chúa đỏ bé bỏng vươn đôi tay nhuốm máu ôm nửa người trên của Lust diu lên.

“Asmodeus...” Công chúa nhuốm máu cười lên khanh khách, tiếng cười trống rỗng trong bóng tối có vẻ rùng rợn lạ thường. “Ai cũng không thể ngăn cản chúng ta ở cùng nhau...”

Lily tựa đầu vào trong ngực Lust, thì thào lặp lại. “Chàng là của ta...”

Lust ôm công chúa đắm máu vào trong ngực, cảm thấy nàng run rẩy, bắt đầu nở nụ cười.

“Đúng vậy, nữ hoàng điện hạ, nàng phải đối xử với tôi thật tốt!”

[Phụ by Đồi]

Lust ngâm nga, nhẹ bước vào phòng, qua loa đảo mắt nhìn, tìm thấy mục tiêu.

“Thật quá đáng mà!” Lust lấy tay cắm vào tóc chải ra sau, đi đến giường. “Đẩy ta ra làm một muốn chết, bản thân mình lại ngủ cùng father thoải mái đến như vậy!”

Thanh niên tóc đen trên giường biếng nhác mở nửa con mắt, lộ ra đồng tử máu đỏ tươi, trong ngực y ôm một người tóc đen, da rất trắng, lưng hoàn mỹ khảm trong ngực thanh niên, nhắm mắt ngủ rất say sưa.

“Về rồi à!” Giọng thanh niên tóc đen trầm thấp mà hấp dẫn như đàn violoncello, khiến người ta bất giác đắm chìm. Con người đỏ tươi của Sloth chậm rãi đảo qua Lust. “Chơi vui không?”

Lust cười phá lên, nụ cười kia như hoa Higanbana trên con đường tử vong. “Chơi vui lắm!” Y liếm môi, con người màu lam băng vô cùng tươi sáng. “Con người quả nhiên đều là sinh vật đáng yêu như vậy!”

Thanh niên tóc bạc leo lên giường, gần như thành kính hôn trán người trong ngực Sloth.

“Father, ta đã trở về!”

Táp táp táp!

Đây là tiếng giày đế cao gõ xuống đất, chỉ chốc lát sau, một cậu bé tóc tím ăn mặc kiểu Gothic bóng tối liền chạy vào từ bên ngoài, chính là Gluttony đã ra ngoài kiếm ăn xong.

Đồng tử yêu tinh màu hổ phách của Gluttony vừa nhìn thấy người trên giường, liền lấp lóe tỏa sáng, thiếu niên nhảy lên giường, liếm khoe môi người đang ngủ say một cái, khoe môi thiếu niên toét ra độ cong thỏa mãn.

“Daddy vẫn còn ngủ sao?” Gluttony nhìn Sloth. “Nah nah, daddy đang mơ gì? Có Gluttony không?”

Sloth hạ mi xuống, mi dày như voan đen tinh tế che khuất hai đồng tử máu.

“Không có.” Y trầm trầm nói. “Trong mộng của phụ thân, không có chúng ta.”

Gluttony mở to hai mắt, như con mèo xù lông. Lust trầm lặng không nói, chỉ mím chặt khoe miệng.

“Thế thì sao nào?” Sloth chậm rãi liếc nhìn các “em trai”, nhếch khoe môi lên. “Quá khứ không có, tương lai phụ thân không thể rời khỏi chúng ta, không phải sao?”

Sloth thả người trong ngực ra, nhẹ vuốt theo tóc hắc, như đang trêu đùa một con mèo không chỗ để trốn.

“Mọi thứ đã sắp xếp gần xong, phụ thân cũng nghỉ ngơi đủ lâu rồi.” Sloth nhắm mắt lại rồi mở ra, con người màu đỏ xoay chuyển ánh quang u tối.

“Là lúc, để phụ thân thức dậy!”

[Beta by Ween]

Hắn mở mắt, ngẩng người nhìn trần nhà trần trụi, hắn bỗng chốc không thể phản ứng được, bản thân mình rốt cuộc đã tỉnh dậy hay lâm vào một giấc mộng khác.

Đây là mộng hóa thành thực, hay thực hóa ra mộng.

Hắn không có nhiều tế bào nghệ thuật, hắn chỉ mơ hồ nhớ mình có một giấc mơ rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến độ làm hắn hầu như nguyện ý tin đó chính là sự thật.

“Father, ngài dậy rồi!”

Hắn sững sốt thật lâu, mới tập trung tầm mắt lên người thanh niên tóc bạc mắt lam đối diện. Hắn lúc này tựa trên giường, ngơ ngác nhìn Lust, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao.

Lust cười diễm lệ, dịu dàng kéo hắn từ trên giường dậy, dẫn đường cho kẻ lảo đảo loạng choạng này đi ra ngoài.

Xung quanh đều là bóng tối thâm trầm, chỉ có thể nhìn thấy tấm thảm đỏ thẫm không có điểm cuối dưới chân, hẳn hoàn toàn không biết mình sắp được dẫn đến nơi nào. Đầu óc quỵện thành một cục đến bây giờ còn chưa hoàn toàn sắp xếp rõ ràng, ký ức cuối cùng của hắn chính là màn lửa kia, sau đó chính là một mảnh bóng tối.

“Daddy, ở bên này này ”

Không biết rõ bao lâu, lại một khúc ngoặt nữa, hắn thấy một cậu bé trang phục Gothic đứng ở cửa, ôm một con thỏ nguyên rửa màu tím vẫy tay với mình, trên mặt là nụ cười thật lớn.

Hắn được dẫn đến trước mặt Gluttony, cậu bé đáng yêu nhào lên ôm cánh tay hắn kéo vào trong đại sảnh.

Vẫn đi trên thảm dài đỏ sẫm, nhưng cứ vài bước thì sẽ có lửa lam sậm tự động bốc lên, tô điểm cho hai bên thảm đỏ, xua tan không ít tối tăm lạnh lẽo. Đây là một đại sảnh nguy nga tráng lệ, xa hoa đến độ làm một kẻ đến từ khu ổ chuột như hắn cảm thấy mình như một con chuột ở đây, hoàn toàn không phù hợp.

Vô thức dừng bước, bất giác phát hiện Gluttony sớm đã buông tay hắn ra, cùng Lust một trái một phải đi ở phía trước, dường như cảm nhận được hắn dừng bước, họ quay đầu lại, ánh mắt nhìn hắn phảng phất như đang hỏi tại sao không đến chứ?

Hắn ngây ngốc hướng lên, nhìn trần trần phía trước, đó là đầu cuối thảm đỏ, lửa lam sậm phân nhánh chia ra, quần tụ vây lấy ngai vàng cao cao. Trên ngai vàng có ngồi một thanh niên tóc đen, y nhắm mắt, một tay chống cằm, tựa như ngủ say, lại tựa như đang suy nghĩ chút gì. Bóng tối gom lại sau lưng thanh niên, làm y thoát nhìn tựa như ma vương cai trị bóng tối.

Ma vương tỉnh dậy.

Y mở mắt, đồng tử đỏ sậm bị ánh lam u ám phủ lên một tầng lạnh lẽo. Thanh niên mang đồng tử máu trắng người dậy, từ trên ngai vàng đứng lên chậm rãi đi xuống bậc thang, vạt áo khoác như cánh dơi cuộn cuộn lướt trên thảm đỏ.

Sloth đi tới trước mặt hắn, bên phải là Gluttony, bên trái là Lust, vươn tay như đang mời.

“Đến đây, phụ thân/daddy/father.”

Hắn vươn tay như bị mê hoặc, lúc hồi hồn về, hắn đã ngồi trên ngai vàng, trong ngực Sloth. Đứa con cả lấy tay vòng qua thắt lưng hắn, đầu tựa bên tai hắn, âm thanh biếng nhác như ác ma đang mê hoặc.

“Phụ thân, đã không còn ai có thể chi phối chúng ta.

Nhân danh Cha, trở thành kẻ thống trị tối cao.

Nhân danh Cha, ngài là Cha của chúng ta, chúng ta có tên, chúng ta là con của ngài.

Nhân danh Cha, chúng ta sẽ bảo vệ ngài, chúng ta sẽ kính yêu ngài, chúng ta sẽ có được ngài.

Nhân danh Cha, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, chúng ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngài.”

Sloth lẳng lặng cười. “Như vậy, phụ thân, nói cho chúng ta biết, nguyện vọng kế tiếp của ngài là gì?”

20. Chương 20: Twentieth Child

Trang phục mềm mại trơn mượt được dệt thành từ sợi quang cao cấp, bộ trang phục này trị giá tương đương sắt tinh tú (kim loại hiếm, giống như vàng ở trái đất cổ), nhẹ và dễ chịu đến mức chỉ có thể cảm nhận được một cảm giác mát vừa phải tỏa ở trên người, sợi bạc vẽ ra hoa văn ngân hà trên mặt vải. Trang phục được thiết kế theo dạng áo choàng, kiểu dáng tham khảo phong cách tư tế cổ đại, có vẻ huyền bí và trang nghiêm, nhưng khoác trên người hắn, lại khiến bộ áo choàng lộng lẫy trầm lắng này thô bạo đậm ra chút vẻ thô phỉ *** loạn.

Hắn quỵện luyến vuốt vải trên người, loại hàng đắt đỏ xa hoa cực độ này —— nghe nói chỉ hoàng gia mới có thể hưởng dụng, là thứ lúc còn ở khu ổ chuột, hắn ngay cả tư cách mơ thấy cũng không có. Hắn nhìn người trong gương, làn da được màu đen lột nền lại càng thêm trắng, khó chịu nhất chính là nốt ruồi đỏ có

về đặc biệt bắt mắt trên mặt. Hắn cực kỳ ai oán nhìn chiếc áo choàng rộng thùng thình phủ lỏng lẻo trên người, vô cùng thương tiếc đồng mỡ đã mất đi kia.

Sau khi không có kết quả trong việc cân nhắc xem mình hồi trước có thể hoàn toàn mặc căng cái áo choàng này hay không, hắn nhìn gương làm dáng một hồi, sau đó hăm hở bắt đầu một ngày lêu lổng.

Hắn gần đây sống rất thoải mái, sắp tuyệt đến mức bốc ra bong bóng.

Không cần bị nhốt trong phòng mỗi ngày như tù nhân, không cần bị một lũ điên tùy ý đối xử như chuột bạch, không cần... sợ hãi nữa. Hắn bây giờ có thể tung hoành ngang dọc trong khu số một xa hoa bậc nhất, hắn bây giờ có thể có được mọi thứ hắn muốn, hắn bây giờ có thể... không cần đấu tranh gì nữa. Bọn họ nói, khu số một đều bị họ nắm giữ, nếu hắn muốn, họ cũng không ngại mở rộng phạm vi thêm “một chút” họ nói, chỉ cần hắn muốn, dù là cả vũ trụ, họ cũng sẽ đóng gói đưa đến trước mặt hắn họ nói...

Ngài là Cha của chúng ta.

... Ha ha, đây có gì không ổn sao? Đây không phải rất tốt sao? “Các con” hùng mạnh như thế, hắn hiện tại hoàn toàn không có lý do lo lắng hay liều mạng, chỉ cần hưởng thụ mọi thứ “các con” dâng lên.

Nhưng hắn lại bất giác muốn trốn tránh, theo bản năng trốn tránh gì đó. Hắn quả thật từng hèn mọn cố gắng vì một chữ “con”, nhưng cú shock phải trực tiếp đối diện khi đó chỉ là một lần nhìn thấy đứa con thứ nhất, “con” đối với hắn mà nói là một khái niệm to lớn vượt qua hiện thực, hắn khi đó chỉ nghĩ rất tự nhiên: nên vì khái niệm “con” này mà liều mạng. Nhưng khi khái niệm “cha” cùng “con” này từ trừu tượng chuyển hóa thành hiện thực hiện ra trước mắt, hắn lại chùn bước. Hắn hoàn toàn không biết phải đối mặt với ba “đứa con” của mình như thế nào, phải làm “cha” sống chung với “con” như thế nào. Cuộc đời hắn trước đó hoàn toàn là một đường thẳng, chưa từng nghĩ mình sẽ có con, lại còn có nhanh như vậy. Cho nên trong mấy ngày ung dung tự tại này, hắn luôn vô thức tránh đi ba... đứa con kia.

Không biết là nhận thấy được hắn trốn tránh hay có chuyện khác cần xử lý, mấy ngày nay hắn cũng không nhìn thấy ba người kia, cho nên hắn rất tự nhiên giả vờ rằng mọi thứ đều vẫn bình thường, dẫu điều không suy nghĩ, cũng không thắc mắc. Hắn chung quy cảm thấy mình dường như bỏ sót cái gì đó rất quan trọng, một vấn đề rất trọng tâm, vấn đề đó tựa như một thanh gươm Damocles treo ở phía trên (), bất cứ lúc nào cũng có thể cho hắn một nhát chí mạng.

Hắn bực bội cào cào nốt ruồi khóe mắt, quyết định không nghĩ thêm nữa. Nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, hắn có một cảm xúc được tái thế làm người.

Ít nhất hiện tại, hắn sống rất tốt.

[Edit by Alice]

Đây là một hình ảnh vô cùng *** mỹ. Trên giường lớn màu đen, người nam tóc đen hai chân mở rộng không chút phản kháng, hắn nhắm mắt lại, dường như ngủ rất say. Áo choàng đen vẫn khoác trên người, vạt áo bị vén qua ngực một mảnh lớn.

Một thanh niên tóc bạc mắt lam quỳ chiếm vị trí giữa hai chân, đùa nghịch bộ phận đã sớm hưng phấn của người nam kia. Lust cúi đầu, tóc bạc tản ra lộn xộn trải trên vai, mắt phượng cong lên đầy quyến rũ lóng lánh mê người, gần như thành kính âu yếm người dưới thân. Cậu bé tóc tím mắt vàng hăng hái thích thú liếm cơ thể người nam, phạm vi liếm từ cổ kéo dài tới vai và ***g ngực, cánh môi trắng nõn thuận theo da thịt trắng đến gần như trong suốt, tỉ mỉ mót vào không gián đoạn, trong đó chen lẫn cắn gặm lắt nhắt. Đồng tử dựng đứng của Gluttony gần như thất lại thành một vạch thẳng, đây là biểu hiện hưng phấn cực điểm. Môi tìm được điểm nổi nằm bên phải ***g ngực bị liếm đến mức nổi lên một lớp nước lóng lánh ướt át, môi mỏng quần lấy điểm hồng nhạt kia, đưa viên tròn run rẩy kia rơi vào giữa răng môi, đầu lưỡi linh hoạt liếm vòng quanh cuộn xoắn nó, liếm viên tròn cứng kia đến độ trơn mềm khác thường.

Người nam kia dường như bị quấy rầy ngủ không yên, hắn nhăn mày lại muốn rên rỉ, nhưng âm thanh lộ ra lại mơ hồ không rõ, vì bàn tay đang mân mê đầu lưỡi hắn kia. Sloth trầm lặng ngồi nghiêng bên cạnh hắn, thân thể thon dài biếng nhác dựa lên đầu giường, trong đôi mắt khép hờ là ánh đỏ u ám khó hiểu. Y vươn tay phải để trên môi người nọ, tùy ý nhào nặn mảnh mềm mại kia, ngón trỏ và ngón giữa thâm nhập vào trong miệng hắn. Nước bọt chảy xuống từ khóe môi không thể khép lại, nổi lên ánh bạc mờ ám ái muội

trong u tối. Trong đôi môi bị buộc mở ra loáng thoáng lộ ra răng trắng, mang cảm giác xúi giục nguy hiểm. Sloth không chút lưu tình bắt lấy đầu lưỡi hồng nhợt trong môi, đùa giỡn truy đuổi, trêu chọc thứ trơn mềm ẩm nóng kia, khiến nó không đường trốn chạy, giống như chủ nhân của nó.

Người nam bất lực lắc lắc đầu, muốn tránh khỏi sự bức ép này, nhưng chung quy vẫn không thể tỉnh lại từ trong giấc mộng. Gluttony và Lust biết rõ dưới sự khống chế của Sloth, đối phương căn bản không thể nhận thấy tất cả những việc này, chỉ có thể đắm chìm trong cảnh mộng mà Sloth dệt cho hắn, thế là họ càng lúc càng táo tợn hơn. Lust không đùa nghịch chỗ sắp đến cực hạn kia nữa, mà mưu tính tìm đến chỗ phía sau người kia, khai phá.

“Umh...”

Người nam kia càng trốn tránh mạnh hơn, nhưng vẫn không thể vùng vẫy thoát ra khỏi cảnh mộng. Lust nhẹ nhàng lại dứt khoát chuyển động ngón tay, tiến vào phía trong, cho đến khi cả ngón tay vào hết. Móng tay cạo cạo ma sát vách thịt non mềm, tay trái dùng cùng tần suất âu yếm bộ phận hơi héo xuống kia, cho thân thể người nam một loại ảo giác, một loại ảo giác được yêu thương, từ phía sau có được khoái cảm. Vách thịt săn chắc bắt đầu chèn ép, liên tục co thắt muốn đẩy kẻ xâm nhập ra ngoài, thanh niên tóc bạc cười quỵên rũ, ngón tay quay trái quay phải đánh trả vách thịt dòn ép, đâm càng sâu vào phần trong mềm mịn yếu ớt rồi rút lui, lui đến lối ra lại lập tức thô bạo đâm vào.

Đây là một quá trình thuần hoá. Gluttony liên tục gia tăng kích thích ở những chỗ mẫn cảm của người nam, Lust càng lúc càng chèn nhiều ngón tay vào, tần suất âu yếm cũng càng ngày càng nhanh. Sau một lần thô bạo xô xuyên cuối cùng, tay trái buông bỏ bó buộc kia, nhìn hắn tan vỡ khóc bắn ra, Lust nhẹ thở gấp, cười thỏa mãn. Chất lỏng trắng đục bắn ra dính một chút lên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của Gluttony, cậu bé tóc tím hé môi, vươn đầu lưỡi đỏ tươi cuốn vào trong miệng, đôi mắt nheo lại vô cùng hạnh phúc.

“... Thật muốn ăn!” Gluttony nghiêng đầu, thì thầm một câu. “Thật muốn ăn daddy nah ”

Lust không lập tức tán thành, nhưng chỗ đã hưng phấn rất lâu của thanh niên tóc bạc đã nói rõ mọi thứ, trong con người màu nước toàn là dục vọng nóng bỏng.

“Father còn muốn trốn bao lâu nữa? Cứ tiếp tục như vậy, ta nhất định nhìn không được phải cưỡng!”

Sloth lưỡi biếng thu hồi tay phải, cuối cùng cũng buông tha đầu lưỡi đáng thương của người nam. Vương giả tóc đen mắt đỏ vươn đầu lưỡi liếm liếm đầu ngón trỏ, chậm rãi lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Vậy thì không cần nhìn, viện cố sớm đã có, không phải được rồi sao?”

Y nhìn người đang ngủ mê mết không chút tự giác kia.

“Phụ thân, chúng ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi. Để trả giá, ngươi phải thật yêu thương chúng ta đấy nhé!”

() Điển tích về thanh gươm Damocles: Thuở xưa, vua Dionysius trị vì xứ Syracuse – xứ sở giàu có nhất vương quốc Sicily. Dionysius sống trong một cung điện nguy nga tráng lệ với vô số đồ vật đắt giá và đông đảo tùy tùng. Damocles – một cận thần thân tín của Dionysius – là một trong số những người ganh tỵ với nhà vua vì quyền lực và của cải Dionysius đang có. Thế là Dionysius cho Damocles làm vua trong một ngày. Trong khi đang ngồi trên ngai vàng hưởng thụ cuộc sống vương quyền xa hoa thoải mái, Damocles đột ngột ngược lên trông thấy một thanh kiếm treo bằng sợi dây rất mảnh phía trên đầu, Dionysius giải thích rằng đó tượng trưng cho những nguy cơ tiềm ẩn quanh mình như: sự phản bội của các cận thần, sự quay lưng của dân chúng, sự xâm lược của kẻ thù hoặc những quyết định sai lầm của chính bản thân. Từ đó về sau, Damocles không bao giờ muốn đánh đổi vị trí của mình với nhà vua nữa.

Tóm lại, thanh gươm Damocles ám chỉ những nguy hiểm treo trên đầu có thể ập xuống bất cứ lúc nào.

21. Chương 21: Twenty-first Child

Hắn mở to mắt ra, trên gương mặt trắng nõn toàn là kinh hoàng. Hắn theo bản năng vén vạt áo choàng lên kéo quần kiểm tra, phát hiện cũng không có gì trắng dính như mình nghĩ, kinh hoàng kia chuyển thành nghi hoặc và mờ mịt vô hạn.

Má nó, hần lại có thể làm mộng xuân, còn... Không không không, hần chết cũng không thừa nhận mình có khả năng mơ thấy bản thân bị một bóng đen không thấy rõ đề, hôn, xâm lược, còn đáng xấu hổ có được khoái cảm trong giấc mộng hoang đường kia.

Má nó xúi quẩy!

Hần tâm tình u ám ngồi dậy từ trên giường, tự ám thị muốn quên đi mộng tình quỷ tha ma bắt kia.

Chẳng lẽ thật sự quá lâu rồi không ôm gái? Hần nghi hoặc suy nghĩ, sau đó sợ run cả người. Không không không, đời này hần căn bản! Hoàn toàn! Một chút cũng không muốn ôm phụ nữ nữa! Chẳng lẽ thật sự phải như giấc mộng kia, đi tìm đàn ông phát tiết... Azz, hử!

Dùng sức lắc lắc đầu, hần cảm thấy không ngừng ớn lạnh.

... Có lẽ thật sự có thể.

Buổi sáng — hoặc có thể gọi là sau bữa trưa, hần vẫn còn tính toán chuyện này, với thể chất hiện tại của hần, ôm nữ giới đồng nghĩa với ám sát bọn họ, nếu đã như vậy, muốn phát tiết chỉ có thể tìm một gã công tử bột ẻo lả thử xem. Lúc ở khu số bảy, hần đã không ít lần nghe về nó, cái ngành phục vụ đặc biệt được hình thành để thỏa mãn nhu cầu kia cho mấy khu trước. Trên thực tế, *** đồng tính thấy nhiều ở khu số bảy vô cùng hỗn loạn này hơn, nó thậm chí trở thành một loại thủ đoạn, thủ đoạn chinh phục một người đàn ông, cũng là loại thủ đoạn khiến một người đàn ông cảm thấy bị sỉ nhục tột đỉnh. Hồi trước hần mặt mày hiền lành tính cách yếu đuối cầu tha, thế nên hần có vẻ vô cùng an toàn đối với chuyện đó, thay vì ôm cái thằng mập ú này ***, đánh một trận nghe hần nức nở chảy nước mắt xin tha càng có thể khiến người thẳng cảm thấy thỏa mãn và thoải mái.

... Tìm một thằng đẹp đẹp, chỉ cần không nhìn cái thứ kia, bỏ đây coi như mình đang làm với đàn bà.

Hần có chút rục rịch muốn thử, thậm chí hơi nôn nóng. Sau đó, hần cứ mang nụ cười đáng khinh ngầy ngốc nhìn cửa gỗ lớn trước mắt mở ra như vậy — dường như người càng cao cấp lại càng thích phục cổ, ngoại trừ phạm vi viện nghiên cứu trung tâm, ở khu số một hiếm khi nhìn thấy kim loại, đại bộ phận kiến trúc đều tạo thành từ vật liệu có tính gỗ và đá, được tỉ mỉ chạm khắc thành đủ loại hoa văn kiểu dáng, đương nhiên chúng vẫn được điều khiển bằng vật thể kim loại công nghệ cao lắp đặt bên trong.

Hần mở to mắt nhìn cửa gỗ dày màu tím bầm mở ra hai bên, như cánh đen giương ra, đứa con thứ nhất của hần đứng chính giữa cửa, đôi mắt luôn luôn lườm nhắc khếp hờ, chỉ có thể thấy được ánh đỏ ẩn hiện giữa lông mi hơi rũ xuống.

“Phụ thân.” Thanh niên tóc đen đồng tử huyết sắc gọi như vậy.

Hần gian nan nuốt nước bọt, mắt mở trừng trừng nhìn thanh niên, tựa như trông thấy thứ gì đó rất khủng khiếp, hần hiện tại hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý đi đối mặt với... con hần.

“... Người, người đến sao!” Sau khi cất tiếng mới phát hiện âm thanh của mình cực kỳ khô khốc, hần hỗn loạn mở miệng, ánh mắt có chút hoảng sợ đảo khắp mọi nơi, không dám đối diện thanh niên nữa. “Có, có chuyện gì không?”

Suýt nữa thêm một câu phía sau, nếu không có chuyện gì thì bố mày liền biến.

Tầm mắt phân tán nên hần không nhìn thấy đôi mắt đỏ sẫm càng lúc càng thâm trầm kia. Sloth chậm rãi vỗ tay, động tác tao nhã biếng nhác, một hầu gái từ bóng tối phía sau cửa đi đến, cung kính hành lễ với hai người, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của hần, nâng đi đến cách một bước trước mặt hần, kéo dây lụa thắt nơ bướm trên cổ ra.

Trong nháy mắt, tựa như kéo ruy băng hộp quà ra, y phục trên người hầu gái hoàn toàn tuột xuống, toàn thân trần trụi đứng trước mặt kẻ đang trợn mắt há hốc mồm kia.

“Phụ thân.” Sloth biếng nhác dựa vào cạnh cửa, trong ánh mắt hơi liếc nghiêng qua là màu đỏ sẫm không thấy đáy. Hần bây giờ mới chú ý tới hoa tai chữ thập ngược màu bạc ẩn dưới tóc đen và cổ áo cao của thanh niên, chiếc hoa tai ấy lúc này phản xạ ra ánh kim vừa lạnh vừa chói trong bóng tối. “Mời hưởng dụng!”

“Hưởng hưởng... Hưởng, hưởng dụng?” Hần không thể tin được, lắp bắp máy móc lặp lại lời Sloth.

“Vâng, phụ thân!” Động tác Sloth rõ ràng chậm chạp biếng nhác như thế, nhưng tựa như vượt qua thời gian không gian, ở khắc tiếp theo đã tới sát bên cạnh hắn, hơi thở ấm áp phả vào cổ hắn. Sloth hạ mắt, không nhìn người nam nhảy sang một bên như con thỏ thất kinh, y nâng một lọn tóc của hầu gái đối diện lên, vuốt ve vô cảm làm hầu gái đỏ mặt có chút ngượng ngùng. “Thân thể người đã biến đổi không thể phục hồi, nó cần phát tiết, cho nên phụ thân, mời người mập hợp cùng cô gái này!”

“....” Hắn shock tới độ căn bản không thể sắp xếp được ngôn ngữ hữu dụng. Cùng “con” mình —— được rồi, dù cảm thấy không chân thật đến cỡ nào thì người trước mặt bất luận từ sinh lý hay tâm lý đều thật sự là con của hắn, cùng “con” mình thảo luận chuyện ôm gái, cảnh tượng này làm hắn cảm thấy kỳ dị và quái gở không thể nói nên lời, nhưng hắn nhanh chóng liên phản ứng được, bắt đầu run rẩy la hét kháng cự. “Không không không ——! Ta không muốn ôm nữ giới! Người rõ ràng biết... Biết ... Ta...” Sẽ giết chết họ.

Hắn nghẹn lời không thể nói ra tiếng, đó là điểm giới hạn đạo đức mà dù hèn kém tới đâu đi nữa cũng không thể vượt qua, một kẻ nhát cáy như hắn căn bản không thể gánh được món nợ sinh mạng. Hầu gái có vẻ hơi giật mình, còn hiểu lầm gì đó, ánh mắt nhìn hắn rất khác thường. Sloth chậm rãi nhấc lông mi thật dài lên, dường như đang thở dài. “Không muốn *** cùng nữ giới, đây là quyết định của người sao, phụ thân?”

“... Đúng!” Hắn cắn răng thì thảo lên tiếng, có chút kinh sợ nhìn thanh niên bị mình chống đối.

“Thế thì, như người mong muốn, phụ thân!”

Lời nói trầm thấp tựa như thở dài kia, khiến người ta có ảo giác cứng chiều. Sloth thả tóc hầu gái ra, hầu gái trần trụi rất khôn ngoan hiểu chuyện, nàng lại hành lễ với hai người, nhặt y phục dưới đất lên, cứ như vậy xoay người rời khỏi. Cánh cửa tím bầm cực lớn kia như đuổi theo bóng lưng hầu gái, thông thả mà nặng nề đóng lại ngay lúc nàng vừa ra khỏi.

Nhất thời, hắn cực kỳ hối hận vì đã để hầu gái kia lui ra. Trong căn phòng to lớn như vậy lúc này chỉ còn lại hắn, cùng con hắn, trầm lặng và u tối đồng thời bao phủ cả phòng, hắn chỉ có thể kinh hồn bạt vía lắng nghe nhịp thở có vẻ thô nặng của mình. Hắn thừa nhận, một nguyên nhân quan trọng khiến hắn không muốn ở chung với “con” là: hắn sợ bọn họ, đặc biệt là, sợ nhìn thấy đứa con thứ nhất của mình rồi nhớ tới “lần đầu gặp mặt” như cơn ác mộng kia. Cho nên sau khi được “tự do”, hắn hết lần này đến lần khác trốn tránh “các con”.

Lúc này, thanh niên anh tuấn hoa lệ trước mắt làm thế nào cũng không thể liên hệ cùng khối máu thịt kia hồi trước, nhưng hắn lại có một nỗi sợ hãi không thể nói bằng lời, bị khuếch đại vô hạn trong căn phòng như ***g chìm này.

“Phụ thân!”

Hắn vô thức lui về phía sau.

“Phụ thân!”

Hắn bắt đầu run rẩy không thể ngăn lại, tuyến cảnh giác trong đầu đang mãnh liệt nhắc nhở hắn phải lập tức, lập tức rời khỏi nơi này, rời xa kẻ thống trị tóc đen vẫn không động đậy, thoát nhìn như vô hại đó.

“Phụ thân!”

Cẳng chân lui ra sau đụng tới vật cản, hắn kinh hoảng cúi đầu nhìn về phía sau, phát hiện mình bất tri bất giác đã lùi đến bên giường, cách một khoảng so với vị trí ban đầu. Đứa con thứ nhất của hắn cứ lặng lẽ nhìn hắn hoảng sợ lùi ra phía sau như vậy, chỉ nhẹ giọng thì thầm danh từ kia, danh từ không thể không dùng để hình dung quan hệ giữa bọn họ.

... Mẹ nó! Hắn cảm thấy tức giận đối với sự khiếp nhược lạ lùng của mình. Mẹ nó, đó là con hắn! Mà hắn là bố thằng kia! Bố đây căn bản không cần phải sợ thằng con đó!

Phảng phất như được khích lệ, hắn cố lấy can đảm ngăn mạnh đầu nhìn đối diện —— chỗ đó không một bóng người.

“Phụ thân!”

Hắn máy móc quay đầu, thấy Sloth biếng nhác ngồi bên giường, hai chân thon dài tao nhã bắt chéo với nhau, hai tay chống ở phía sau, đôi mắt đỏ tươi như mã não thượng đẳng đang nhìn lên hắn. Thấy hắn quay đầu lại, Sloth chậm rãi nhếch khóe môi lên, nét cười kia làm sự bất an của hắn đạt đến cực điểm ——

“Phụ thân, vì thân thể người, phát tiết là cần thiết!”

“Nếu phụ thân đã không muốn *** cùng nữ giới!”

“Thế thì...”

Con hắn mỉm cười, sau đó vươn tay, hắn phát hiện mình không sao trốn khỏi động tác có vẻ chậm rãi kia. Hắn bị Sloth bắt lấy tay, sau đó là một động tác kéo rất nhẹ nhàng lại vô cùng dứt khoát.

Cả người đều lồm vào giường lớn mềm mại, hắn hoảng sợ mở to hai mắt. Thanh niên tóc đen quỳ trên người hắn ngăn trở tất cả ánh sáng phía trên, chỉ có thể nhìn thấy ánh bạc lạnh lẽo chói sáng trên hoa tai chữ thập ngược, đâm vào mắt hắn đau đau.

“Xin *** với ta, phụ thân!”

22. Chương 22: Twenty-second Child

“Giỡn... Giỡn cái gì vậy hả!”

Cả đầu hắn nổ tung, tư duy âm ỉm vỡ thành mảnh nhỏ. Cơ thể càng phản ứng trực tiếp hơn não bộ, một bàn tay bị người phía trên cầm lấy kéo lên đầu áp chế, tay còn lại bức thiết dùng sức chống trên ngực đối phương, muốn đẩy thứ khủng khiếp kia ra.

—— Đúng vậy, thật khủng khiếp, hắn vô cùng tức giận, đồng thời lại sợ đến độ da đầu cũng run lên, hắn chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu la quát, muốn dùng ngôn ngữ che giấu sự khiếp sợ của mình.

“Cút ngay!”

“Phụ thân!”

Bất luận cổ sức thể nào, thanh niên phủ phía trên vẫn không chút sụt mẻ. Cả người Sloth quỳ phía trên, dùng thân thể hình thành lao tù gông xiềng hắn lại. Tay trái Sloth đặt nhẹ trên ngực trái, úp lên bàn tay phụ thân muốn đẩy mình ra, mười ngón đan nhau, đè chặt tay phụ thân ép vào ngực mình, phẳng phất như muốn phụ thân cảm nhận thêm một chút nhịp thở của y, nhịp tim của y —— đó là hình thức sinh mệnh do phụ thân ban tặng. Sloth nhẹ mỉm cười, con người đỏ sạm xoay chuyển một ánh sáng không thể nói bằng lời.

“Đây là lựa chọn của người! Người không muốn ôm nữ giới, vậy chỉ có thể để chúng ta giải quyết cho người!”

“Mẹ nói!” Hắn giãy giụa không có kết quả, sau khi nghe lời nói vô cùng “dân chủ” của Sloth, hắn lại thở hổn hển. “Vậy thì, mẹ nó, đi tìm money boy cho bố mày! Bố mày chỉ làm phía trên! Bố mày còn lâu mới cùng chúng mày —— á...”

Hắn tắt tiếng một cách kỳ dị như gà bị bóp cổ, gương mặt trắng nõn sung huyết đỏ bừng. Tay Sloth ấn tay hắn dùng sức đến độ phẳng phất như sắp sửa nuốt tay hắn vào ***g ngực, cho đến khi kề sát trái tim đập chậm rãi kia. Làm hắn cảm thấy đau đớn, đồng thời nhiều hơn nữa chính là cảm giác hoang mang và kinh sợ vô hạn. Làm sao cũng không thể quên được, bộ xương do máu thịt đắp thành ở lần đầu tiên nhìn thấy “đứa con”, trái tim đỏ tươi kia hết lần này đến lần khác phập phồng trong cơn ác mộng của hắn.

“Không được đâu, phụ thân!” Thanh niên hoa lệ chậm rãi tựa đầu chôn trong hõm vai hắn, như Vampire chuẩn bị thưởng thức máu tươi, hoa tai chữ thập ngược màu bạc lạnh lẽo chạm vào má hắn.

“Người là của chúng ta phụ thân!” ()

“Người, người còn biết ta là bố... Á, phụ thân người, người làm như vậy là loạn luân! Đại nghịch bất đạo!”

“Người là của chúng ta phụ thân!”

“Bố đây không nói chuyện này với người ——”

“Người là của chúng ta phụ thân!” Sloth vẫn không nhanh không chậm lặp lại, cảm thụ được người dưới thân run nhẹ miễn cưỡng giả điềm tĩnh, đôi mắt màu đỏ thong thả chớp chớp, lại tuyên bố. “Người là của chúng ta, phụ thân!”

Cùng một câu, ngắt câu bất đồng, mang đến ý nghĩa hoàn toàn khác biệt (). Cả người hắn đều ngây ra, trợn mắt há miệng trừng trừng nhà, hắn thậm chí không có can đảm hồi tưởng lại một lần nữa, đừng nói chỉ suy xét.

“Phụ thân!” Trong âm thanh trầm thấp từ tốn của Sloth toàn là niềm vui. “Chúng ta bắt đầu đi!”

Trên người chợt lạnh, áo choàng đen trên người cứ dễ dàng bị cởi bỏ như vậy, vắt ở khuỷu tay, vải đen gấp thành nếp nhăn ngổn ngang ái muội. Đứa con thứ nhất của hắn bắt đầu dùng môi mô tả cổ hắn, dọc theo xương quai xanh nhô lên cho đến chỗ lõm chính giữa xương quai xanh, sau đó hướng lên. Hắn ngửa đầu, cảm thấy rõ cảm giác cứng nhọn và ẩm áp đến từ Sloth ở phía trên hầu kết của mình, con hắn ngậm cắn hầu kết hắn, như thú săn ngậm lấy con mồi, hơi dùng sức một chút, phảng phất như ngay sau đó sẽ cắn thủng.

Hắn bắt đầu run rẩy. Hắn rất sợ hãi, nhiều hơn nữa chính là hưng phấn bất lực. Hắn cảm thấy đầu lưỡi mềm mại của Sloth thường xuyên khiêu khích hầu kết nổi lên, sau đó chết tiệt là hắn lại bắt đầu hưng phấn, sự rã rời rớt vào cuối xương cột sống làm cả người hắn nhũn ra —— má nó, Sloth làm sao biết đó là điểm mẫn cảm của hắn.

“Dừng lại, dừng lại, dừng lại!”

Chỗ hiểm bị cản giữ, tiếng nói có vẻ đứt quãng, nhưng cảm giác sợ hãi sống chết liền kề kia càng khiến hắn hưng phấn không kiềm được. Hắn vô lực ngửa đầu, gáy chìm sâu vào giường mềm mại, tóc đen phân tán trên nệm, đó là độ cong tựa như hiến tế. Cảm giác được âu yếm rất thoải mái, vui sướng phảng phất như muốn hòa tan các giác quan, hắn muốn khuất phục cảm giác này, giống như quá khứ hắn đã từng vô số lần yếu đuối khuất phục, nhưng sâu trong nội tâm lại có một ý thức mạnh mẽ đang không ngừng kêu to đây là không đúng, hai bên giằng co kịch liệt làm thân thể và linh hồn đều cảm thấy bị thảm mà chua xót.

Tựa như không biết chán chường và cũng sẽ không mệt mỏi, con hắn liên tục không ngừng hôn thân thể hắn. Nửa người dưới đã hoàn toàn cương bị đối phương nhẹ nhàng bao bọc, Sloth bắt đầu thuần thực lên lên xuống xuống, y luôn có thể nhanh chóng tìm được chỗ làm hắn thoải mái, hắn thậm chí có ảo giác đối phương còn hiểu rõ thân thể này hơn cả chính mình. Nhưng dù là lúc sắp bị khoái cảm nhấn chìm, trong suy nghĩ hỗn loạn của hắn chung quy vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, thân thể nóng nóng khó nhịn, mông vô thức ngo ngoay.

“Ư... Ah...”

Có thứ gì chạm nhẹ vào giữa đùi, hắn sợ hãi mở to mắt nhìn xuống phía dưới. Không biết từ lúc nào, Sloth đã hơi nhắc người lên, thông thạo tách khe mông khép kín kia ra, ngón tay khớp xương rõ ràng chậm rãi lòng vòng quanh chỗ bí ẩn thắt chặt đó. Sloth dường như chú ý tới ánh mắt kinh hãi của đối phương, đôi mắt đỏ sẫm khép hờ lưỡi nhắc quét lên người hắn. Sloth mỉm cười, sau đó dưới ánh mắt không dám tin của phụ thân mình, đẩy đầu ngón tay tiến vào.

“Người —— ah...”

Trong đầu trống rỗng, dù đầu óc đang kháng nghị, nhưng thân thể lại háo hức vì cảm giác quen thuộc này, hắn lần đầu tiên tức giận vì thân thể vô liêm sỉ này của mình. Ngón tay kia quen đường cào vết bên trong, chỗ đó đã trở nên rất ẩm ướt, ướt át phát ra tiếng hút nuốt ngón tay Sloth. Dự cảm sắp bị xâm phạm làm tim hắn đập nhanh, luân lý đạo đức khắc sâu trong lòng và cảm giác nặng nề bất lực không thể phản kháng đứa con chen lấn vào nhau, kéo qua kéo lại trong trái tim chao đảo.

Nơi bị xâm lược đã vui mừng tiếp nhận ba ngón tay dò xét lặp đi lặp lại, cũng sinh ra quyến luyến sâu nặng với nó. Hắn cảm thấy vô cùng hoang mang đối với phản ứng xa lạ triền miên của thân thể mình. Không đúng, không đúng, không đúng! Đây rõ ràng là hành vi trái với cấu tạo sinh lý và luân lý, tại sao lại khiến hắn có được khoái cảm khổng lồ như thế.

“Hahh... Cút, cút ra... Ta, ta... Uhm... Là phụ... Ah...”

Ba ngón tay tung hoành ngang dọc trong thân thể hắn dừng một chút, sau đó đột nhiên rời khỏi. Ngón tay rút mạnh khỏi lối mòn chật hẹp, không thể tránh việc tạo thành kích thích mãnh liệt cho vách thịt, thân thể hắn không kiềm được quét qua một cơn run rẩy. Hắn cố gắng ngẩng đầu lên nhìn thanh niên trên người – cũng chính là con hắn. Khóe mắt hắn còn nhiễm màu hồng nhạt nhạt, mang chút ảm ức, hiện ra vẻ đáng yêu lạ thường.

Sloth nghiêm túc đối diện ánh mắt đối phương, sau đó chậm rãi cười lên, nụ cười kia hân hoan đơn thuần như một đứa trẻ, đang làm nũng với người cha người mẹ mà mình thích nhất.

“Đúng vậy, người là phụ thân của ta!”

Đúng, đó là Cha y.

Đầu ngón tay Sloth trượt xuống nơi chật hẹp lại nóng hổi từng thăm dò vô số lần kia, mình sẽ thông qua nơi này tiến vào thân thể hắn.

Đó là Cha y.

Trong nháy mắt tiến vào thân thể đối phương, toàn thân liền tuôn ra một cảm giác hân hoan kỳ lạ, đó là cảm giác phần khởi xa lạ chưa từng cảm nhận qua, nó tồn tại độc nhất vô nhị, nó là bản năng, là từ trong cốt tủy, từ trong mạch máu sinh ra, thật sự không phải phạm trù mà lý trí có thể kiềm chế và trói buộc.

Đó là Cha y.

Huyệt khẩu sớm đã quen được mấy ngón tay khai phá, bị vật cứng thô to chậm rãi căng ra, Sloth từ tốn thẳng tiến giống như muốn nhấm nháp mùi vị sung sướng máu sữa dung hòa này. Vách thịt thu nạp kẻ xâm nhập, dùng chính mình vây bọc, bao quấn chặt chẽ. Hắn ban đầu mở to hai mắt, lúc sau lại hoàn toàn nhắm lại. Hắn cảm thấy vừa kinh vừa sợ, phản ứng *** dường như không quen thuộc của thân thể này, ngay cả chính hắn cũng không thể khống chế. Dù ý chí kháng cự đến cỡ nào thì thân thể vẫn vô cùng thành thật khuất phục trước dục vọng. Vật xâm lấn còn thô to hơn vài phần so với mấy ngón tay kia, mang đến cảm giác tê dại quen thuộc, lại có vẻ càng thoải mái hơn trạng thái trong ký ức mơ hồ.

Rõ ràng đã chống cự và không muốn đến như vậy, nhưng tại sao lại đi ngược chủ ý sa vào trong dục vọng? Nếu không thể hiểu được, cũng chỉ có thể làm bản thân không thấy, không nghe, cũng không nghĩ.

Nhưng lời thì thầm của đối phương lại quanh quẩn bên vành tai từ đầu đến cuối, tiếng gọi tựa nguyên rửa kia như đang ác ý chế giễu sự yếu đuối vô lực của hắn.

“Người là của ta, phụ thân!”

() Nếu chuyển sang tiếng Anh sẽ thế này: + You are our father!

+ You are our, father!

Hai câu này có ý nghĩa khác nhau, mọi người tự hiểu nhé! (Tiếng Việt sao không phong phú luôn ở chỗ này cho dễ dịch “=“)

23. Chương 23: Twenty-third Child

“Mười cậu da đen nhỏ ra ngoài dùng bữa, một nghẹn chết và còn lại chín. Chín cậu da đen nhỏ thức đêm quá khuya, một ngủ quên và còn lại tám. Tám cậu da đen nhỏ tới Devon chơi, một ở lại và còn lại bảy. Bảy cậu da đen nhỏ đi ra chỗ củi, một chỗ đôi mình và còn lại sáu. Sáu cậu da đen nhỏ chơi với tổ ong, một bị ong đốt và còn lại năm.” (1)

Trong vườn hoa phong cách cổ điển có ngồi một cậu bé Gothic nhỏ, trên đầu gối khớp xương nhô lên đặt một quyển sách cổ điển thật to, trên bìa sách đen dày có dòng chữ lớn màu đỏ như bạc được viết bằng kiểu chữ hoa lệ của tiếng Pháp trái đất cổ: «Contes de ma Mère L'Oye» (Đồng dao Mẹ Ngỗng). Cậu bé tóc tím mắt vàng kim dùng giọng hát vô cùng mềm mại đáng yêu ngâm nga nội dung trong sách, cũng hay đùa nghịch con thỏ trong ngực: “Năm cậu da đen nhỏ đi vào tòa án, một bị giữ lại và còn lại bốn. Bốn cậu da đen nhỏ đi ra bờ biển, một bị cá nuốt và còn lại ba. Ba cậu da đen nhỏ đi vô vườn thú, một bị gấu tóm và còn lại hai. Hai cậu da đen nhỏ ngồi dưới ánh nắng, một bị nóng chết chỉ còn lại một.”

Đến dòng cuối cùng, đôi mắt yêu tinh màu hổ phách của thiếu niên lóe sáng rực rỡ, khoe miệng toét lớn đến độ làm người đối diện cảm thấy từng cơn ớn lạnh.

“Một cậu da đen nhỏ thấy thật cô đơn, hẳn treo cổ và không còn ai nữa.”

Lúc này, hầu gái được trông ngóng đã lâu rồi cuộc bưng khay đựng món ngon xuất hiện, đánh vỡ không khí quỷ dị kia.

“Beelzebub!” (P/S: Beelzebub: Ác ma ứng với Gluttony, dụ dỗ người có tội lỗi tương tự, trong Thánh kinh gọi là “Chúa Quỷ”)

Đối diện cậu bé Gothic là một vị quý tộc nam tóc vàng, trên mặt là nụ cười không thể bắt bẻ. “Nào, ném thử xem, đây là tác phẩm mới nhất của bậc thầy Antonio, ông ta chính là ẩm thực gia được hoan nghênh nhất hiện tại!”

Cậu bé tóc tím nhìn những món ăn, ánh mắt lấp lánh. Các hầu gái dọn thức ăn lên xong liền lễ phép lui xuống, đôi mắt yêu tinh màu vàng của Gluttony liếc liếc đám hầu gái đang rút đi, có vẻ hơi tiếc nuối khi để một phần “đồ ăn” rời khỏi. Sau đó, Gluttony hơn hớn cầm lấy một cái bánh ngọt nhỏ xinh trên bàn, “Ah yo” một tiếng vô cùng hạnh phúc rồi nuốt vào, gương mặt trắng nõn phồng lên, đáng yêu đến độ khiến người ta hận không thể cắn cho một cái.

Quý tộc tóc vàng đối diện mỉm cười cưng chiều nhìn Gluttony càn quét đồ ăn. Ánh mắt hắn quét qua khuôn mặt mong nước đáng yêu như thiên sứ, sau đó qua lại một hồi trên thân hình ngây ngô chưa hoàn toàn dậy thì, nhưng lại có vẻ nhỏ xinh mảnh khảnh của thiếu niên, con ngươi nhạt màu tối xuống rất nhiều. Vẫn chưa phải lúc, hắn nói với bản thân, bé yêu đối diện bây giờ vẫn còn là người của nữ hoàng điện hạ. Hiện tại nữ hoàng điện hạ căn bản không thể trêu vào, đã có chín quý tộc vì đụng tới tên hầu tóc bạc yêu dấu – bảo bối vô giá của nữ hoàng điện hạ mà bị nàng phần nộ xử tử tại chỗ — thì thể bị xé nát không thể ghép lại nguyên trạng, danh hiệu nữ hoàng đầm máu vì vậy mới có. Nếu thật sự không muốn những kẻ khác chèo kéo tên hầu yêu dấu – bảo bối của nàng, thì phải buộc y cho thật chắc. Thật là, yêu tinh đáng chết kia bộ dạng lại mê người đến thế, căn bản không thể ngăn cản việc sinh ra ý niệm. Quý tộc tóc vàng có chút phỉ báng, hắn từng nhìn thấy tên hầu kia từ xa, cho nên hắn rất hiểu tâm tình của nữ hoàng và những kẻ bị nữ hoàng xử lý, đó thật sự là một yêu tinh. May mà mình hiểu rất rõ, đó là một bông hồng có gai, cho nên sáng suốt bóp chết ý niệm trong lòng. Hơn nữa, so với tên hầu kia, mức độ quý giá của bé yêu trước mặt cũng hầu như không hề thua kém, mình đã bao lâu rồi không thấy được một cậu nhóc tuyệt vời thế kia, đây cũng là cực phẩm, hơn nữa còn an toàn hơn không biết bao nhiêu lần so với tên đó — ít nhất nữ hoàng sẽ không mở một cuộc thẩm sát vì bé yêu này, mà muốn được bé con chú ý cũng rất giản đơn, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ thức ăn ngon, thiếu niên trước mắt sẽ không từ chối lời mời của bất kỳ ai cả.

Nhân lúc Gluttony ăn đến kinh hồn bạt vía, quý tộc tóc vàng mỉm cười triển khai đề tài.

“Đồng dao Mẹ Ngỗng? Ta nhớ trong đó có một bài khá nổi tiếng, “Cái chết của chim cổ đỏ”, nghe nói vũ kịch kỳ tới chính là cải biên từ “Cái chết của chim cổ đỏ”, ta có vé vào cửa, có hứng thú không, Beelzebub?”

Gluttony không đáp lại đối phương, ngoại trừ đồ ăn ra, thiếu niên cũng không hứng thú với chuyện gì nữa cả.

Bị Gluttony lặng lẽ cự tuyệt, quý tộc cười cười vô vị, nhẹ chuyển đề tài. “Có thể nói cho ta biết không, Beelzebub, trong đồng dao Mẹ Ngỗng, cậu thích bài nào nhất?”

Gluttony rút cuộc nâng mắt lên nhìn quý tộc tóc vàng, có lẽ là hài lòng với đồ ăn mà đối phương mang đến, Gluttony liếm kem dính trên ngón tay, đặt cuốn sách dày trên đầu gối lên chỗ trống trên bàn, mở ra, để nó đối diện quý tộc, chỉ vào một bài trong đó.

Quý tộc tóc vàng mỉm cười cúi gằm nhìn. Làn da như sữa của thiếu niên được lót nền bằng trang sách màu đen, có vẻ vô cùng nổi bật, chữ màu đỏ nhũ bạc dưới đầu ngón tay cũng càng có vẻ rực rỡ máu me.

Mẹ giết tôi,

Cha ăn tôi,

Anh chị em ngồi dưới gầm bàn,

Nhặt xương của tôi lên,

Chôn trong mộ đá lạnh lẽo. (2)

Thiếu niên tóc tím trang phục Gothic lộ ra một nụ cười thật lớn với quý tộc tóc vàng, khoe môi cong thành một độ cong quỷ dị. Đường như muốn chứng minh mình cực kỳ thích bài đồng dao này, con người màu hổ phách của Gluttony nhìn quý tộc đối diện không chớp mắt, sau đó bắt đầu ngâm nga đồng dao hắc ám. Âm thanh non nớt đặc thù của thiếu niên vang lên trong vườn hoa gần như tĩnh lặng, nồng nặc mùi quỷ dị, chấn động không gian trống vắng.

“Tôi giết mẹ, tôi ăn cha, anh chị em ngồi dưới gầm bàn, nhặt xương của cha lên, chôn trong máu thịt chúng tôi.”

Quý tộc tóc vàng cứng người ngồi tại chỗ, hắn thậm chí có ảo giác, đó không phải một bài đồng dao, mà là sự thật. Từng áng mây che khuất ánh nắng, để lại một bóng râm, cả vườn hoa có vẻ phai màu, tựa như bị phủ lên một diêm xầu.

“... Khục, hà!” Quý tộc tóc vàng muốn cười, cuối cùng trong cổ họng cũng chảy ra một tiếng cười vô cùng quái dị. “Rất, rất thú vị!”

Không nhìn nụ cười mà quý tộc kia khổ sở kéo ra, Gluttony nhét miếng bánh ngọt cuối cùng vào trong miệng. Quý tộc tóc vàng có chút kinh ngạc nhìn mặt bàn trống trải, dù sớm đã nghe qua, nhưng khi đối mặt trực diện, hắn nghĩ thế nào cũng vô phương hiểu được, thân thể mảnh khảnh này làm sao chứa nổi một lượng đồ ăn khổng lồ thế kia.

“Ăn ngon không?”

Gluttony không chút keo kiệt kéo ra một nụ cười thật lớn, đối với “đồ ăn” đưa đồ ăn đến, thiếu niên luôn luôn có nhiều hảo cảm. Thiếu niên tóc tím đột ngột quay đầu nhìn một hướng, nhắm mắt lại ngửi ngửi, mũi xinh giật giật vài cái, dờn ra mấy nếp nhăn đáng yêu.

Quý tộc tóc vàng vừa định nói gì đó, lại chỉ thấy Gluttony quay đầu nhìn mình, con mắt màu hổ phách sáng đến đáng sợ, đồng tử yêu tinh hưng phấn thất lại thành một đường thẳng. Cậu bé trang phục Gothic nghiêng đầu nhếch miệng cười với hắn.

“Nah nah Beelzebub muốn kem của cái bánh vừa rồi, cho Beelzebub có được hay không?”

Hắn cắn chặt răng, dùng hết sức mình đẩy cửa ra. Hắn phải thoát khỏi chỗ này, thoát khỏi khu số một, thoát khỏi Norton — chỉ cần có thể thoát khỏi “bọn họ”.

Hắn không muốn cùng “họ” chơi trò chơi hai chọn một đáng chết kia: Ôm nữ giới? Hay bị họ ôm?

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Hắn là cha họ! Họ sao lại có thể, sao lại có thể đối xử với hắn như vậy?

Hắn rất hoang mang, rốt cuộc là hắn phát điên hay thế giới này phát điên. Hắn lại có thể làm tình với con trai ruột của mình, hơn nữa còn bị làm đến độ không xuống giường được. Hắn đã thừa nhận đó là con mình, hắn đã quyết định gánh trách nhiệm của một người phụ thân, nhưng, nhưng, trách nhiệm của phụ thân cũng không bao gồm lên giường với con cái! Đây căn bản là tội lỗi mà một từ loạn luân cũng không thể khái quát trọn vẹn. Nếu đó không phải con mình, mập hợp đồng tính đối với hắn mà nói cũng không có gì to tát — cho dù hắn bị ép buộc hay ở phía dưới, kẻ vô tâm như hắn cũng chỉ coi là bị chó cắn một cái. Nhưng đó là con hắn, dù thời gian hai bên ở chung với nhau ít đến đáng thương, nhưng ràng buộc huyết thống là thứ bất luận thế nào cũng không thể phủ nhận. Cho nên hắn căn bản không thể chấp nhận, chấp nhận tội lỗi cùng X với ruột thịt.

Người là phụ thân của chúng ta.

Cầm miệng!

Người là của chúng ta, phụ thân!

Bố đây bảo mày cầm miệng!

Hắn ấn mạnh huyết Thái Dương, muốn thoát khỏi lời nói như nguyên rửa khắc vào trong đầu kia. Hắn có chút lảo đảo chạy qua hành lang, cửa trước mắt là vật cản cuối cùng của cung điện này.

Cửa mở! Hắn ngớ ra tại chỗ.

Cậu bé Gothic bóng tối một tay ôm nôi kem, đồng thời liếm kem dính trên tay kia, khuôn mặt trắng nõn dính kem trắng đục có vẻ đáng yêu vô cùng. Gluttony nhìn người đưa tới cửa, đối với thiếu niên mà nói, đó là món ngon tuyệt vời nhất trên thế giới này, nụ cười toét ra thật lớn.

“Daddy, ta đói quá à nah nah, cho ta ăn, daddy!”

Khóe môi luôn kéo lên kia gần như toét tới vành tai.

“Cho ta ăn daddy, được chứ?”

(1) Khúc đồng dao “Mười tên da đen nhỏ” này là một bài rất nổi tiếng trong “Đồng dao Mẹ Ngỗng”, nhìn như khá hoang đường nhưng cũng hết sức thú vị, chính là câu cuối cùng của bài: “He went out and hanged himself, and then there were none” (hắn treo cổ và không còn ai nữa). Có lẽ vì không thích hợp với trẻ em, nên thường được đổi thành “He got married, and then there were none” (anh ấy kết hôn và không còn ai nữa). Theo lời ca miêu tả, ban đầu có mười người da đen, trải qua rất nhiều trắc trở, khiến họ còn lại một người, người còn lại cảm thấy vô cùng cô đơn liền thắt cổ tự sát. Đây cũng có thể ẩn dụ cho việc giai cấp công nhân sau khi bị giai cấp tư sản của tư bản chủ nghĩa áp bức tàn khốc, dần dần rời rạc suy tàn, cuối cùng không còn ai nữa.

Ten Little Nigger Boys

Ten little nigger boys went out to dine

One choked his little self and then there were Nine.

Nine little nigger boys sat up very late

One overslept himself and then there were Eight.

Eight little nigger boys travelling in Devon

One said he'd stay there and then there were Seven.

Seven little nigger boys chopping up sticks

One chopped himself in halves and then there were Six.

Six little nigger boys playing with a hive

A bumble bee stung one and then there were Five.

Five little nigger boys going in for law

One got into Chancery and then there were Four.

Four little nigger boys going out to sea

A red herring swallowed one and then there were Three.

Three little nigger boys walking in the Zoo

A big bear hugged one and then there were Two.

Two little nigger boys sitting in the sun

One got frizzled up and then there was One.

One little nigger boy left all alone

He went out and hanged himself and then there were None.

s://soundcloud.com/ngaaopcute/ten-little-niger-boys-english-nursery-rhyme-for-kids(2) Bài đồng dao này xuất phát từ chuyện cổ tích “Cây bách xù” trong truyện cổ Grimm: Mẹ kể ban đầu đối xử không tệ với con

traí chồng, nhưng sau khi sinh ra một cô bé đáng yêu, bà tìm mọi cách hành hạ cậu bé, ánh mắt cậu bé nhìn bà cũng vô cùng kinh khủng. Không chịu nổi ánh mắt đó, mẹ kể nhân lúc chồng ra ngoài, dùng búa chặt đầu cậu bé, đặt thịt lên thớt sắt băm, sau đó bỏ vào trong súp, hầm kỹ. Chồng về đến nhà, uống hết súp thịt, xương vụn bỏ lại đều ném dưới bàn ăn không thu dọn. Thấy quá trình mẹ giết anh, cô bé rất đau lòng, nhặt xương anh trai từ dưới bàn ăn lên chôn dưới tàng cây bách xù trong sân. Đúng lúc này, một con chim từ trong cây bay ra. Nó bay đến nhà thợ thủ công hát khúc đồng dao kia, do đó đổi được dây chuyền vàng, giày đỏ và cối đá. Tiếp theo, chim bay về ngôi nhà nọ, đúng lúc cha mẹ và em gái đều ở trong phòng ăn ăn cơm, chim đậu trên cây bách xù, bắt đầu hát. Mẹ kể nghe thấy lời ca liền toàn thân run rẩy. Dây chuyền vàng cho cha, giày đỏ cho em gái, cuối cùng chim cắp cối đá bay đến mẹ kể trước cửa, thả lên đầu bà. Mẹ kể chết, chim biến thành cậu bé, điềm nhiên như không cùng cha và em gái “trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ”. Đêm đó, trên bàn ăn lại xuất hiện súp thịt hiếm thấy. Người cha vừa ăn vừa chê thịt quá dai: “Súp lần trước ăn ngon như thế, lần này rốt cuộc dùng thịt gì vậy hả?”

Nguyên bản tiếng Anh:

My mother has killed me,

My father is eating me,

My brothers and sisters sit under the table,

Picking up my bones,

And they bury them

under the cold marble stones.

[s://soundcloud.com/ngaaopcute/my-mother-has-killed-me](https://soundcloud.com/ngaaopcute/my-mother-has-killed-me)

24. Chương 24: Twenty-fourth Child

Nah, daddy, Gluttony đói quá!

Trên sàn nhà bóng loáng có thể chiếu ra ảnh ngược, một người nam kinh hoảng bị đè dưới đất, miệng hằn sừng đỏ, trên người chỉ có mấy miếng vải đen — đó thậm chí đã không thể gọi là quần áo. Một thiếu niên trang phục Gothic vui vào ngực hằn cọ xát như đang làm nũng, nôi chứa kem bị lật úp một bên, chảy ra một mảnh trắng đục, trên người hai người cũng dính không ít kem.

Gluttony đói quá, Gluttony đói quá à, daddy.

Thiếu niên lặng lẽ toét miệng cười, nhìn vân da mềm nhẵn trắng tinh gần ngay trước mắt đang run nhẹ theo sự hoảng sợ bị phản trong lòng chủ nhân, đường vân mảnh nhỏ đáng thương run rẩy như đang dụ dỗ, mơ hồ lộ ra một khí sắc kỳ dị. Gluttony nghiêng nghiêng đầu, tiếp nhận dụ dỗ, sau đó đầu lưỡi vươn ra từ cánh môi toét, liếm lên mảnh ngon miệng kia.

Khe khe khe, đây là hương vị của daddy, ngon đến cỡ nào hả ta.

Thân thể người nam cứng lại một lát, lại lập tức giãy giụa như phát điên. Cái miệng mở ra có chút thê thảm kia muốn hét lên, lại nhớ tới gì đó mà ngậm chặt. Hắn nhớ đến lúc giằng co ban đầu, hắn bị ấn xuống đất, chỉ cần mở miệng thì sẽ bị thiếu niên có vẻ yếu ớt mong manh trước mặt thô bạo “cắn” lấy — ngoại trừ cắn, hắn hoàn toàn không thể dùng động từ khác định nghĩa động tác nhìn như hôn kia — cái kiểu cắn xé phẳng phất như ngay cả đầu lưỡi hắn cũng muốn nuốt vào, làm hắn kết liễu ý nghĩ mở miệng — cho tới bây giờ, miệng của hắn vẫn còn tê đau, thậm chí có ảo giác đầu lưỡi sưng to nhồi tắc cả miệng.

Nah nah, daddy, Gluttony đợi lâu quá rồi, Gluttony đói sắp phát điên rồi Khe khe Gluttony muốn ăn hết daddy luôn, muốn một phát nuốt luôn daddy Bất luận là tóc hay ngón chân, bất luận là âm thanh hay ánh mắt, Gluttony đều muốn hoàn toàn — ăn sạch luôn Hắn nghe được, da đầu run lên, ánh mắt nhìn thiếu niên càng lúc càng sợ hãi. Gluttony dễ dàng ngăn chặn hắn giãy giụa, thiếu niên chuyên tâm liếm thân thể đối phương. Gluttony liếm vô cùng nghiêm túc, đầu lưỡi cực kỳ linh hoạt, khảy vãi vụn đen còn thừa lên, liếm đi liếm lại dọc theo đường vân da thịt.

Quả nhiên, hương vị của daddy là tuyệt nhất... Daddy là món ăn ngon nhất trên đời này, Gluttony sắp nhin không được...

Hắn suýt nhảy dựng lên, Gluttony ngậm vật nam tính của hắn, mút vào, răng cứng cạ nhẹ vào, hắn hoảng sợ nhìn cái đầu tím của đứa con thứ hai đang vùi phía dưới hắn, thậm chí quên cả giấy giũa. Gluttony dường như không chú ý tới sự sợ hãi của hắn, vẫn chậm rãi liếm láp, nuốt thật sự rất sâu, làm hắn cảm thấy khoái cảm mãnh liệt, đồng thời cũng kinh hoàng sợ hãi, sợ Gluttony một phát nuốt luôn mệnh căn của hắn.

Khoái cảm làm ngón chân hắn co lại, mặt sau thân thể cũng bắt đầu thức tỉnh. Hắn cảm thấy rất xót xa, không biết bắt đầu từ lúc nào, bất luận hắn viện cớ thế nào, mức độ *** dâng của thân thể này cũng khiến hắn thảm hại không chịu nổi. Rõ ràng ở ngay lúc này, rõ ràng đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể thật sự một phát nuốt luôn hắn, rõ ràng vùi phía dưới chính là... con hắn.

Sau đó, hắn bật khóc phóng thích bản thân trong miệng đối phương. Đồng tử dã thú màu vàng của Gluttony mở lớn, nhìn nước mắt người bên dưới chảy ra. Thiếu niên đưa đầu kề sát lại, cuốn chặt lỏng trong suốt đang trào ra kia vào miệng của mình, một giọt cũng không đành lòng chừa lại. Hắn ngửi được mùi hạt dẻ tươi, đó là mùi vị của hắn, hắn càng khóc dữ dội hơn. Bất luận nước mắt hắn rơi nhiều bao nhiêu, Gluttony đều liếm vào trong miệng, một giọt cũng không lãng phí.

Gluttony sẽ không nuốt hết daddy đâu, daddy món ngon nhất của Gluttony trong thế giới này, chỉ có một, cho nên không thể một phát ăn hết đâu nah, ăn hết rồi có tìm cũng không có lại. Nhưng daddy, Gluttony đói quá đi à!

Gluttony làm nũng nói.

Nah nah, nếu không thể một phát nuốt hết daddy, vậy cho Gluttony liếm thật đã đi daddy, ta muốn liếm daddy, cho ta liếm daddy được chứ? Gluttony muốn liếm hết cả người daddy nào nào daddy, để Gluttony nhấm nháp daddy nha. Đó giống như một đứa trẻ làm nũng đòi ăn kem ly, nhưng hắn lại sợ đến độ mắt mở to hết mức, đồng thời cũng đau xót nhận rõ một sự thật, đạo đức luân lý cho hắn quyền phản kháng, nhưng không cho hắn năng lực nói “không”.

Daddy không phản đối. Gluttony nghiêng đầu, nhếch miệng cười. Đó chính là đồng ý nah?

Thế là Gluttony thật sự làm như vậy.

Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Hắn sờ dẫn nhìn con thỏ bông màu tím bên cạnh, hắn lúc này nghiêng người, vừa vặn đối diện con thỏ bông rơi trên đất trước đó, thỏ tím đang nhếch mép, nụ cười rộn người y như chủ nhân của nó. Con mắt đen ngòm như một lỗ đen hút sạch tất cả ánh sáng, trên thân con thỏ cũng dính một chút kem, không giống hắn bây giờ – toàn thân trên dưới đều “sạch bóng”, một chút vật dư thừa cũng không còn. Thỏ bông cười ớn lạnh, hắn thậm chí nghe được tiếng cười nhạo chói tai của nó.

—— Xem này, đây chính là một cặp “cha” và “con” đó!

Hắn cũng muốn cười, hắn đã không khóc nổi —— nước mắt cuối cùng đều bị “đứa con” ghé sắp trên người hắn liếm đi. Nhưng hắn cũng cười không được, vì hắn đã bị “đứa con” liếm đến mức một chút sức lực cũng không còn nữa.

“Daddy, daddy ngon quá ”

Có cần phải nói “Cảm ơn đã ghé qua!” như nữ tiếp viên đứng trước nhà hàng cao cấp khu số năm không? Hắn cảm thấy mình bị lật lại, biết rõ tức khắc sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vẫn chỉ có quyền thở dốc trên sân nhà lạnh lẽo.

Lần xâm phạm thứ hai có cảm giác rất suông sẻ, hắn chai sạn nghĩ, dù sao vừa rồi đã bị lưỡi X không biết bao nhiêu lần, có lẽ sớm phải quen rồi...

“Daddy.” Mặt Gluttony chôn trên tấm lưng trơn bóng của hắn, tiếng nói có chút mơ hồ không rõ, âm thanh ngọt mềm như đang làm nũng. “Daddy, daddy, daddy daddy daddy...”

Tôi giết mẹ,

Tôi ăn cha,

Anh chị em ngồi dưới gầm bàn,
Nhặt xương của cha lên,
Chôn trong máu thịt chúng tôi.

Gluttony ôm chặt người nọ, nhìn thân thể trắng nõn lắc lư trước mắt, con người yêu tinh màu vàng nho lại, đồng tử thất thành một vệt rất mảnh, cuối cùng vẫn không nhìn được, hung hăng cắn lên một cái.

“Uhm...!”

Răng trắng tinh đâm sâu vào máu thịt, người kia đau đến mức kêu rên. Chất lỏng đỏ ẫm từ miệng chảy vào trong cổ họng thiếu niên, mỗi tác cơ thể đều reo hò nhảy múa, như sa mạc khô cằn đã lâu gặp được mưa rào.

Daddy, Gluttony không có nói dối à.

Thiếu niên nhả răng ra, vừa rồi chỉ cần hợp răng lại trong thịt, rồi khoét thêm một cái ——— món ngon tươi sống ngọt ngào không gì sánh được kia sẽ trượt xuống theo cổ họng, lấp bớt một phần vào khoảng trống vô tận trong dạ dày. Gluttony thương tiếc liếm liếm dấu răng rất sâu kia, màu vàng trong con người hổ phách đầy đến mức sắp tràn ra.

Gluttony chính là, thật sự muốn một phát ăn hết daddy luôn...

Từ tóc đến ngón chân daddy, một chút cũng không bỏ qua, cắn nhai nuốt toàn bộ, ngay cả tủy cũng hút sạch sẽ, nuốt vào hóa thành máu thịt của Gluttony, khiến daddy không còn đường giãy giụa, cũng không có cơ hội rời đi.

Mẹ giết tôi,

Cha ăn tôi,

Anh chị em ngồi dưới gầm bàn,

Nhặt xương của tôi lên,

Chôn trong mộ đá lạnh lẽo.

Đây mới là đồng dao đó nhé, daddy!

25. Chương 25: Twenty-fifth Child

Lust tâm tình vô cùng vui vẻ gõ băng gạc ra, y chỉ mặc một cái sơ mi trắng thật lớn, từng lớp băng gạc rơi trên mặt đất, như tháo ruy băng của món quà ra, lộ ra cái đùi bóng loáng săn chắc, từ cẳng chân thẳng đến mắt cá chân đẹp đẽ, dù là ai cũng không thể ngờ cảnh xuân tươi đẹp này mấy ngày trước vẫn còn là một mảnh trống không đầm máu.

Họ là “tân nhân loại”, ràng buộc luân lý đạo đức của nhân loại không phù hợp với họ, thứ như pháp luật với họ mà nói chỉ là trò đùa — một bầy kiến làm thế nào bắt một con voi tuân theo quy tắc sống của mình? Cách họ tuân theo rất đơn giản — cá lớn nuốt cá bé, họ chỉ kính sợ kẻ mạnh hơn mình, cảm giác nhạy bén giúp họ dễ dàng nhận ra thực lực đối phương, cho nên họ sẽ rất sáng suốt lựa chọn khuất phục kẻ mạnh, bảo vệ bản thân — có lẽ một ngày nào đó sẽ có thể lật đổ đối phương. Lão già kia nói không sai, tiến hóa vốn chính là quá trình cá lớn nuốt cá bé! Đây là một phần của tiến hóa, đây là trật tự của bọn họ, quay lại trạng thái nguyên sơ, trở về kiểu cá lớn nuốt cá bé ban đầu.

Mới vừa rồi, Gluttony và Lust hai người đánh nhau một trận, vì thứ tự “ăn trước hay ôm trước” nào đó, kết quả cuối cùng là: Gluttony trở về gầy tay trái, mà Lust đứt mất nửa thân mình. Đối với “trò quậy phá” của hai “em trai”, Sloth chỉ biếng nhác nâng nửa cái mí mắt lên, cho ra kết luận công bằng: trên một ngàn người vũ trang đầy đủ, Gluttony không qua được Lust dưới một ngàn người, chính là kết quả hiện tại.

Năng lực của Lust là dựa vào sinh vật khác, hậu quả của việc chỉ dẫn theo có mấy con mèo con chính là bị Gluttony cạp mất nửa người — từ eo trở xuống bị đóng băng cứng vô địch của Gluttony cắn đứt ngay

ngắn, nếu không phải là tân nhân loại có sức sống ngoan cường, e rằng đã tử vong ngay lúc bị đứt eo. Lust chỉ có thể đau lòng muốn chết bị Sloth xách về, sau đó u oán chờ khôi phục ở khu trung viện nghiên cứu trung tâm, còn phải còng u oán hơn nhìn hai kẻ kia đi hưởng thụ father.

Ủ rũ chờ đợi mấy ngày —— Lust không phải Sloth, không có năng lực tái sinh biến thái như Sloth. Độ nhất sinh ra từ phụ mẫu thể, là tân nhân loại hoàn mỹ nhất, bất luận là từ mức độ hoạt tính tế bào hay năng lực khống chế Vùng cấm Thượng Đế. Sloth thậm chí có thể khống chế tỷ lệ giải tỏa khu vực não, chuyển thanh niên tóc đen mắt đỏ thích làm nhất chính là ngồi trên ngai vàng, một tay chống cằm thông dong ngủ —— nếu ôm cả phụ thân luôn thì càng tốt. Khi đó, Sloth sẽ duy trì trạng thái “ngủ giả” ban đầu, đó là trạng thái “sống mãi” lý tưởng nhất, năng lượng mà tế bào tiêu hao chạy thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Gluttony cùng Lust do con người bình thường thai nghén, lúc sinh ra cũng đã xác lập mức độ khai phá khu vực não, không thể sửa đổi. Não bộ có tỷ lệ giải tỏa cao có nghĩa là họ là tân nhân loại cao cấp hơn nhân loại, họ có cơ thể và năng lực hùng mạnh, nhưng đây đồng thời cũng là một nỗi bi ai, Gluttony vĩnh viễn không thể “ăn no”, Lust không thể khống chế bản thân không chạy theo khoái cảm.

Độ nhất là kiệt tác tối cao của “Kế hoạch phụ thể”, Lust và Gluttony theo bản năng biết không nên trêu chọc Sloth. Đối với Gluttony, Lust tốt xấu gì cũng có thể không phục chạy tới đánh một trận, dù thua cũng chỉ là an phận một thời gian, không chừng ngày nào đó tự nhiên sẽ lật ngược được tình thế. Nhưng đối với Sloth, Lust không có ý nghĩ nào cả, giác quan thứ sáu và bản năng cảm nhận nguy cơ mạnh mẽ nhắc nhở y chỉ có thể phục tùng, không được làm trái. Giống như mèo Ba Tư và mèo Myanmar đánh nhau, trong lòng biết rõ thực lực hai bên bất phân thắng bại, nhưng gặp trúng một con sư tử thì cái gì cũng khỏi cần phải nói.

Đây là trật tự giữa bọn họ, quy luật tạo thành từ thực lực.

Lust không có tốc độ tái sinh như Sloth, cho nên y chỉ có thể ngoan ngoãn ở vài ngày trong viện nghiên cứu trung tâm. Nhìn nửa người dưới từng ngày tái sinh khôi phục, Lust nhàm chán ai oán tính xem mình hôm nay lại mọc ra mấy tác —— được rồi, y rất bức bối trống rỗng, vì y đã nghiêm túc “ăn chay” một trận —— không có nửa người dưới, y muốn làm gì cũng vô phương.

Cho nên tới hôm nay, Lust khôi phục hoàn toàn, tâm tình vô cùng vui vẻ. Y đã chờ quá lâu, y muốn father đến sắp phát điên lên rồi. Sau đó, Lust thấy cửa mở ra, Sloth xách Gluttony bắt mẫn đi đến.

Lust đột ngột có dự cảm không lành.

“... Sao thế?”

Sloth lười biếng liếc Lust, ném Gluttony xách trong tay qua một bên. Cậu bé tóc tím mắt vàng kim cúi đầu rất tội nghiệp, ôm chặt cổ tím tím trong tay, uất ức khóc hu hu. “... Nah nah, Gluttony không phải cố ý, Gluttony chỉ là nhịn không được thôi huh Daddy quá mê người...”

Sloth tìm một băng ghế ngồi xuống, biếng nhác dựa vào lưng ghế, đôi mắt khép hờ có vẻ đang nhìn TV hình chiếu, không biết có nghe lời Gluttony vào tai hay không.

«... Trọng tâm của buổi bán đấu giá lần này là viên tinh nguyên thể 96 carat do gia tộc Lanna cung cấp! Đây là viên tinh nguyên thể lớn nhất từng xuất hiện trên chương trình bán đấu giá liên hành tinh, mức độ quý giá cũng tương đương báu vật gia truyền cỡ nhỏ, gia tộc Lanna lại có thể dứt khoát lấy ra bán đấu giá như vậy. Hiệp hội liên hành tinh hết sức coi trọng buổi đấu giá lần này, sau nhiều quyết định hiệp thương cùng tiến hành giao tiếp đa phương diện, địa điểm bán đấu giá dự kiến là: sao Clem, sao Miệng Mèo, sao Norton, sao Phong Vân... »

Lust ngó Sloth đang nghiêm túc xem, nhỏ tiếng hỏi Gluttony.

“Người đã làm gì?”

“Gluttony gặm daddy.” Gluttony nhỏ giọng trả lời, chớp chớp mắt rất vô tội.

“.....” Lust rất rõ ràng cái gọi là “gặm” của cậu bé Gothic ướt mắt oan ức như một đứa trẻ bị hiểu lầm đối diện kia rốt cuộc thật đến bao nhiêu.

“Chỉ gặm có mấy cái thôi huh ” Gluttony cúi đầu, ôm con thỏ ấm ức cọ cọ. “Daddy thật sự quá ngon, Gluttony đã rất cố gắng không ăn hết luôn daddy huh ”

“... Father hiện tại thế nào?”

Gluttony cẩn trọng ngó Sloth, miệng đẹp thành một độ cong ấm ức. “Sloth nói tạm thời không được động vào daddy nữa!”

“.....”

Thế nên y mới không muốn xếp sau Gluttony, Lust rất ai oán. Tên Gluttony kia lúc nào cũng không biết nặng nhẹ, kết quả dực cầu bất mãn vẫn chỉ là mình.

Lust tâm tình vô cùng tồi tệ, thời điểm hưởng dụng father bị dời ra vô thời hạn. Sloth nói rõ, trước khi phụ thân thả lỏng một chút, không được đụng tới phụ thân nữa. Thanh niên tóc bạc đồng tử băng lạnh mặt đi tứ tung trong khu số một.

“Asmodeus...”

Quay người lại, một thân thể mềm mại bổ nhào vào ngực. Nữ hoàng đầm máu người ngoài nghe tiếng đã sợ vỡ mật kia —— Lily lúc này tựa như một thiếu nữ thuần khiết trong tình ái, lẳng lẳng ôm lấy người yêu của mình, gương mặt nhỏ xinh có vẻ vô cùng hạnh phúc.

“Ta rất nhớ chàng!”

Lust kéo môi lên. “Tôi cũng nhớ nàng, nữ hoàng điện hạ của tôi!”

“Asmodeus...” Thiếu nữ đầm đỏ —— từ sau thời điểm đó, thiếu nữ chỉ mặc đồ đỏ, càng tô đậm danh hiệu đầm máu kia —— nàng ngẩng đầu trong ngực Lust, nghiêm túc đánh giá gương mặt Lust. “Chàng không vui?”

Lust không nói gì, chỉ giữ nguyên nụ cười.

Lily nghĩ nghĩ, sau đó cười khúc khích. “Asmodeus, chúng ta mở tiệc đi, tiệc có thể giúp chúng ta quên hết những chuyện không tốt. Chàng sẽ vui lên, Asmodeus!”

Tiệc?

Lust nghĩ nghĩ, vẻ mặt cũng vui lên.

“Được, chúng ta mở tiệc đi, tôi muốn mời một người...”

26. Chương 26: Twenty-sixth Child

Bỗng chốc tỉnh người, hắn đã ở trong dạ tiệc.

Các quý ngài ăn uống linh đình, các quý cô khéo cười xinh đẹp, người hầu y phục đen trắng xuyên qua xuyên lại giữa dòng người, trên bàn ăn thật dài bày đầy đồ ăn cao cấp. Đèn pha lê khổng lồ chạm trổ hoa văn treo trên trần nhà, rải xuống bóng hình thiên sứ, mỗi mảnh lông vũ đều chói sáng cực kỳ, cả đại sảnh huy hoàng rực rỡ, bóng tối đều bị xua tan, ngay cả góc kẹt cũng sáng rực một mảnh.

—— Quá sáng, sáng đến độ khiến hắn phảng phất như là chỗ bụi bặm lơ bần duy nhất trong ánh sáng này.

Hắn cúi đầu khó xử, gần như bị mảnh ánh sáng kia làm cho hoa mắt. Hắn vô thức nắm áo choàng đen trên người, dù có ăn mặc xa hoa thế nào thì, bản chất hắn vẫn là một con rệp đến từ khu ổ chuột số bảy, như một thằng hề trong dạ tiệc thối nát xa hoa khu số một, có vẻ vô cùng chướng mắt, có vẻ đặc biệt tức cười. Sau khi bị bắt đến viện nghiên cứu trung tâm, hắn chưa bao giờ bước ra khỏi căn phòng “***g chim” đó, viện nghiên cứu trung tâm tuy ở khu số một, nhưng bộ phận chính của nó phần lớn đặt ngầm dưới đất, sắc kim loại lạnh lẽo là ký ức chủ yếu của hắn, khi đó hắn còn chưa cảm nhận toàn diện và đối mặt với sự khác biệt giữa khu số một cùng khu số bảy.

Chênh lệch giữa người và người tại sao lại có thể khổng lồ đến vậy? Bữa tiệc xa xỉ hoang phí trước mặt triệt để bày ra với hắn: sự hoa lệ phô trương hoàn toàn bất đồng cùng khu ổ chuột của nó —— Khu ổ chuột

chưa bao giờ có biệt thự to lớn phồn hoa, chỗ đó chỉ có một mảnh phế tích tiêu điều hư hại, nhiều khi chất vài món phế thải có góc có cạnh lại với nhau tạo thành một “căn nhà” có thể cư trú. Buổi tối ở khu ổ chuột chưa bao giờ sáng ngời như vậy, trong bóng đêm, ánh sáng có nghĩa là bại lộ, chỉ nơi đang có súng đạn mới phát ra ánh sáng, nhiên liệu của những đốm đỏ chói lóa đằng kia chính là sinh mạng. Khu ổ chuột chưa bao giờ thừa thãi thức ăn đến mức chỉ có thể vứt đi như vậy, trong những tháng năm quá khứ, đồ ăn của hân ngoài thực phẩm nén ra thì không còn gì nữa cả, cần rằng liều mạng thì chọn được vị cá chết hoặc cà ri, càng nhiều khi chỉ có thể nuốt nước bọt của mình. Dân khu ổ chuột chưa bao giờ thoải mái cùng người khác tiếp xúc đùa vui như vậy, dù là lúc phát tiết ở khu đèn đỏ thì cũng phải luôn chú ý xem, tiếng bước chân ngoài cửa có phải nhịp điệu tử vong đi tới phía mình hay không...

Hắn bị sự tương phản lớn lao này làm chấn động tới mức ngẩn người, cái đầu trì độn cực độ cũng từ từ chuyển động, một chút không cam lòng lặng lẽ nảy sinh dưới tình trạng ngay cả chủ nhân cũng không chú ý. Hắn chỉ cảm thấy bức bối tới khó chịu, giống như trong ngực có thứ gì đó chặn nghẹn, tức tối khó nói nên lời. Hắn chuyển mắt, đặt lực chú ý lên thăm dò trước mặt, thăm thăm kia có vẻ rất quen mắt...

Hắn đột ngột cứng người, ngẩng đầu cực nhanh, dọc theo thăm dò thật dài nhìn thẳng đến đầu cuối thăm thăm —— chỗ đó là ngai vàng.

Thanh niên tóc đen ngồi phía trên cao, đôi chân tao nhã vắt chéo. Sloth dựa nghiêng trên ngai vàng, một tay chống cằm, như vương giả hùng mạnh thống trị thế giới. Y nhắm mắt lại, lông mi thật dài phủ xuống, hân rất rõ con người dưới mí mắt kia là một mảnh đỏ rung động lòng người đến thế nào. Vương giả tóc đen lúc này đang im lặng ngủ say, mọi thứ xung quanh dường như cách y một thế giới, mọi người dường như không chú ý tới kẻ thống trị ngủ say phía trên cao, lại theo bản năng bảo trì khoảng cách với ngai vàng, tới cả âm thanh cũng không dám vượt qua nửa bước.

Hắn nhớ cuộc nhớ được đây là đâu, thăm dò rút đi sắc thắm, chính là con đường đỏ sậm ở đêm hôm đó, màu trắng xung quanh biến thành màu đen, chính là bóng tối thì thảo bốc lửa xanh u ám. Buổi tối đó, con hân ôm hân, thì thăm.

Nhân danh Cha, ngài là Cha của chúng ta, chúng ta có tên, chúng ta là con của ngài.

Hắn lảo đảo lui về phía sau, dù xung quanh là một mảnh ánh sáng và kẻ trên ngai vàng kia không hề động đậy, nhưng hân vẫn sợ đến mức đánh mất bản thân. Hắn hoảng loạn xoay lưng muốn trốn chạy, lại lập tức thấy Gluttony ngồi trên bàn dài ăn rất vui vẻ. Cậu bé Gothic tóc tím mắt vàng kim đang cực kỳ hạnh phúc nhét đồ ăn vô miệng, một đám quý tộc áp ú ý đồ vây ở chung quanh, ân cần đưa món ăn ngon lên cho cậu bé. Cả người hân bỗng dưng cứng ngắc, chỗ bị cắn trên người âm ỉ đau đau.

Nhân danh Cha...

Giọng nói trong đầu vẫn đang tiếp tục, như nguyên rửa khắc xuống linh hồn. Hắn nhanh chóng quay đầu tránh khỏi hướng Gluttony, sau đó hân trông thấy, Lust được một đám người vây bọc trong góc. Nữ hoàng đỏ thắm tựa vào ngực Lust tuyên bố chủ quyền, thanh niên tóc bạc mắt lam không có biểu tình dư thừa trên mặt. Dù có uy danh nữ hoàng đầm máu, nhưng quý tộc như thiêu thân lao đầu vào lửa vẫn càng lúc càng nhiều, cho đến khi lấp đầy chỗ trống trong góc.

—— Chúng ta sẽ có được ngài.

Bum! Tim như bị búa hung hăng nện cho một cái, hân bắt đầu run rẩy. Hiện tại cứ bảy ngày, một trong những đứa con sẽ dẫn theo một cô gái xuất hiện trước mặt hân, để hân lựa chọn, rồi cuộc muốn gán tội giết người hay tội loạn luân. Đây quả thật sắp ép hân phát điên, mà hôm nay lại là một tuần mới, sau đó hân liền mơ mơ màng màng xuất hiện ở dạ tiệc này, tiếp đó lại thấy ba... đứa con của mình.

Gương mặt ba “đứa con” mơ hồ biến thành một mảnh đen ngòm, bên trên treo nụ cười màu đỏ: Lần này ngài chọn cái nào, Cha?

Kinh hãi khó có thể nói bằng lời làm hân hoảng loạn xoay người chọn đại một hướng chạy ra khỏi ba người nọ, nhưng khi quay người lại, hân liền nghe thấy một tiếng hét chói tai.

“Á ——”

Một tiếng hét chói tai thăm thiết, hân ngẩn người nhìn cô gái y phục hoa lệ đối diện.

Cô gái trước mặt thất kinh hét chói tai, nắm áo liên tục vẩy vẩy rượu vẩy trên người ra như phát điên. Vừa rồi hấn xoay người vô tình đụng đổ rượu trong tay cô gái phía sau, rượu nhuộm ngực cô gái thành một mảnh màu sậm ngượng ngừng.

Lisa nắm vải áo vẩy vẩy, sau đó nhận ra đây là một hành động phí công vô ích —— trời ạ, đây chính là tác phẩm của bậc thầy Francis mà nàng phái người thỉnh cầu rất lâu mới có được, dù với thân phận của nàng, cũng chỉ có thể có được ba bộ, mà bây giờ một bộ lại bị hỏng. Lisa nổi giận đùng đùng trừng qua, thấy đầu sỏ kia lúc này chỉ ngu ngốc mấp máy môi nhìn mình, tiếng Lisa cao vút gần như thét chói tai.

“Đáng chết, xem người làm ra chuyện gì rồi này!”

Người nam đối diện vẫn mang bộ dạng ngây ngốc. Khóe mắt liếc thấy đã có không ít quý tộc vây lại đây, nơi này bị mọi người chú ý, Lisa không thể không nén giận một chút, ít nhất không thể quá thất thố. Lisa đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới, thân thể không tính là to khỏe, làn da trắng quá mức, nốt ruồi ở khóe mắt có vẻ đặc biệt diễm lệ, có thể xem như tăng thêm chút nhan sắc cho ngoại hình, áo choàng đen lộng lẫy khoác trên người kẻ này thật chẳng ra gì cả. Trong mắt Lisa hiện lên ghê tởm và khinh thường, nàng cảm thấy rất rõ, trên người kẻ đối diện có mang cái mùi thấp kém nghèo khổ mà nàng ghét nhất.

“Người là ai? Sao ta trước giờ chưa từng thấy người, người vào bằng cách nào?” Giọng điệu Lisa trở nên hung hăng, nàng cau mày nhớ lại, khu số một, khu số hai, người có thể được mời tới dạ tiệc hôm nay mình đều có ấn tượng, tuyệt đối không có cái kẻ vừa nhìn liền biết là một con chuột khoác lớp da lộng lẫy trước mắt.

Lúc này, Lisa phát hiện kẻ đối diện rút cuộc phản ứng được, ánh mắt hấn nhìn nàng rất kỳ dị, vẻ mặt cũng rất lạ thường, thậm chí mang chút vận vẹo và hung tợn.

“Cô không biết tôi sao?”

27. Chương 27: Twenty-seventh Child

Lisa chán ghét nhìn lại, trả lời mĩa mai. “Ta sao có thể quen biết với người! Ta không biết làm thế nào chuột trà trộn vào đây được, nhưng chuột chung quy vẫn chỉ là chuột thôi!”

“Hà, sao cô biết?”

“Từ quần áo của người! Từ cử chỉ của người! Thậm chí hơi thở của người cũng bán đứng chính mình, người căn bản không phải người của thế giới bọn ta!” Lisa hất đầu, cao ngạo nói ra hai chữ “bọn ta”, các quý tộc xung quanh cũng hài hước nhìn người nam nọ, đeo nụ cười giễu cợt rì rầm nho nhỏ. “À, ta không thể không nói, một tên nhà giàu mới nổi cũng có mùi tốt hơn người nhiều!”

“Hà, phải, không hề sai, bố không giống chúng bây, đúng, bố căn bản không nên bị gộp lại nói chung với một đám sâu mọt...” Người nam kia hình như đang thấp giọng lầm bầm, hấn không màng tới sự khinh thường đến từ xung quanh, mà có vẻ vô cùng thoải mái xác nhận gì đó. Hấn lộ ra nụ cười *** loạn đối với khung cảnh xa hoa quanh mình. “Bố là ở khu số bảy!”

Những lời này như một quả bom, kích nổ một mảnh xôn xao náo động, các quý tộc theo bản năng lùi lại một bước, cách xa con rệp thấp hèn đến từ khu ổ chuột. Lisa đối diện thậm chí thất thố thét chói tai lui về phía sau, nếu không phải có người vây xem ngáng đường, e rằng nàng còn muốn lùi lại nhiều hơn nữa, ánh mắt nhìn hấn như đang nhìn một loại vũ khí sinh hóa khủng bố nào đó. Hấn nghiêng đầu nhìn phản ứng của Lisa, nụ cười càng thoải mái và *** loạn.

“Thấy phản ứng của cưng, thật khiến bố nhớ lại cái ngày hôm đó!”

Hấn mỉm cười nhìn Lisa, đột ngột thay đổi sắc mặt, hấn vẻ mặt thảm hại, phát run xin tha. “Lỗi của con, con không nên động đến quý cô kia, con không nên thấy tiền sáng mắt, con...” Lisa tròn mắt há hốc mồm nhìn hấn biểu diễn, trong ký ức dường như có thứ gì đó bị moi ra, hiện lên trước mặt nàng —— ngày đó, nàng bị bạn gái kéo đến khu số năm “tìm kiếm điều mới lạ”, trong lúc chờ bạn gái tính tiền, nàng bị một con heo mập ghê tởm quẩn lấy —— đó thật sự là một hồi ức ghê tởm kinh khủng tới cực điểm, làm mức độ phản cảm của nàng đối với đám hạ đẳng thấp hèn kia tăng thêm một bậc, nàng hoàn toàn không ngờ hồi

ức ghê tởm kia còn kéo dài tới tận hôm nay, người nam mặc y phục sợi quang trước mắt này chính là tên mập đáng ghê tởm đó?

“Waiter (bồi bàn)!” Lisa thét chói tai. “Waiter! Waiter! Còn không mau quăng con rệp này ra ngoài ——”

Quý tộc xung quanh cũng có chút rối loạn, hình như đang gọi người —— thật khó thấy đám quý tộc này đồng tâm hiệp lực làm một chuyện gì đó như vậy. Ánh mắt từng người nhìn hần đều giống như đang nhìn một bãi phân chó, hần không quan tâm đến ánh mắt bọn họ, hần biết đám quý tộc ăn trên ngồi trước kia coi thường mình, phản ứng của hần đối với chuyện này là, hần dựng ngón giữa lên với mọi người —— đêch mợ nó, bố càng khinh thường đám trùng nhũn tụi bây!

Hần vừa mới ý thức được, mình không nên xuất hiện ở đây, xuất hiện trong buổi dạ tiệc tràn ngập mùi xa xỉ này, hần vẫn là người của khu số bảy, cho nên hần mới có vẻ không hợp với xung quanh, cho nên hần mới không thể hòa vào bọn họ. Hần luôn ý thức được, lúc bọn họ đang nói cười vui vẻ, đang khiêu vũ trong dạ tiệc, đang chơi đùa thỏa thích, thì bọn hần đang giãy giụa, đang giao tranh vì thức ăn, đang luôn luôn cảnh giác chỉ để sinh tồn —— Hần dung tục, hần vô lại, hần thấp hèn, hần thượng đội hạ đạp, hần đã làm kẻ trộm, cũng từng đi ăn cướp, hần chỉ như phần lớn những người dân khu ổ chuột, bị in lên dấu ấn khu số bảy —— bất luận thế nào, chỉ cần vẫn còn sống, chính là đã chiến thắng. Đây là sự kiêu ngạo thuộc về khu số bảy, những kẻ khu số một tự hào vì hoàn cảnh của mình, những người khu số bảy tự hào vì chính bản thân mình, quý tộc khinh thường sâu bọ tạp nham khu số bảy, không hề gì, kiêu ngạo không phải đặc quyền của khu số một, sâu bọ tạp nham cũng khinh thường sâu bọ khu số một.

Bọn thị vệ nhanh chóng xuất hiện, cũng bắt lấy cái kẻ vô cùng kiêu ngạo kia kèm ở hai bên.

Phảng phất như được đám thị vệ tiếp thêm can đảm, Lisa rút cuộc dám nhìn hần —— nàng cũng không phải sợ hãi, mà là cảm thấy ghê tởm. Lisa được sinh ở hoàng thất, có sự căm ghét gần như thần kinh đối với người và vật đến từ tầng thấp nhất, nàng làm sao cũng nghĩ không thông, thế giới này tại sao lại cho phép lũ hạ đẳng thấp hèn đáng chết kia tồn tại? Vừa nghĩ đến việc mình cùng đám hạ đẳng kia đang thờ chung một bầu không khí, nàng liền ghê tởm đến mức muốn ói ra.

“Bắt hần quỳ xuống cho ta!”

Thị vệ lập tức trung thành chấp hành mệnh lệnh, các quý tộc bắt đầu cười trộm, như thế này khiến cho cảm giác ưu việt của họ trở về, nhìn chó điên khu số bảy kia ngu xuẩn sủa la, trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lisa đạp giày cao gót đi tới trước mặt kẻ bị đè xuống đất, từ trên xuống dưới khinh thường cái kẻ làm mình ghê tởm không chịu nổi kia, rượu còn một nửa trong tay hất xuống đầu hần, Lisa cười kiêu ngạo. “Đây là thưởng cho ngươi, cặn bã ngay cả rác rưởi cũng không bằng!”

Các quý tộc cười vang, Lisa tao nhã nhắc váy, kiêu ngạo hành lễ với mọi người, giống như nàng vừa hoàn thành một sứ mệnh thần thánh tối thượng, đang cúi chào cảm ơn.

Hần đột ngột có một loại xúc động, hần muốn hung hăng đạp lên lũ ngu dốt khinh thường coi rẻ hần kia, nghiền nát sự kiêu ngạo của chúng, phỉ nhổ tôn nghiêm của chúng, làm chúng hiểu rõ, người có thể kiêu ngạo rốt cuộc là ai!

“Hê hê...”

Kẻ bên dưới lộ ra tiếng cười quỷ dị, Lisa bỗng dưng cảm thấy có chút bất an. Nàng nhìn người nam bị thị vệ kèm hai bên đè xuống đất kia gian nan ngược đầu lên, rõ ràng đang nhìn lên nàng, ánh mắt lại coi thường nàng.

Hần nói. “Con *** thôi! Bố phải làm chết cưng!”

Lisa sững sờ, chính xác mà nói, đầu nàng căn bản không có cách nào phiên dịch hoàn chỉnh nghĩa đen và nghĩa bóng của câu nói kia, các quý tộc xung quanh cũng sững sốt đồng dạng.

“Hê hê, bố phải lột sạch quần áo cưng, nhét XX vào trong OO cưng, làm cưng *** như một con ***...”

Cả khuôn mặt Lisa đều vặn vẹo, tay cầm ly bóp mạnh đến mức làm ly xuất hiện vài vết nứt. Nàng hét chói tai cắt ngang lời nói dung tục của hần, phần nộ đến mức dường như sẽ lập tức nhào lên bóp cổ hần, nhưng

vẫn duy trì nụ cười ngạo mạn méo mó.

“Đây quả thật là một nguyện vọng xinh đẹp phải không?”

“Nó tức khắc sẽ không chỉ là nguyện vọng.” Ngửa đầu đối diện ánh mắt ngổ ngàng gần như thương hại của mọi người, hắn cười to, sau đó la lớn ngay lúc thị vệ kéo hắn lên chuẩn bị xử lý.

“Sloth!”

Cái này như bùa chú, cả thế giới nháy mắt yên tĩnh lại. Các quý tộc nâng ánh mắt buồn cười lên, ngơ ngác bất an nhìn về phía ngai vàng, chỗ đó rõ ràng không có cái gì — nhưng không hiểu sao bọn họ lại biết, nơi đó có một thứ khủng khiếp đang tỉnh dậy, cũng theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Sloth chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt khép hờ làm y thoát nhìn có vẻ rất uể oải, nhưng không ai có thể nghi ngờ sự uy nghiêm của y. Con người đồ quét nhẹ một vòng, Gluttony đã càn quét xong tất cả đồ ăn, lúc này đang vô cùng nghiêm túc nhìn một vòng “đồ ăn” vây quanh daddy Lust dắt Lily vẫn ngồi trong góc, dường như đang tính xem có thể cướp được bao nhiêu “đồ chơi” từ trong miệng cậu bé nào đó. Sloth cuối cùng đặt tầm mắt vào trung tâm bữa tiệc, phụ thân y ở chỗ đó.

Hắn nói. “Bố đây muốn cưỡng ả!”

Ánh mắt Sloth từ tay hắn chuyển lên người Lisa, như đang ước lượng giá trị vật tế. Lisa ngẩn người, đồng thời cũng rung mình một cái thật mạnh.

Vương giả tóc đen mắt đỏ kéo môi lên.

“Như ngài mong muốn, phụ thân!”

28. Chương 28: Twenty-eighth Child

Hắn xiết chặt nắm tay bịt lấy miệng, mới không để mình khóc ra thành tiếng.

Hắn hối hận, ngay sau khi nói ra câu nói kia trên bữa tiệc, hắn đã lập tức hối hận.

— Hà, đừng có quên, người chính là một cái “ống bơm hơi” đấy nhé! “Bạch” một cái, á à, đám “bong bóng” đáng yêu kia sẽ vỡ thành triệu mảnh.

Nhưng cô gái kia, cô gái kia...! Cô gái kia dường như cảm thấy mọi chuyện rất vớ vẩn, nàng khinh thường vương giả tóc đen trên cao, kiêu ngạo hất cằm coi rẻ tất cả.

Nàng nói: Ta là Lisa Norton Belleake, chị họ của nữ hoàng đời thứ mười tám hoàng thất chính thống khu số một sao Norton. Người nghĩ mình là cái gì, giá trị tồn tại của người thậm chí thua cả một hạt bụi trên đầu ngón chân ta.

Nàng nói: Ta nghe nói lũ hạ đẳng khu số bảy còn đáng sợ hơn cả gián, sức sống và sức sinh sản khủng khiếp kia, nghe nói các người ngay cả vật bài tiết cũng có thể ăn được? Chắc chắn, thật sự là đói bụng ăn bữa còn hơn cả gián.

Nàng nói: À há, còn sức sinh sản như chuột kia nữa, nghe nói đối với người chỗ các người, thứ sinh ra đều là thực phẩm dự trữ? Nếu quá nhiều không đủ chỗ chứa, sẽ tìm chỗ vứt đi? Giống như đồ ăn quá hạn, kha kha, hồi mạo phạm một chút, người là thực phẩm dự trữ hay thực phẩm quá thời hạn?

Nàng nói: Các người tại sao phải xuất hiện trên thế giới này? Tại sao có thể xuất hiện trên thế giới này? Lũ hạ đẳng chết tiệt các người!

Hắn chỉ cảm thấy trong đầu có cái gì đó đột ngột bị gãy đôi, trong tầm mắt chỉ có cái cằm hất cao cao kia, hắn không nhìn thấy tay chân Lisa cổ nín run rẩy, hắn cũng chưa từng học qua tâm lý học hành vi, không hiểu sự kiêu ngạo run rẩy kia chỉ là một kiểu che đậy hay bỏ khuyết cho cảm giác thiếu an toàn, cũng không biết người ngạo mạn là người thiếu cảm giác an toàn. Bọn họ sợ bị cai trị và khống chế, cho nên bọn họ sẽ tiên hạ thủ vi cường.

Thế là mọi thứ đều rối loạn!

Hắn chỉ là, chỉ là liều mạng muốn đập nát sự ngạo mạn và tự cao tự đại không coi ai ra gì kia của đối phương, liều mạng muốn chứng minh rằng: Các người tưởng mình ngon lắm hay sao? Bỏ bây giờ có thể thống trị các người, bỏ bây giờ muốn làm gì cũng được. Lũ sâu mọt các người tốt ở chỗ nào mà đòi bài xích kẻ khác, coi rẻ kẻ khác, đập kẻ khác dưới chân của mình? Các người không có quyền xem thường bố, chỉ có quyền bị bố xem thường!

Vốn nên là như vậy, vốn phải là như vậy...

Hắn thất hồn lạc phách nhìn cậu bé tóc tím không biết xuất hiện khi nào lôi xềnh xệch cô gái đã bất tỉnh kia ra ngoài, lôi được vài bước liền gặp Lust, thanh niên tóc bạc đường như thấy mặt với hành vi lôi người như lau nhà của Gluttony, y thở dài bế cô gái lên, bóng hai người nhanh chóng biến mất trong bóng tối, từ đầu tới cuối, họ đều không nhìn “Cha” mình một cái. Hắn vẫn còn ngơ ngác, ánh mắt một mực dán trên người cô gái kia, rõ ràng đã sợ tới mức con người không ngừng run rẩy, nhưng vẫn khẳng khẳng chầm chầm nhìn cô ta như tự hành xác. Có lẽ ngay tức khắc, cô gái đó sẽ như một cái bong bóng màu đỏ, bịch một tiếng nổ ra bông hoa huyết sắc cuối cùng.

May mắn, cũng có lẽ là bất hạnh, cho đến khi “con” hắn rời khỏi, cô gái kia vẫn hoàn hảo khoát lớp da của mình. Hắn ngồi phịch trên giường, thở gấp từng cơn, hắn hiện tại mới phát hiện, từ nãy đến giờ mình đã quên cái gì gọi là hô hấp.

Sau đó, người nam này bắt đầu rơi lệ. Tất cả đều là lỗi của cô ta, nếu không có lời nhục mạ của cô ta, sự ngạo mạn của cô ta, sự xem thường của cô ta, sự tồn tại của cô ta, thì hắn cũng sẽ không mất khống chế... Là như thế đúng không? Nhưng hắn hiểu rất rõ, sự mất khống chế của hắn ngoại trừ bắt nguồn từ nỗi không cam lòng, còn kèm theo một chút giận cá chém thớt và sợ hãi: Nếu lúc trước không đụng phải cô ta thì tốt quá rồi, hắn sẽ không bị đám chó cảnh sát kia bắt lấy hành hung, hắn sẽ không tự oán tự xoa ở trong hẻm nhỏ, hắn sẽ không đụng trúng cái thanh niên đó, hắn sẽ không bị lão chết tiệt ấy bắt về, hắn sẽ không... có con, và cái trò “lựa chọn” sắp ép hắn đổ sập kia cũng không có, thế thì có phải, tất cả mọi thứ đều sẽ diễn biến tự nhiên?

Đột nhiên, một bóng đen bao trùm.

Là Sloth.

Thanh niên tóc đen bế kẻ yếu ớt vô lực kia lên. Hắn kinh sợ nhìn khoe môi hơi mím và lông mày hơi cau của Sloth —— lần đầu tiên trên mặt Sloth xuất hiện biểu tình gần như khó chịu. Sloth vẫn khép hờ mắt trước sau như một, bế phụ thân yêu nhất của mình đi về phía phòng tắm, không để ý đến tiếng kháng nghị mỏng manh hoảng sợ như tiếng mèo con kia.

“Thả, thả ta xuống... Người người người người muốn làm gì...”

“Ta rõ ràng... Ta rõ ràng làm theo yêu cầu của các người đi... Đi... Mẹ nó... Các người không thể làm vậy với ta... Ah —— ”

Hắn sợ hãi kêu một tiếng, bị ném vào trong nước ấm, sau đó tự thân cảm nhận được, kiểu tắm gần như lột một lớp da kia. Hắn tựa như một con heo bị trụng nước nóng hết lần này đến lần khác, vết cào dài mảnh bị nước nóng kích thích đến mất cảm giác —— đó là dấu vết cô gái ban nãy để lại trên người hắn. Từ trong ra ngoài, ngay cả lưỡi cũng bị kéo ra tẩy rửa mấy lần, con mắt đỏ sẫm của Sloth bị hơi nước xông đến mức óng ánh màu máu lạ lùng. Dù nhiệt độ nước chỉ hơi cao vừa phải, lực Sloth dùng cũng cực kỳ vừa mức, nhưng cuối cùng lúc hắn được Sloth vớt lên khỏi nước, làn da luôn trắng đến bất hợp lý đã biến thành màu như heo sữa nướng, bị ngâm nước xuất hiện những nếp nhăn mảnh nhỏ, hắn thậm chí lơ mơ ngửi được mùi thịt quay.

Sau khi tắt cả giầy vò kết thúc, hắn chỉ còn nước thở hổn hển trên giường. Hắn cứng người cảm nhận được bên nệm lồi xuống, một thân thể có vẻ mát lạnh hơn liền mạnh mẽ gắn vào. Sloth ôm người nọ vào trong ngực, khiến thân hình bọn họ hoàn hảo khảm vào với nhau, vành tai hết sức hồng hào do tắm rửa của người nam kia cách môi y chỉ một tấc, gai ốc thật nhỏ nổi lên chắc là vì cảm nhận được hơi thở của y. Sloth hạ mắt, đáy mắt là một mảnh đỏ sẫm.

“Ngủ ngon, phụ thân!”

Hắn cứng ngắc, chỉ nghe thấy tiếng thở dài của thanh niên tóc đen ở trên đầu mình, sau đó không còn động tĩnh nữa. Thật lâu sau, hắn rút cuộc xác định, thanh niên tóc đen ôm mình đã ngủ say, cũng không tính làm ra chuyện gì với hắn.

Thân thể cứng ngắc đã lâu thoáng chốc thả lỏng, nước mắt lại chảy xuống. Hắn dùng nắm tay lấp kín miệng mình, mới không để mình khóc ra thành tiếng. Hắn vốn không phải thích khóc như vậy, hắn thậm chí lụi bại nghĩ tới, lão chết tiệt kia ngoại trừ cải tạo bộ phận sinh dục của hắn, chẳng lẽ ngay cả tuyến lệ cũng sửa đến mức phát triển thế này?

Hắn ban nãy đã nhận ra một thứ, quy tắc vốn đã sớm minh bạch kia đến bây giờ mới được bộ não vô cùng trì độn của hắn ý thức được. Con hắn cười cợt đưa ra quy tắc trò chơi: Nói cho chúng ta biết đi Cha, chủ nhật này, người chọn các nàng hay chọn chúng ta?

Đó là quy tắc được họ định ra, mà họ lại hoàn toàn có thể... không tuân thủ. Bởi vì bọn họ có năng lực, mà hắn thì cái gì cũng không có, chỉ có thể lựa chọn phục tùng. Cho nên hắn nên mừng, vì các con của hắn đều là trẻ ngoan tuân thủ ước định?

—— Thật tức cười muốn chết! Hắn giống như một thằng hề cáo mượn oai hùm, chó cậy thế chủ, trước mặt các “con”, hắn cùng đám quý tộc buồn cười kia đều như nhau, thấp hèn và nhỏ bé.

Đây là một câu chuyện cười hắc ám, ông trời bảo.

Lisa thét chói tai mở mắt ra, nàng nằm trên giường, xung quanh là một mảnh yên tĩnh, là phòng ngủ quen thuộc của nàng. Nàng ngậy người một chốc, lại lập tức kiểm tra toàn thân như phát điên, nhưng không phát hiện chút khác thường nào.

Đây là một cơn ác mộng sao, Lisa nghi hoặc nghĩ.

“Đã tỉnh rồi sao? Quý cô người đẹp ngủ say mỹ lệ?”

Lisa tức khắc quay đầu lại, thấy một thanh niên tóc bạc mắt lam ngồi bên giường, mỉm cười với mình.

“Người ——” Lisa ép mình nhanh chóng tỉnh táo lại. “Người —— cậu là người hầu của Lily, Asmodeus.” Giọng điệu Lisa trở nên sắc bén. “Có thể nói cho ta biết được không, cậu Asmodeus, tại sao cậu lại xuất hiện trong phòng một quý cô?”

Lust không trả lời, chỉ mỉm cười chăm chăm nhìn bụng Lisa. Lisa lúc này mới phát hiện, ánh mắt mà thanh niên đối diện đặt trên người nàng căn bản không giống đang nhìn người sống, ánh nhìn chăm chăm vào bụng nàng kia, thậm chí làm nàng hoảng sợ muốn thét chói tai.

“Thế chất cô tốt nhỉ?” Không để ý đến ánh nhìn hằm hằm của Lisa, Lust cảm thán. “Nếu không, Sloth sẽ không để cô chạm vào father.”

“... Father?”

“Không nhớ sao? Cũng tốt!” Nụ cười của Lust càng lúc càng diễm lệ. “Cướp hết mọi thứ liên quan tới father của các sinh vật khác, ngay cả ký ức cũng không chừa, chỉ có chúng ta thôi, hoàn toàn độc chiếm father. Hành động này ta thích đó, “anh trai” ạ.”

Lust vươn tay phải, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lisa, điểm điểm bụng nàng, cảm giác lạnh lẽo làm Lisa nhìn không được rùng mình một cái.

“Ở đây tức khắc sẽ có một đứa trẻ mới xuất hiện, father đã gieo mầm...” Giọng nói Lust gần như nỉ non, mắt phượng xéch dài lông lánh trong một mảnh mơ màng, vẻ mặt ngơ ngẩn thất thần kia tươi hồng phóng đảng đến mức làm người phụ nữ duy nhất ở đây suýt rên rỉ ra tiếng. Lust hồi hồn về, thở dài. “Father, người sao lại mê người thế chứ?”

Vừa rồi trong khoảnh khắc tiếp xúc ngắn ngủi kia, y và Gluttony hoàn toàn không dám nhìn tới Cha họ, dùng lời của Gluttony để hình dung chính là, có thể ăn được chứ? Có lẽ chỉ tên Sloth kia mới có thể hơi kiểm chế bản thân một chút.

“Ta đang nghĩ liệu mình có cần góp ý với Lily, người hầu của cô ấy cần được dạy dỗ lại.”

Lisa ngoài mạnh trong yếu nói, làm Lust hồi hồn về, thanh niên tóc bạc chỉ cười nhạo.

“Cô cảm thấy mũi giáo trong tay Lily phần nộ, sẽ đâm qua tim cô hay tim tôi trước?”

“Người...!”

Lisa vô cùng tức giận, nhưng không thể làm gì. Danh hiệu đâm máu của cô em họ kia gần đây, khiến người thân đồng thời là hoàng tộc như nàng cũng nhịn không được sợ hãi.

Lust chớp chớp mắt. “Chỉ đùa một chút thôi, tôi cũng không thể để cô chết. Hy vọng cô có thể chống đỡ đến lúc “nó” được sinh ra, tôi nghĩ chắc cô sẽ không muốn biết bộ dạng của “sứ đồ”.”

Lisa không cảm thấy thả lỏng vì giọng điệu gần như nghịch ngợm của đối phương, bởi vì ánh mắt thanh niên tóc bạc nhìn nàng, vẫn giống như đang nhìn một người chết. Lust không quan tâm đến vẻ phòng bị của Lisa, y vươn tay trái ra nâng mặt cô gái lên, thân thể nghiêng về trước, tay phải xoa bụng nàng vẽ ra một hình dạng, giọng điệu thân mật dịu dàng, đôi mắt màu xanh da trời nhìn chăm chăm Lisa không chỗ để trốn, nốt ruồi ở khóe mắt vô cùng mỹ lệ.

“Hãy dùng linh hồn của mình ướp “nó”, đây chính là lý do sống duy nhất của cô!”

29. Chương 29: Twenty-ninth Child

Nhìn kiến trúc phong cách Baroque (1) cổ xưa trước mắt một lúc lâu, hắn mới chậm chạp nhận ra, công trình đối diện là một giáo đường. Toàn bộ giáo đường được xây từ gạch và trụ đá cẩm thạch, kết hợp với tranh màu và tượng điêu khắc đậm mùi tôn giáo. Sau mấy ngày lo sợ rút ở trong phòng, hắn rút cuộc nhìn không được đi ra một chút, sau đó phát hiện giáo đường này ở một góc tối. Gần như không chút ngập ngừng, hắn đẩy cửa giáo đường ra.

Bên trong là một mảnh tối tăm, trầm lắng và thần bí, trong góc mờ hồ truyền đến giai điệu trầm trầm của đàn đại phong cầm (2) xưa cổ. Ánh mặt trời đổ xuống từ những ô kính màu sắc sỡ, chiếu ra tranh ảnh Kinh thánh đủ sắc đủ màu trên nền gạch nhẵn bóng. Tượng Đức Mẹ cao lớn bị bóng tối bao trùm, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét. Đại bộ phận ánh sáng là từ phía ngoài xuyên qua cửa mở chiếu vào trong giáo đường, kéo bóng hắn dài ra trên mặt sàn hình thập tự giá.

Hắn tiến vào giáo đường như bị dụ dỗ, bước vào trong bóng tối. Đây là lần đầu tiên hắn tiến vào một nơi mang danh thiêng liêng thần thánh. Trên thực tế, hắn là người theo thuyết vô thần — dân khu số bảy hầu hết bị chia vào hai nhóm, một nhóm gần như điên cuồng duy trì đức tin tín ngưỡng của mình, nhóm kia thay vì nói là không có đức tin tín ngưỡng, không bằng nói là chỉ tin ở bản thân. Thân là người thuộc nhóm sau, hắn không có khái niệm gì đối với tín ngưỡng, hiện tại là vũ trụ năm 735, tôn giáo lớn bé tuy chưa thể nói đạt tới vài trăm triệu, nhưng chắc chắn chỉ ít phải có mấy chục triệu. Công trình kiến trúc như giáo đường này, chỉ những tôn giáo lớn mới có thể tiêu phí tiền tài và sức lực xây dựng, tôn giáo của ngôi giáo đường này lại vừa vụn vặt trong xác xuất một trên mười triệu tôn giáo hắn biết, tên là “Cơ Đốc giáo” (3) — tín ngưỡng từng chiếm một phần tư ở trái đất cổ, cũng được lưu truyền cho tới ngày nay. Hắn biết tôn giáo này, chỉ vì đây là tín ngưỡng của lão Nei.

Cho nên hắn mới không kiềm được tiến vào giáo đường này, một kiến trúc thần thánh có vẻ không phù hợp với hắn — hắn chỉ là có chút tò mò, “Chúa” mà lão Nei tâm niệm hơn nửa cuộc đời rốt cuộc là thế nào.

Sau khi đi vào giáo đường, hắn mới phát hiện trong giáo đường nhen nhóm ánh sáng mờ lung. Mắt nhanh chóng thích ứng với bóng tối, hắn tới dưới chân tượng Đức Mẹ, ngơ ngác nhìn lên pho tượng được tạc thành từ bạch ngọc. Đức Mẹ nhắm mắt khoan thai, ôm Chúa Hài Đồng đắm dưới ánh quang lấp phát, vẻ mặt hiền hòa khiến người ta muốn khóc, đó chính là cảm giác được cứu chuộc.

Hắn vội vàng chuyển mắt đi, không biết tại sao, một cảm giác bi thương sâu sắc trào lên từ cổ họng. Ánh mắt hắn bỗng dừng lại — trên băng ghế bên trái, đứa con thứ ba của hắn đang ngồi ở đó.

Tóc màu bạc trong bóng đêm vẫn đẹp đến độ dường như đang tỏa sáng, thanh niên nhắm mắt lại, hai tay đan nhau hơi chống vào môi mỏng, cầu nguyện vô cùng thành kính, nửa bên mặt hoàn mỹ kia lúc này có vẻ

vô cùng thánh khiết, khiến người ta không thể sinh ra bất cứ ý nghĩ khinh nhờn nào. Dù là ai cũng không thể tưởng tượng ra, nguyên tội đeo trên người thanh niên kia đến từ dục vọng *** mỹ giữa nam và nữ.

“... Nel nome del padre del figlio e dello spirito santo, Amen.” (Nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh, Amen)

Lust mở mắt, trong giáo đường u ám liền bùng lên một mảnh màu thủy lam óng ánh, đó là màu sắc còn diễm lệ hơn xanh thẳm, có thể bóp nghẹn hơi thở con người. Chủ nhân đôi mắt màu nước quay đầu lại, lộ ra nụ cười vô cùng xinh đẹp với cha mình.

“Father!” Lust vươn tay cười diễm lệ. “Qua đây nào!”

Đến lúc ý thức lại, hắn đã ngồi ngay bên cạnh Lust. Đây cũng không phải lần đầu tiên, hắn hận không thể tát mình một cái, vì hành vi vô liêm sỉ này của bản thân. Hắn bị ai thừa nhận, mình lúc nào cũng không thể cự tuyệt sự mê hoặc của đối phương.

“Father, chúng ta trò chuyện đi!” Đường như không chú ý tới sự thấp thỏm bất an của người bên cạnh, Lust mỉm cười dễ ngại như thế.

“.....” Hắn chần chờ một lúc, có lẽ vì không khí xung quanh quá thoải mái và yên lành, có lẽ hắn thật sự cần nghiêm túc cùng “con” hắn trò chuyện — hoặc nói là tâm sự? Hắn cuối cùng không trốn tránh, lựa chọn ngậm chấp nhận.

“Father!” Lust thở dài trong bóng tối. “Người đang sợ hãi chúng ta!”

Hắn cứng ngắc nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn không dám quay đầu xem xét vẻ mặt của Lust, chỉ ngậm chặt miệng ngậm thừa nhận.

“Tại sao phải sợ chúng ta cơ chứ?” Tiếng Lust rất nhẹ, nghi hoặc và một chút ảm ức trong đó bị bóng tối khuếch đại. “Ngài là Cha của chúng ta, chúng ta là con của ngài. Nhân danh Cha, chúng ta là một nửa của ngài, chúng ta cùng chung linh hồn, chúng ta có được lẫn nhau. Chúng ta yêu ngài, chúng ta sẽ bảo vệ ngài. Cho nên father, tại sao phải sợ chúng ta cơ chứ?”

Thanh niên tóc bạc tựa như một đứa trẻ bị vứt bỏ, cố chấp tìm kiếm nguyên nhân mình bị ruồng bỏ. Trong bóng tối, hắn mấp máy môi, sau đó lắp bắp muốn giải bày. “Ta, người ta... Người... Các người không nên, không nên làm vậy... Làm vậy với, với ta...”

Lust quay đầu qua, y có thể thấy rõ vành tai dưới tóc đen người kia đã nhuộm đỏ — mê người đến như vậy, con mắt màu lam của Lust bắt đầu sẫm xuống, y ngừng đầu chuyển mắt lên bức tranh thánh trên trần nhà, ma quỷ trên đó cười hung tợn đối diện với Chúa.

“Tại sao không thể cùng người làm tình cơ chứ — làm tình, ta thích từ này lắm!” Lust cười khàn khàn, người nam kia quay đầu trợn mắt há mồm nhìn bộ dạng đương nhiên của Lust. Thanh niên tóc bạc ngửa đầu, lộ ra cái cổ hình dáng xinh đẹp.

“Father yêu dấu, người có biết Đức Chúa Cha không?”

Đề tài thoảng một cái chuyển quá nhanh, hắn chỉ có thể lắc đầu theo phản xạ. Ánh mắt Lust từ trần nhà chuyển qua bức tượng Đức Mẹ ở chính giữa giáo đường, con người màu lam mang ánh nhìn không rõ ý, chăm chăm vào cánh tay ôm Chúa Hài Đồng của Đức Mẹ.

“Trong Thánh Kinh, được ngợi ca nhiều nhất chính là Đức Mẹ Mary và Đức Chúa Jesus, Đức Chúa Cha lại ít người biết đến. Nhưng father biết không? Đức Chúa Con là sinh ra từ Chúa Cha trong vinh hăng, Đức Thánh Linh xuất phát từ Chúa Cha và Chúa Con trong vinh hăng. Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, Đức Thánh Linh là ba ngôi một thể, cũng giống như chúng ta vậy!”

“Người dựng khung cho xương tủy và máu thịt chúng ta, chúng ta là một nửa của người, chúng ta và người vốn là một thể, ở khoảnh khắc kết hợp máu sữa dung hòa kia, đó là một kiểu quay về, một loại ràng buộc huyết thống. Lúc làm cùng Sloth và Gluttony, người chẳng lẽ không cảm nhận được sao? Rất vui sướng, rất tuyệt diệu, đó là sự hưng phấn và thỏa mãn chưa từng cảm nhận qua. Nó tồn tại độc nhất vô nhị, nó là bản năng, là tuyệt đối, là vinh hăng, là từ trong xương tủy, từ trong mạch máu sinh ra, hoàn toàn không

phải là thứ mà lý trí có thể khắc chế và trói buộc. Chúng ta không muốn trói buộc bản thân, cũng không cần phải trói buộc bản thân.”

Hắn há miệng nhìn có vẻ rất buồn cười, liệu mạng muốn phản bác lại, trong đầu liên tục lặp đi lặp lại đây là không đúng, nhưng sâu trong thân thể lại dâng lên một cơn run rẩy hưng phấn lạ lùng.

“Không, không không không phải như thế —— Ta là cha người, chúng ta có quan hệ huyết thống, người, các người, sao có thể ô nhục thân ruột của mình, đây, đây rõ ràng là loạn luân đại nghịch bất đạo...”

“Đạo?” Lust cười nhạo. “Father đáng yêu của ta ơi, người cho rằng quy tắc mà nhân loại đặt ra có thể trói buộc được chúng ta sao?”

Đúng vậy, các người có thể không chút e ngại thoát khỏi gông xiềng đạo đức, nhưng ta thân là người thường, lại phải đeo tội lỗi luân lý. Hắn bi ai nghĩ.

Như nhận ra ý nghĩa sau sự trầm lặng của hắn, Lust bỗng đứng quay đầu lại, bắt lấy ánh mắt không kịp rút về của hắn.

“Father, hãy tự mình nhận thức —— Xin người bắt chấp tất cả, bắt chấp những luân lý đạo đức được nhân loại đặt ra kia, chúng chỉ là gông xiềng trói buộc bản năng. Chúng không là gì cả, chúng sớm đã không thể trừng phạt người. Người chỉ cần nhìn chúng ta, chỉ có thể nhìn chúng ta, bất cứ sự vật nào khác cướp đi sự chú ý của người, chúng ta đều sẽ hủy diệt chúng. Bởi vì người là thuộc về chúng ta, Cha – chỉ thuộc về chúng ta, chúng ta mãi mãi khát vọng người, Cha của chúng ta.”

(1) Baroque (Ba Rốc) là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18. Nghệ thuật Baroque được đánh dấu bằng cuộc cách mạng ở thế kỷ 17 và mở đầu cho thời kỳ Khai Sáng. Baroque nảy nở và phát triển nhờ các nhân tố nhà thờ, hoàng gia và tầng lớp thị dân.

(2) Đàn đại phong cầm còn được gọi là đàn ống, thường có từ một đến bảy bàn phím. Đại phong cầm tuy có phím bấm, nhưng không thuộc bộ gõ. Khi người chơi nhấn phím, nhạc cụ này tạo ra âm thanh bằng cách đẩy khí qua các ống kim loại to nhỏ tùy theo kích cỡ tương ứng với từng nốt. Khác hẳn với piano chỉ có một bàn phím trên đó là 88 phím đàn, đại phong cầm có thể có tới bảy bàn phím. Đại phong cầm là một trong những nhạc cụ cổ nhất của châu Âu cho đến nay. Nơi thường vang lên tiếng đại phong cầm hẳn nhiên là các nhà thờ và thánh đường của Thiên Chúa. Thời kỳ Baroque (1600 – 1700) là quãng thời gian rực rỡ nhất của loại nhạc cụ này.

(3) Kitô giáo (thuật ngữ phiên âm) hoặc Cơ Đốc giáo (thuật ngữ Hán-Việt) là một trong các tôn giáo khởi nguồn từ Abraham – tổ phụ của dân Do Thái và dân Ả Rập (hai tôn giáo còn lại là Do Thái giáo và Hồi giáo), đặt nền tảng trên giáo huấn, sự chết trên thập tự giá và sự sống lại của Chúa Jesus như được ghi lại trong Kinh Tân Ước. Tín đồ Cơ Đốc tin rằng Jesus là con của Chúa trời và là Đấng Cứu Thế của người Do Thái như đã được tiên tri trong Kinh Cựu Ước. Là tôn giáo chỉ thờ phụng một vị thần, hầu hết tín đồ Cơ Đốc tin rằng chỉ có một Đức Chúa trời duy nhất hiện hữu trong ba thân vị gọi là Ba Ngôi. Kitô giáo bao gồm nhiều truyền thống tôn giáo với các khác biệt văn hóa cũng như hàng ngàn xác tín và giáo phái khác nhau. Trải qua hai thiên niên kỷ, Kitô giáo tự hình thành nên ba nhánh chính: Công giáo La mã, Chính Thống giáo Đông phương và Kháng Cách (đạo Tin Lành). Tính chung, đây là tôn giáo lớn nhất thế giới với hơn 2,1 tỉ tín hữu (chiếm khoảng 34% dân số thế giới).

Trong tiếng Việt, bên cạnh từ “Kitô” (như Kitô giáo) có gốc từ tiếng Hy Lạp thường được sử dụng bởi tín đồ Công giáo, còn có từ “Cơ Đốc” (như Cơ Đốc giáo) có nguồn gốc từ chữ Nho và thường được người theo đạo Tin Lành sử dụng. Trong khi Công giáo dùng chữ “Kitô” để chỉ Jesus, Tin Lành lại thường dùng chữ “Christ”. Ngoài ra, Thiên Chúa giáo cũng thường được sử dụng bởi những người ngoài Kitô giáo để chỉ Công giáo nói riêng và Kitô giáo nói chung.

30. Chương 30: Thirtieth Child

Hắn trở mắt ghen lòi, chăm chăm nhìn Lust ung dung nói ra những lời đó. Hắn cố hết sức tẩy sạch suy nghĩ, mình không thể bị đối phương dẫn dắt.

Nếu con người bỏ đi quy tắc đạo lý, nếu con người không chút cố kỵ tuân theo bản năng, như vậy, như vậy, thật sự chính là ——

“... Thú...”

Thanh niên tóc bạc chớp chớp mắt dường như có chút bất ngờ, sau đó ý cười màu ngọc tràn ra trong con mắt dài xếch, nhuộm một tầng quyền rũ lên khuôn mặt thanh tú, Lust lúc này tựa như một con thú xinh đẹp tỏa ra nét quyền rũ chết người.

“Nói rất đúng, father yêu dấu! Không sai chút nào, chúng ta vượt lên trên nhân loại, không tiếp nhận bất cứ lễ giáo nhân loại nào gọi rửa, chỉ tuân theo bản năng như dã thú. Cho nên father à, người chính là bản năng của chúng ta, chúng ta không thể buông người ra được.”

Đại phong cầm xưa cổ đệm đàn cho tuyên ngôn trầm đục, dưới mảnh sáng đủ màu do thủy tinh chiếu xuống, hắt mở to mắt nhìn đứa con thứ ba cầm tay trái hất lên, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn lạnh lẽo, như đang khấn cầu khoan dung tha thứ.

“Người có thể thuần phục chúng ta, father đáng yêu mà yếu ớt của ta ới, xin người thỏa mãn tội của chúng ta.”

Hắn hoảng sợ vội rút tay về như bị nóng, phần da bị Lust hôn tỏa ra hơi bóng lạnh lẽo. Thanh niên tóc bạc chỉ cười nhẹ nhìn tất cả những thứ này, không làm ra động tác dư thừa nào nữa.

Chần chừ đấu tranh một lúc lâu, hắn lại một lần nữa gian nan mở miệng, vì muốn đầu dây mối nhợ rõ ràng, hắn không thể không nói từ đầu.

“Ta... Ta, ta là cha các người, các người nên, nên nghe ta...” Thấy Lust gật đầu đồng ý với ý kiến của mình, lời kế tiếp hắn nói lưu loát hơn nhiều. “Vậy, vậy các người không nên ép buộc ta! Không nên ép buộc ta ôm nữ giới, hoặc bị các người...”

Lust chớp chớp mắt, có vẻ vô cùng vô tội. “Đó là vì nhu cầu của người, thân thể người cần phát tiết mà, father.”

—— Đương nhiên, đó chỉ là cái cớ.

Mặt hắn trắng rồi lại xanh, rất lâu sau mới nghẹn ra một câu. “... Ta có thể không ôm nữ giới, các người chỉ cần cho ta đến khu đèn đỏ cao cấp tìm một M...”

Lời nói bỗng dừng đứt đoạn, hắn kinh hoảng nhìn Lust. Thanh niên tóc bạc vẫn cười như vậy, lại khiến người ta rất rõ ràng cảm nhận được không khí gần như đông lại xung quanh y.

“Father, là ta trước đó chưa biểu đạt rõ hay sao?” Lust hơi nhú mày, sau đó lập tức thả lỏng lại. “Không sao cả, bất kể bao nhiêu lần ta cũng có thể lặp lại: father yêu dấu, người là của chúng ta, người chỉ thuộc về chúng ta, bất cứ sinh vật nào khác chạm vào người, chúng ta đều không cho phép nó tồn tại.”

Người nam kia rùng mình một cái thật mạnh, vì sự độc tài gần như tàn khốc trong câu nói của đối phương. Như muốn ra uy, hắn tìm kiếm sơ hở trong đó, để phản bác đối phương, đồng thời cũng để thuyết phục mình. “... Đó, đó không có khả năng! Những, những cô gái kia thì sao? Mới sáu ngày trước, ta còn làm một, một cô. Hah, đây chính là quy tắc các người định ra...”

“Cho nên, trước khi bọn họ hoàn thành giá trị sử dụng của mình...” Lust nhẹ nhàng nói. “Chúng ta sẽ không xé nát bọn họ!”

“.....” Hắn trợn mắt há mồm, rất lâu sau mới tìm về tiếng nói của mình, âm thanh gần như gào thét vì sợ hãi phần nộ và khó hiểu. “Quý tha ma bắt tội tại sao không thẳng tay cầm bố chạm vào bọn họ ——?” Tại sao phải đặt ra quy tắc hoang đường như vậy, tại sao phải để hắn gánh tội danh giết người.

Dưới ánh mắt phần nộ của người nam kia, Lust luồn tay vào tóc chải ra phía sau, cường chế tiếng rên rỉ sắp trào khỏi cổ họng, biến nó thành thở dài. Phụ thân y căn bản không biết, đồng tử bằng được che khuất kia đã bị dục vọng nhuộm thành màu xanh chàm, bàn tay run nhẹ để lộ kích động sắp không nhận được của chủ nhân nó bây giờ.

Father, father, người tại sao lại mê người thế chứ?

“Tại sao hả? Father!” Lust nghiêng đầu hỏi lại, cười trầm đục. “Vì chúng ta phải bảo vệ người đấy, father!”

“Father, người cảm thấy chúng ta rất hùng mạnh phải không?” Dù cảm thấy khó hiểu và khó tin đối với lý do vừa rồi của Lust, nhưng hắn vẫn do dự gật đầu. Lust cong mắt lên. “Ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh! Đối với một cá thể nhân loại mà nói, chúng ta hùng mạnh tới mức không thể tưởng tượng được. Nhưng đối với toàn thể nhân loại — bao gồm cả khoa học kỹ thuật và toàn bộ kết cấu hệ thống xã hội mà con người tổ hợp tạo ra, ta không thể không thừa nhận, chúng ta hiện tại có chút lực bất tòng tâm.”

“Có lẽ ta ít nhất có thể bảo vệ được mình, nhưng ta không thể cam đoan, chúng ta hiện tại có khả năng bảo vệ chu toàn cho father mà ta yêu nhất. Ta không thể cam đoan, nên ta cần nhiều sức mạnh hơn đến để bảo vệ father, hiện tại phương pháp hiệu quả nhất chính là gia tăng đồng bọn.”

Sloth ý thức được điểm này rất rõ, nên vương giả tóc đen kia cũng không thể không thỏa hiệp. Họ một mặt tìm càng nhiều phụ nữ đến cho Cha, một mặt lại cảm thấy ghen ghét điên cuồng vì những phụ nữ này chạm vào Cha mà bọn họ yêu nhất. Biết rõ thêm một “đồng bọn” nghĩa là thêm một con “thú” nữa tới chia sẻ Cha, biết rõ đây là nhân nhượng làm ra để bảo vệ Cha — lũ đáng chết dám đụng vào Cha kia tại sao không chết hết đi! Mỗi đứa con đều muốn độc chiếm Cha, nhưng họ phải thỏa hiệp với nhau, thế là họ ước định, một con số đủ để hoàn mỹ bảo vệ Cha, mà bọn họ cũng có thể chịu đựng được.

“... Bấy.” Tiếng Lust gần như thì thào, người nam kia cố lắng tai nghe, nhưng chỉ nghe được một đoạn lẩm bẩm không rõ tiếng.

“Người là của chúng ta, Cha — chỉ thuộc về chúng ta.”

Hắn đột ngột cảm thấy, có lẽ mình đã sớm mất đi cơ hội trốn thoát từ rất lâu trước đó. Không giống kiểu khóa nhốt thuần túy trong lao tù viện nghiên cứu trung tâm, các con hắn sớm đã se ra một sợi dây điều khiển rối vô hình, bất luận hắn thoát nhìn tự do đến mức nào, nhưng từ đầu đến cuối đều không thể thoát khỏi bàn tay bọn họ.

“Father!” Lust mỉm cười nhìn phụ thân đã sững sờ. “Ham muốn độc chiếm của trẻ nhỏ là vô cùng mạnh mẽ đấy!”

Thanh niên tóc bạc đột ngột kẻ sát lại, bắt lấy tóc đen của người nam ngửi nhẹ. Hắn bất ngờ không kịp đề phòng, bị Lust bắt lấy, cả người bị vây giữa Lust cùng băng ghế, mất đi cơ hội trốn thoát.

“Sloth đã tắm người rất sạch sẽ, mùi của cô ta đã nhạt đi rất nhiều!” Vương giả tóc đen lý trí cực điểm kia, lại đơn thuần đến mức hoàn toàn không biết làm thế nào bày tỏ bản thân. Sloth học tập toàn bộ từ máy tính, nên hiểu biết ở phương diện nhân tính vốn không bằng Lust được nhân loại dạy. Cho nên Sloth lý trí sắp xếp mọi thứ, nhưng lại không xét đến tâm tình của Cha, cũng cảm thấy nóng nảy mâu thuẫn với lý trí sau khi Cha yêu dấu bị kẻ khác chạm vào. Thế là Lust rất tự giác đảm đương vai trò khai thông, áp chế dục vọng bản thân, làm ra hướng dẫn cho father đáng thương của mình — nhưng hiện tại dường như đã tới cực hạn nhẫn nhịn.

“Father, người biết không?” Lust lộ ra một tiếng thở dài, con người màu lam sẫm không chút che giấu bày ra dục vọng của chủ nhân nó. “Muốn loại bỏ mùi kẻ khác, phương pháp hiệu quả nhất chính là dùng mùi của mình phủ lên.”

Ánh thủy tinh rực rỡ nhiều màu viền một lớp ngũ sắc bao quanh thân Lust, Lust đưa tay ra sau kéo một cái, dây lụa buộc tóc bạc quét một vòng cung màu lam trong không khí, tóc bạc rơi lả tả bị ánh sáng ngũ sắc nhuộm thành màu ngọc lưu ly (), lộng lẫy đến độ làm hắn căn bản không dám nhìn thẳng.

“Thả lỏng nào, father — ta sẽ không tổn thương người, người không cần suy nghĩ gì nhiều, cũng không cần để ý gì cả, người chỉ cần hưởng thụ thôi là được.”

Tóc bạc khoác trên vai, mắt phượng sáng lóng lánh, con thú diêm lệ mê hoặc cám dỗ trong bóng tối.

“Father yêu dấu, thỏa mãn tội không thể khắc chế của ta, được chứ?”

Thân thể bị đứa con thứ ba ôm chặt không thở nổi, thế là hắn hiểu ra, nguyên tội của mình là bắt đầu từ đó, không cần biết hắn từ chối hay chấp nhận.

() Ngọc lưu ly

31. Chương 31: Thirty-first Child

Make love – nói trên nghĩa rộng, làm tình là chỉ hành vi *** khác giới giữa động vật đơn tính đực cái giải thích từ góc độ sinh học, mục đích của làm tình là sinh sản duy trì và mở rộng giống nòi. Ở góc độ nhân loại, làm tình chỉ dùng cho hành vi quan hệ *** giữa con người với con người, hơn nữa không chỉ là quan hệ *** khác giới, đồng giới cũng phát sinh quan hệ ***. Nhưng nghiêm khắc mà nói, quan hệ *** đồng giới không gọi là làm tình được, làm tình chỉ phát sinh giữa khác giới.

Lust không có ý kiến, y cúi đầu hôn lên ấn đường thắm ra mồ hôi của người nọ. Người nọ nhú đuôi mày lại, vành mắt hồng nhạt ướt át, miệng khê nhếch, như một đứa trẻ ngốc nghếch vô tri, ngờ ngác thậm chí là bất lực. Bất luận trước đó bị hai con thú khác liếm láp xâm chiếm bao nhiêu lần, ở khoảnh khắc bị tiến vào kia, người nọ vẫn mờ mịt ngây ngô lúng túng, dường như tri độn chưa kịp ý thức được chuyện gì xảy ra, lại lộ ra một vẻ quyến rũ không thể nói bằng lời. Vẻ mặt mờ mịt chậm chạp không chịu tiếp nhận sự thật này, cái loại mỹ lệ đơn thuần thắm cả lòng người này, so với tất cả những thần thái gợi cảm từng thấy trước đây, càng khiến Lust cảm thấy bị mê hoặc.

Đây không phải là vì sinh sản, so với mập hợp đơn thuần trên sinh học, nó có nhiều tính căn bản, tính tình cảm và tính vui sướng hơn đây không chỉ là vì khoái cảm của giác quan, nó xảy ra giữa hai sinh vật đồng giới có cấu tạo sinh lý giống nhau — hơn nữa trên quan hệ luân lý xã hội, bọn họ còn gắn kết không thể chia lìa. Được rồi, Lust thừa nhận, nếu nói như vậy, từ “làm tình” kia căn bản không thể biểu đạt đầy đủ hàm nghĩa của hành vi này.

Đây là một loại ràng buộc, một loại gắn kết trong máu, trong thịt, trong linh hồn mà không thể chia lìa đây là một loại khao khát, họ khao khát ánh mắt hần, họ khao khát sự chú ý của hần, họ khao khát tình yêu thương của hần, họ khao khát thân thể hần, họ khao khát tất cả của hần, vì không thể thỏa mãn, cho nên họ luôn luôn đói khát, dùng cách thức của mình để giải khát đây là một loại chiếm hữu, khiến bọn họ không còn do dự, khiến bọn họ xác định, hần thuộc về bọn họ, bọn họ có được hần đây thật ra chỉ là một kiểu làm nũng thôi, phải không?

Sloth nói: Người là của ta, phụ thân.

Gluttony nói: Nah nah, daddy, ta đói quá à, cho ta ăn nah.

Lust nói...

“... Father, thỏa mãn tội của ta đi.”

Nhân danh nguyên tội của Cha, tội lỗi y nhận là một trong ngũ dục (), sắc dục tình ái nam nữ. Đây là tội lỗi tuyệt diệu nhất thế gian, chỉ cần thuộc về một chủng tộc bất kỳ, dù có tư duy hay không, dù trí tuệ cao thấp thế nào, đều không có sinh vật nào có thể hoàn toàn cự tuyệt cảm giác sung sướng, đây là một loại bản tính, đây là một loại bản năng, một loại bản tính sinh sôi, một loại bản năng nảy nở, xây dựng trên cơ sở tiến hóa. Thân là nguyên tội, Lust phát huy bản tính này đến cực điểm — chỉ cần có thể vừa mắt y, đồng thời khiến y cảm thấy vui vẻ, Lust hầu như ai đến cũng không cự tuyệt. Là tân nhân loại, Lust tự thân có ưu thế không thể so sánh, y lại càng phát huy ưu thế này vô cùng nhuần nhuyễn. Bề ngoài xinh đẹp không phải là chỗ dựa lớn nhất, Lust biết rất rõ, đối với nhân loại, cái gì mới là tươi mới nhất, mới khổng chế nhất: dưới bề ngoài cảm dục lạnh lùng mà những người khác khai quật lên, y có thể trong sáng, quyến rũ, nhiệt huyết, thánh khiết, mê hoặc, lãnh đạm, đáng yêu — chỉ cần là kiểu đối phương muốn, y đều có thể sắm vai. Lust giống như một trái anh túc, dù đã biết bao nhiêu ong bướm chìm sâu trong mất trí không thể tự kiểm chế. Nhưng Lust như vậy, lại chỉ thành kính đối với một người.

Vì người đó là father y.

Lust cười, nụ cười kia cực kỳ khuynh thành và quyến rũ, tựa như một loại ngải độc, một loại mê hoặc, hiện rõ sự lẳng lơ trắng trợn dưới ánh sáng đủ màu rực rỡ. Người nam kia vừa mới cau mày ăm ực thích ứng xâm phạm, lại lập tức sa vào trong sự quyến rũ tươi hồng này.

“Người, người thật đẹp...” Hần thì thảo nói như bị mê hoặc.

Yêu tinh tóc bạc cong cặp mắt lóng lánh lại, khóe mắt mang nốt ruồi tươi đẹp y khuôn thoáng qua mắt hần. Lust bắt đầu chuyển động thân thể cực kỳ kỹ thuật. Đối phương bất ngờ không kịp phòng bị, rên rỉ theo

bản năng.

“Uhm... Ah...”

Đức Mẹ trách trời thương dân hai mắt vô hồn, từng hàng băng ghế vô tri lạnh lẽo, thân thể trắng nõn của hai người giao thoa ra bóng ảnh hỗn loạn trong ánh sáng mờ lung. Lust kéo áo choàng nửa che nửa đầy kia ra, cúi đầu cắn nhẹ xuống vai hắn, xương quai xanh hắn, cho đến hầu kết mẫn cảm nhất của hắn. Hắn run từng cơn, không thể kiềm chế càng thêm hưng phấn.

“Father... Mở chân ra thêm chút nữa...”

Yêu thú diễm lệ dị thường kia dụ dỗ và thử độc như vậy. Trên người Lust dường như truyền đến một mùi hương mê hoặc khó có thể hình dung, tuyệt vời như thế, hấp dẫn như thế.

“Umh...”

Cảm giác bỗng bình choáng váng như muốn tan chảy quét qua thân thể, mùi hương dễ chịu tựa thuốc gây ảo giác kia dường như có tác dụng thúc tỉnh, hắn lấy tay che mắt mình lại, vẫn bị ai làm ra chút trốn tránh dửng dưng. Dù trước đó có bị Lust thuyết phục một chút, nhưng muốn hắn lập tức vứt bỏ tiền đề cùng đối phương thẳng thắn nhìn nhau, đây còn không phải một trò cười hay sao. Nửa đời trước của hắn bị lão Nei lấp kín, vứt bỏ những suy nghĩ đó cũng giống như vứt bỏ lão già mà hắn coi là người thân xếp thứ nhất trong lòng — dù lão Nei đã sớm mất đi. Hắn mang một chút cố chấp bản năng của người tầm thường, không thể chống cự, chỉ có thể nhu nhược trốn tránh.

— Mà con hắn lại đưa ra đề nghị mê người như vậy.

Môi Lust hướng xuống chạm tới điểm tươi sắc trước ngực, vì bốn phía đều là màu trắng, nên điểm nổi lên nho nhỏ màu hồng phấn kia có vẻ hấp dẫn khác thường trong một mảnh trắng nõn. Y dùng mức độ lớn nhất khơi lên vọng người nam kia, ở phương diện này, không ai quyền uy hơn y được. Father dưới thân y mê người và ngon miệng như thế, làm y từ đáy lòng sinh ra vọng tưởng muốn triệt để tung hoành ức hiếp, sau khi cuồng tưởng qua đi lại không khỏi tham lam muốn càng nhiều hơn nữa — vậy thì đừng chống lại hay cự tuyệt, hãy cùng đắm chìm đi!

Mình sắp bị thúc hổng, người nam kia lơ đãng cho là như thế.

Người trong ngực thật bần, trên người toàn là dấu hôn và thể dịch, như một món đồ chơi bị chơi dơ. Nhưng Lust rất thích món đồ chơi này, tuyệt đối không vì nó bần mà vứt nó đi. Y còn chôn trong cơ thể father mình, có chút tùy hứng lấp kín phía dưới, không cho chất lỏng vừa mới phóng thích chảy ra, trong mơ hồ, họ dường như dung hòa thành một thể, trở lại thời điểm ban sơ.

“... Nel nome del padre del figlio e dello spirito santo, Amen.”

(Nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh, Amen)

() Ngũ dục bao gồm:

- Sắc dục: gồm nam nữ tướng mạo xinh đẹp và sắc màu tuyệt diệu huyền hoàng chu tử (đen vàng đỏ tím) bảo vật thế gian, có thể làm mọi vật vui sướng không chán ghét.
- Thanh dục: gồm âm thanh đàn sáo ngọc bội, và tiếng ca nam nữ, có thể làm mọi vật vui sướng không cầu mong gì nữa.
- Hương dục: gồm mùi hương trên người nam nữ và tất cả hương thơm thế gian, có thể làm mọi vật vui sướng không cầu mong gì nữa.
- Vị dục: gồm vị ngon của các loại thức ăn, có thể làm mọi vật vui sướng không chán ghét.
- Xúc dục: gồm cảm giác trơn mịn mềm mại trên thân nam nữ, lạnh lúc cơ thể nóng, nóng lúc cơ thể lạnh, và các loại cảm giác thoải mái khi mặc các loại y phục, có thể làm mọi vật vui sướng không chán ghét.

32. Chương 32: Thirty-second Child

Lisa không chớp mắt nhìn chăm chăm nữ quý tộc đối diện, từ sắc mặt đến trạng thái, ngay cả một chút run rẩy của đôi phương cũng không bỏ qua. Bị nhìn chăm chăm, phu nhân quý tộc cố gắng khéo cười tao nhã, nỗ lực bỏ qua ánh mắt vô lễ gần như cắn nuốt kia của Lisa. Nàng thật sự bất an lo lắng, cố sức nhớ lại mình vừa rồi có chỗ nào thất lễ hay không, nghe đồn chị họ Lisa của nữ hoàng điện hạ luôn luôn kiêu ngạo tao nhã, sao hiện tại lại thất lễ trừng mình hoài như vậy? Lần đầu tiên phu nhân quý tộc cảm thấy nụ cười lễ nghi của mình vẫn chưa thể qua cửa, nàng sắp chịu không được nữa rồi.

“Li... Lisa tiểu thư!” Hạ tầm nhìn theo ánh mắt Lisa, phu nhân quý tộc liếc xuống bụng mình mấy lần, xác định váy đầm cao cấp trên người vẫn hoàn mỹ lành lặn, cũng không có vết dơ nào, dưới ánh mắt có ý khác của Lisa, nàng có chút khô khan mở miệng. “Bị tiểu thư phát hiện rồi sao? Gần đây ăn uống không điều độ, mỡ dồn ra thế này, cũng sắp bị nhận nhầm thành sản phụ mất rồi, thật hâm mộ đáng người hoàn mỹ của tiểu thư Lisa...”

Vẫn chăm chăm nhìn bụng phu nhân quý tộc, Lisa nghe được lời nói khô hời lấy lòng giả vờ đùa giỡn của đối phương, con người màu xanh lam rốt cuộc cũng chuyển động, gương mặt xinh đẹp dần vặn vẹo ra một chút mùi hung tợn.

“Hoàn mỹ?” Lisa tiến lên một bước, áp sát đối phương. “Hoàn mỹ?”

Phu nhân quý tộc kinh hãi trợn mắt cứng người tại chỗ. Lisa kề sát vào phu nhân quý tộc, đưa tay để lên bụng phu nhân quý tộc, tay kia cầm tay phu nhân quý tộc đặt trên bụng mình, con mắt xanh thăm búng cháy như ma trời âm u giá lạnh.

“Chỗ này nhô ra, to như một trái dưa hấu. Cô nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Nhìn thấy không nhìn thấy không nhìn thấy không...!?.... Không hả? Vậy cô sờ thấy không? Sờ thấy không? Sờ thấy không sờ thấy không sờ thấy không —— Thứ nhô lên quý tha ma bắt kia còn muốn to hơn tất cả mỡ của cô cộng lại cơ mà ——!!”

Lisa gào thét. Phu nhân quý tộc kinh hoảng, không đường để trốn bị Lisa nắm lấy, bị bắt nhìn, cảm nhận bụng Lisa —— chỗ đó rõ ràng cũng không có cái gì, bằng phẳng một mảnh, đường cong hoàn mỹ trước sau như một.

“Li... Lisa tiểu thư...” Đối mặt với Lisa tựa như phát điên, phu nhân quý tộc sợ muốn phát khóc.

Dường như đã trút được nỗi lòng, Lisa dần bình tĩnh lại, tựa một ngọn nến đã sắp lụi tàn, nguội lạnh như tro tàn tuyệt vọng.

“Ha ha ha...” Hoàng nữ từng cao ngạo không ai bì nổi thả phu nhân quý tộc hốt hoảng lo sợ kia ra, lấy tay xoa bụng mình, cười thăm trong không gian trống trải. “Các người không thấy “nó”, các người không cảm nhận được “nó”, mà ta lại rất rõ ràng ở chỗ này sinh ra cái gì. Tại sao các người không thấy chứ? Tại sao ta lại phải nhìn thấy?... Hi hi... Ta không điên... Ta không điên đâu, kha kha...”

Sau một bữa tiệc mơ hồ, Lisa liền cảm thấy không ổn, nàng dường như phát bệnh. Nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, thường xuyên nôn mửa, những bữa tiệc từng khiến mình háo hức nhất hiện tại cũng không khơi dậy được bao nhiêu hứng thú của nàng. Nghiêm trọng nhất chính là, bụng của nàng bắt đầu phình lên như thổi bong bóng, nàng thậm chí có thể mơ hồ cảm nhận được mạch đập của một sinh mệnh. Nếu không phải tốc độ bụng nhô lên quá mức kinh người, triệu chứng của căn bệnh không biết tên này sao lại có thể giống mang thai như vậy? Lisa tìm đến vô số bậc thầy chữa trị, họ căn bản không kiểm tra ra bất cứ vấn đề gì, chỉ đề nghị bổ sung dinh dưỡng chăm sóc cơ thể... Có vài bác sĩ thậm chí đề nghị nàng uống chút thuốc tâm thần, đây là vì —— đồng thời cũng là nguyên nhân khiến nàng kinh hoảng nhất —— các bác sĩ kia, chính xác hơn là mọi người, nhìn nhưng không thấy cái bụng phình lên đó của nàng. Họ mỉm cười nói chuyện với nàng, giống như nàng vẫn là vị hoàng tộc cao ngạo hoàn mỹ kia, chứ không phải một người phụ nữ mang thai phình to cái bụng. Những người khác cười bảo, cô mệt mỏi quá rồi, cho nên trông thấy ảo giác. Nàng cũng muốn nói, ta mệt mỏi quá rồi, cho nên những thứ đó đều là ảo giác.

Nhưng động tĩnh của sinh mệnh trong bụng rõ ràng như thế, càng ngày càng lớn mạnh, từng bước một tới gần, tuyên bố sự tồn tại của “nó”. Lisa từng thử bóp chết thứ khiến nàng hoảng sợ kia, nhưng giết không

chết được, giết không chết được giết không chết được — Dù nàng bị giày vò đến hấp hối, nhưng sinh mệnh trong bụng lại càng lúc càng lớn mạnh, như hút đi tất cả tinh huyết của nàng.

“Lisa tiểu thư...” Làm dịu lại một chút hỗn loạn, phu nhân quý tộc cẩn thận mở miệng, nói đến một nửa lại dừng lại, ánh mắt vượt qua Lisa nhìn ra phía sau nàng.

Lông tơ ở gáy Lisa bắt đầu dựng lên, nàng cứng ngắc quay đầu lại, thấy một thiếu niên vô cùng đáng yêu ôm con thỏ của nó, con mắt màu hổ phách chớp chớp nhìn... bụng nàng.

Nó — thấy?

Chân tướng của phỏng đoán này trong nháy mắt đánh trúng Lisa, khiến nàng không biết phải làm thế nào cho được.

Thiếu niên trang phục Gothic nghiêng đầu, nón ống nhỏ nhỏ đen đen vắt nghiêng trên tóc. Nó toét khoe miệng ra, đó là nụ cười gần như nét cười của loài ăn thịt khát máu. Cậu bé tóc tím không đợi hai phu nhân phản ứng, vừa ngậm nga đồng dao vừa hớn hờ chạy đi.

“Sinh ra ngày Thứ Hai

Rửa tội ngày Thứ Ba

Gặp mặt ngày Thứ Tư

Mang thai ngày Thứ Năm

Sinh con ngày Thứ Sáu

Tử vong ngày Thứ Bảy

Quái thú ngày Chủ Nhật

Đây chính là

Cuộc đời của Lisa Norton Belleake!”

(P/S: cải biên từ “Solomon Grundy” trong “Đồng dao Mẹ Ngỗng”) (1)

Lisa sững sờ đứng tại chỗ, nhìn thiếu niên hát đồng dao hắc ám kia biến mất trong ánh sáng, rõ ràng ánh nắng là ấm áp như vậy, nhưng nàng lại lạnh lẽo rùng mình một cái.

Đó là một thanh kiếm Damocles chống trên bụng của nàng, cũng đâm xuyên qua nàng vào ngày thứ bảy.

Thế là, khi ngày nào đó thật sự tiến đến, Lisa cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ dờ dẫm đi theo hai kẻ đẹp đến mức không có cảm giác chân thật kia tiến vào giá lạnh, trong ánh kim loại màu bạc sáng bóng, sau đó bị bóng tối nuốt chửng.

Nàng trước giờ không phải công chúa, mà là vật tế.

[Alice-‘s-Land]

Đối với tử vong cùng tân sinh mệnh trong phòng gây giống kia, ba người bên này có vẻ càng lạnh nhạt hơn. TV hình chiếu đang mở, trong đó tràn ngập tiếng la hét cuồng nhiệt. Đó là một hội trường biểu diễn, đang biểu diễn trên đó chính là nhân vật được cả liên minh hoan nghênh nhất hiện nay — chính xác mà nói là từ trước tới nay: “Turtle Dove” (chim ngói) (2). Đó không phải tên nhóm, cũng không phải nghệ danh của một người, mà là hai người — nói đúng ra là tên thật của một cặp song sinh trai gái. Turtle là thiếu niên, Dove là thiếu nữ. Turtle Dove – chim ngói, là loài chim sở trường ca hát, trong Cơ Đốc giáo, con người lấy chim ngói làm vật tế dâng lên Thượng Đế, để lấy lòng Thượng Đế.

Turtle Dove trong hình chiếu có vẻ nhỏ xinh tươi tắn trên sân khấu trắng trải sáng rực, tạo thành đối lập rõ ràng với tiếng ca lãnh lút mê người. Đó là một cặp búp bê trên dưới mười lăm tuổi, khiến người ta kinh ngạc nhất chính là khuôn mặt xinh xắn y như nhau, thân thể mảnh khảnh y như nhau, như vật và ảnh hoàn toàn giống nhau cách một mặt kính. Họ tóc ngắn màu lam nhạt, tóc mái ngay ngắn chỉnh tề, tóc hai bên tai hơi dài, tóc phía sau được tía ngắn, chỉ lộ ra một con mắt màu tím xinh đẹp, con mắt còn lại bị miếng bịt mắt màu trắng che khuất, trên miếng che tùy tiện vẽ một cái sọ người đang cười. Gương mặt cặp song

sinh vô cùng xinh xắn, là vẻ đẹp trung tính, hoàn toàn mơ hồ về giới tính — nếu không phải hai người họ mang miếng bịt mắt khác bên, mọi người căn bản không thể phân biệt ai là Turtle nam, ai là Dove nữ.

Turtle là nam, Dove là nữ. Che mắt phải chính là Turtle, che mắt trái chính là Dove. Mọi người phân biệt như thế, nghe đồn tới cha mẹ Turtle Dove cũng không thể phân biệt bọn họ. Những kẻ điên cuồng say mê và coi Turtle Dove là tín ngưỡng nói rằng, Turtle Dove chính là Turtle Dove, ai cũng không thể tách họ ra được nói rằng bài ca của Turtle Dove có thể đánh thức mộng mơ và nhiệt huyết trong nội tâm của mình, khiến người ta lại một lần nữa phấn khởi bùng cháy. Sự cuồng nhiệt này bao phủ cả liên minh, hơn nữa càng ngày càng nhiều người say mê chìm đắm.

Mà ba người trong phòng gây giống lạnh lẽo lại thờ ơ trước tiếng ca nghe nói có thể khơi dậy tất cả nhiệt huyết đó. Sloth khép hờ mắt, không biết rốt cuộc nhìn vô được bao nhiêu. Gluttony ăn bắp rang, thời gian đặt ánh mắt lên đám khán giả đông nghẹt kia càng lâu hơn. Chỉ có Lust có chút hứng thú chống cằm đề xuất: “Làm ngôi sao có vẻ là một nghề vui lắm đấy, ta rất muốn một lần đi trải nghiệm quy tắc ngầm trong truyền thuyết!”

Gluttony không có ý kiến, Sloth biếng nhác liếc Lust.

“Nói đùa thôi!” Lust nhún vai. “Nhưng hai bé con này khá tốt đấy, nhân loại thỉnh thoảng cũng có những kẻ xuất sắc.”

Sloth vẫn khép hờ mắt, thờ ơ nhìn cặp song sinh giống như nhân bản vô tính kia trên hình chiếu.

□

Không gian phẳng phất như tĩnh lặng đi trong nháy mắt, họ cực kỳ ăn ý cùng quay đầu nhìn một hướng, nơi đó, đồng bọn mới của họ đã được sinh ra. Sloth đứng dậy trước tiên, đi tới mảnh bóng tối đó. Gluttony thả hai tay trống không xuống, vừa định tấp tấp chạy theo, TV hình chiếu lại đột nhiên trào ra một trận la hét, khiến Gluttony chú ý. Phần trình diễn đã tới cao trào, cậu bé tóc tím mắt vàng kim ngó Turtle Dove trên hình chiếu một cái, bĩu môi, lẩm bầm gì đó tấp tấp chạy ra.

“Rõ ràng chỉ có một người nah ”

Lust nhếch mày cười, không nhanh không chậm đi cuối cùng, bỏ lại một mảnh ồn ào hiu quạnh.

Lúc đuổi tới, Lust vừa nhìn liền thấy cặp mắt kia. Đó là một cặp mắt thế nào, lạnh lẽo, sắc bén, bạo ngược, hờ hững, xuyên thẳng linh hồn con người, mổ xẻ nỗi kinh hãi, dường như mọi sự vật đều không có tư cách ở lại trong con mắt đó. Dù đối diện với vương giả Đế nhất, cặp mắt đó vẫn không chút chùn bước nhìn thẳng mảnh đỏ sẫm kia, mang kiêu ngạo run rẩy. Lust ngay từ khắc đầu tiên đã ý thức được rất rõ ràng, y cùng với chủ nhân cặp mắt đối diện kia, tính chất hoàn toàn đối lập.

Mà lúc này, Sloth nói: Lust, người chỉ dẫn hần.

Liếc Gluttony đang ngồi xổm cạnh xác cô gái ngâm nga đồng dao hắc ám, còn Sloth biếng nhác dựa vào vách tường kia, Lust trầm lặng.

Được rồi — tên Gluttony kia trong đầu chỉ có đồ ăn, Sloth căn bản là làm biếng chỉ dẫn kẻ khác, mà mình – kẻ được thầy giáo nhân loại chỉ dạy là hiểu rõ con người nhất, cho nên tất cả đều công khai không cho cự tuyệt sao... Lust phỉ báng, sau đó nhận mệnh đối diện cặp mắt hờ hững với mọi thứ kia.

“Ta nói này!” Giọng nói lạnh lạnh của Lust dường như hơi châm biếm. “Nếu không muốn để father vừa nhìn thấy liền tố giác ngươi ra ngoài, tốt nhất che bớt hai con mắt đáng ghét kia của ngươi đi!”

[beta by Ween]

Hần trở người, mắt nhắm bị ánh nắng chiếu thẳng vào, bịt kín một cảm giác chói mắt. Hần buồn ngủ lơ mơ mở mắt, ngoại trừ ba người kia, chưa từng có ai chủ động tiến vào phòng hần. Mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang đứng bên cửa sổ, hần từ từ điều chỉnh tiêu điểm mắt, phát hiện đó là một thanh niên tóc vàng. Thanh niên cả người trắng tấp, mặc y phục quần gia, mang găng tay trắng bóc, đang kéo màn cửa sổ bán trong suốt ra, ánh sáng đánh thức hần ban này chính là chiếu vào từ cửa sổ bị kéo rèm ra. Đường như nhận thấy hần tỉnh giấc, thanh niên tóc vàng thả bức màn trong tay xuống, xoay người lại.

Hắn nhìn khuôn mặt kia, trong cái đầu hỗn loạn ngơ ngác phản ứng ra một tính từ: anh tuấn kiểu vạn năng. Tóc vàng hơi xoăn, chải chuốt khá ngay ngắn. Dưới tóc xoăn là một cặp mắt kính viền vàng, che khuất con mắt cười híp lại, làm y thoát nhìn có vẻ lịch sự và nho nhã, lại mang chút gian xảo kiểu cáo già. Thanh niên không biếng nhác khô ngô kiểu quý công tử như Sloth, cũng không xinh đẹp quyến rũ kiểu Lust, cái loại anh tuấn kiểu vạn năng này, sẽ làm mọi người có thể tìm được chỗ vừa mắt trên khuôn mặt kia, đàn ông có thể vỗ vai làm anh em với y, đàn bà có thể say mê đắm đuối.

Thanh niên anh tuấn mặc y phục quần gia đi tới bên giường, hơi khom người xuống, cười tao nhã.

“Buổi sáng tốt lành, phụ thân đại nhân!”

Hắn ngăn người nhìn thanh niên, vô thức đáp lại.

“... Pride?”

(1) Đồng dao Solomon Grundy nguyên bản:

Solomon Grundy

Born on a Monday,

Christened on Tuesday,

Married on Wednesday,

Took ill on Thursday,

Grew worse on Friday,

Died on Saturday,

Buried on Sunday.

That was the end,

Of Solomon Grundy.

Dịch:

Solomon Grundy

Sinh ra ngày Thứ Hai

Rửa tội ngày Thứ Ba

Kết hôn ngày Thứ Tư

Ngã bệnh ngày Thứ Năm

Trở nặng ngày Thứ Sáu

Tử vong ngày Thứ Bảy

Chôn cất ngày Chủ Nhật

Đó chính là kết thúc

Của Solomon Grundy.

[s://soundcloud.com/ngaaopcute/solomon-grundy-nursery-rhymes-for-kids-buzzers](https://soundcloud.com/ngaaopcute/solomon-grundy-nursery-rhymes-for-kids-buzzers)(2) Chim ngói:

33. Chương 33: Thirty-third Child

Bọt khí bốc lên từ ống nghiệm, sau đó bùng một tiếng tan biến, làm người đang ngủ say bừng tỉnh trong một mảnh bùa bột.

Đó là một... lão già mặc áo blouse trắng (1)? Mặt lão rất béo, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nếp nhăn không che được trên khóe mắt, râu trắng bị kéo rối bù, nhưng vẫn còn dấu vết được chải chuốt trước đó. Nhưng chỗ quái dị nhất chính là, lão có một thân mình hoàn toàn không tương xứng với cái đầu — thân mình trẻ khỏe hình tam giác ngược hoàn mỹ kia tuyệt đối không phải thứ một lão già từng tuổi này nên có.

Lão già quái dị vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ say, nhưng con mắt lơ đãng lại tức khắc trở nên tỉnh táo. Lão quay đầu nhìn dụng cụ, sau đó hú lên một tiếng quái đản nhào tới, trong giọng nói tràn ngập vui sướng.

“Ha ha! Thành công! Ta thành công rồi —!!!”

Lão già quái dị say sưa nhìn đường hyperbol (2) trên dụng cụ, gương mặt vốn vì béo tròn mà có vẻ hiền lành lại trở nên vằn vẹo do hưng phấn cực điểm.

“Hahh! Rốt cuộc có thể làm quý nước mũi Emerson kia ngậm cái miệng hôi thối của lão lại! Ông tưởng chỉ có mình mới có thể thành công được sao? Quý mới cần ông thương hại!” Lão già phát ra tiếng cười khặc khặc. “Để cái kế hoạch phụ thể đáng chết kia xuống địa ngục luôn đi! Tạo thần? Cái này của ta mới là tiến hóa tạo thần đích thực!”

Đinh — Tiếng cửa lực từ mở ra cắt ngang tiếng cười the thé của lão già quái dị, lão không quay đầu lại cũng có thể biết người vào là ai, rất ít người có thể tiến vào phòng nghiên cứu của lão.

“Selim.” Là giọng nữ, cô gái nhìn căn phòng bừa bộn, giáo đường tốt làm nàng lập tức nhăn mày lại, dời mắt đi. “Ông làm được rồi à?”

Lão già quái dị tên Selim dường như không nghe thấy lời cô gái, vẫn mê mẩn nhìn dụng cụ, không nở chuyển mắt đi nửa phần.

Cô gái bị bỏ lơ nổi lên lửa giận, nàng đã rất lâu rồi không ném phải mùi vị bị bỏ lơ, nhưng nàng lại hết lần này đến lần khác bị Selim phớt lờ, còn không thể không nhẫn nhịn. Vì lão già quái dị nhìn như bị điên trước mắt chính là một thiên tài, hành tinh khoa học tối cao của liên minh liên tiếp ba lần trao mũ miện cho lão, cho đến khi thiên tài Emerson xuất hiện mới cắt ngang huyền thoại Selim. Selim là thiên tài, đồng thời cũng là kẻ điên, thân thể lão bị bệnh bẩm sinh, qua tuổi trung niên sẽ bắt đầu dần dần bại liệt. Để có thể trở thành một Hawking (3) thứ hai — nghe nói Hawking là một trong những nhân vật vĩ đại có tiếng tăm quốc tế ở trái đất cổ, kẻ điên này bắt đầu liên tục thay đổi bộ phận cơ thể. Tay chân tê liệt? Thay! Tim co giật? Thay! — Thẳng tới bây giờ, ngoại trừ cái đầu kia, Selim không còn bất cứ bộ phận nào thuộc về chính mình nữa.

Một thiên tài kiêm kẻ điên như vậy khiến cô gái không thể không hợp tác với lão, vì lợi ích hai bên. Về nghiên cứu của Selim, nàng cũng nghe được sơ sơ, Selim cả đời đều chìm trong nghiên cứu, lấy Emerson làm kẻ địch. Toàn bộ trí tuệ đỉnh cao của con người đều đặt tâm mắt lên đề mục “Tiến hóa”, Selim và Emerson đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tiến hóa là một quá trình, thuyết tiến hóa của Darwin ở trái đất cổ cho đến nay vẫn là kinh điển, nhà sinh vật học nổi tiếng kia giải thích rất giỏi về quá trình tiến hóa. Điểm quan trọng nhất của tiến hóa chính là đột biến, không có biến đổi đương nhiên không thể nói tới tiến hóa. Nếu nói phương hướng nghiên cứu của Emerson là đập vỡ sự thiết lập bất biến trước khi sinh, sửa đổi gen di truyền, khiến con người thai nghén ra tân nhân loại mạnh hơn, thì Selim đặt tâm mắt vào trong biến dị — lão muốn làm ra một loại biến thể, thúc đẩy người tiếp nhận biến thể này biến dị, trở nên mạnh hơn, cho đến khi chuyển hóa thành tân nhân loại. Cũng có thể nói, Emerson chú trọng đột biến trước khi sinh, Selim chú trọng đột biến sau khi sinh. Đối với Emerson mà nói, chỉ cần làm ra một phụ thể, tân nhân loại sẽ liên tục ùn ùn sản sinh không dứt. Đối với Selim mà nói, dường như toàn bộ nhân loại đều có thể trở thành cơ sở của tân nhân loại.

Cho nên là mình lợi hại hơn? Mình mới là kẻ thắng? Selim cười ngớ ngẩn. Ha ha, thật muốn mau chóng thấy được kết quả thí nghiệm cụ thể...

Cô gái rất tự giác không quấy rầy đam mê của Selim nữa, nàng tìm một vị trí tương đối sạch sẽ trong phòng nghiên cứu, ngồi xuống chờ lão già khôi phục trạng thái bình thường. Selim mê mẩn nhìn dụng cụ rất lâu, mới lưu luyến dời lực chú ý đi một chút.

“Đã lâu không gặp!” Khuôn mặt mập mạp của Selim mỉm cười, nếu chỉ đơn giản nhìn gương mặt hiện tại, sẽ thấy lão vui vẻ hiền hòa như Phật Di Lặc. “Gần đây bán đầu giá tinh nguyên thể bên cô rất kịch liệt

phải không, cũng truyền tới phòng nghiên cứu bé nhỏ này của ta. Chắc chắn, 96 carat, thật đáng để ra tay. Gia tộc Lanna lại có thể để cô tiêu phí như vậy?”

“Đó còn không phải vì kế hoạch giữa ông và tôi sao?” Cô gái cười quấy rầy, vô cùng ngênh ngang tự đắc. “Về phần gia tộc Lanna... Đó sớm đã là vật sở hữu của tôi, không phải sao? Chỉ cần có những vật cứng đáng yêu kia của tôi – lũ tr...”

“Câm miệng!” Selim đột ngột phát khùng, điên cuồng kêu la. “Đừng nhắc tới chúng trước mặt ta ——!”

Lão già bắt đầu nóng nảy đập đồ, ngoại trừ dụng cụ được chứa ra, những thứ khác đều bị đánh đập, ngay cả cô gái kia cũng suýt bị cốc chịu nhiệt Selim ném qua nện trúng. Cô gái không chịu nổi rời khỏi phòng nghiên cứu, trước khi đi bỏ lại một câu.

“Tôi chỉ đến nói với ông một tiếng, địa điểm đấu giá cuối cùng được chọn là sao Norton, ông chuẩn bị cho tốt!”

Selim thở hồng hộc, đột ngột nhào tới dụng cụ bên kia, nhìn đồ thị hai đường cong trên dụng cụ, tiếng nói trầm đục mà ghen lời.

“Ta không có thua... Không có thua... Ta không có nhận lão kia ban ơn... Tất cả những thứ này, tất cả những thứ này đều do ta làm...” Điên cuồng tràn ngập đôi mắt Selim, lão cười the thé. “Nào —— để thế giới kiểm nghiệm đi, rốt cuộc ai mới là kẻ chiến thắng!”

[Father by Đồi from Alice's Land]

Hắn ngăn người ngồi trong vườn hoa, thứ xa xỉ như vườn hoa chỉ có thể tồn tại ở khu số ba trở lên. Khu số năm trở xuống đều là thực vật nhân tạo, khu số bảy ngay cả sinh vật dạng thực vật cũng không có.

Quản gia tóc vàng tận tụy bưng trà chiều và bánh ngọt tới, lưu loát sinh động giới thiệu với hắn những món ăn tuyệt mỹ mà hắn trước giờ chưa từng nhìn thấy hoặc nghe qua. Hắn chỉ có thể ngốc nghếch nhìn Pride, nhìn đứa con thứ tư của mình cười híp mắt —— dường như ngay từ lần đầu nhìn thấy Pride cho tới bây giờ, y vẫn luôn luôn như vậy: mang một cặp mắt kính viền vàng, híp mắt cười vụn năm không đổi. Bất luận chuyện hắn gây ra rồi bắt Pride thu xếp giải quyết vô liêm sỉ đến cỡ nào, bất luận yêu cầu hắn đưa ra vô lý đến cỡ nào, Pride bộ dạng quản gia vẫn luôn luôn mỉm cười, khiến người ta bất giác lơ đãng sinh ra thiện cảm. Hắn luôn nghĩ, dưới cặp mắt kính kia, trong con mắt híp lại kia rốt cuộc có thật sự luôn cười trước sau như một hay không?

Chú ý tới ánh mắt hắn, Pride hơi cúi người, kẻ sát mặt lại. “Phụ thân đại nhân, có gì cần giao phó sao?”

Hắn giật mình bừng tỉnh, nhanh chóng lắc đầu, cầm lấy đồ ăn trước mặt bắt đầu ăn như che đậy.

Sao lại có thể chứ? Từ sau khi xuất hiện, đứa con thứ tư của hắn luôn lấy bộ dạng quản gia đi theo sau hắn, chăm lo tất cả cho hắn. Hắn không cần nghĩ gì, cũng không cần làm gì, y phục rất tự nhiên được Pride hầu hạ mặc vào, món ăn rất tự nhiên được Pride chu đáo đưa lên. Bất luận hắn có ý nghĩ gì, bất luận hắn có nhu cầu gì, quản gia tóc vàng đều sẽ hoàn thành cho hắn ngay khắc đầu tiên, thậm chí còn sắp xếp trước cho hắn. Cảm giác bị nhìn thấu này, cảm giác được chăm sóc cẩn thận này, làm hắn vô cùng run rẩy. Hắn rất sợ, thậm chí là kinh hoàng, một khi hắn quen với cảm giác được chăm sóc cẩn thận này, một khi hắn ý lại kiểu hầu hạ này —— sau khi bị vứt bỏ, hắn căn bản không thể sống tiếp.

Càng nghĩ càng bị quan, hắn ngón bánh ngọt trong tay như xả giận. Pride không chút để tâm tới động tác thô tục của hắn, chu đáo đưa khăn tay lên cho phụ thân mình, lau đi vụn bánh ngọt.

—— Đây là mục đích của bọn họ sao? Hắn được họ nuôi dưỡng, càng lúc càng ỷ lại họ, càng lúc càng không thể rời khỏi bọn họ.

... Thật đáng sợ!

Hắn rung mình một cái, ngừng ăn uống. Không thể tiếp tục như vậy, hắn phải kiếm chuyện cho mình làm.

“Phụ thân đại nhân?”

“Pri... Pride!” Hắn run rẩy cố lấy can đảm, ngẩng đầu lên, gắng sức làm mắt mình thoát nhìn không thương như vậy.

“Ta... Ta muốn quay về khu số bảy!”

(1) Áo blouse trắng là loại áo khoác ngoài mà bác sĩ thường mặc.

(2) Định nghĩa đơn giản nhất căn cứ theo Toán cấp ba: Đồ thị Hypebol là hai đường cong có gốc O là tâm đối xứng. Nằm ở hai phần tư khác nhau như phần tư I và III hoặc là II và IV của trục tọa độ.

(3) Nhà vũ trụ học Stephen William Hawking sinh ra tại nước Anh. Khi vừa bước qua tuổi 21 – Hawking mắc phải căn bệnh thoái hóa tế bào thần kinh vận động, hay còn gọi là bệnh Lou Gehrig. Ông được chẩn đoán và được cho là chỉ sống thêm không hơn hai năm nữa. Tuy vậy ông đã chống lại được số mệnh, không chỉ hoàn thành được học vị Tiến sĩ mà còn tiến lên và tiếp tục trên con đường dẫn tới sự hiểu biết về toàn vũ trụ trong nhiều thập kỷ tiếp theo.

Khi căn bệnh trở nên trầm trọng hơn, khả năng hoạt động của Hawking mất dần và sau đó bị giam cầm trên chiếc xe lăn. Tới năm 1985, sau cuộc phẫu thuật mở khí quản, ông đã mất luôn giọng nói. Thiết bị phát tiếng nói đã được hoàn thành bởi trường Cambrige – kết hợp với những chương trình phần mềm – đem đến cho ông giọng nói điện tử. Ông nói bằng cách dịch chuyển những cơ ở má để chọn lựa từ ngữ.

34. Chương 34: Thirty-fourth Child

Đứng giữa bãi phế tích, hấn ngẩn ngơ một hồi.

Mảnh đất quen thuộc, đồng phế thải quen thuộc, sự tả tơi quen thuộc, mùi vị quen thuộc, hết thấy đều quen thuộc — mà cái duy nhất xa lạ, chính là mình – kẻ đang đứng ở đây, còn quần gia tóc vàng theo phía sau như hình với bóng.

Hấn chưa từng nghĩ mình sẽ hoài niệm khu số bảy đến như thế. Con người mẹ nó thật sự là một sinh vật không biết tự trọng. Hấn vừa nghĩ vừa rửa, lúc vẫn còn khổ cực giầy giụa ở đây, hấn từng vô số lần muốn chạy khỏi khu số bảy, thoát khỏi khu ổ chuột tản ra mùi thối rửa này — hoặc chui vào mấy khu trước, hoặc thẳng thắn rời khỏi sao Norton. Mà hiện tại khi đang đứng ở đây, giấc mộng ngày nào của hấn từ một phương diện nào đó mà nói đã trở thành hiện thực. Nhưng lúc này, đối diện khu số bảy, lại khiến hấn sinh ra một cảm giác tinh tế gần với bệnh nhớ nhà.

Tối tận bây giờ hấn vẫn còn chút khó tin, “các con” hấn lại có thể cho phép hấn trở về. Cảm giác không chân thật làm hấn sững sờ rất lâu trong phế tích, phía sau hấn đậu một phi hành khí cao cấp, động thái của Pride lại tự nhiên như thể họ đang đi picnic trong khu tập trung xử lý phế thải này, tất cả những thứ đó càng làm hấn cảm thấy không chân thật — hấn trở về, hơn nữa toàn thân còn mặc y phục vô giá, ngồi trên phi hành khí mắc tiền, dẫn theo “con” của hấn.

Hấn chần chừ bước đi, một bước, hai bước — hấn như được thả ra khỏi ***g sắt, thoăn thoắt chạy bằng băng giữa một đồng phế thải.

Gió đánh vào trên mặt, người nam đang lao đi nheo mắt lại. Chính là mùi này, mùi dầu động cơ mang cảm giác kim loại nặng chính là cảm giác này, thân thể hấn vẫn nhớ cách lao đi và tránh né trong bãi phế thải gập ghềnh — dường như hấn đã về lại quá khứ, ôm đồ ăn vất vả đoạt được, bị truy đuổi vô cùng thảm hại.

Thể lực tới cực hạn, hấn lại không nỡ dừng lại. Cho đến khi bất cẩn suýt bị mấy cái bánh răng làm vấp té, màn phóng băng băng gần như xả nổi lòng này mới đến được cảnh cuối. Cơ thể mất thăng bằng ngã xuống, tâm tình hấn lại bình lặng đến khó tin — sau đó hấn được đỡ lấy.

Pride từ phía sau ôm phụ thân vào lòng, cảm thấy nhịp thở lên xuống của người trong ngực, lặng lẽ ôm chặt hơn.

“Phụ thân đại nhân!” Hơi thở của Pride phất trên tóc hấn, dù không quay đầu lại cũng biết, thanh niên tóc vàng vẫn mang gương mặt tươi cười tao nhã. “Xin chú ý dưới chân!”

Hấn run lên một cái, nhấc đầu nhìn nơi mình vừa vấp té, đột ngột nổi lên một cơn ớn lạnh từ trong xương tủy.

Hồi trước, nếu bị ngã sấp trong lúc đang lao đi như vừa rồi, đừng nói sẽ có người hòa nhã kéo mình lại, cũng đừng bàn tới cảm giác đập mặt xuống một đồng phế thải sắc nhọn là như thế nào, sơ suất kia càng có khả năng trở thành một sai lầm chí mạng — kẻ truy đuổi phía sau chắc chắn rất sẵn lòng nói với mình sự thật đó. Bởi vậy, ở khu số bảy, làm sao lao đi giữa đồng phế thải sớm đã trở thành bản năng của người nơi này. Tính cảnh giác bị thụt lùi làm hẳn cảm thấy kinh hoàng, nhưng khiến hẳn sợ hãi nhất chính là, hẳn đã bắt đầu sinh ra tính ỷ lại — vì sao lúc ngã xuống lại bình tĩnh như vậy? Đó còn không phải phản ứng trực giác nhất mà tiềm thức hẳn đã làm ra sao? “Họ” tuyệt đối sẽ không để hẳn chịu một chút tổn thương nào.

Không giống, đã không còn giống nữa.

Nhìn quang cảnh khu số bảy trước sau như một, hẳn đột ngột cảm thấy trong lòng bịt kín một tầng bóng tối.

[alicesland.wordpress]

Hẳn cố gắng phân rõ phương hướng, so sánh với đường đi trong ký ức. Khu số bảy vốn là bãi tập trung phế thải, chính phủ tới đây đổ đồ bỏ và đồ hỏng không định kỳ, một lần đổ có thể tạo ra một đồi phế thải. Dân khu số bảy hay lục tìm vài món đồ bỏ trong đồng phế thải, sau đó sửa đổi và dùng lại, cứ thế, đồi phế thải cũng sẽ từ từ xói mòn rồi biến mất, đây tựa như một vòng tuần hoàn nhân tạo. Bởi vậy, về tổng quan, khu số bảy nhìn thế nào cũng là thứ tạo thành từ đồng phế thải, nhưng chi tiết bên trong lại không ngừng biến đổi, người không quen thuộc thường lạc đường ở khu này.

Dân khu ổ chuột đều có cách kiếm đường theo thói quen của mình, thói quen của hẳn là tìm một vật mốc to lớn, phía trước đối diện “ổ” của hẳn là một cái đồng hồ hư khổng lồ, rất dễ nhận ra.

Ở đây quẹo trái — sau đó đi về phía trước — hướng bên phải —

“Đứng lại!”

Đang lúc hẳn muốn đến gần phế tích có một bức tường, một tiếng quát ngăn cản truyền ra từ sau tường. Một người ló đầu ra từ lỗ hổng bức tường, tóc đỏ chót dựng thẳng rất chói mắt.

“Nơi này là địa bàn bang Huyết Lang! Không phải thành viên, cấm qua lại!” Tóc đỏ hăm dọa nhắc nhắc súng laser trong tay, có lẽ vì thấy hai người ăn mặc không giống dân khu số bảy, nên giọng điệu cũng coi như “hòa nhã”.

Địa bàn bang Huyết Lang? Theo bản năng nhìn phía sau bức tường kia, hẳn có chút sững sốt. Địa bàn là khái niệm giữa bang phái, phương pháp so thực lực trực quan nhất của bang phái khu số bảy chính là so kích thước địa bàn, nếu một bang phái có địa bàn rộng lớn, đồng thời quản lý nó rất tốt dưới sự dòm ngó của bang phái khác, thì thực lực bang phái này là không thể nghi ngờ. Trước khi hẳn rời khỏi, nơi này vẫn là một vùng vô chủ, cũng vì vậy mà hẳn có thể trú ngụ ở đây. Không ngờ lúc trở về, nơi này đã đổi chủ, hơn nữa còn là bang Huyết Lang...?

“Chào buổi chiều, thưa quý ngài!” Pride bộ dạng quần gia mỉm cười tiến lên, nụ cười và lễ nghi không chỗ bắt bẻ làm tóc đỏ bất giác sinh ra thiện cảm. “Thật xin lỗi đã quấy rầy quý bang, vì kẻ này sơ suất, chưa thấu hiểu tình hình khu số bảy, bởi vậy cũng không thể báo tin đến chào hỏi quý bang, xin vui lòng thứ lỗi!”

“Không, không sao!” Không biết có phải bị Pride ảnh hưởng hay không, tóc đỏ trở nên rất mất tự nhiên hỏi. “Các người muốn tiến vào?”

Pride cười híp mắt gật đầu. “Đúng vậy, xin nhất thiết...”

Tóc đỏ cắt ngang lời Pride, nắm chặt súng trong tay khẳng khái nói. “Thủ lĩnh nói, không cho bất cứ ai tiến vào, các người vẫn cứ trở về thì hơn!”

Một cơn gió thổi qua, thế giới dường như yên tĩnh lại. Tóc đỏ chợt cảm thấy không ổn, chợt cảm thấy thế giới này sao lại im lặng như thế, làm lời của quần gia tóc vàng trước mặt rõ ràng đến quái dị. Pride đứng trong một mảnh vắng lặng, mỉm cười trước sau như một.

“Xin nhất thiết phải để chúng tôi qua!”

Tóc đỏ tránh ra.

Pride không chút bất ngờ, lùi về phía sau người nam áo choàng đen, một lần nữa lại trở thành cái bóng. Người nam kia run lên một cái, cần môi lách qua lách lại đi vào, cố gắng làm mình không nhìn tới tóc đỏ một bên.

Sau khi hai người đã đi xa, phía sau tường lại nhảy ra một kẻ. Tay gã cũng cầm súng laser, cùng tóc đỏ một trong một ngoài thủ ở chỗ này. Người nọ chạy tới bên cạnh tóc đỏ, đẩy tóc đỏ dường như đang ngó người một cái, có chút bất mãn và khó hiểu hỏi. “Này! Sao để cho họ đi qua?”

Tóc đỏ từ sau khi hai người rời đi vẫn không hề nhúc nhích, bị người nọ đẩy một cái lại giống như được giải trừ bùa hóa đá nào đó. Tóc đỏ hoảng sợ bắt lấy tay người nọ, gần như thét gào. “Mau, mau báo cho thủ lĩnh —— bọn, bọn chúng....!”

35. Chương 35: Thirty-fifth Child

Hắn sắc mặt tái xanh nhìn “căn nhà” chất thành từ đồng đồ bỏ cách đó không xa, toàn thân run rẩy.

—— Đó từng là “nhà” của hắn, tấm pin mặt trời lợp ở phía trên là thứ hắn khó khăn lắm mới moi ra được từ đồng phế thải, dù hiệu suất chuyển hóa ánh sáng nhỏ đến đáng thương, nhưng ít ra lúc trời lạnh cũng có thể nấu được một chút nước ấm cho hắn tắm rửa của bên nhon đã bị tháo mất, chỉ để lại một tấm màn cửa hư sút khắp nơi, đó là thứ hắn từng chút từng chút mài ra lúc rảnh rỗi... Mọi thứ của căn nhà này là do hắn từng chút từng chút ghép lại mà thành, từng chỗ, từng chi tiết đều do chính tay hắn làm ra, đây là “ổ” của hắn. Nhưng, nhưng họ lại biến nhà của hắn thành...

Hắn chưa từng tức giận đến thế, bên dưới cơn thịnh nộ lại tràn ra vô số điểm xót xa không rõ.

“Phụ thân đại nhân!” Pride phía sau đứng trong bóng hắn, cả người đều bị nhuộm thành màu đen, chỉ nét cười luôn cong lên kia là có vẻ vô cùng rực rỡ quý dị. “Xin hãy hạ mệnh lệnh, chỉ cần là mệnh lệnh của ngài, ta sẽ triệt để thực thi!”

Mắt kính của quần gia tóc vàng phản chiếu ánh quang, tay phải mang găng tay trắng đặt trên ngực trái, nửa người trên hơi khom xuống rất cung kính, lại không hề có vẻ thấp kém.

“Thế nên, xin hãy hạ mệnh lệnh, phụ thân đại nhân của ta!”

Tựa như ác quỷ ngọt ngào cảm dỗ, chúng dung túng thúc đẩy cảm xúc tiêu cực của con người, rồi phóng đại nó lên, sau đó tạo thành tội lỗi.

“Người...”

Bỗng nhiên có người cắt ngang lời hắn nói, một đám người quần áo phụ kiện khác nhau nhanh chóng bao vây họ. Đám người kia ăn mặc theo kiểu điển hình của khu số bảy —— không có trang sức dư thừa, mỗi chi tiết của y phục rõ ràng là được thu thập từ tứ phương rồi ghép lại, buộc đủ loại dao kéo hung khí ở vị trí không ảnh hưởng tới độ linh hoạt của khớp xương. Thứ duy nhất đồng bộ trên người họ chính là một dấu hiệu đỏ như máu, thoạt nhìn là hình dạng một con chó sói. Tay họ đều giơ vũ khí lên, lộn xộn lại rất có trật tự chia vào hắn và Pride, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

“Này này, đây cũng không phải chỗ cậu ẩn cô chiêu khu cao cấp nên tới đâu nhé...” Đứng trên đồng phế thải, thủ lĩnh nhìn xuống hai người bị bao vây phía dưới, con mắt không chột lạng lẽ đánh giá y phục phụ kiện của hai người, quyết định thái độ của mình. “Mời đi khỏi đây ngay!”

Nếu hai người xông tới ăn mặc kiểu khác, Huyết Lang sẽ không chút do dự hạ lệnh giết chết kẻ dám cả gan mạo phạm bang Huyết Lang. Nhưng hai người mặc y phục cao cấp trước mắt rõ ràng là dân thượng lưu đến từ khu số ba trở lên, thậm chí có thể là quý tộc khu số hai, còn hoàng tộc khu số một căn bản không phải cái mà người khu số bảy có thể tưởng tượng được.

Chậc! Huyết Lang bực bội nghĩ, đám quý tộc đại gia kia từ khi nào bắt đầu không ghét bỏ chỗ này, lại có thể đi vào khu số bảy bị chúng hình dung là phần chó?

Đối mặt với nhiều súng laser như vậy, người nam kia theo phản xạ có chút nhũn chân, nhưng hắn vẫn rất kiên trì biểu đạt sự phản nộ của mình.

“Người, các người sao có thể biến, biến nó thành...”

Huyết Lang theo hướng hần chỉ nhìn cái đồng đằng kia, gã thật sự không hiểu người áo choàng đen trước mặt tại sao lại phần nộ như vậy. Biểu hiện nhũn chân ban nãy của hần làm Huyết Lang rất khinh thường, lũ công tử bột khu cao cấp quả nhiên ngoại trừ bối cảnh ra thì không còn gì nữa cả. Huyết Lang giấu sự khinh thường này vào trong mắt, cũng coi rẻ hai người kia thêm mấy phần, lời nói ra bất giác mang chút châm biếm.

“Ây chà, không biết quý công tử đây có ý kiến gì đối với chỗ bài tiết của bọn này?” Huyết Lang từ trên cao nhìn xuống hai người, xung quanh dường như râm ran truyền đến tiếng cười trộm. “Nếu bản mặt quý công tử đây, vậy mời các người lập tức rời khỏi!”

Hần phần nộ kêu to. “Đó là ổ của ta!”

Toàn trường yên lặng một hồi, sau đó cười phá lên.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Huyết Lang một tay giữ súng, khoa trương lấy tay kia chà chà con mắt sáng. “Ta không biết quý công tử đây lại hài hước đến vậy!” Một quý tộc chạy đến khu số bảy, đột ngột chỉ vào chỗ bài tiết nói đây là ổ của hần, cảnh này hài hước buồn cười tột độ. Hần đỏ mặt lên, đối diện cùng tiếng cười không kiêng nể gì còn mơ hồ truyền ra địch ý kia —— cái loại địch ý này hần quá mức quen thuộc, hần cũng từng đối đãi với người mấy khu trước như vậy. Hần thì thảo cãi lại. “Ta, ta từng là người khu số bảy!”

Tiếng cười vẫn còn tiếp tục, đối phương cho rằng vở hài kịch này vẫn chưa diễn xong. Dân khu số bảy vốn có thể nỗ lực vươn lên mấy khu trước, và ít nhiều cũng có người thật sự chạy khỏi trói buộc khu số bảy, sau đó sống luôn ở mấy khu trước —— nhưng tối thiểu phải có một điều kiện tiên quyết, họ tuyệt đối không được vượt qua khu thứ tư!

Hần cảm thấy rất lạnh, cảm giác bị bài xích làm hần sợ tới mức gần như muốn khóc ra. Không giống, đã không còn giống nữa. Bắt đầu từ lúc trở lại khu số bảy, vô số chi tiết liên tục nhắc nhở hần sự thật này, hưng phấn ban đầu đã rét run vì nhận thức đó, hần chỉ có thể dùng sức bịt kín tai, nhắm hai mắt lại, một lần nữa trốn tránh như đà điểu.

Hần chằm chằm trừng thủ lĩnh chợt mất ở nơi cao nhất, như một đứa trẻ khát khao được công nhận, tiếng nói cổ sức mà run rẩy. “Ta, ta là mập đây! Cái, cái thằng mập vô sỉ kia! Thằng mập từng rất nhiều lần trộm đồ ăn của các người!”

Huyết Lang ngây ngẩn cả người, con mắt hoàn hảo của gã một lần nữa nhìn người nam mặc áo choàng đen từ trên xuống dưới, cố gắng hồi tưởng.

Khu số bảy có một thói quen, họ quen gọi kẻ khác bằng biệt hiệu nhiều hơn bằng tên của đối phương. Cũng như tên gã thật ra không phải là “Huyết Lang”, chỉ vì gã là thủ lĩnh bang Huyết Lang, những người khác mới dần dần quen gọi gã là Huyết Lang mà quên đi tên thật của gã. Mập cũng như thế, tên thật của hần không phải “Mập”, nhưng mọi người xung quanh gọi hần như vậy, thế là tên hần trở thành “mập”. Đây như một dấu ấn của khu số bảy, in lên tất cả những người ở bên trong nó.

Trong ký ức mơ hồ có một bóng hình chợt lóe lên, Huyết Lang cau mày, trong trí nhớ đúng là có một thằng mập hèn mọn như vậy, sự hèn mọn và vô sỉ của thằng mập đó khá nổi danh ở khu số bảy, Huyết Lang cũng vì bị mập quấy rầy mấy lần mà nghiêng răng nghiêng lợi nhớ kỹ hần. Chẳng qua trong ấn tượng của gã, thằng mập kia từ rất lâu trước đây đã mất tích. Người nam mảnh khảnh trắng đến độ không ra hình ra dạng, toàn thân xa xỉ sang quý trước mắt này, bảo hần là thằng mập vô sỉ cực điểm kia?

—— Đám sâu mọt này từ hồi nào lại có hứng thú tới khu số bảy chơi trò đóng vai nhân vật?

Huyết Lang lần đầu tiên cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng, gã từ bên hông lấy ra một cái tẩu thuốc bắt đầu châm lửa, đây là đồ tốt mà gã vô tình phát hiện trong phế tích. Người nam kia vừa nhìn thấy cái tẩu, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đó là của ta!”

“Chắc!” Huyết Lang nheo mắt lại, gõ gõ tẩu thuốc trong tay. Người nam kia lập tức cảm thấy đối phương phần nộ, câu vừa rồi ở khu số bảy tuyệt đối là ngòi nổ dẫn tới chiến tranh. Nhưng thủ lĩnh chợt mất bang

Huyết Lang cũng không trở mặt, mà kéo lên một nụ cười, vết sẹo trên mặt làm nụ cười kia có vẻ hơi hung tợn. “À! Quý công tử có hứng thú với món đồ bỏ nhỏ bé này, rõ là vinh hạnh mà!”

— Đây đều bởi vì họ căn bản không coi hấn như người khu số bảy, đối xử với hấn lễ độ lại xa cách, có chút kính nể lại khinh thường.

“Nếu đã vậy, quý công tử đây hãy ra giá đi!” Huyết Lang thấy hấn kinh ngạc mở to mắt, có chút cười lạnh nói. “Tiền trao cháo múc, quý công tử chắc không phải ngay cả quy tắc này cũng không biết nhỉ?”

“Không đúng, không phải là thế...” Hoàn toàn không biết phải làm sao biện bạch cho mình, hấn chỉ có thể ngốc nghếch lặp lại. “... Đó vốn là của ta, là của ta mà...”

Hấn chuyển mắt nhìn bốn phía, phát hiện mọi người cười lạnh pha lẫn địch ý, như đang nhìn một thằng hề biểu diễn, cảm giác bị xa lánh khiến hấn lạnh tới cực điểm ——— Hấn bị khu số bảy vứt bỏ.

“Phụ thân đại nhân!” Nguyên tội của hấn thì thầm mỉm cười trong bóng hấn. “Đó chẳng qua là những con kiến thấp hèn, và ngài cũng không cần để tâm đến suy nghĩ của con kiến!”

“Khu số bảy còn không bằng hạt bụi trên giày ngài, không phải nó từ bỏ ngài, mà là ngài vứt bỏ nó!”

Tiếng của Pride cũng không tính là to, nhưng lại truyền tới tai mỗi người ở đây.

Bật! Là tiếng Huyết Lang ném tẩu thuốc ra, gã nheo mắt lại nguy hiểm, như núi lửa rót cuộc nhện không được phải bùng nổ. “Nói ai là con kiến hả? Mẹ nó có ngon thì lặp lại lần nữa thử coi?”

Người khu số bảy trước giờ vốn không phải quý ông tốt tính, nếu không phải để ý tới bối cảnh của hai người, Huyết Lang sớm đã dùng súng laser nã hai kẻ đó nát thành bã vụn. Nhưng sự nhẫn nhịn này là cực kỳ hữu hạn, bạo lực và xung đột đã ép người khu số bảy biến thành con nhím — nếu mày không ác, vậy mày cũng sẽ không còn cơ hội để ác. Rất hiển nhiên, đám Huyết Lang đã hoàn toàn bị chọc cho sôi máu. Bối cảnh đồ bỏ cái gì, công tử rác rưởi cái gì, quý tha ma bắt nó đi! Tới lúc đó xử lý sạch sẽ một chút là không có vấn đề.

Quần gia tóc vàng anh tuấn dường như không chú ý tới sự căm thù và hỗn loạn do mình gây ra, mắt kính viền vàng từ đầu đến cuối chỉ phản chiếu bóng một người.

“Xin hãy hạ mệnh lệnh, thưa phụ thân đại nhân!”

“Làm... Làm bọn họ rời khỏi đây đi! Ta, ta không muốn nhìn thấy họ nữa!” Hấn hoảng sợ lấy tay che mặt mình, hấn không muốn nghe, không muốn thấy, không muốn đối mặt với sự thật mình đã bị gạt bỏ. “Còn cái tẩu thuốc kia...”

Độ cong trên khóe miệng Pride càng lúc càng mê người, quần gia áo đen tay phải mang găng tay trắng để trước ngực trái, hơi khom người, như hiệp sĩ tiếp nhận mệnh lệnh.

“Yes, my father!”

36. Chương 36: Thirty-sixth Child

“Chào buổi chiều, ngài Huyết Lang!” Quần gia áo đen đứng ra chính giữa, hành lễ gặp mặt vô cùng tiêu chuẩn. Áo đuôi tôm đúng chuẩn, phong thái nhẹ nhàng, trên mặt từ đầu đến cuối mang nụ cười ôn hòa, khí chất nho nhã. Pride bất chấp địch ý rành rành truyền đến từ đối diện, giọng nói thành khẩn thân mật. “Có thể trả tẩu thuốc trong tay quý ngài cho phụ thân đại nhân được không ạ...”

Một tia laser lướt qua gương mặt vô cùng anh tuấn của Pride, bắn thẳng gọng kính y. Quần gia tóc vàng ngay cả đuôi lông mày cũng không động đậy, không nhìn đến sợi tóc vàng gọn sóng hơi cháy sém hạ xuống bên trán và cặp mắt kính lung lay sắp rớt, vẫn cười híp mắt tao nhã nói tiếp.

“Còn nữa, có thể xin các vị lập tức rời khỏi...”

“Biến mẹ mày đi!” Huyết Lang kiểm chế đám thuộc hạ sắp không nhịn được, làm một thủ lĩnh, gã phải suy nghĩ nhiều hơn, nên vừa rồi chỉ nả một phát cảnh cáo. Thủ lĩnh chột mắt gầm rống với hai người phía dưới.

“Phải cút chính là chúng mày! Cút khỏi khu số bảy ngay cho bố! Đây cũng không phải chỗ cái lũ đàn bà tụi mày nên tới!”

“Cút đi! Cút đi! Cút đi! Cút khỏi khu số bảy —— ”

Người nam áo choàng đen run rẩy giữa từng trận chửi rửa, càng rút người chặt hơn, một nỗi xót xa khó nói bằng lời truyền ra từ người hắn, bất lực, thê lương.

“Ấy chà chà!” Giữa tiếng gào thét của đám Huyết Lang, tiếng thở dài tràn ngập bất đắc dĩ của Pride rõ rệt đến lạ lùng. “Xin đừng làm kẻ hèn này khó xử!”

Đám Huyết Lang đột ngột im bật, giống như đã hẹn trước mà nháy mắt đồng loạt ngưng miệng. Tình huống kiểu này thường xuyên xuất hiện, nhưng chưa hề ngừng lại một cách quỷ dị như lúc này, căn bản không phải cười ầm ầm rồi thôi như trước đó. Đám Huyết Lang đưa mắt nhìn nhau, đột ngột cảm thấy bất an.

Huyết Lang nheo một con mắt lại, nhìn quần gia tóc vàng đứng chính giữa dưới kia, nhìn y gỡ cặp kính thiếu một cái gọng xuống, nhìn dung mạo anh tuấn không còn mặt kính che chắn mà có vẻ vô cùng rõ rệt đó.

Quần gia cười híp mắt nói. “Xin đưa tẩu thuốc cho tôi!”

Trong ánh mắt không thể tin được của mọi người, Huyết Lang nhảy xuống đồng phé thả, đi đến trước mặt Pride, vâng lời dâng tẩu thuốc cầm trong tay lên. Đám Huyết Lang ồ lên một trận, không ai thấy gân xanh nổi lên và con mắt tràn ngập sợ hãi của Huyết Lang, cơ thịt của thủ lĩnh chột mắt phồng lên, mặt giật giật, môi hơi run như muốn nói gì đó, lại hoàn toàn không thể không chế cơ thịt của mình —— vì kẻ đối diện kia mỉm cười lấy ngón tay để trước môi, làm ra điệu bộ suýt một cái.

Tẩu thuốc giao tới tay, tựa như phá vỡ bầu chú nào đó, âm thanh hoảng sợ của Huyết Lang lúc này mới vang lên.

“Chạy mau! Hắn —— ”

Đám Huyết Lang có chút sững sờ, kẻ phản ứng nhanh đã bắt đầu xoay người, nhưng không kịp, hoàn toàn không kịp. Nếu nói ánh sáng có tốc độ nhanh nhất thế giới, như vậy âm thanh dù thua ánh sáng, nhưng vẫn hơn xa tốc độ của con người.

“Xin hãy chờ một chút!” Pride nói như vậy.

Thế là đám Huyết Lang liền biết tại sao thủ lĩnh họ lại sợ hãi như vậy. Không cử động được, hoàn toàn không cử động được. Thân thể giống như không phải của mình, dù ý thức lôi kéo cơ thịt thế nào đi nữa thì họ vẫn bị ghim tại chỗ như cương thi bị dán bùa.

Đây —— đây là cái gì ——?

“Người, người là ác quỷ —— sao ——?” Thủ lĩnh gần như suy sụp, run rẩy hỏi.

Từ trong túi rút ra một chiếc khăn tay, Pride cúi đầu kỹ lưỡng chà lau tẩu thuốc. Nghe thấy lời Huyết Lang, Pride ngẩng đầu lên, đồng tử Huyết Lang co mạnh lại. Ngoại trừ Huyết Lang đứng trước mặt Pride, không ai nhìn thấy quần gia tóc vàng rốt cuộc đã không còn híp mắt cười vạm vỡ năm không đổi.

Pride mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt thế nào? Hờ hững, băng giá, buốt lạnh, kiêu ngạo, tựa như chư thần liếc nhìn chúng sinh, không mang theo chút sắc thái tình cảm nào. Không có mặt kính che chắn, không có nụ cười che đậy, tất cả mọi thứ đều bị mổ xẻ trần trụi trong ánh mắt này, bị chủ nhân cao ngất của cặp mắt kia thống trị.

“Ác quỷ?” Pride nghiêng đầu mỉm cười, tóc vàng hơi gợn sóng rút xuống một chút, nụ cười kia tràn ngập tàn bạo và rét lạnh. Huyết Lang ngây người, cảm thấy thanh niên anh tuấn trước mặt dường như hoàn toàn biến thành một người khác. “Không, tôi không phải ác quỷ, tôi sao có thể là ác quỷ cơ chứ?”

“Tôi chỉ là, con của phụ thân đại nhân thôi!” Pride hơi xoay người, nhìn người nam mặc áo choàng đen đã run rẩy thành một cục, ánh mắt kia tuyệt đối không phải ánh mắt một đứa con nhìn phụ thân mình, sự

chiếm hữu trắng trợn và xâm lược rõ ràng kia làm Huyết Lang đứng gần thấy hết mọi thứ rùng mình một cái thật mạnh. “Hoặc nói, là nguyên tội của phụ thân đại nhân?”

Pride quay đầu nhìn những người ở đây, tiếng nói trầm đục gọi cảm, lại lạnh lẽo tà ác.

“Như vậy, kế tiếp chấp hành mệnh lệnh thứ hai của phụ thân đại nhân!”

Kẻ thống trị mỉm cười.

“Nhân danh Cha, xin các vị rời khỏi... thế giới này, thế nào?”

=====

Gluttony ôm con thỏ của mình xả giận, gương mặt trắng nõn đáng yêu phồng lên.

“Nah nah Tại sao phải để daddy quay về khu số bảy nah Gluttony cực kỳ không thích ”

“Đây là quyết định của Sloth!” Lust nhìn tờ giấy trong tay, cũng không ngẩng đầu lên. “Người đến tìm Sloth oán giận đi!”

Cậu bé Gothic tóc tím ngừng một chút, gò má phồng lên rất cao.

“Nhấn nại đi, father tức khắc sẽ trở về, hơn nữa...” Đường như nghĩ đến gì đó, Lust cười rất vui vẻ. “Hắn không thể trốn nữa!”

“Hơ...”

“Sloth thật thâm quá mà, father hăm dọa trở về khu số bảy, lại chỉ có thể nhận rõ một sự thật: hắn bị khu số bảy vứt bỏ. Không phải chúng ta nói với father, mà là khu số bảy nói cho hắn biết. Chắc chắn, cái phương pháp lùi để tiến này, tới ta cũng nhịn không được tội nghiệp father.” Lust ngoài miệng nói tội nghiệp, vẻ mặt lại không có bao nhiêu ý tội nghiệp, thanh niên tóc bạc cười quyến rũ. “Thế cũng tốt! Cứ vậy đi, để father tự mình khắc sâu nhận thức: ngoại trừ bên cạnh chúng ta, hắn đã không còn chỗ nào có thể đi được — hắn sớm đã không thể rời khỏi chúng ta!”

“Huh ” Vẫn có chút không cam lòng, Gluttony dăm dăm mắt thỏ, chu miệng lằm bằm. “Tại sao lại để Pride đi theo daddy chứ Gluttony cũng muốn cùng daddy ra ngoài...”

Nghe đến đây, mặt Lust cũng đen đi một nửa, tờ giấy y cầm vì quá dùng sức mà xuất hiện rất nhiều nếp nhăn. “Thật trùng hợp, ta cũng có ý nghĩ này...” Kẻ chỉ có bản năng như Gluttony căn bản không thể thả ra, nhưng mình tại sao phải vì gia tộc Lanna quý tha ma bắt kia mà bị phải đi làm công tác chuẩn bị? Rõ ràng tên Pride kia càng nguy hiểm hơn, không thích hợp đặt ở bên cạnh father cơ mà! Đáng ghét, thật ganh tỵ...

Gluttony mở to hai con ngươi dã thú, chăm chăm nhìn Lust, bắt đầu cười khằng khặc. “Khe khe Lust rất ghét Pride nah ”

“Ta và hắn không hợp tính chất!” Lust kéo khoe miệng, nhìn tờ giấy bị nhào thành một cục trong tay. “Không, phải nói là hoàn toàn tương phản!”

Pride được Lust chỉ dạy, giống hệt Lust ở phương diện lễ nghi. Nếu Lust là bề ngoài lãnh đạm, thật ra ai đến cũng không từ chối, thì Pride nhìn như cực kỳ cung kính với mọi người, nhưng thực tế lại coi thường mọi thứ.

“Tên đó...” Lust tổng kết. “Là siêu S! Để father bên cạnh hắn thật sự không có chuyện gì sao?”

“Năng lực của Pride rất hữu dụng nah ” Gluttony ôm thỏ lẩn một vòng trên giường, nằm úp nói. “Có thể bảo vệ daddy rất tốt đó nha ”

“Thông qua tiếng nói điều khiển trung khu thần kinh cấp thấp.” Lust bỏ giấy trong tay xuống, lười biếng đuổi người. “Năng lực cũng coi như không tồi!”

““Mệnh lệnh tuyệt đối” nah Khe khe ” Cậu bé mắt vàng đặt con thỏ lên giường, chọc chọc mũi con thỏ. “Ngã nè ”

“Mệnh lệnh tuyệt đối” không thể trực tiếp khống chế não bộ, ta cũng chỉ có thể hơi ảnh hưởng một chút lên não!” Lust nhìn con thỏ tím ngả trên giường. “Cũng chỉ có Sloth mới có thể trực tiếp khống chế não bộ mà thôi!”

“Đệ nhất...” Gluttony chớp chớp mắt. “Thật đáng sợ!”

“Khống chế năm giác quan, phân giải vật chất, đặc xá ngoại giao, mệnh lệnh tuyệt đối!”

Thanh niên tóc bạc nhìn về hướng đông, khoe miệng cong lên.

“Father, tất cả những thứ này đều là vì ngài!”

[beta by Ween]

Người nam mặc áo choàng đen quỳ trên đất nôn khan, nước mắt toàn bộ đều rót ra, nhỏ giọt xuống mặt đất bốc mùi máu tươi.

“Người... Người tại, tại sao... Làm họ... Ọe...”

“Phụ thân đại nhân, đây là mệnh lệnh của ngài mà!” Từ trong túi lấy ra một cặp kính mới, Pride cầm lau lau, mang lên mặt. “Ngài không phải đã bảo làm bọn họ rời khỏi, đừng xuất hiện trước mặt ngài nữa sao?”

Bóng của Pride trùm xuống, chỉ có ánh sáng u lạnh do mắt kính phản xạ ra.

“Cho nên, trở thành thịt vụn rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt ngài nữa!” Nguyên tội của hắn mỉm cười. “Ta chỉ là làm những kẻ thấp kém đó trở về với bụi đất ban đầu.”

“Xin đừng để ý tới những con kiến đó, thưa phụ thân đại nhân!”

Người nam kia càng run dữ dội hơn. Không biết lấy sức lực ở đâu ra, hắn lao đảo bò dậy từ dưới đất, chạy ra phía ngoài, muốn thoát khỏi khung cảnh địa ngục này, thoát khỏi nguyên tội của hắn.

Trốn đi trốn đi trốn đi ———— Nhưng hắn có thể trốn tới đâu đây?

Khu số bảy không cần hắn nữa, nơi hắn sinh ra và lớn lên đang dùng ánh mắt xa lạ nhìn hắn, bài xích hắn. Dù hắn tự xưng là “mập”, khu số bảy cũng sẽ không thừa nhận hắn là “mập” ————Người nam kia dùng sức nắm chặt tẩu thuốc vừa mới lấy lại, tựa như hắn có thể lấy được một chút hơi ấm và sức mạnh duy nhất từ trong tẩu thuốc. Tẩu thuốc này là kỷ vật duy nhất lão Nei để lại cho hắn, mà hiện tại, lão Nei sớm đã mất đi, hắn thì bị khu số bảy trục xuất.

Người nam dừng bước, hắn thở hổn hển, mờ mịt nhìn tẩu thuốc trong tay, lệ rơi đầy mặt. Xung quanh là tiếng ồn ào không quá quen thuộc, ở khu số bảy, chỉ có phở đèn đỏ mới có thể ồn ào như vậy, không biết từ lúc nào, hắn đã chạy tới mảnh muôn hồng nghìn tím này, mờ mịt mà do dự.

“.....!”

Phía sau truyền đến một âm thanh dè dặt.

“... B... Nei, Bog?”

37. Chương 37: Thirty-seventh Child

Đối với một cô nhi, nhất là cô nhi khu số bảy, “tên” từ trước tới giờ là tự mình trao cho mình, vì không mang kỳ vọng, một loại kỳ vọng được sự vật gọi là “cha mẹ” dành cho. Tỷ lệ tử vong của cô nhi khu số bảy khá cao, trước khi lớn lên, chúng hoàn toàn là một gánh nặng, không ai muốn mang những gánh nặng ấy theo, cho nên lão Nei thu dưỡng rất nhiều cô nhi như vậy quả thật là một hiện tượng kỳ lạ.

Các cô nhi đã lớn đều sẽ rời đi, trước khi đi, như kế thừa truyền thống của cô nhi khu số bảy, chúng sẽ tự cho mình một cái tên mới, tượng trưng cho việc chúng có một khởi đầu mới, độc lập ở khu số bảy. Chỉ có mập là lão Nei làm sao cũng đuổi không đi, hắn tựa như một tên vô lại, quấn chặt lấy lão Nei, thậm chí mặt dày mong ngóng một cái tên. “Tên” là một loại kỳ vọng, mập muốn biết, kỳ vọng của lão Nei là gì.

Lão Nei không qua được hần, sau một bữa trưa lưng bụng, lão Nei bập bập tẩu thuốc, ánh mắt đông đặc trên cái giá thật lâu, chỗ đó có một quyển sách da màu đen sấp sút trang, tên sách trên bìa được viết bằng ngôn ngữ mà mập không hiểu.

Sau đó, lão Nei nói với hần: ... Bog... Thăng quỹ hồi, về sau mày gọi... Gọi là Bog đi!

Từ đó trở đi, hần có tên —— Nei Bog.

Rất lâu về sau, hần mới biết tên quyển sách kia là «Thánh Kinh», hần mới biết “bog” trong tiếng Nga ở trái đất cổ có nghĩa là thần —— đây thoát nhìn chẳng có gì không ổn, “Thần” nghe lên rất hùng mạnh và độc đoán, lúc mọi người gọi tên hần, không phải cũng đang tôn hần là “Thần” hay sao?

Nhưng hần còn biết, “nei” trong tiếng Nga ở trái đất cổ đọc gần giống với “vô”, thế mới biết hóa ra tên hần được giải thích thành một câu đơn giản cực kỳ.

Không có thần.

Hần hoàn toàn không biết lão Nei một đời theo Cơ Đốc giáo tại sao lại cho hần một cái tên “đại nghịch bất đạo” như vậy, cái tên này và tín ngưỡng kia hình thành sự mỉa mai không gì sánh được đối với hiện thực.

Biết được cái tên này của hần, chỉ có cô nhi cùng đợt với hần, những người khác trước giờ gọi hần là “mập” – dấu ấn của khu số bảy. Mà hiện tại, hần ở đây, một lần nữa nghe thấy cái tên quen thuộc lại xa lạ đó.

“... Nei Bog!”

[Alice'sLand]

Behemoth ngồi xổm ở góc tường, nghe thấy tiếng bước chân và tiếng mắng chửi đã đi xa. Đảo con mắt màu xám, cậu cảm nhận được sức nặng kha khá trong cái túi, khoe miệng kéo lên một nét cười châm biếm khinh thường.

Hừ, lão già thối kia cũng không nhìn xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi, thứ đó vẫn có thể dùng được hay sao, bộ dạng sắp vào quan tài rồi mà còn muốn bố đây đi hầu hạ lão?

Thiếu niên huyết sáo, đi ra từ bóng tối góc tường, tâm trạng vui vẻ đi về.

Lão già kia tuy không được mấy ký, nhưng trọng lượng túi tiền cũng không tồi, đây đủ để má và mình nghỉ ngơi được vài tình chuyển, lần sau chắc khó gặp được thứ dê béo thể này...

Tiếng bước chân hỗn loạn lại bắt đầu đến gần, Behemoth thấp giọng mắng một tiếng, sau đó trốn vào ngõ nhỏ. Vốn quen thuộc địa hình, Behemoth tự tin sẽ thoát khỏi đám người kia, cậu nhắm mắt lại cũng có thể ra khỏi cái ngõ hẻm nghèo ngoèo như mê cung này.

Sau một lần rẽ, Behemoth bất ngờ đụng phải một người. Mùi hương dễ ngủ thoảng qua chóp mũi, Behemoth không kịp nghĩ nhiều liền theo phản xạ dùng sức đẩy đối phương ra, nhưng không ngờ đối phương không chút nhúc nhích, mà mình trái lại bị ngã ra sau.

Ngay sau đó, cậu được đỡ lấy. Behemoth mở to hai mắt, chóp mũi toàn là mùi hương dễ ngủ kia, tim đập nhanh tột độ, không biết là vì hoảng sợ hay vì cái khác.

“Xin cẩn thận!” Tiếng nói trầm đục gợi cảm vang phía trên đầu Behemoth. Như bị hấp dẫn, Behemoth ngẩng đầu nhìn thẳng, sau đó ngây dại.

Người trước mặt mặc áo đuôi tôm đen trắng, phong thái nhẹ nhàng, khuôn mặt anh tuấn như tượng thần Hy Lạp cổ, từ đầu đến cuối mang nét cười ôn hòa, tóc vàng hơi xoắn như đang lấp lánh phát sáng. Như bị đâm đau mắt, Behemoth nhanh chóng cúi đầu xuống, lần đầu tiên cậu có một cảm giác thấp kém vô cùng xấu hổ, thanh niên tóc vàng đối diện anh tuấn dễ nhìn đến độ không giống người của thế giới này —— ít nhất là trong thế giới của cậu, cậu chưa từng thấy người nào chói mắt đến mức làm mình cảm thấy chấn động như thế.

Bàn tay mang găng tay trắng xuất hiện trong tầm mắt hạ xuống của Behemoth, sau đó rất dịu dàng mà không mất đi cường thế, nâng cầm cậu lên. Quân gia anh tuấn tỉ mỉ đánh giá gương mặt Behemoth, khuôn mặt tươi cười vạn năm không đổi kia dường như mang chút kinh ngạc. Behemoth cảm thấy mặt mình cũng

sắp cháy, nhưng cậu lại một mực có một cảm giác không chịu thua rất kỳ quặc, cũng chằm chằm vào gương mặt có thể nói là kiệt tác Thượng Đế của đối phương.

“Anh...”

Pride bỏ tay xuống, mỉm cười với thiếu niên trước mặt.

“Xin hỏi có làm cậu bị thương không? Tôi thành thật xin lỗi!” Quân gia tóc vàng thấp giọng nói, vô cùng dịu dàng. “Nếu làm gương mặt đáng yêu này của cậu bị tổn thương, tôi sẽ không thể tha thứ cho mình!” Behemoth cắn môi, dường như quên mất ngôn ngữ. Tiếng bước chân phía sau dần đến gần, trong mắt Behemoth hiện lên một chút hỗn loạn. Lý trí nói cậu phải mau chóng trốn đi, nhưng một chút lưu luyến lại làm cậu hoàn toàn không bước được. Pride cũng chú ý tới tiếng bước chân, y lộ ra nụ cười trấn an đối với thiếu niên cực kỳ căng thẳng kia.

“Có phiền phức sao? Coi như bồi thường, xin để tôi giải quyết cho cậu!”

Behemoth mở to mắt nhìn Pride đi khỏi khúc quanh, cũng không thể nói được gì. Tiếng bước chân sau tường đình chỉ, sau đó gần như lập tức chuyển hướng rời đi. Behemoth theo bản năng chạy ra khúc quanh, nhìn về hướng đó.

Quân gia tóc vàng đứng trong bóng tối, cả người được bóng tối tôn lên rực rỡ, tựa như thống trị bóng tối, y quay đầu lại, híp mắt cười với Behemoth mở to hai mắt.

“Xin đừng lo lắng, họ sẽ không tìm đến làm phiền cậu nữa!”

“... Tôi không yêu cầu anh giúp tôi!”

Behemoth cắn môi, cậu rõ ràng không muốn nói như vậy, lại hoàn toàn không thể khống chế miệng mình. May mà đối phương cũng không để ý, chỉ cười vô tư. “Không sao, được phục vụ cậu là vinh hạnh của tôi!”

“... Anh tới phổ đèn đỏ làm gì? Anh cũng không phải người khu số bảy!” Behemoth nghẹn nửa ngày, vẫn không có can đảm nói ra câu “Nếu cần, tôi có thể giúp anh.” phía sau. Lần đầu tiên cậu rất muốn tiếp cận một người khiến mình có thiện cảm như thế, lại sợ bị đối phương phiền chán. Behemoth nhìn cái quần sắp sờn rách của mình, bỗng nhiên cảm thấy rất ỉu rũ.

“Phụ thân đại nhân bốc đồng chạy đến đây!” Âm thanh cuốn hút của quân gia tóc vàng có vẻ nhuộm lên bất đắc dĩ. “Tôi đang đuổi theo bước chân của ngài!”

Trong chớp mắt, Behemoth phảng phất như trông thấy vẻ khát máu tựa như đang truy đuổi cắn xé con mồi xuất hiện trên mặt đối phương, nhưng lúc nhìn lại, chỉ có thể phát hiện vẻ bất đắc dĩ yêu chiều.

“Tôi, tôi rất rành chỗ này...” Behemoth ngần ngừ, lời nói ra dường như không chủ định.

“Cám ơn!” Quân gia tóc vàng ôn hòa nói cảm ơn, sau đó nghiêng đầu tựa như đang lắng nghe gì đấy, rồi lộ ra một nụ cười không thể hình dung.

“Tôi tìm được rồi!” Pride đứng trước mặt Behemoth, vươn tay như muốn xoa mặt thiếu niên, Behemoth sợ tới mức nhắm mắt lại, nhưng không tránh ra.

“Như vậy, mong chờ lần gặp kế tiếp với cậu!”

Behemoth chỉ cảm thấy một làn gió mang mùi dễ ngửi phát qua, lúc mở mắt ra, đã không còn bóng dáng người kia nữa.

Giống như một giấc chiêm bao không thực tế, Behemoth có chút tiếc nuối, rất lâu sau khi nhìn chằm chằm bóng tối nơi người nọ biến mất, cậu lắc lắc cái đầu có chút mơ màng, bắt đầu đi về nhà. Behemoth cảm thấy có chút thất bại và thất lạc, ít nhất, ít nhất đã có thể hỏi tên người đó...

Người đó nói, anh ta là đến tìm phụ thân đại nhân...

Behemoth cắn môi, tâm trạng bỗng nhiên bắt đầu tồi tệ, cậu ghét cái từ đó. Má là gái ***, cậu hoàn toàn không biết tại sao má muốn sinh mình ra. Đối với gái ***, không nói tới chuyện con cái là một gánh nặng, sinh con rồi có giữ dáng được hay không chính là mắc xích sự sống, ngộ ngộ sinh tồn ở khu đèn đỏ cũng

lâu vậy rồi, trật tự bóng tối này sớm đã ăn sâu vào xương tủy. Đối với Behemoth mà nói, phụ thân chẳng qua là một người cung cấp tình trùng mà thôi.

Đã có thể nhìn thấy cửa nhà mình, cảm giác nặng trĩu trong túi làm tâm trạng cậu vui vẻ trở lại. Behemoth đi vài bước tiến lên đẩy cửa ra, vui vẻ kêu to. “Má ơi, hôm nay có...”

Behemoth ngây ngẩn cả người, vì trong nhà có hai người, ngoại trừ má, còn một người đàn ông. Người nam kia trắng đến mức kỳ quặc, toàn thân mặc áo choàng đen, nốt ruồi đỏ ở khóe mắt mang một cảm giác chết người, phẳng phất như đốt cháy tất cả cảm giác tồn tại của người nọ để bốc lên sự quyến rũ mê người của nó.

Người nam kia thấy Behemoth nhìn trừng trừng, dường như có chút hỗn loạn bối rối, mắt nhìn loạn xung quanh, nhưng vẫn cố lấy can đảm đi tới trước mặt Behemoth.

“Con là... Behemoth... Sao...” Giọng nói của người áo choàng đen kia có vẻ vô cùng dè dặt, thậm chí mang chút lầy lờn. “Lần, lần đầu gặp mặt...”

Behemoth ngây người.

“... Ta... Ta là phụ thân con...”

38. Chương 38: Thirty-eighth Child

Behemoth mở to mắt không thể tin được, cậu nhìn chằm chằm, dùng sức trừng người nam mặc áo choàng đen kia. Vì nốt ruồi ở khóe mắt người nam kia quá mức mê hoặc, thường thu hút ánh nhìn đầu tiên của kẻ khác, do đó bỏ qua mất mũi người này, Behemoth chằm chằm nhìn khuôn mặt kia, trong lòng dâng lên một nỗi không cam lòng và tức giận.

Quá giống, hai người họ, trừ bỏ khác biệt tuổi tác, trừ bỏ khác biệt biểu tình, bất luận Behemoth không cam lòng ra sao, muốn phủ nhận thế nào, thì khuôn mặt bảy phần tương tự của hai người họ cũng đủ để giải thích tất cả. Sự thật có thể giống như lời người này nói...

Nhưng thế thì sao? Behemoth nghĩ, cậu sẽ không thừa nhận, sẽ không thừa nhận!

“Ngài đang nói đùa đấy à, ông nhà ” Behemoth lộ ra nụ cười ngây thơ, lách qua người mặc áo choàng đen sắc mặt tái xanh cực hạn, đi tới bên cạnh người phụ nữ. Behemoth lấy tay vuốt lên gương mặt còn đầm lệ của má, không để ý ánh mắt cầu xin của má, không để ý người nam kia muốn nói cái gì, âm thanh hoạt bát, giọng điệu lãnh đạm. “Lúc ngài nói ra danh từ đó, tôi xin được hỏi ngài, lúc má mang bầu, ngài đang ở đâu? Lúc má sinh tôi ra, ngài đang ở đâu? Lúc má không thể không kéo thân thể suy nhược hậu sản đi tiếp khách, ngài đang ở đâu? Lúc tôi uống xúc sinh tố chuẩn bị tiếp khách, ngài đang ở đâu? Lúc chúng tôi sắp chết, ngài đang ở đâu?” (xúc sinh tố: một loại hoóc-môn thúc đẩy cơ thể dậy thì cấp tốc, gây tổn thương rất lớn với cơ thể)

“Ông nhà à!” Behemoth cười tươi tắn. “Xin đừng nói ra cái danh từ đó, ngài gánh không nổi đâu!”

“Không... Không phải như thế...” Má ôm mặt khóc, lại giải vây cho người đó. “G... Gu anh ấy, anh ấy lúc trước căn bản không biết chuyện này... Chờ tới lúc má phát hiện, anh ấy đã mất tích...”

“Mất tích... Hà hà...” Behemoth nhếch mày. “Sau đó trở về phong độ thể này, xem ra ngài sống cũng tương đối không tồi —— Tại sao phải về lại đây, tại sao đang sống rất “hưởng thụ”, “rót cuộc” phải nhớ tới má mà quay về đây vậy?”

“Ta ——”

Behemoth xoay người, người mặc áo choàng đen kia đang nhìn cậu, trong mắt toàn là bi thương và lúng túng. Bộ dạng đáng thương này làm Behemoth càng tức giận hơn, đây thì tính cái gì, đây thì tính cái gì, bộ dạng người bị hại thể này rốt cuộc là muốn ai đi thương hại hắn?

Phần nộ làm đầu Behemoth trống rỗng, cậu cảm lấy một thứ —— thứ cảm lên là gì cậu căn bản không biết —— hung hăng ném về phía người nam kia.

“Á ——” Tiếng hét kinh hoàng của người phụ nữ bị cắt ngang giữa chừng.

Vật thể lao tới với tốc độ cao cuối cùng vẫn không nện trúng người mặc áo choàng đen. Trong phòng xuất hiện một người nữa vững vàng chụp được nó, Behemoth trông thấy tóc vàng quen thuộc lại xa lạ kia, có chút ngẩn người.

Pride đứng phía sau người mặc áo choàng đen, cánh tay chụp được vật ném tới từ phía sau vòng qua vai người nam, đầu hơi cúi, thoạt nhìn phảng phất như y đang ôm hôn người trong ngực.

Nei Bog nhảy qua một bên như con thỏ thất kinh —— vừa rồi lúc vật kia bay tới cũng không thấy hắn có động tác mạnh như vậy, hắn nhìn khuôn mặt tươi cười trước sau như một của Pride, trong đầu đầu tiên là trống rỗng, sau đó liền nóng hầm hập như muốn phồng.

“Người, người...”

“Ngài —— không có việc gì chứ?” Pride vẫn cười híp mắt, tiếng nói khàn khàn. “... Phụ thân đại nhân của ta?”

Những lời này như một trái bom hạt nhân, nháy mắt nổ banh cả phòng, Nei Bog hoảng loạn nhìn Aisha, phát hiện nàng sớm đã ngẩn người, Behemoth bên cạnh hai mắt đỏ bừng trừng qua bên này, không biết cậu ta rốt cuộc trừng ai.

“—— G... Gu, đây, đây rất cuộc...”

“Anh không thể giải thích!” Nei Bog đau khổ che mặt lại. “Chờ một chút thôi, Aisha, chờ một chút thôi —— cuối cùng sẽ có một ngày anh nói với em...”

Nhiều năm lẫn lộn làm Aisha rất thông thạo nhìn mặt đoán ý, nên nàng rất sáng suốt lựa chọn không mở miệng. Aisha nghe lời làm thần kinh căng thẳng tột độ của Nei Bog thả lỏng một chút, hắn bỏ tay xuống, lại hoàn toàn không dám xoay người lại.

“... ——”

“Xin có thể lớn tiếng hơn một chút được không, phụ thân đại nhân!”

“Ta, ta muốn dẫn họ quay về khu số một!”

“Phụ thân đại nhân!” Pride vẫn cười vụn năm không đổi, nhìn không ra biến hóa cảm xúc của y. “Ý của ngài là, ngài đã chuẩn bị rồi sao?”

Một câu hỏi vô cùng khó hiểu, Nei Bog ngây ngẩn cả người, Aisha kéo Behemoth nhìn hai bên không biết làm sao.

Nụ cười của Pride từ từ mở rộng. “Chuẩn bị đứng ra rồi sao? Chuẩn bị gánh vác bọn họ rồi sao? Chuẩn bị... đối mặt với chúng ta rồi sao ——”

“Phụ thân đại nhân à!” Pride mỉm cười thờ dãi. “Chúng ta sẽ ủng hộ ngài, chúng ta sẽ dung túng ngài, nhưng chúng ta cũng có giới hạn của mình. Theo kiểu phân chia giống loài hiện tại, chúng ta vẫn có thể được phân vào nhóm “con người”, làm một “con người”, chúng ta biết vui buồn mừng giận, chúng ta sẽ thích một sự vật nào đó, đồng thời cũng cảm thấy bài xích những sự vật khác —— lấy bản thân mà nói, ta hiện tại vô cùng muốn [...]”

Lời cuối là ngôn ngữ mà người ở đây đều không thể nhận dạng, nhưng Nei Bog lại hoàn toàn có thể cảm nhận được, sát ý và sự tàn bạo nhắm vào hai người phía sau mình của thanh niên cười tao nhã đối diện.

“Không —— không không không! Người không thể làm như vậy ——”

Pride hơi cúi đầu, phụ thân run rẩy cầm tay y, đây là lần đầu tiên người này chủ động chạm đến cơ thể y. Tóc vàng hơi rớt xuống vắt trên mắt kính, mắt kính phản quang che khuất đôi mắt quắc gia tóc vàng.

“Cho nên ở sự việc nào đó, ngài sẽ đứng ở đối diện chúng ta —— ngài hẳn cũng nhận thấy được mà, phụ thân đại nhân. Trong mâu thuẫn quá khứ, ngài lựa chọn trốn tránh, thế là chúng ta liền được dung túng.” Pride cười nhẹ nhàng. “Như vậy lúc này đây, phụ thân đại nhân, ngài là chuẩn bị trốn tránh xem như không có chuyện gì xảy ra như lúc trước, hay chuẩn bị đứng ra, đối mặt với chúng ta?”

Thế giới im lặng cực điểm, Nei Bog mở to hai mắt, con ngươi phản chiếu nụ cười tựa ác quỷ của Pride.

“Ngài có thể hạ mệnh lệnh, ta sẽ trung thành chấp hành mệnh lệnh của ngài, hoàn mỹ che đậy mọi chuyện, họ sẽ không biết, sẽ không biết tất cả những thứ khiến người ta phát điên này.” Ác quỷ đầu độc. “Ngài không cần đối mặt với họ, đối mặt với nguyên tội của ngài.”

“Đồng thời, ngài cũng không cần phải gánh vác gì cả, gánh vác nghĩa vụ người chồng, gánh vác nghĩa vụ người cha, gánh vác mạng sống của họ sẽ dễ dàng quảng đi tất cả như lúc trước, không để ý cái gì, không suy nghĩ cái gì.” Lời Pride như có ý ám chỉ, nụ cười đỏ tươi khiến Nei Bog run rẩy.

“Xin hãy hạ mệnh lệnh, thừa phụ thân đại nhân!” Pride một tay để sát trên ngực, gắng tay trắng bóc hình thành đối lập rõ ràng với y phục quần gia màu đen. “Nói cho ta biết, lựa chọn của ngài!”

[Edit by Alice]

“Daddy daddy ” Cậu bé Gothic hăm hở nhào tới, ôm thắt lưng Nei Bog cọ cọ làm nũng. “Daddy trở về nhà Kha kha ”

Nei Bog luống cuống cứng người tại chỗ, thân thể Gluttony cố ý hoặc vô tình cọ xát chỗ mẫn cảm của hắn, hắn không thấy đôi mắt dã thú nheo lại của thiếu niên, còn đầu lưỡi rục rịch liếm láp vươn ra từ cái miệng toe toét.

“Father!” Lust lãnh đạm xách sau cổ áo Gluttony lên, kéo xuống từ trên người Nei Bog. “Chào mừng trở về!”

Thanh niên tóc bạc lộ ra nụ cười lịch sự lại xa lạ với hai người phía sau Nei Bog. “Xin chào, tôi là Asmodeus, đây là Beelzebub. Chuyện của các vị, Lucifer đã cho chúng tôi biết, xin các vị xem nơi này là nhà mới, tự nhiên một chút là được!” (P/S: Lucifer: dọa thiên sứ ứng với Pride, tội của Lucifer là ngạo mạn, không muốn quỳ trước Chúa, khiến Đức Chúa trời Jehovah bất mãn.)

Bị vẻ ngoài điềm lệ của Lust làm chấn động thật lâu, hai người lúc này mới phản ứng được, Aisha kéo đứa con không cam không nguyện kia cảm ơn Lust, sau đó đi theo hầu gái được Lust phái tới dẫn đường. Nei Bog có chút ngập ngừng muốn đuổi theo, hắn không thể nói rõ mình là lo lắng hay không dám ở cùng “họ” lâu hơn một chút.

“Father yêu dấu!” Giọng nói ướm át vang lên sau tai, con thú điềm lệ khôi phục bản tính ôm vòng qua vai Nei Bog, lộ ra nụ cười ái muội quyến rũ. “Ta nhớ người lắm đấy!”

Nei Bog cắn răng nhịn xuống dục vọng phát run, dùng âm thanh run rẩy sắp biến giọng của mình hỏi. “Slo... Sloth đâu?”

Nhắc tới Đệ nhất, Lust liền ngoan ngoãn lại, y thả Nei Bog ra, dùng ánh mắt khó nhận định nhìn phụ thân mình.

“Sloth nói, chỉ cần người vui, là được!” Lust nhẹ nhàng nói, như sợ quấy rầy đến cái gì đó. “Sau đó hắn liền ngủ say tới giờ!”

Nei Bog không biết mình phải làm ra vẻ mặt gì, nghe thấy thứ làm hắn sợ hãi nhất đã ngủ say, không thể không nói hắn hơi thở phào một cái.

“Father!”

Nei Bog ngẩng đầu, Lust đối diện đứng trong bóng tối, nốt ruồi đỏ giống hệt hắn bị bóng tối nhuộm ra một tầng rừng rợn. Thanh niên tóc bạc yên lặng nhìn hắn rất lâu, cuối cùng lại cười điềm lệ, như hoa Higanbana nở rộ trong bóng tối.

“Thế thì, father, người cần phải chu đáo, bảo vệ họ nhé!”

39. Chương 39: Thirty-ninth Child

Nói thật, Behemoth cũng không muốn đi theo cái người gọi là “phụ thân” này, nhưng gương mặt khóc lóc van nài kia của má, còn “lý trí” từ nhỏ đã vùng vẫy ở tầng dưới chót, làm cậu cần nhắc so sánh lợi ích,

làm cậu không thể không khuất phục. Từ lúc được mang đến khu số một, Behemoth cảm thấy cuộc sống của mình đều bị đảo lộn. Toàn thân cậu bị chỉnh lý một trận, tẩy đi bụi bặm khu số bảy rồi đóng gói lại. Behemoth thậm chí nhận được giấy thông báo nhập học của Học viện Hoàng gia khu thứ tư, ngôi trường cao cấp nhất của “Thành phố học viện” khu thứ tư, trước kia từng nói tới Học viện Hoàng gia, bước vào khu thứ tư đã là một tham vọng thái quá được chôn dưới đáy lòng mọi thanh niên khu số bảy. Mà hiện tại, chỉ cần hoàn thành khóa rèn luyện chữ viết và lễ nghi, Behemoth liền có thể tùy ý tung hoành ở Học viện Hoàng gia.

Mọi thứ thoát nhìn đều có vẻ vô cùng hạnh phúc và hoàn mỹ, nhưng Behemoth vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu, làm cậu cảm thấy kiêng dè nhất vẫn là các “anh em” của mình — đó là một đám người phảng phất như không nên xuất hiện ở thế giới này, họ có ngoại hình tuyệt mỹ vượt xa người thường, hoặc anh tuấn, hoặc đáng yêu, hoặc diễm lệ họ không hề cố kỵ đi lại và sắp xếp mọi thứ ở khu số một, phảng phất như họ mới là người nắm giữ khu số một, không, là ngôi sao này, thế giới này họ gọi người nam kia là, Cha.

Behemoth đã hoàn toàn mờ mịt, quan hệ giữa mình và bọn họ — đừng nói với cậu cái từ xưng hô buồn cười chết người kia, trước không nói tới khác biệt tuổi tác, chỉ khí chất và bề ngoài thôi cũng đã làm Behemoth không có can đảm và tự tin đi nhận các “em trai” này, họ quá chói mắt. Quan hệ giữa họ và người nam kia rất kỳ quái, Behemoth không rõ là họ đang chi phối người nam kia, hay người nam kia đang trói buộc bọn họ.

Má và người nam kia cả ngày quần lầy nhau, không muốn nhìn thấy hấn, Behemoth chỉ có thể lảng tránh luôn cả má, thế là khu số một giống như chỉ còn lại một mình cậu, bị cả thế giới cô lập.

— May mà còn người đó.

“Từ hôm nay trở đi, kẻ hèn này sẽ chăm lo sinh hoạt và hướng dẫn cho cậu, nếu có chỗ nào khó chịu, xin nhất thiết phải cho kẻ này biết trước!”

“Xin chính thức tự giới thiệu, tôi tên là Lucifer!”

Vẫn là nụ cười tao nhã và giọng nói trầm đục gợi cảm kia, thật sự khiến người ta không thể không sinh ra thiện cảm với anh ta, mắt kính viền vàng tăng thêm một chút cổ điển và nhã nhặn cho khuôn mặt tuấn tú của người nọ, rất... hợp với anh ta.

Anh ta rất ôn hòa, bất luận Behemoth làm mình làm mẩy thế nào, anh ta vẫn luôn cười ảm áp trấn an. Anh ta rất chu đáo, bất luận Behemoth có ý nghĩ hay yêu cầu gì, cho dù Behemoth vô tình để lộ một vài thói quen và ước mơ nhỏ bé, anh ta chung quy sẽ hoàn thành hay chuẩn bị sẵn sàng trước thời hạn. Được chăm sóc cẩn thận như thế, ngay cả má cũng chưa từng quan tâm mình chu đáo như vậy, chuông cảnh báo trong lòng Behemoth đang không ngừng gõ vang, lại hoàn toàn không đủ để ngăn mình quyến luyến mảnh màu vàng đó.

— Con người thật sự là một sinh vật tham lam, đồng thời cũng là một sinh vật bi thảm. Sinh vật ở trong bóng tối, một khi tiếp xúc với ánh nắng, sẽ sống chết bắt lấy ánh hào quang, dù nó chỉ to bằng tơ nhện. Rõ ràng biết một khi rơi lại vào bóng tối, phải đối mặt chính là tuyệt vọng, nhưng vẫn không chịu quay đầu.

Behemoth đột ngột rất muốn nhìn thấy mảnh màu vàng kia, rất bức thiết. Cậu bỏ sách nhảy xuống từ trên ghế cao, mở cửa ra — Có chút kỳ lạ, người luôn hiểu được ý mình lần này lại không xuất hiện ở thời điểm mình muốn.

“Cậu Behemoth!” Ngoài cửa là một gương mặt xa lạ.

“Lucifer, Lucifer đâu?” Tâm tình Behemoth dần tệ xuống, bắt đầu bức bối giống như một đứa trẻ không có được món đồ chơi yêu nhất. “Anh ta sao lại không có ở đây?”

“Quần gia Lucifer đang dùng bữa ở sảnh chính, cậu Behemoth có yêu cầu gì sao? Xin giao...”

Behemoth không để ý tới thị vệ ở cửa, sau khi nghe được chỗ người nọ ở, liền không chút suy nghĩ chạy về phía sảnh chính, thị vệ bị bỏ phía sau dường như đang hô gọi gì đó, nhưng Behemoth chạy băng băng hoàn toàn không hề để ý.

Khu số một có rất nhiều công trình kiến trúc cao cao. Từng mảnh kiến trúc thành quần kết đội, phủ hàng loạt bóng râm tiếp nối với nhau. Behemoth đi bên hành lang bị bóng râm bao phủ, đột ngột cảm thấy có chút bất an, đó là một cảm giác hoang mang loáng thoáng.

— Có lẽ là quá yên tĩnh! Trên đường cậu hoàn toàn không gặp bất cứ ai, cả không gian như bị đóng lại, ngay cả tiếng đế giày đập xuống mặt sàn cũng bị phớt đại lên vô số lần. Tiếng vang liên tục vọng lại làm Behemoth theo bản năng dừng bước, đợi tất cả đều im ắng mới cẩn thận nhón chân như mèo đi tối.

Sau đó, cậu liền nghe thấy.

Tiếng thở dốc sung sướng đè nén kia, tiếng nam giới khàn đục thở dốc trong không gian dồn nén này có vẻ vô cùng rõ ràng, vô cùng... tươi hồng.

Behemoth ngẩn người, xuất thân từ phổ đèn đỏ, cậu tất nhiên không ngây thơ trong sáng như bề ngoài, đương nhiên phải biết âm thanh đó là phát ra dưới tình huống nào. Nhưng làm cả tư duy Behemoth đông đặc lại chính là, âm thanh kia là truyền đến, từ phía trước, cũng chính là từ sảnh chính.

Rõ ràng cả đầu óc đều đã cứng đờ, nhưng chân lại máy móc tiếp tục bước tới. Càng gần, âm thanh kia lại càng rõ ràng, thậm chí có thể bắt đầu loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện.

“... Xin... Ra lệnh...”

“... Uhm...”

Bàn tay vươn ra đã có thể chạm tới cánh cửa sảnh chính lạnh lẽo, nhưng Behemoth lại bị ghim tại chỗ, ánh mắt nhìn cửa như nhìn chiếc hộp Pandora. ()

Âm thanh vẫn còn tiếp tục, đã rõ ràng đến mức hoàn toàn có thể nhận ra người nói là ai.

“... Làm, làm ta... Thỏa mãn!”

“..... Yes, my father.”

Giọng nói thứ hai làm Behemoth như rơi vào hố băng, cậu bất chấp tất cả đẩy cửa ra, mở chiếc hộp Pandora ra.

Người ở bên trong kinh hãi nhìn qua — nói đúng ra, chỉ có một người bị ảnh hưởng. Người nam tóc đen ngồi trên ghế chủ tọa quay đầu qua, nốt ruồi đỏ ở khóe mắt cộng thêm đôi mắt ướt át kia, quả thực mê người cực điểm. Áo choàng đen bị cởi bỏ hỗn loạn, da lộ ra quả thật trắng mịn đến kỳ quái. Còn một người nữa — người này hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đang quỳ phía trước ghế chủ tọa, vùi đầu trên đầu gối người nam kia, từ góc độ của Behemoth, chỉ có thể nhìn thấy tóc vàng cực kỳ chói mắt tản trên bụng người nam kia trượt lên trượt xuống, đang làm gì không cần nói cũng biết.

Behemoth hai mắt đỏ bừng nhìn, người nam kia — người nam kia —

“Người —”

Người nam kia kinh hãi nhìn Behemoth.

“Biến thái ghê tởm!!”

Mắt người nam hoàn toàn mất đi huyết sắc, cả người như bị sét đánh trúng, trong con mắt thất thần in bóng Behemoth lao đầu chạy đi xa. Không ai trông thấy, cặp mắt mất đi mắt kính che khuất dưới tóc vàng kia sớm đã mở to, toàn là ý cười tàn bạo ác tính. Pride thả vật trong miệng ra, chăm chăm nhìn người nam kia không hề chớp mắt, cắn găng tay trắng cởi ra, nâng gương mặt thất thần mờ mịt của Nei Bog lên, nụ cười khóe miệng tràn đầy mùi bạo ngược và xâm lược.

“Nào, phụ thân đại nhân, xin để ta thỏa mãn ngài!”

() Theo thần thoại Hy Lạp, chiếc hộp Pandora là chiếc hộp mà các vị thần Olympus tặng cho nàng Pandora — người phụ nữ đầu tiên của trần gian. Tuy được dặn dò kỹ lưỡng rằng không được mở ra, nhưng với bản tính tò mò, Pandora đã làm trái lời dặn và mở hộp. Những thứ được thả ra từ chiếc hộp đã làm cho trái đất tràn ngập tai ương và đau khổ. Cuối cùng, nàng nhìn vào hộp, trong đó chỉ còn lại một thứ duy nhất, đó là hy vọng, và nhờ có hy vọng mà con người dù đau đớn khổ đến thế nào cũng có thể sống tiếp.

40. Chương 40: Fortieth Child

Behemoth cố sức chạy đi, đầu óc trống rỗng, hoặc nói, trong đầu cậu chỉ tràn ngập một cảnh đó, một cảnh có thể hủy diệt cả thế giới của cậu. MÀN chạy băng băng máy móc không suy nghĩ này, mãi đến khi va vào một người khác mới chịu kết thúc.

“Uhm...”

Behemoth bị phản lực đẩy ngược lại, ngã ngối dưới đất, cậu ngơ ngác nhìn phía trước, hình ảnh in trên mắt rất lâu mới thông qua tế bào thần kinh truyền vào trong não.

Thanh niên tóc bạc bị đẩy trúng cột, như vậy vừa vặn giúp y ổn định thân thể không ngã sấp xuống, nhưng thức ăn trong khay trên tay y không được may mắn như vậy, đã rơi vãi hơn phân nửa. Thanh niên tóc bạc bình tĩnh ngồi xổm xuống, nhặt lên từng quả trái cây bị lấn ra.

Behemoth ngẩn người thật lâu, cậu rõ ràng muốn bò dậy chạy tới giúp, nhưng vừa trông thấy gương mặt quynh rũ cực điểm mà cũng rét lạnh cực độ của đối phương, cả người lại cứng ngắc tại chỗ không thể nhúc nhích. Đó là Asmodeus... “em trai” cậu. Ngoại trừ Lucifer, cậu không biết phải làm thế nào tiếp xúc với các “em trai” khác. Lần đầu gặp mặt, Asmodeus trước mắt sắc mặt lạnh lùng lộ vẻ xa cách, quần áo thường nhật rộng rãi thật sự khiến người nọ tỏa ra mùi cấm dục tự gò bó, rõ ràng bộ dạng là như vậy...

Thanh niên tóc bạc thu dọn mọi thứ dẫu vào đây, nâng đồng tử băng lên, vươn tay với Behemoth ngồi bệt dưới đất đối diện.

“Đứng dậy chứ?”

Behemoth giờ mới phát hiện mình còn ngốc nghếch ngồi dưới đất, cậu cúi đầu xuống, tránh bàn tay đối phương rồi nhanh chóng đứng dậy. Behemoth cảm thấy tai cũng sắp bốc cháy, thiếu niên cúi đầu không dám nhìn gương mặt khiến tư duy người ta đình trệ kia nữa, lúng túng lẩm bẩm. “Xin lỗi, xin lỗi...”

Lust không để tâm thu tay về, nhìn thiếu niên có vẻ hơi ử rũ trước mắt, đưa ra một lời mời.

“Muốn đi cùng không? Bây giờ là thời gian trà chiều!”

Behemoth có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, ban đầu cậu tưởng Asmodeus ghét mình, nhưng sau đó lại phát hiện dường như đối phương luôn bảo trì khoảng cách với mọi người như vậy, cậu chưa từng nghĩ Asmodeus sẽ đưa ra lời mời hữu nghị như thế với mình.

Dù Asmodeus luôn lãnh đạm thế kia, nhưng Behemoth hoàn toàn không thể ghét người này cho được, thậm chí ngược lại ôm thiện cảm đối với thanh niên tóc bạc, cho nên cậu hoàn toàn không thể từ chối lời mời của đối phương.

“Uhm Chậm quá à ”

Behemoth được dẫn lên một ban công, chỗ đó đã có một thiếu niên trang phục Gothic đang phình má oán giận rất đáng yêu. Thiếu niên tóc tím trông thấy Behemoth đi phía sau, hai con mắt màu vàng mở to, khoe môi toét rộng, dường như có chút kinh ngạc, nhiều hơn nữa chính là hưng phấn.

“Nah nah Mang đến rồi à, đồ ăn của ta ”

Behemoth có chút gượng gạo nhìn đối phương, đó là Beelzebub, một “em trai” nữa của mình.

“Đồ ăn anh muốn ở đây, “anh trai”!”

Lust tiến lên phía trước, nhét khay vào trong ngực Gluttony, giọng nói hạ thấp dường như mang ý cảnh cáo mơ hồ. Behemoth không chú ý những thứ đó, tư duy của cậu có chút đứt gãy, một hồi nhìn thanh niên tóc bạc, một hồi lại nhìn thiếu niên tóc tím.

““Anh trai”...?”

“Phải!” Lust dường như hiểu được sự kinh ngạc của Behemoth, giải thích bằng quơ nhẹ nhàng. “Dù không muốn thừa nhận, nhưng đây quả thật là “anh trai” tôi đấy...”

Nếu hoán đổi lại tuổi tác hai người, Behemoth tuyệt đối sẽ tin Lust ngay tức khắc, nhưng lúc này nhìn một thanh niên hơn hai mươi tuổi kêu một thiếu niên hơn mười tuổi là “anh trai”, cảnh này thay vì nói là buồn cười, không bằng nói là quỷ dị.

Lust lách qua Gluttony đang bấu môi lằm bằm, kéo một cái ghế ra, lịch sự mời Behemoth.

“Xin mời ngồi!”

Behemoth áp chế nghi vấn trong đầu, vừa mừng vừa lo ngồi xuống, cậu có chút ngẩn ngơ, hành động thể kia làm cậu nhớ tới người nọ, người luôn luôn chăm lo mình. Tim lại bắt đầu đau thắt, nhớ tới hình ảnh kia, Behemoth cắn chặt môi, mắt cũng đỏ lên, không biết là vì phần nộ, hay là vì mắt mát.

Như thế không đúng, đó là không đúng! Người nam kia, hẳn sao lại có thể...! Thật dơ bẩn, bỉ ổi và ghê tởm — họ rõ ràng là “cha con” mà...

Như có một gáo nước lạnh tát vào người, Behemoth cứng ngắc, vì ý nghĩ đột ngột toát ra vừa rồi. Cậu cắn môi do dự, có chút ngờ vực nhìn hai người cũng là “con” người kia trước mặt.

Lust chú ý tới ánh mắt Behemoth. “Sắc mặt cậu rất kém, khó chịu chỗ nào sao? Tôi gọi Lucifer dẫn cậu...”

“Không cần!” Behemoth kêu to, đối mặt với ánh nhìn nghi hoặc mà Lust và Gluttony truyền đến, cậu cúi đầu xuống, nắm chặt góc áo mình, rõ ràng không muốn khiếm nhục như vậy, nhưng lời nói ra lại bất giác mang chút nước nỡ nghẹn ngào. “Lucifer... Lucifer... Anh ta đang bận...”

Lời nói mập mờ đến mức chính mình cũng muốn không hiểu nổi, thanh niên tóc bạc lại lập tức phản ứng được. “À, cậu ấy đang bận à...” Không biết có phải ảo giác không, giọng điệu kia dường như mang chút bất mãn.

“Hôm nay là hẳn Huh Chừng nào mới tới lượt Beelzebub nah ” Cậu bé tóc tím bên cạnh liếm ngón tay tiếp lời.

Behemoth không dám tin nhìn đối diện, thật sự như cậu nghĩ hay sao?

“Các người... Các người thật sự để, để người kia chạm vào các người?”

“Có gì không ổn sao?” Thanh niên tóc bạc mặt không đổi sắc hỏi lại, nốt ruồi đỏ ở khóe mắt vẽ ra độ cong mê người. “Có thể kết hợp cùng father, đó chính là vinh hạnh của chúng tôi!”

Cậu bé tóc tím gật mạnh đầu như công nhận, đồng tử yêu tinh màu vàng hạnh phúc nheo lại. “Beelzebub thích ôm daddy nhất đó Thân thể daddy ngon lắm đó nha ”

“Các người, các người, nhưng các người không phải cha con sao?”

Lust cùng Gluttony liếc nhau, sau đó Lust nghiêng đầu mỉm cười. “Đúng vậy, ngài là Cha của chúng tôi, thế nên chúng tôi mới khao khát vòng tay ngài, thân thể ngài, tất cả mọi thứ của ngài như vậy. Chúng tôi lúc đó sinh ra, bắt đầu dĩ tách rời máu thịt với ngài, nên muốn mập hợp với ngài, hoàn chỉnh hòa hợp thành một thể!”

Behemoth không thể tin nổi chằm chằm trừng phía trước, lại có thể thông dong nói ra lời trái đạo đức như vậy, thế giới quan (1) của họ cũng là méo mó. Thật sự như cậu nghĩ, những thanh thiếu niên được gọi là “con” kia quả thật là vật độc chiếm mà người nọ nuôi dưỡng, cho nên mới xinh đẹp như vậy, vô phương như vậy, méo mó như vậy, cho nên từ phương diện tuổi tác, mình căn bản không thể có những đứa “em trai” đó, bọn họ sớm đã bị người kia dạy dỗ, thế giới quan và nhân sinh quan (2) trở nên méo mó. Ở khu số bảy, Behemoth từng thấy không ít “khách hàng” thích chơi trò sắm vai nhân vật biến thái — đối với những kẻ đó mà nói, đây là một trò chơi tràn ngập tình thú, khoái cảm loạn luân trái đạo đức thấm vào cốt tủy lúc thiếu niên thiếu nữ bị đè phía dưới khóc kêu “papa”, khiến bọn họ càng thêm hưng phấn. Cậu hoàn toàn không ngờ, người kia, người được gọi là “cha” trên phương diện huyết thống kia lại có thể...

Lucifer, Lucifer cũng thế sao... Anh ta là quân gia trung thành nhất, cho nên sẽ hoàn mỹ hoàn thành nguyện vọng của chủ nhân. Behemoth nghiêng răng nghiêng lợi, móng tay trong bàn tay nắm chặt đâm vào da mà cũng không biết. Biến thái kia!

Mà mình lại phải dựa vào biến thái kia mới có thể sinh tồn ở đây.

Đó mới là chuyện bí ai nhất!

[Alice's Land]

“... Người không thể kiềm bót lại một chút thôi sao?” Lust ấn huyết Thái Dương của mình. “Father cũng bị người đùa tới mức sắp mắc bệnh cuồng loạn (3) luôn rồi! Thế này thì hay rồi, sắp tới ai cũng đừng hòng chạm tới father nữa!”

“Vô cùng xin lỗi!” Giọng Pride nghe không ra chút áy náy nào, quần gia tóc vàng như một con sư tử ăn uống no say. “Hơi ức hiếp phụ thân đại nhân một chút, vì thật sự không thể nào nhịn được, phụ thân đại nhân dùng ánh mắt utor át lại đáng thương nhìn ta như vậy!”

Gluttony yếu ớt nằm úp trên sô pha. “Huh Daddy hồi nãy dữ quá đi à Nah nah, Gluttony thật sự không thể xuất hiện trước mặt daddy nữa sao...”

“Father bị shock, nên sắp tới không thể đi chọc father nữa rồi!” Lust thở dài một tiếng, mang ai oán dục cầu bất mãn.

“Vậy Gluttony có thể đi ăn “hắn” được không? Gluttony đói quá à, thật sự đói quá à Khắc khắc ” Cậu bé tóc tím cười khanh khách, khoe miệng toét đến độ cao không thể tưởng tượng. “Tay chân là món khai vị, thân mình là món chính, tráng miệng ngọt sau bữa ăn chính là bộ não nah Uhm... Đẹp nhất chính là đầu, cần phải từ từ thưởng thức nah ”

“Để mình người ăn hết thật quá đáng tiếc, cứ để lại cho ta đi, nhé?” Lust cười diễm lệ, lấy tay chải tóc bạc ra sau, lộ ra đôi mắt xéch nổi lên vẻ quyến rũ.

“Vô cùng xin lỗi!” Pride không nhanh không chậm mở miệng, cười khinh thường như đang bàn bạc việc vứt đồ đạc. “Ta đã đáp ứng phụ thân đại nhân, không thể để “hắn” chết. Nghe nói các người hôm nay chiêu đãi “hắn”?”

“Phải, “hắn” hình như...” Lust cười vui vẻ, độ cong khoe miệng càng lúc càng mê người. “... Hiểu làm gì đó!”

“Thật là xui rủi!” Pride cũng kéo cao nụ cười, tràn đầy mùi tàn bạo. “Đứa trẻ hư hỏng!”

Trong đại sảnh âm u, tượng thần trên trần nhà bị bóng đen nuốt chửng, dưới bóng tối u ám, bọn họ thâm thì như ca ngâm.

“Lại nói tới Cha chúng ta, rõ ràng đã có chúng ta rồi, tại sao còn muốn đi trêu chọc kẻ khác?”

(1) Thế giới quan là hệ thống những nguyên tắc, quan điểm, niềm tin, khái niệm, biểu tượng về toàn bộ thế giới, bao gồm:– Về những sự vật, hiện tượng.– Về quy luật chung của thế giới.– Về chỉ dẫn phương hướng hoạt động của người, một nhóm người trong xã hội nói chung đối với thực tại (nhằm phát triển sao cho tốt hơn).

Thế giới quan chính là biểu hiện của cách nhìn bao quát (bức tranh) đối với thế giới bao gồm cả thế giới bên ngoài, cả con người và cả mối quan hệ người – thế giới (tức là mối quan hệ của người đối với thế giới). Nó quy định thái độ của con người đối với thế giới và là kim chỉ nam cho hành động của con người.(2) Nhân sinh quan là một bộ phận của thế giới quan (hiểu theo nghĩa rộng), gồm những quan niệm về cuộc sống của con người: lẽ sống của con người là gì? Mục đích, ý nghĩa, giá trị của cuộc sống con người ra sao và sống như thế nào cho xứng đáng? Trả lời những câu hỏi đó chính là vấn đề nhân sinh quan.

(3) Hysteria, tiếng Việt còn gọi là chứng icteri hay chứng cuồng loạn, là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không điều khiển được các cảm xúc. Những người bị “hysteria” thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau một chấn thương tâm lý ở những người nhân cách yếu.

41. Chương 40-2: Fortieth Child Plus

“Phụ thân đại nhân, ăn no rồi sao?”

“..... Ừ!”

“Thế thì, để kẻ này thông báo lịch trình kế tiếp!”

“.....?”

“Hôm nay, là tới ta hầu hạ phụ thân đại nhân!”

“.....!”

“Xin đừng động đây, phụ thân đại nhân!”

“...., Không, không cần —— uhm ah!”

“Xin ra chỉ thị rõ ràng, thưa phụ thân đại nhân, ngài hy vọng không cần cái gì?”

“... A.... Đừng, đừng chạm vào chỗ đó...”

“Là thế sao, thưa phụ thân đại nhân? Nhưng ngài đã ướt sũng rồi! Thế thì, xin tuân theo lời ngài căn dặn!”

“.... Uh.... Thả, thả ta ra!”

“Ta không có trói ngài, thưa phụ thân đại nhân!”

“.....”

“Tại sao phải tròng ta như vậy, thưa phụ thân đại nhân, ta đâu có làm gì!”

“... Giải, giải trừ... Mệnh lệnh... Tuyệt —— Uh ah!”

“Phụ thân đại nhân, ngài có vẻ rất khó chịu!”

“... Hô, ah...”

“Thật đáng thương, nó có vẻ rất cần an ủi!”

“.....”

“Xin đừng tròng ta như vậy, thưa phụ thân đại nhân, ngài sẽ làm ta thất thố —— Nếu ngài có gì cần, xin nói ra, hạ mệnh lệnh!”

“..... Uh.....”

“Ngài không mở miệng nói, làm sao ta biết nhu cầu của ngài đây? Thưa phụ thân đại nhân!”

“.....”

“Hãy ra lệnh cho ta —— thưa phụ thân đại nhân, ta sẽ trung thành chấp hành mệnh lệnh của ngài!”

“... Làm, làm ta... Thỏa mãn!”

“..... Yes, my father.”

[Két]

“.....!”

[Người —— Biến thái ghê tởm ——!!!]

“.....”

“Nào, phụ thân đại nhân, xin để ta thỏa mãn ngài!”

“... Cút, cút ngay ——! Đừng chạm vào ta!!!”

“Tại sao vậy? Phụ thân đại nhân! Ngài rất để ý sao, lời nói của sinh vật vừa rồi? ... Một khi đã như vậy, thế thì khiến nó không thể ảnh hưởng tới tâm tư phụ thân đại nhân nữa là được!”

“...! Không không không ——! Người không thể làm như vậy! Người rõ ràng đã đáp ứng, đã đáp ứng ——”

“Nhân danh Cha, ta nhất định cam đoan Behemoth sẽ tiếp tục tồn tại trên thế giới này —— mệnh lệnh của phụ thân đại nhân là thế sao? Đừng lo lắng, thưa phụ thân đại nhân, ta sẽ chấp hành mệnh lệnh của ngài thật tốt!”

“.....”

“Xin đừng dùng ánh mắt không tín nhiệm nhìn ta như vậy —— Xin nhìn vào mắt ta, thưa phụ thân đại nhân, ta mãi mãi trung thành với ngài!”

“.....”

“Ngài đang phát run sao, phụ thân đại nhân, thật sự rất đáng sợ sao, vừa rồi ——”

“Không! Ta không đáng sợ, bố đây hoàn toàn không đáng sợ ——!”

“Ta hiểu rồi, phụ thân đại nhân, chúng ta tiếp tục đi!”

“.....”

“Phụ thân đại nhân, xin hơi đứng dậy một chút, ngồi lên đùi ta —— đúng, chính là như vậy... Xin hãy mở chân ra...”

“.....”

“Xin đừng cắn môi, đó sẽ khiến ngài bị thương! Phụ thân đại nhân, nào, xin ngậm miếng trái cây này...”

“... Uhm uh...”

“Có vẻ hơi lớn một chút... Phụ thân đại nhân, ngài đang phát run, rất sợ hãi sao? Thế thì xin ngài hãy nhắm mắt lại, như vậy sẽ khiến ngài dễ chịu hơn chút...”

“... Uh, uh...!”

“Thoải mái không? Phụ thân đại nhân, ngài bây giờ toàn thân trên dưới là màu hồng phấn vô cùng đẹp đẽ, vô cùng, mỹ lệ...”

“... Uh!”

“Xin đừng gấp rút, thưa phụ thân đại nhân! Ta bây giờ có chút lực bất tòng tâm, tay không rảnh được, chỉ có thể chăm sóc phía sau ngài —— Nếu không thì như vậy đi, thưa phụ thân đại nhân, xin ngài tự an ủi trước một chút, nhé?”

“.....!”

“Đây rất đơn giản, phụ thân đại nhân trước kia cũng từng làm không ít lần mà? Xin đừng bận tâm đến ta!”

“... Uh...”

“... Đúng, chính là như vậy, thật ngoan, phụ thân đại nhân à.... Ngài rất miễn cưỡng đấy...”

“... Uh!”

“Vô cùng xin lỗi, thưa phụ thân đại nhân, ta làm ngài đau sao? Nhưng ngài có vẻ cực kỳ hưởng thụ đau đớn đấy... Thật sự là một thân thể vô cùng *** đáng, thưa phụ thân đại nhân, ý của ta là, nó rất thành thật!”

“.....”

“Xin đừng khóc, phụ thân đại nhân... Như vậy sẽ làm ta càng muốn...”

“... Uh ah...”

“Đã được rồi, thưa phụ thân đại nhân, bên trong đã đủ ướt, hơn nữa vô cùng xinh đẹp. Như vậy, thưa phụ thân đại nhân, ngài mong muốn ta làm gì kế tiếp?”

“.....”

“... À chà chà, vô cùng xin lỗi, thưa phụ thân đại nhân, ta quên ngài bây giờ không nói được... Nào, phụ thân đại nhân, trái cây đã được lấy ra, xin hãy nói ra mệnh lệnh của ngài!”

“... Hơ hah, hah... Không, không —— á...”

“Ngài khẳng định sao, phụ thân đại nhân? Ngài hút quá chặt, dường như không muốn ta rút tay ra! Nếu ngài vẫn kiên trì, ta sẽ rời khỏi!”

“——!”

“Phụ thân đại nhân, xin hãy nói ra khát vọng chân thật nhất của ngài, ta sẽ giúp ngài thỏa mãn, trọn vẹn và hoàn mỹ!”

“... Uh...”

“Hửm?”

“... Ta bảo người làm ——”

“Yes, my father.”

Đúng vậy, phụ thân đại nhân của ta, ta mãi mãi ——

Trung thành với ngài.

42. Chương 41: Forty-first Child

“Xin hỏi... Có phải Gu... Nei Bog ở bên trong không?”

“Thưa phu nhân Aisha, ngài ấy cũng không có ở trong đó!”

Aisha nắm váy mình, cắn môi, cuối cùng chỉ kéo ra một nụ cười ảm đạm. “Được, tôi biết rồi...”

Nàng liếc tòa nhà trắng lệ này một lần cuối, sau đó xoay người rời đi. Trái tim có chút đau đớn và ngập tràn thất lạc. Gần đây Gu đang trốn nàng, rõ ràng đến mức khiến nàng muốn bịt mắt tự an ủi mình cũng không được.

Cuộc sống hiện tại quả thật như một giấc mơ, Aisha chưa từng nghĩ nàng còn có thể gặp lại “mập” —— không không không, hẳn đã hoàn toàn không thể gọi là “mập” nữa, gây xuống sẽ khiến người ta thay đổi lớn đến như vậy hay sao? Gu của nàng đã biến đổi đến mức nàng hầu như không thể nhận ra được, nếu lúc ấy không có cái tẩu thuốc Nei Bog cầm trên tay, Aisha căn bản không dám tiến tới, lên tiếng với cái người mong manh yếu ớt đến mức phảng phất như không chịu nổi một kích kia —— không sai chút nào, nàng thậm chí có thể dùng từ mong manh để hình dung người bạn thuở nhỏ của mình. Ở chung mấy ngày này, Aisha phát hiện thằng mập nhất gan lại ra vẻ hung độc, luôn lạc quan đồng thời lại vô tâm trong quá khứ hiện tại đã trở nên yếu ớt, mong manh, còn khùng hoảng, thậm chí mang một loại mỹ lệ và quyền rũ bệnh tật, khiến nội tâm người ta đau thương đến độ không thể ngăn mình sinh ra ý niệm tội lỗi với hắn.

Aisha không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong mấy năm Nei Bog mất tích, nhưng nó lại có thể khiến người bạn thuở nhỏ của nàng biến thành bộ dạng thế này. Nàng đã bắt đầu cảm thấy hẫng xa lạ, Aisha hoàn toàn không biết Gu bây giờ có thân phận thể nào mà lại có thể đưa nàng —— một ả gái *** thấp hèn ở khu số bảy đến khu số một, đồng thời trao cho nàng cùng con trai một cuộc sống hoa lệ như thế. Nàng cũng không biết Nei Bog bây giờ có còn là Gu của nàng nữa hay không, cho nên nàng chỉ có thể cẩn trọng sống ở cái khe tiếp giáp này. Cho nên một khi Nei Bog bắt đầu trốn tránh nàng, Aisha tức khắc liền luống cuống.

Xảy ra chuyện gì sao? Sau khi đi vào khu số một, Gu hầu như mỗi ngày đều bầu bạn với nàng, ngoại trừ cách một khoảng thời gian hắn sẽ tự nhiên biến mất, nhưng lúc gặp lại ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt, Gu vẫn ở chung với nàng như trước. Mỗi lần, Aisha đều phải hơi tự ép buộc mình, không nghĩ về mùi vị trên người hắn mỗi khi trở về, phiêu bạt nửa đời ở phố đèn đỏ, nàng đương nhiên rất nhạy cảm, biết rõ đó là gì. Aisha bắt buộc bản thân không nghĩ nhiều và cũng không truy hỏi, nàng hiện tại chỉ là một ả gái *** thấp kém tội cùng ăn bám ở đây. Địa vị của Nei Bog sớm đã không còn ngang bằng nàng nữa. Dù nàng đã sinh con cho Nei Bog, nhưng đó căn bản cũng không có ý nghĩa gì, huống hồ ở khu số một, Aisha cũng đã trông thấy đám người hoàn mỹ đến đáng sợ kia, cũng là các “con” của người nọ. Aisha luôn tự an ủi, đừng nghĩ nhiều, Gu sẽ luôn ở cùng nàng.

Nhưng lúc này đây, sau khi biến mất, Gu lại không xuất hiện trước mặt nàng nữa, phải nói là, Gu thậm chí tránh né nàng. Là Gu chán ghét nàng sao? Aisha sợ đến mức móng tay cũng cào vào trong thịt. Nàng hiện tại mới phát hiện một thực trạng, nàng được mang về lâu như vậy rồi, mà Gu một lần cũng không chạm đến nàng.

Đàn ông tại sao lại đem đàn bà để ở bên người? —— Vì nhu cầu! Ngộ ngộ ở phố đèn đỏ khu số bảy lâu như vậy rồi, tới nguyên lý này mà cũng không biết thì nàng căn bản không thể nào sống sót. Nàng được mang về đây, nếu ngay cả công năng này cũng không thể cung cấp được, thế thì nàng căn bản không nên ở lại đây, trao đổi đồng giá sớm đã khắc sâu vào xương tủy, Aisha sẽ không khờ dại nghĩ rằng, Nei Bog đơn thuần chỉ vì áy náy mà nuôi dưỡng nàng —— dù là vì áy náy, tình huống này căn bản cũng không thể kéo dài mãi mãi, nếu không có chút giá trị nào, nàng sẽ chỉ là gánh nặng, chờ bị vứt bỏ ở tương lai không xa.

Đầu Aisha kêu la ầm ĩ, giày cao gót giẫm lên cầu thang xoắn ốc phát ra tiếng vang lạnh lạnh, liên tục truyền ra liên miên không ngớt. Không biết đã đi qua bao nhiêu cái cầu thang, Aisha đột ngột cứng lại tại chỗ, ánh mắt nàng xuyên qua cửa sổ cực đại, không thể nhúc nhích chầm chầm nhìn một điểm phía xa.

Đó rõ ràng là Nei Bog mấy ngày nay không thấy mặt, còn thêm một cô gái nữa.

Cô gái xinh đẹp kia cười duyên, dựa sát vào người Nei Bog, ngậm một quả trái cây, quả đỏ tươi ánh lên môi đỏ lại càng thêm quyến rũ, cô gái kề sát lại, đưa quả và môi đỏ của mình đến bên miệng người mặc áo choàng đen. Nei Bog cũng không cự tuyệt.

Aisha choáng váng, sức lực toàn thân dường như cũng sắp bị hút đi, phải nhờ tay vịn mới có thể chống đỡ thân mình. Nàng không nói một lời nhìn hình ảnh kia, môi vì máu mà có vẻ càng thêm diễm lệ.

Aisha thật ra vẫn có một sự tự tin, nàng tin Nei Bog thích mình. Lúc nhỏ, sau khi lớn lên, từ đó trở đi, cho nên nàng cũng không chút chần chừ trao ra tình cảm của mình, thậm chí còn sinh con cho hắn —— đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào ở phố đèn đỏ khu số bảy cơ chứ! Sau đó nàng đột ngột phát hiện, sự tự tin này yếu ớt dễ vỡ và không chút căn cứ tới chừng nào. Hình ảnh trai tài gái sắc phía xa vô cùng chói mắt, khiến nàng hận không thể hung hăng xé rách, xé rách nó ——

“... Rất khó chịu sao?”

Aisha cả kinh, tim cũng sắp nhảy ra, nàng chuyển mắt, phát hiện mình chỉ lo nhìn phía xa mà không trông thấy một thanh niên tóc đen ngồi trên bệ cửa sổ. Tầng tầng lớp lớp rèm cửa sổ đỏ thắm bị gió thổi tung, hoàn chỉnh bày ra thân hình thanh niên kia, y mặc áo khoác đen bao phủ toàn thân, vạt áo thật dài kéo trên mặt đất, một chân co lại gác lên bệ cửa sổ, một chân thả xuống tự nhiên, cả người biếng nhác tựa vào khung cửa sổ.

Aisha phát hiện, hướng mà thanh niên nhìn qua cũng giống như mình, chính là chỗ người nọ đang ở. Lúc lên tiếng, thanh niên cũng không quay đầu lại, chỉ có thể nhìn thấy dưới những sợi tóc đen vụn mảnh kia là một chiếc hoa tai chữ thập ngược màu bạc lạnh lẽo phản xạ ánh nắng. Không đợi Aisha phản ứng, thanh niên tóc đen lại mở miệng. Giọng nói y cũng âm trầm biếng nhác, tựa như đàn violoncello diễn tấu.

“... Ta rất khó chịu...”

Đó là âm thanh trầm thấp tựa như xâm lược đầu dây thần kinh, lời nói sâu lắng khàn trầm như gảy ra tiếng lòng, lúc Aisha phản ứng được, nàng sớm đã lệ rơi đầy mặt, dường như vì mình, lại có lẽ là vì tình cảm kìm nén cực độ trong giọng nói đối phương.

Dường như ý thức được Aisha khóc, thanh niên quay đầu lại, con ngươi tràn ngập nước mắt của Aisha chỉ có thể nhìn đến đồng tử đỏ sẫm biếng nhác kia.

“Cô thì sao?”

“Tôi... Tôi không cam lòng... Tôi rất không cam lòng ah... Huh...” Như bị mảnh đồ tươi kia thôi miên, Aisha ngã ngồi xuống đất, thì thầm nói ra tiếng lòng với thanh niên xa lạ. “... Tại sao, tại sao...”

“Tại sao người đó lại muốn nhìn kẻ khác?”

“Tại sao người đó lại không ở với mình?” Thanh niên tựa một quý công tử kia chậm rãi quay đầu đi, lại chăm chú nhìn ra phía xa.

“Tại sao người đó... Không thuộc về một mình mình?”

Aisha chỉ có thể mở to mắt, mặc nước mắt chảy xuống, tim nàng cảm thấy đau đớn, không biết nên xoa dịu vết thương của mình trước, hay an ủi thanh niên anh tuấn có cùng nỗi đau với mình trước mặt.

“Một khi đã như vậy...” Thanh niên nhìn phía xa đường như đang thì thào tự nói. “Cứ cướp người đó về đi!”

Aisha sửng sốt, lời đối phương như châm một kíp nổ trong đầu nàng. Đúng rồi, tại sao phải cảm thấy ử rử, tại sao phải sợ hãi lùi bước, tại sao phải rút trong góc khóc lóc đau thương? Hắn không nhìn tới, vậy cướp lấy sự chú ý của hắn, loại bỏ hết mọi chướng ngại bên mình, bất luận là dùng phương pháp gì. Sống an nhàn ở khu số một quá lâu, nàng cũng sắp quên mất những thủ đoạn và phương pháp đoạt khách hữu dụng mọi nơi của phố đèn đỏ.

Nghiêm túc nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh người nọ ở phía xa, Aisha lau khô nước mắt, lúc chuyển mắt lại, thanh niên trên bệ cửa sổ sớm đã mất bóng, tất cả dường như chỉ là một giấc mộng hư ảo, trong mộng, một vị hắc thiên sứ biếng nhác mỹ lệ ngọt ngào cảm dỗ nàng.

Mà nàng, nghĩa không chùn bước.

43. Chương 42: Forty-second Child

“Xin hỏi... Có phải Gu... Nei Bog ở bên trong không?”

“Thưa phu nhân Aisha, ngài ấy cũng không có ở trong đó!”

“Được, tôi biết rồi...”

Nei Bog đưa lưng dựa sát vào cửa, lúc nghe thấy tiếng bước chân Aisha đi xa mới từ từ thả lỏng, mất sức trượt xuống ngồi trên đất.

Bị nhìn thấy... Bị nhìn thấy rồi...

Nei Bog ôm đầu gối, bắt đầu phát run. Hắn gần đây hoàn toàn không dám đối mặt với Aisha, thậm chí chỉ cần tưởng tượng Behemoth nói chuyện đó với Aisha và người bạn thuở nhỏ của mình sẽ có vẻ mặt thế nào, hắn cũng đã sợ chết khiếp. Hắn không muốn bất cứ ai biết quan hệ méo mó giữa hắn và các “con”, nhất là Aisha và Behemoth, một là bạn thuở nhỏ, một là con hắn. Nhưng tại sao... Tại sao lại cứ phải bị nhìn thấy cơ chứ...

Thở mạnh một hồi, Nei Bog theo phản xạ đã không còn suy nghĩ nữa. Người nam trắng bệch mặc áo choàng đen mệt mỏi bò dậy từ dưới đất, quyết định ra ban công phơi nắng, xua đi một chút rét lạnh trên người.

Ánh nắng buổi chiều cũng không quá chói mắt, vấy lên người ấm áp dạt dào. Nei Bog đứng trên ban công, thoải mái nheo mắt lại. Hôm nay thời tiết cực kỳ đẹp, ở khu số một có rất nhiều cây xanh, khắp nơi đều có thể thấy được thực vật xa xỉ, trong không khí bông bênh hương hoa nhàn nhạt, chim kêu vang trên những ngọn cây, chính giữa mơ hồ truyền ra tiếng cười đùa vui vẻ, còn cả nhạc khúc nữa.

Hả?

Nei Bog nhìn xuống phía dưới, dưới tầng mảnh bóng cây, các con của hắn đang ăn picnic.

Trên cỏ xanh trải thảm ô vuông, đủ loại món ngon bày ra ngổn ngang lại không mất đi thẩm mỹ. Gluttony đang hạnh phúc cầm một miếng sandwich cắn, thỏ tím ngồi bên cạnh, trên cổ cũng đeo một cái yếm, có vẻ vô cùng hiền hậu. Lust dựa vào rễ cây, cầm một chiếc lá, vô cùng nghiêm túc thổi ra khúc nhạc, gió thổi làm cả giai điệu và tóc bạc của Lust được tán ra, hoàn mỹ như mộng ảo. Pride đang gọt táo, dao màu bạc khiêu vũ ở đầu ngón tay, vỏ mỏng tanh từng vòng rơi xuống, không bao lâu sau một trái táo đã được gọt xong, quả gia tóc vàng mỉm cười đưa táo đã gọt cho Behemoth đối diện. Behemoth ngồi chính giữa họ, tiếp nhận táo cười rất rục rờ. Trong không khí tràn ngập mùi hạnh phúc.

Nei Bog theo bản năng lấy tay che khuất mắt. Quá chói mắt, hắn nghĩ, ánh nắng quá chói mắt, không phải sao?

Bất tri bất giác, bọn họ đã ở chung với nhau tốt tới vậy sao? Picnic lần này, hần thân là phụ thân lại hoàn toàn không biết gì cả...

Trong lòng có chút gì đó đang lên men, ngập tràn, căng phồng lên rất khó chịu. Nei Bog cau mày nắm lấy vạt áo, có chút không thở nổi. Hần nghĩ, đây là tâm trạng ông già bị bọn nhỏ bỏ lơ sao?

Má nó, bố cũng không phải đám đàn bà léo nhéo giấy nẩy chỉ vì một cọng tóc.

Nei Bog xoay người định rời khỏi, lại suýt đụng trúng một cô gái.

“Thưa ngài, tôi tới hầu hạ ngài ạ!” Cô gái nhếch môi cười dịu, tha thướt nâng khay trong tay lên. “Ngài có muốn ném chút trái cây không?”

Cô gái này rất đẹp, nhưng Nei Bog lại không có lòng dạ nào thưởng thức, hần biết cô gái trước mặt được phái tới làm gì, từ sau cái lần hần la hét bọn họ cực kỳ hi hữu đó, bọn họ thật sự rất nghe lời, không xuất hiện trước mặt hần nữa. Mấy ngày nay lơ đãng trôi qua, bất tri bất giác lại sắp đến cái ngày đó, cô gái trước mặt chính là vật tế kế tiếp được bóng tối đưa tới.

Cô gái thấy Nei Bog trầm lặng không nói gì, đảo mắt một cái, cười duyên áp sát lại, nàng cầm một quả trái cây ngậm lên môi, dâng mình lên tận cửa.

Nei Bog cũng không cự tuyệt, tiếng cười phía sau vẫn đọng đưa trong gió.

Hần cô đơn, Nei Bog nghĩ, hần chỉ là cô đơn mà thôi.

[Edit by Alice]

Behemoth chậm rãi cắn táo, trong miệng tràn ngập hương vị ngọt lành. Cậu lắng nghe khúc nhạc không biết tên mà Lust đang thổi, giai điệu rất êm tai, không hiểu sao chạm đến lòng mình. Gió nhẹ mang đến hơi cỏ xanh mát mẻ, vành tai ẩm áp một trận, Behemoth có chút sợ hãi quay đầu qua, Pride đang dùng tay khảy khảy vành tai cậu, nhận thấy ánh mắt Behemoth, Pride mỉm cười dịu dàng với thiếu niên bị giật mình.

“Xin tha thứ cho hành động quá phạm của tôi, có lá cây cuốn vào trong tóc cậu.”

Quần gia tóc vàng thu hồi tay, trên găng tay trắng nõn có một chiếc lá cây nằm đó. Behemoth chỉ cảm thấy hơi nóng từ vành tai bắt đầu lan ra, chỗ bị vô tình chạm vào nóng đến đáng sợ. Cậu hoảng loạn chuyển mắt, mơ hồ “ừ” một tiếng.

Mà lúc này, Lust lại ngưng thổi, mấy ngày ở chung cũng đủ để Behemoth hiểu được, Asmodeus cũng không lạnh lùng như mình nghĩ, thậm chí rất dễ ở chung. Thừa dịp này, Behemoth gấp rút mà hoảng loạn nói sang chuyện khác.

“Khúc nhạc vừa thổi tên gì?”

Thanh niên tóc bạc lạnh nhạt nhìn cậu một cái, trả lời. “Yêu trong cay đắng.”

Behemoth ngây ngẩn cả người, vì tên của khúc nhạc này. Yêu trong cay đắng sao? Thảo nào lại khiến trái tim mình đau thương như vậy. Behemoth có chút bất ngờ, thanh niên đẹp đến vô lý trước mắt lại có lúc yêu trong cay đắng, sợ là không ai có thể từ chối một người hoàn mỹ đến vậy. Dù là mình, cũng không thể không ôm thiện cảm to lớn với Asmodeus.

Lust ngẩng đầu, như đang xuyên qua tầng tầng cây cối nhìn cái gì đó, thân thể được thân cây khổng lồ làm nền có vẻ hơi mảnh mai yếu ớt, y như đang than thở, mang yêu chiều và bất đắc dĩ.

“Father...”

Mặt Behemoth xoạt một cái trắng bệch, lại lập tức sung huyết đỏ bừng lên, cậu thậm chí có chút căm ghét thánh lực quá tốt của mình. Không thể quên được, cái cảnh rõ nét khắc sâu vào lòng kia. Behemoth hiện tại hoàn toàn không biết phải làm sao đối mặt với má, lúc đầu cậu hận không thể nói hết những thứ dơ bẩn mà người nọ đã làm cho người má mù tịt kia nghe. Nhưng xúc động ban đầu qua đi, lại khó có thể mở miệng. Nói với má? Như thế, má biết mọi chuyện sẽ chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất tìm người kia ngã bái,

sau đó bị người nọ then quá hóa giận đuổi ra thứ hai là vờ như không xảy ra chuyện gì cả, tiếp tục ở chung với hắn, một khi đã như vậy, tại sao còn muốn má biết mọi chuyện để càng thêm đau khổ?

Behemoth phức tạp nhìn Pride đối diện, quần gia áo đen chú ý tới ánh mắt cậu, đáp lại bằng nụ cười dịu dàng trước sau như một. Cậu rất đau khổ, đồng thời còn xấu hổ, giấu giếm tất cả những thứ này, cậu thật ra cũng là đồng phạm của kẻ đó, vì cậu thật sự không muốn rời khỏi đây, rời khỏi cái người trước mắt.

Tất cả những thứ này đều là do người nam kia. Behemoth cảm hận và khó hiểu. Tại sao tất cả mọi người đều phải bao che cho hắn?

Beelzebub là như thế, Asmodeus là như thế, Lucifer... cũng là như thế.

44. Chương 43: Forty-third Child

Đám người hầu bận rộn xuyên qua xuyên lại trong trật tự, Nei Bog đứng chính giữa dòng người, người chung quanh dường như hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của Nei Bog, mà tự động lách qua hắn. Nei Bog sớm đã quen, ở khu số một này, nếu không phải hắn chủ động tìm tới một ai đó, mọi người — ngoại trừ họ — đều sẽ bất giác bỏ qua sự tồn tại của hắn, nói đúng ra là tiềm thức tránh tiếp xúc với hắn. Hắn càng giống như một con ma ở khu số một, Nei Bog có chút bi ai nghĩ, dù đầu óc trì độn thế nào thì cũng đã tự động hiện rõ đáp án.

Các con hầu không thích hắn tiếp xúc cùng những người khác. Nei Bog kéo ra một nụ cười nhụt chí. Ha ha, thật mẹ nó ham muốn độc chiếm của trẻ nhỏ.

Người mặc áo choàng đen nhìn người hầu bận rộn qua lại xung quanh, tùy tiện kéo một người lại hỏi nguyên nhân. Người hầu áo gi-lê đen trắng dường như mới vừa phát giác sự tồn tại của Nei Bog, luống cuống hành lễ với hắn.

“Thưa ngài Nei, hôm nay là ngày cậu Behemoth đến Học viện Hoàng gia!”

Ngay lúc nghe được cái tên đó, Nei Bog cứng ngắc, người hầu cung kính cúi đầu cũng không chú ý thấy gương mặt không có huyết sắc của người nam kia, mà tiếp tục nói.

“Hiện giờ cậu Behemoth sắp sửa lên đường, quần gia Lucifer và ngài Asmodeus đang ra ngoài tiễn... Thưa ngài, họ đến kia!”

Nei Bog suýt giật bắn lên như con thỏ bị thất kinh, hắn luống cuống ngẩng đầu, vừa lúc đối diện đám người đi tới.

Đó quả thật là một đám vật sáng di động. Thanh niên tóc bạc xinh đẹp vẫn lạnh lùng mà cấm dục, đồng tử bằng màu lam lại quan tâm nhìn thiếu niên bên cạnh. Quần gia tóc vàng anh tuấn trước sau như một theo sát phía sau thiếu niên, hình như chú ý thấy cổ áo thiếu niên có chút vấn đề, gọi thiếu niên lại cẩn thận sửa giúp. Thiếu niên con người màu xám, gương mặt thanh tú lộ ra màu hồng phấn, cảm giác cao cao để thuận lợi sửa lại cổ áo, dường như ngay cả hô hấp cũng rất dè dặt. Một hình ảnh hoàn mỹ hài hòa như thế, Nei Bog cúi thấp đầu xuống như muốn giấu mình lại. Lust nhìn thấy Nei Bog cúi đầu đầu tiên, cả con người màu lam bằng đều tỏa sáng, gương mặt diễm lệ lên làm những người công khai hoặc lén lút chú ý y ở xung quanh đều ngừng thở, chỉ có thể si ngốc chằm chằm nhìn con thú diễm lệ quyến rũ kia. Dùng lời châm biếm của Pride để miêu tả chính là, cả người Lust đều tỏa ra hoóc-môn vui vẻ, y như một con công trống vì con mái mà dốc sức xòe cái đuôi xinh đẹp của mình ra.

“Father ——”

Nghe Lust gọi, Nei Bog run lên, hai người đang chỉnh sửa cổ áo cũng bị thu hút sự chú ý. Behemoth đầu tiên là bất giác sững sốt vì biến hóa của Lust, lúc hồi hồn lại, một phần mặt trở nên có chút vụn vẹo.

“Chào buổi trưa, phụ thân đại nhân!” Pride dường như không chú ý thấy không khí đã bắt đầu trở nên quỷ dị, y vẫn hí hóp mắt tươi cười vụn vẹo năm không đổi, sau đó tựa như không hề hay biết mà... đổ dầu vô lửa. “Xin hỏi ngài đã dùng bữa chưa?”

Sắc mặt Nei Bog và Behemoth lập tức biến đổi, lần dùng bữa trước đó quả thật có thể dùng câu khắc cốt ghi tâm để hình dung.

“Năm tươi nấu rượu lê, đây là món chính của father hôm nay, tay nghề của Beelzebub luôn khiến người ta kinh ngạc!” Lust lạnh lùng liếc Pride, lặng lẽ nói sang chuyện khác, người mặc áo choàng đen trước mặt phẳng phất như sắp run thành mảnh vụn. “Father là đến tiền Behemoth sao?”

Vì đề tài đã chuyển, không khí gần như đông lại có xu hướng thả lỏng. Behemoth hít sâu một hơi, bất ngờ kéo ra một nụ cười có thể gọi là rực rỡ.

“Papa.”

Thấy người nam kia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua, Behemoth dốc sức áp chế oán hận và ghê tởm trong lòng, cố gắng cười lên. “Cám ơn đã tới tiền con!”

Nei Bog quả thật không thể tin vào tai mình, hần lần đầu tiên nghe thấy Behemoth chủ động thừa nhận hần là “phụ thân”. Sau... lần đó, thiếu niên mất xám bộ dạng giống mình nhất, cũng hết sức bình thường này, lại có thể bằng lòng gọi hần là ba? Hần thậm chí cảm thấy đây là một giấc mộng không thực tế, hoàn mỹ đến mức không muốn tỉnh dậy, Nei Bog chỉ có thể mang vẻ mặt ngẩn ngơ nghe thiếu niên mất xám nói tiếp.

“Nếu không có papa, con căn bản không có cơ hội đi đến Học viện Hoàng gia khu thứ tư.” Behemoth ngại ngần gỡ gỡ tóc ngắn vểnh lên, nói đùa. “Lucifer bọn họ cũng từng đến Học viện Hoàng gia sao? Nói như vậy, con phải gọi các em trai mình là đàn anh.”

“Không có, họ không có đến đó!” Nei Bog trả lời theo phản xạ, đối mặt với sự thân thiện của Behemoth, Nei Bog căng thẳng đến mức ngón tay cũng tê rần.

Behemoth mở to mắt, dường như cảm thấy rất kinh ngạc.

“Tại sao?”

“Vì...” Không cần thiết, đám tân nhân loại được gọi là kiệt tác tối cao của nhân loại kia căn bản không dùng cách của người thường để có được tri thức và kỹ năng.

Đối mặt với sự chần chừ của Nei Bog, Behemoth dường như có chút sốt ruột, cậu gỡ gỡ tóc, sau đó dè dặt đề nghị. “Nếu Lucifer, Asmodeus và Beelzebub đều chưa từng học ở khu thứ tư, vậy lần này không bằng cứ sắp xếp chúng con cùng vào Học viện Hoàng gia đi? Có thể quan tâm lẫn nhau!”

Nei Bog thật sự động tâm, không chỉ là vì sự thân thiện của Behemoth, càng bởi vì như vậy cũng là một cách rất tốt để rời xa các nguyên tội của mình, mặc dù có chút thất lạc và sợ hãi bất minh — nếu cứ như vậy, phẳng phất như chỉ còn lại một mình hần, tựa như một con ma cô đơn du đãng ở khu số một.

Nei Bog thiếu chút nữa đáp ứng tức thì, nguyên nhân làm hần ngậm miệng ngay thời khắc mấu chốt chính là, ánh nhìn của hai nguyên tội ở đây. Lust lấy tay chải tóc bạc ra sau, mắt xéch lộ ra từ kẽ tay, đang lóe lên tia sáng u lạnh quuyền rũ, phẳng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành quái vật cắn nuốt hồn người. Pride gỡ mắt kính xuống, từ trong ngực lấy khăn ra lau bụi không hề tồn tại trên tròng kính, trên tròng kính sáng ngời phản chiếu cặp mắt ngập tràn tàn bạo cùng khát máu, còn thêm khoe miệng kéo ra độ cong lạnh lẽo kia của quần gia tóc vàng.

Chân suýt nhũn xuống đất, Nei Bog biết con mỗi đối phương muốn xé xác cũng không phải là mình, nhưng vẫn sợ đến phát run. Hần sao có thể quên, kẻ thật sự thống trị nơi này rốt cuộc là ai, hần căn bản không có năng lực làm ra những chuyện vượt quá giới hạn của họ. Behemoth quay lưng về phía Lust và Pride, nghiêng đầu nhìn Nei Bog đang run rẩy không ngừng, mang nghi hoặc lại thúc giục hỏi lại một lần nữa. “Có thể được hay không?”

Nei Bog liều mạng lắc đầu, biên độ và tần suất quả thật muốn lắc đứt cả đầu. Nhìn hành vi cự tuyệt có thể nói là dữ dội của Nei Bog, Behemoth dù đang cười, ánh mắt lại càng lúc càng lạnh lẽo. Cậu vốn định đưa mấy người Lucifer đến Học viện Hoàng gia, tránh khỏi vuốt quỷ của kẻ này, người nam kia không thể tiến vào Học viện Hoàng gia, đương nhiên sẽ không ép buộc bọn Lucifer chơi cái trò biến thái kia nữa.

Không chịu buông tay sao? Lão già háo sắc chết tiệt này!

Ai cũng có thể thấy được thái độ kiên quyết của người mặc áo choàng đen kia, Behemoth đương nhiên sẽ không tiếp tục hỏi tại sao nữa, như vậy không chút ý nghĩa, hơn nữa sẽ khiến đối phương có cảm giác bài xích. Behemoth rút cuộc không cần phải bắt mình kéo lên độ cong khóe miệng, cậu ép khóe miệng phẳng xuống, dường như bị lời cự tuyệt dữ dội của Nei Bog đã kích.

“À...” Thiếu niên mắt xám có vẻ có chút ủ rũ, cậu lén nhìn sắc mặt Nei Bog, lại cẩn thận mở miệng. “Vây... Con liệu có thể dẫn Lucifer theo không? Ngài biết đấy, con bây giờ còn chưa quen với cuộc sống nơi này cho lắm!” Ít nhất, ít nhất, cậu muốn mang quần gia tóc vàng thoát khỏi nơi này.

Nei Bog lần này ngay cả lắc đầu cũng lướt bớt, hần im lặng biểu đạt sự cự tuyệt. Sau đó, hần cảm thấy hai con thú đối diện hài lòng thỏa mãn thu hồi móng vuốt.

Thiếu niên mắt xám thất vọng, ai cũng đều nhìn ra. “Vây phải rất lâu sau mới có thể gặp lại người nhà...”

“Con, con có thể trở về!” Lúc nghe thấy người nhà, cả lòng Nei Bog đều run lên, hần xúc động, bất chấp tất cả làm ra một lời hứa hẹn. “Nơi này là nhà con, con lúc nào cũng có thể trở về, ta sẽ, sẽ...”

“Như vậy sẽ làm chậm trễ việc học của Behemoth!” Lust lạnh lùng cắt ngang âm thanh run rẩy của Nei Bog, con người lam băng vừa trong vừa lạnh phản chiếu bóng Nei Bog cùng Behemoth. “... Nhưng mỗi ngày chung kết (cuối một tinh chuyển) là ngày nghỉ của Học viện Hoàng gia, cậu có thể trở về khi đó!”

Behemoth đối diện ánh mắt màu lam âm u kia, cảm thấy hồn phách cũng sắp bị hút hết, cậu nghĩ, Asmodeus vẫn ngoài lạnh trong nóng trước sau như một. Dù rất không cam lòng, nhưng hiện tại chính là cục diện tốt nhất cậu có khả năng tranh thủ được.

“Xin đừng lo lắng, kẻ hèn này đã phái người chuẩn bị chu toàn cho cậu ở đó, tuyệt đối sẽ không để cậu cảm thấy khó chịu!” Lần này là Pride khuyên bảo Behemoth. “Mỗi ngày chung kết của tinh chuyển, xin cho phép kẻ hèn này đến Học viện Hoàng gia nghênh đón cậu, có thể được không?”

Behemoth chỉ có thể gật đầu lung tung, quần gia tóc vàng lấy đồng hồ quả quýt từ trong ngực ra xem, tỏ vẻ hơi giật mình. “Ấy chà chà, đã giờ này rồi sao, chúng ta phải xuất phát. Phụ thân đại nhân, xin hỏi ngài có đi cùng không?”

Nei Bog nhanh chóng lắc đầu, gương mặt trắng bóc của hần quay về phía Behemoth, lộ ra một nụ cười hơi cứng nhắc nhưng cũng rất chân thành, hần cẩn thận lại mềm dịu gọi tên thiếu niên mắt xám tựa như mèo kêu.

“Ta... Không đi... Be... Behemoth, đi đường cẩn thận!”

Thiếu niên phức tạp nhìn phụ thân mình, cuối cùng kéo ra một nụ cười có chút méo mó. “Vâng... Papa, cầu xin ngài, đối xử với mama thật tốt, bà ấy đã đợi ngài suốt nửa cuộc đời.”

Nei Bog ngơ ngác nhìn bóng Behemoth đi về phía cửa, lúc bóng lưng thiếu niên sắp bị quãng sáng ngoài cửa nuốt hết, Nei Bog run rẩy ở lại trong bóng râm, thấp giọng hô to tên thiếu niên.

“Behemoth!”

Thiếu niên nghi hoặc quay đầu lại một chút.

Người nam trong bóng râm khoác trên mình bóng tối, trên khuôn mặt bị bóng tối tôn lên càng thêm trắng bóc, là một nụ cười kỳ dị mang chút méo mó. “Chờ... Chờ con trở về, ta, ta sẽ cho con một lời hứa hẹn mà con muốn ——”

Thiếu niên đứng trong quãng sáng dường như lộ ra một biểu tình, lại bị quãng sáng nhuộm nhòa nhìn không sắc nét.

“Vâng!”

[Alice's Land]

Xe bay chở Behemoth đã biến thành một điểm sáng phía xa, Lust và Pride vẫn còn duy trì tư thế nhìn theo.

“Thật sự là...” Thật lâu sau, thanh niên tóc bạc lộ ra một tiếng thở dài, gương mặt quấy rầy lúc này có vẻ càng thêm xinh đẹp, hơn nữa lại còn nguy hiểm. “Một kẻ vô cùng hạnh phúc mà...”

“Father, father, father...” Lust tự ôm lấy mình ngồi xổm xuống, thân thể thon dài mỹ lệ run rẩy, lo sợ bất an như một đứa trẻ bị vứt bỏ đang khóc lóc. “Father cười với hân, father lấy lòng hân, father lại bằng lòng cho hân một lời hứa hẹn...? Lời hứa hẹn mà chúng ta đều không thể mơ tưởng tới, lại có thể dễ dàng bị hân lấy được như vậy...?”

Pride bên cạnh không nói năng gì, hai người ở đây đều biết, Lust cũng không phải run rẩy vì sợ hãi, mà là tự trói buộc bản thân để đề phòng mình làm ra chuyện gì đó không tốt, chẳng hạn như, làm kẻ được Cha quyền uy kia không thể xuất hiện trước mặt họ nữa.

Lust ngẩng đầu nhìn lên Pride phía trên, cười si dại, vài sợi tóc bạc dính trên môi đỏ, càng hiện rõ một loại quyền rũ chết người mà tuyệt vọng.

“Bao chúa thân ái, người không xé xác hân ngay lập tức, thật sự là ngoài dự kiến của ta... À, đúng rồi, ta quên người đã bị father buộc xích, nhân danh Cha, hê hê, đây là điều mà chúng ta hoàn toàn không thể vi phạm. Ngài Lucifer, cảm giác chăm sóc hân thế nào, thằng quỷ đó khá đắm say người đấy!”

Pride mở mắt ra, lạnh lùng nhìn thanh niên tóc bạc ngồi xổm dưới đất, thời khắc này, trong ngoài của hai người hoàn toàn đảo ngược.

“Xin chuyển con mắt cười trên nỗi đau người khác kia của người ra hướng khác được không?” Pride nở nụ cười máu me tàn bạo. “Nếu không, ta sẽ nhện không được khiến nó trở thành vật trang trí trên vương miện của ta, hãy tin ta, nó chính là viên xinh đẹp và chói mắt nhất!”

Pride và Lust đều biết đối phương đang xả giận, cho nên đều lui một bước, nói giới hạn lý trí ra.

“Sloth sao còn chưa chịu dậy nữa chứ?” Vì vừa mới xả giận một trận, Lust ngừng run rẩy, nhưng vẫn ngồi xổm dưới đất. “Ta sắp nhện không được nữa rồi, vừa nghĩ tới hình ảnh hôm nay, à há, ta gần như sắp phát điên lên rồi ”

“Sloth có tỉnh dậy một lần!” Pride lại có vẻ vui lên, nhưng nụ cười kéo trên khóe miệng vẫn là bạo ngược.

“Hãy tin ta, hân không thể không thấy một vài hình ảnh, chứng huyết áp thấp lúc thức dậy thật là quá nặng...”

45. Chương 44: Forty-fourth Child

Nei Bog nhắm mắt lại ngẩng đầu, nước từ bốn phương tám hướng phun lên người hân, lại trượt xuống theo làn da trắng đến mức tựa như chưa từng ra nắng.

Sau khi tiếp xúc với Behemoth lần đó, không có khó chịu như trong tưởng tượng, không có khinh thường như trong tưởng tượng, thiếu niên mắt xám đứng trong ánh sáng lại rục rịch mang chút mất tự nhiên mà chấp nhận hân như vậy. Thế là Nei Bog được cứu chuộc, áp lực cực đại sắp ép hân suy sụp kia hóa thành hư không như băng tuyết gặp mặt trời. Trái tim căng đầy, đây là lần đầu tiên hân cảm nhận được cảm giác có một đứa con bình thường rõ ràng đến vậy, hân không cần sợ hãi nó, lại vẫn có thể hoàn mỹ bảo trì khoảng cách giữa cha và con.

Nei Bog như đã hiểu, không đi suy nghĩ nhiều, không muốn nghĩ xem tại sao Behemoth đã trông thấy cảnh tượng kia mà vẫn có thể thân thiện với hân —— hoặc nói, hân sợ phải suy nghĩ, chỉ đắm chìm trong niềm hạnh phúc có vẻ như gần trong gang tấc. Từ lời nói cuối cùng trước khi rời đi của Behemoth, có thể thấy đứa con kia cũng không nói với Aisha chuyện đó. Tâm tình Nei Bog trở nên nhẹ nhõm, hân nghĩ, hân phải xin lỗi Aisha, hơn nữa còn phải đối xử với nàng thật tốt, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, Aisha chắc cũng đang chờ đợi một lời giải thích từ mình.

Chỉ là... Ít nhất phải qua hết đêm nay.

Tưởng tượng đến chuyện sắp xảy ra kế tiếp, tâm tình Nei Bog lập tức tệ xuống. Nước ấm theo vân da trượt xuống, cảm giác rất tuyệt vời, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu khiến Nei Bog chậm chạp không muốn ra ngoài. Bất luận hân chấp nhận hay không, hiển tế mấy ngày một lần cũng không thể chuyển dời theo ý hân —— làm vật tế không phải hân, mà mẹ nó là những cô gái bị bóng tối đưa lên.

Dù càng nhiều lúc hơn là hấn làm vật tế, nhưng bị các con ôm rất đau khổ, cũng không phải là thân thể đau — ngược lại, thân thể hấn sớm đã chạy theo như vịt — càng nhiều hơn nữa chính là tra tấn trên tinh thần, luân lý đạo đức khiến hấn sợ hãi, sự ỷ lại càng ngày càng gia tăng cũng làm hấn kinh hoàng. Nei Bog không phủ nhận mình là một kẻ ích kỷ, hơn nữa còn sợ chết, tư duy của hấn bắt nguồn từ suy nghĩ cho bản thân, cho nên mới càng thêm sợ hãi — nếu cứ tiếp tục như vậy, ngay lúc bị bọn họ vứt bỏ, hấn sẽ chết. Nei Bog cũng không cao thượng đến vậy, giữa kẻ khác và bản thân mình, hấn chỉ đơn giản tuân theo bản năng con người mà lựa chọn bản thân, cho nên dù biết mình sẽ giết chết những cô gái vô tội kia, hấn cũng sẽ bắt chấp tất cả.

Thói quen quả thật là một sức mạnh đáng sợ, Nei Bog chai sạn nghĩ. Từ kháng cự lúc ban đầu cho đến chỉ cần đám phụ nữ kia không chết trước mặt hấn hiện tại, hấn sẽ chôn đầu vào cát tự thôi miên mình, vờ như mọi thứ vẫn đều hoàn hảo. Lũ trẻ luôn luôn chiều chuộng Cha, lần này cũng trước sau như một thỏa mãn hành vi lừa mình dối người đáng yêu của phụ thân đại nhân, những cô gái mà họ chọn chưa bao giờ tự nhiên nổ tung ngay trước mặt Nei Bog, chấn động trái tim đáng thương mà lại yếu ớt của Cha bọn họ. Sau khi xong việc, những cô gái đó cũng sẽ không xuất hiện trước mặt Nei Bog nữa. Tất cả đều sống yên bình lặng, tất cả đều vui vẻ cả làng, không phải sao?

Nei Bog nhìn cái lọ chứa chất lỏng màu đỏ trong tay, sắc mặt khó coi, khẩy nắp đẩy ra, một hơi uống hết. Chất lỏng này khá được giới quý tộc hoan nghênh, nó vô hại đối với cơ thể, mang chút tác dụng thúc tỉnh, là một vật trợ hứng nho nhỏ. Để cam đoan hấn có thể phát tiết trọn vẹn, thứ này là cần thiết, nhưng đây càng khiến Nei Bog cảm thấy bị ai, thân thể hấn đã bị dạy dỗ thành một quái vật rồi sao? Nei Bog dùng sức đập lên công tắc, nước trong vòi phun đường như cảm nhận được sự phẫn nộ cùng thù hằn của người nam này, nháy mắt đổi thành khí hong khô. Hấn bước ra khỏi hồ tắm, cầm áo choàng đen bên cạnh qua tùy tiện khoác lên người, hơi khó khăn lão đảo đi ra phía ngoài.

Trong nháy mắt mở cửa, Nei Bog có chút ngẩn ngơ, đập vào mặt chính là một mùi hương dễ ngửi, là mùi vị phụ nữ. Đến khi nhìn thấy người phụ nữ ngồi trên giường, hấn mở to mắt không thể tin được.

“Aisha...?”

Ngồi bên giường không phải cô gái cảm dỗ tình cờ gặp trên ban công lần trước, mà là cô bạn chơi chung thuở nhỏ. Tóc gọn sóng màu quả quýt của Aisha bị ánh sáng mờ mờ nhuộm thành màu sắc ái muội, đôi mắt to long lánh của nàng yên lặng bắt giữ người mặc áo choàng đen hơi lúng túng ở cửa.

“Gu... Chúng ta nói chuyện đi!”

Nei Bog trúng chiêu trở tay không kịp, hấn nhìn cô bạn thuở nhỏ không nên xuất hiện lúc này ở đây, giọng nói khàn đục yếu ớt. “Ai... Aisha, em, sao em lại ở đây...?”

“Anh tránh mặt em mấy ngày, em suy nghĩ rất lâu, vẫn không biết mình có phải làm sai cái gì hay không, em chỉ có thể tìm đến đây!” Trong con người sáng ngời của Aisha dường như chen lẫn đau thương. “Gu, em có thể hy vọng xa vời rằng anh sẽ nói cho em biết tất cả hay không? Giống như trước kia, anh thường chạy đến chỗ em tâm sự đấy...”

Nei Bog thôi mở mắt, không thể đối mặt cùng con người mong đợi kia, hấn cũng muốn nói chuyện với Aisha, nhưng không phải hôm nay, không phải hiện tại!

Mùi hương kia dường như càng lúc càng nồng lên, tràn ngập mũi miệng. Trên gò má trắng bóc của Nei Bog lộ ra một lớp hồng nhạt, hấn quả thật muốn chửi ầm lên, chết tiệt, thứ thuốc kia lại cứ khẳng khẳng có tác dụng ngay lúc này — má nó, bình thường lúc này hấn đã cùng gái lăn lộn trên giường.

Nei Bog cưỡng chế nhón nháo trong cơ thể, vì không muốn để lộ tình trạng quần bách hiện tại của mình, hấn dè giọng lại cứng nhắc mở miệng. “... Cô gái kia đâu? Trước đó có một cô gái ở đây cơ mà, cô ta đâu?”

Đây là lệnh đuổi khách không thể rõ ràng hơn! Liên tục dịch chuyển ánh nhìn, Nei Bog cũng không trông thấy, gương mặt Aisha nháy mắt có chút vụn vặt, đó là vẻ mặt đan xen giữa thất vọng, phẫn nộ, không cam lòng, sợ hãi và ghen tuông tội độ.

“Gu... Anh không cần em sao?”

Giọng nói Aisha chen lấn đau lòng và cô đơn, Nei Bog theo bản năng nhìn Aisha, sau đó trái tim bị bộ dạng rưng rưng sắp khóc kia níu kéo. Hắn hoảng loạn đi về phía trước, luống cuống đứng cách Aisha mấy bước.

“Không, không phải...”

“Vậy anh có thể hôn và ôm em được hay không?” Mắt to của Aisha bị nước mắt gội rửa càng trở nên tươi đẹp, mang sự chờ đợi, hút hồn mê người. “Giống như lúc trước...”

Mặt Nei Bog đầu tiên là đỏ lên, sau đó hình như nghĩ tới cái gì, nháy mắt trở nên trắng bệch. Hắn điên cuồng lắc đầu, ánh mắt nhìn Aisha phảng phất như đang nhìn một thứ gì đó rất đáng sợ. Aisha trông thấy phản ứng kịch liệt của Nei Bog, phảng phất như nghe được âm thanh cõi lòng tan nát... Còn tiếng lý trí gãy đôi.

“Em hiểu rồi...”

Trên gương mặt tái nhợt của Aisha hiện rõ một quãng đời khác thường, nàng từ trên giường đứng dậy, từng bước một đi về phía cửa. Nei Bog cảm thấy nôn nóng và bất an, hắn nên giữ Aisha lại, nhưng không phải là bây giờ, thân thể đã hưng phấn và có phản ứng, hắn nhất định phải đuổi Aisha ra khỏi tầm mắt của mình. Nei Bog thở hổn hển mấy tiếng ngắn ngủi, sau đó đột nhiên phát hiện, mùi hương dễ người kia đã nồng tới một mức độ nào đó, hơn nữa càng lúc càng nồng hơn theo bước chân Aisha tiếp cận.

Nei Bog có chút ngẩn ngơ, mùi hương kia khiến người ta rất thoải mái, thoải mái đến độ làm người ta chỉ có thể đắm chìm, hắn có chút mơ hồ nghĩ, lần sau phải hỏi Aisha mùi hương này kiếm được ở đâu, rất thích hợp với nàng. Dù đang trong cảm giác thoải mái cực điểm, nhưng sự khô nóng càng lúc càng rõ ràng lại không thể gạt đi, khiến Nei Bog cảm thấy bức bối và phiền loạn. Hắn như một con cá thiếu nước, há miệng cố sức tẩy sạch vài hơi thở, lại hút vào trong phổi càng nhiều hương thơm mê loạn, đầu óc hắn càng lúc càng mơ hồ, người nam kia lung tung kéo áo, muốn cầu một chút mát lạnh.

“Gu...”

Trong mơ màng dường như có một yêu tinh đang kêu mị kêu gọi hắn, Nei Bog chỉ cảm thấy tay chân cũng sắp nhũn ra, tầm mắt hắn cũng bị mùi hương nồng nàn kia xông cho trống rỗng, chỉ có thể cố gắng mở to con mắt mơ màng, trong ngẩn ngơ nhìn thấy một yêu tinh đẹp dễ mê người đang vẫy tay với hắn, yêu tinh kia xinh đẹp đến bao nhiêu? Nei Bog ngây ngốc nghĩ, biếng nhác như Sloth, ngon miệng như Gluttony, quyến rũ như Lust, mang nụ cười mê người như Pride. Nei Bog bất giác vươn tay về phía đó, như thủy thủ bị hải yêu mê hoặc. Sau đó, tay hắn chạm đến một mảnh lạnh lẽo, tế bào toàn thân đều kêu la, đó là thứ thuốc có thể giải trừ sự khô nóng trên người.

“Gu, ôm em, hôn em, được chứ...”

Mảnh mềm mại ấm áp đập ngoài miệng Nei Bog, hắn chỉ cảm thấy trong đầu nổ thành một cục, sau đó không còn biết gì nữa cả.

46. Chương 45: Forty-fifth Child

Cậu bé và cô bé ngồi trên cái đồng hồ hư khổng lồ, cô bé nhìn lên trời. “Gu Trong «Thánh Kinh» của bố Nei viết thế này này, ở trên trời có “thần”. Họ anh tuấn hùng mạnh, họ không gì không làm được, họ chính là người thống trị vạn vật.”

“Xì ” Cậu bé khinh thường cười nửa miệng, mở cái bịch trong tay ra, bốc đồ ăn lên nhét vào miệng lầm bầm. “Thần thì có thể làm được cái gì? Thần khiến đám sâu một khu số một kia quỳ gối trước mặt cậu đây, liếm ngón chân cậu đây được sao? Thần cái gì cũng không làm được, cho nên không có thần! Tên của cậu đây chính là Nei Bog, không có thần!”

Cô bé dường như bất mãn với thái độ coi thường của cậu bé, cô mím môi, cậu bé thấy trong mắt cô bé nổi lên sắc nước, liền trở nên không có tiền đồ, thay đổi quan điểm ngay lập tức, hùng hồn quả quyết ủng hộ thần tồn tại. Cô bé lúc này mới vừa lòng, con người đảo một vòng, lại lộ ra một vẻ mặt khao khát. “Trên trời ngoài trừ “thần”, còn có một loại người có cánh vô cùng xinh đẹp, gọi là thiên sứ đó!”

Cô bé đứng lên, xoay một vòng, váy trắng quét ra một vòng cung tươi đẹp ở không trung. “Bố Nei nói Aisha chính là một thiên sứ nhỏ đó ”

Nhìn cô bé xoay tròn dưới ánh nắng, cậu bé bỗng chốc ngây người, bất giác gật đầu hòa theo cô bé.

Cô bé cười khúc khích, chớp chớp mắt với cậu bé bên dưới, lộ ra vẻ mặt có chút tinh nghịch.

“Nhưng mà này, thiên sứ là thuộc về thần đó nha!”

Cậu bé nắm chặt nắm tay, hô to —— như đang tuyên bố với toàn thể giới.

“Vậy anh sẽ đoạt lấy em từ chỗ của thần!”

Nei Bog mở mắt, con người đen mờ mịt một mảnh, tư duy của hắn vẫn dừng lại trong ký ức xa xôi kia không muốn tỉnh dậy. Khi đó, một cô bé, một lão già mang bầu thuốc, một mảnh đất trời, liền tạo thành cả thế giới của hắn.

Chung quanh đều là dấu vết sau hoan ái không thể quên thuộc hơn, ký ức hỗn loạn tràn ngập trong đầu, Nei Bog lại sợ tới mức hoàn toàn không dám lý giải chúng. Ánh mắt thất thần của người nam kia dao động trên đệm chần lộn xộn, sau đó bắt được một bãi vai xinh xắn trơn mượt. Cổ họng Nei Bog phát ra một loạt âm thanh hơ hơ vỡ vụn, như con thú khốn khổ giãy giụa hấp hối, ánh mắt run rẩy dờn lên trên.

Sau đó, thế giới của hắn nháy mắt sụp đổ.

[Father – Đòi]

Trong sảnh đường cung điện, ánh nắng dường như không thể tiến vào, từ đầu đến cuối ngập tràn âm u cùng tăm tối. Nhưng bóng tối này cũng không nhàm chán và dày đặc, chỉ như một chút trang sức mang trên người bốn người kia, làm nổi bật kẻ thống trị chúng.

Trong bóng tối truyền đến tiếng trẻ con rất ngọt. “Nah nah Ai đã giết chết chim cổ đỏ?” (1)

“Là tôi, chim sẽ nói, dùng cung và tên của tôi, tôi giết chim cổ đỏ.”

Bên trái sảnh cung điện, Lust ung dung dựa vào cột đá, cả thân mình tạo thành một độ cong lẳng lơ, yêu mị và trắng trợn. Y hơi nghiêng đầu, hát đối đồng dao cùng cậu bé tóc tím. Gluttony cong con mắt yêu tinh lên, nụ cười toét ra thật lớn.

“Ai thấy cậu ấy chết đi?”

“Là tôi, ruồi nói, dùng con mắt bé nhỏ của tôi, tôi thấy cậu ấy chết đi.”

.....

“Tất cả chim của bầu trời, thử dài và bi ai, khi họ nghe thấy chuông tang vang lên, vì chim cổ đỏ tội nghiệp.” Gluttony ngâm nga, nghe tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng tới gần kia, sắc vàng đầy mắt cũng sắp tràn ra. “Thông báo, người có liên quan xin chú ý, thông báo này cho biết, tòa án chim lần tới, chim sẽ...”

“... Sẽ bị phán quyết...” Tiếng thử dài trên ngai vàng bị bóng tối từ từ nuốt lấy.

Các nguyên tội đồng loạt quay đầu, nhìn cửa vào sảnh đường cung điện, chỗ đó, Cha họ đang vịn cột cửa thử hỗn hển, hai mắt chớp chớp lập lòe như ma trơi, nhìn thẳng về bên này.

Nei Bog loạn choạng kéo cái chân như nhũn ra, vẻ mặt kinh hoảng chạy về phía ngai vàng, bóng dáng phù phiếm run rẩy kia quả thật tựa như sắp vỡ thành triệu mảnh. Các nguyên tội trầm lặng nhìn Cha họ lao đảo ngã trên bậc thang dẫn tới ngai vàng, sau đó run rẩy bất chấp tất cả từng bước bò đến ngai vàng, lên người vương giả tóc đen.

Người nam vô cùng yếu ớt bắt lấy cổ áo Sloth, run rẩy mà tuyệt vọng khóc. “... Cứu... Cứu cô ấy, cứu cô ấy... Ta, ta sẽ giết... Giết chết cô ấy mất ——!!”

Tiếng kêu khóc có vẻ càng thêm thảm thương trong đại sảnh trống trải, sảnh đường cung điện một mảnh tĩnh lặng, Nei Bog càng tuyệt vọng hơn trong mảnh trầm lặng này.

“Phụ thân đại nhân!” Pride từ phía bên phải đi đến, động tác thành thạo thân mật giúp sửa lại y phục tán loạn trên người Nei Bog. Pride hạ mi mắt mỉm cười. “Ngài có biết trong tự nhiên có một loại nhện được gọi là “góa phụ đen” (2) không? Lúc chúng sinh sản, nhện cái sau khi *** sẽ ăn thịt nhện đực, làm chất dinh dưỡng thai nghén nhện con.”

Pride nhìn vẻ mặt yếu ớt mờ mịt của Nei Bog, mỉm cười mà tàn nhẫn nói tiếp. “Trong kế hoạch phụ thể, mẫu thể chính là chất dinh dưỡng của bọn trẻ, cho nên họ nhất định sẽ chết, dùng máu thịt thai nghén ra thể hệ kế tiếp!”

Nei Bog cứng ngắc, hẳn không thể tin được mở to hai mắt nhìn chăm chăm quần gia tóc vàng, răng run lên lập cập. Nhưng ngay sau đó, Nei Bog dường như nghĩ tới gì đó, mắt hẳn sáng lên. Pride cười híp mắt nhìn tất cả những thứ này vào đáy mắt, lúc Nei Bog sắp sửa nói cái gì đó, y mỉm cười, mỗi chữ ngừng một chút, tàn bạo đập vỡ hy vọng bùng lên trong lòng người nam.

“Phụ thân đại nhân, lũ trẻ là không thể lấy ra, bởi vì chúng là sinh vật cao cấp hơn mẫu thể, dù giết chết mẫu thể, chúng cũng có thể sống sót trước khi “chất dinh dưỡng” của mẫu thể bị hấp thu hết. Một khi lấy đứa trẻ ra từ trong mẫu thể, kẻ này có thể cam đoan, chết trước chắc chắn không phải đứa trẻ, dù sao cũng là giống của ngài mà, phụ thân đại nhân...”

Nei Bog ngơ ngác lắc đầu, muốn gạt khỏi đầu lời nói tựa châm biếm kia. Bạo chúa tóc vàng vẫn mỉm cười thân thiện, tàn phá từng sợi dây nội tâm của người nam kia, y kẻ sát tai Nei Bog, phải khí ái muội, mang hưng phấn cùng tàn bạo khát máu.

“Hơn nữa, phu nhân Aisha, thể chất của cô ta thật ra cũng không thích hợp làm mẫu thể, phụ thân đại nhân, sau khi trở về không biết ngài còn có thể nhìn thấy phu nhân Aisha xinh đẹp...”

Pride hơi nhích người, một sợi tóc vàng chậm rãi rơi xuống, y quay mặt nhìn, tóc bạc Lust tản ra, con người màu lam sẫm bùng cháy trong bóng đêm lạnh lẽo, trong mắt toàn là cảnh cáo. Không cần quay đầu lại, Pride cũng biết dây cột tóc vừa rồi suýt cắt đầu y xuống đang cắm trên tường phía sau, không có tốc độ thêm vào, nó mềm mại rũ xuống vô hại. Quần gia tóc vàng mỉm cười vạn năm không đổi, thối lui từ bên cạnh Nei Bog.

Nei Bog hoàn toàn không chú ý tới những thứ đó, hẳn vô lực bắt lấy vạt áo Sloth, như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng của mình, cũng không biết nó có thể biến thành cọng rơm cuối cùng đè sập vách tường hay không. Người nam tái nhợt máy móc lặp lại lời cầu xin. “... Cứu, cứu cô ấy...”

Sloth hơi ngửa đầu, con người màu đỏ in bóng phụ thân sắp sụp đổ của mình, rõ ràng như vậy, tuyệt vọng như vậy. Y biếng nhác hạ mắt xuống, lắc đầu, hoa tai chữ thập ngược lạnh lẽo quét ra ánh sáng vô cơ trong không khí.

Đây là ý gì, là ý gì cơ chứ? Nei Bog ngơ ngác nhìn đường cong kia, liều mạng muốn thuyết phục bản thân lý giải nó, tiềm thức lại chung quy từ chối lý giải hành vi của Sloth, lý giải sự thật.

“... Gu!”

Người nam tái nhợt run lên, cuối cùng cứng ngắc máy móc quay đầu lại, trong đồng tử vô hồn in một bóng người. Đó là Aisha, Aisha bị vẻ mặt sợ hãi tuyệt vọng tột đỉnh của Nei Bog dọa, mãi đến khi Nei Bog đã chạy đi rất lâu mới nhớ phải đuổi theo.

Aisha vịn cột cửa, lúng túng nhìn vào trong sảnh cung điện, nàng thấy đám “con” đẹp đến vô lý kia tụ tập cùng một chỗ, nàng thấy hắc thiên sứ từng xuất hiện trong ký ức của mình lúc này đang ngồi trên ngai vàng, nàng thấy người nam kia run rẩy mà tuyệt vọng bầu vuu hắc thiên sứ trên ngai vàng, giống như đó là chỗ dựa cuối cùng của hắn.

Xảy ra... Chuyện gì?

Nei Bog vừa nhìn thấy Aisha, giống như hồi quang phản chiếu cuối cùng của người sắp chết, hẳn dùng hết phần sức lực cuối cùng nắm chặt vương giả tóc đen, khăn đực tuyệt vọng hét to.

“... Làm cô ấy sống! Làm cô ấy sống đi! Bất kể các ngươi muốn cái gì ta đều sẽ cho các ngươi hết! Van cầu các ngươi cứu cô ấy đi mà... Huh... Ta sai rồi... Đều là lỗi của ta lỗi của ta lỗi của ta...! Ta sẽ ngoan ngoãn,

ngoan ngoãn... Nghe lời các người... Nghe lời các người mà...”

Sloth vươn tay, ôm người nam khóc ròng khóc rã kia vào trong ngực, trong lồng tử đỏ sậm trộn lẫn đủ loại cảm xúc phức tạp, dường như đau lòng, dường như bi ai, dường như bất đắc dĩ, dường như vui vẻ.

“Phụ thân...” Sloth thở dài.

“Nhân danh Cha, chúng ta không thể cự tuyệt người, vĩnh viễn.”

(1) “Who killed Cock Robin?” — Bài đồng dao kinh dị “Ai giết chim cổ đỏ” này, cũng có người dịch là “Cái chết của chim cổ đỏ”, là một bài tương đối nổi tiếng trong đồng dao Mẹ Ngỗng. Bài ca này giai điệu nhẹ nhàng mà ưu mỹ, cũng được rất nhiều trẻ em Anh quốc hát trôi chảy. Nội dung miêu tả câu chuyện chim cổ đỏ — Cock Robin, vốn được tất cả loài chim trên trời yêu thích, cuối cùng lại tử vong trong tòa án chim. Nhìn như một câu chuyện đồng thoại hoang đường, nhưng rất có thâm ý.

Nhất là khúc cuối cùng, “người chịu phán xét lần tới” lại là chim sẻ đã giết chim cổ đỏ lúc đầu, giết người cũng sẽ bị phán xét, khiến cho bài đồng dao này tăng thêm một tầng hàm ý sâu xa về nhân quả tuần hoàn.

Chim cổ đỏ được các loài chim khác cực kỳ yêu thích, sau khi bị chim sẻ sát hại, các loài chim nhìn thấy không an táng cho nó, ngược lại đều tự lấy đi một phần trên người chim cổ đỏ. Dù sau đó các loài chim vì an táng chim cổ đỏ mà đảm nhận chuyện mình có thể làm, nhưng đây cũng quá giả dối!

Ý nghĩa ẩn dụ của bài đồng dao này chính là: Mỗi người đều mang mặt nạ, đối với chuyện của người khác, là thờ ơ bạc bẽo vô cảm.

Cho nên, tạm biệt chim cổ đỏ.

Tất cả chim của bầu trời, thở dài và bi ai,

Khi họ nghe thấy chuông tang vang lên,

Vì chim cổ đỏ tội nghiệp.

Câu cuối mang chút ý châm chọc, châm chọc bộ mặt giả dối của những con chim này. Chúng cũng không phải thật sự bi thương vì cái chết của chim cổ đỏ.

Nguyễn văn tiếng Anh:

Who killed Cock Robin?

Who killed Cock Robin? I, said the Sparrow, with my bow and arrow, I killed Cock Robin.

Who saw him die? I, said the Fly, with my little eye, I saw him die.

Who caught his blood? I, said the Fish, with my little dish, I caught his blood.

Who'll make the shroud? I, said the Beetle, with my thread and needle, I'll make the shroud.

Who'll dig his grave? I, said the Owl, with my pick and shovel, I'll dig his grave.

Who'll be the parson? I, said the Rook, with my little book, I'll be the parson.

Who'll be the clerk? I, said the Lark, if it's not in the dark, I'll be the clerk.

Who'll carry the link? I, said the Linnet, I'll fetch it in a minute, I'll carry the link.

Who'll be chief mourner? I, said the Dove, I mourn for my love, I'll be chief mourner.

Who'll carry the coffin? I, said the Kite, if it's not through the night, I'll carry the coffin.

Who'll bear the pall? We, said the Wren, both the cock and the hen, We'll bear the pall.

Who'll sing a psalm? I, said the Thrush, as she sat on a bush, I'll sing a psalm.

Who'll toll the bell? I said the Bull, because I can pull, I'll toll the bell.

All the birds of the air

fell a-sighing and a-sobbing,
when they heard the bell toll
for poor Cock Robin.

NOTICE

To all it concerns,
This notice apprises,
The Sparrow's for trial,
At next bird assizes.

[s://soundcloud.com/ngaaopcute/the-wiggles-who-killed-cock-robin](https://soundcloud.com/ngaaopcute/the-wiggles-who-killed-cock-robin)Dịch:

Ai giết chim cổ đỏ

Ai đã giết chết chim cổ đỏ? Là tôi, chim sẻ nói, dùng cung và tên của tôi, tôi giết chim cổ đỏ.

Ai thấy cậu ấy chết đi? Là tôi, ruồi nói, dùng con mắt bé nhỏ của tôi, tôi thấy cậu ấy chết đi.

Ai lấy máu cậu ấy đi? Là tôi, cá nói, dùng cái đĩa nhỏ của tôi, tôi lấy đi máu cậu ấy.

Ai khâm liệm cậu ấy? Là tôi, bọ cánh cứng nói, dùng kim và sợi của tôi, tôi sẽ đi khâm liệm.

Ai đào mồ cho cậu ấy? Là tôi, cú mèo nói, dùng cuốc và xẻng của tôi, tôi sẽ đi đào mộ.

Ai sẽ làm mục sư? Là tôi, quạ đen nói, dùng cuốn sách nhỏ của tôi, tôi sẽ làm mục sư.

Ai sẽ làm quản gia? Là tôi, sơn ca nói, chỉ cần không ở trong bóng tối, tôi sẽ làm quản gia.

Ai tới cầm ngọn đuốc? Là tôi, hồng tước nói, tôi tức khắc sẽ đem nó đến, tôi sẽ cầm bó đuốc.

Ai tới làm chủ lễ? Là tôi, bồ câu nói, tôi đến thương tiếc tình yêu của mình, tôi sẽ làm chủ lễ.

Ai tới khiêng quan tài? Là tôi, điều hâu nói, nếu không đi ban đêm, tôi sẽ khiêng quan tài.

Ai tới đỡ quan tài? Là chúng tôi, chim tiêu nói, cả trống lẫn mái, chúng tôi sẽ đến đỡ quan tài.

Ai tới hát thánh ca? Là tôi, họa mi nói, ngồi trên lùm cây, tôi hát khúc thánh ca.

Ai tới gõ chuông tang? Là tôi, bò nói, vì tôi biết kéo, tôi sẽ gõ chuông tang.

Cho nên, tạm biệt chim cổ đỏ.

Tất cả chim của bầu trời, thở dài và bi ai,

Khi họ nghe thấy chuông tang vang lên,

Vì chim cổ đỏ tội nghiệp

THÔNG BÁO

Người có liên quan xin chú ý,

Thông báo này cho biết, tòa án chim lần tới,

Chim sẻ sẽ bị phán quyết.

(2) Latrodectus là một chi nhện, Nhện góa phụ là tên phổ biến là đôi khi áp dụng cho các thành viên của chi này do hành vi của con cái ăn con đực sau khi ***, mặc dù đôi khi những con đực của một số loài không bị ăn sau khi ***, và có thể để thụ tinh cho con cái khác. Nhện góa phụ đen có lẽ các thành viên nổi tiếng nhất của chi này. Chất độc latrotoxin từ vết cắn của loài này là chất đầu độc thần kinh tương đối mạnh, có hại đối với con người vì tuyến nọc độc lớn bất thường, tuy nhiên, cú cắn của Latrodectus hiếm khi giết chết con người nếu vết thương của họ được điều trị y tế.

47. Chương 46: Forty-sixth Child

Vô số cây cột cao chót vót như bia mộ, Sloth bước qua, áo khoác đen cuộn cuộn như cánh dơi đang vỗ. Y dừng trước một cây cột, thân cột tỏa ra ánh xanh mờ mờ do dịch dinh dưỡng, lơ lửng nổi trong đó chính là một thân thể máy móc quái dị, bộ não tươi sống đựng trong cái đầu tạo thành từ thủy tinh.

Sloth ngược đầu, con người đồ sộ luôn khép hờ phản chiếu bóng hình quái dị kia.

“Emerson.” Thanh niên tóc đen đồng tử máu đậm nhạt gọi.

Chỗ vốn là mắt của robot lấp lóe ánh xanh lam, âm thanh hợp thành từ máy móc vang lên bốn phía.

“Á à Hóa ra là cậu à, Đệ nhất!” Rơi vào kết cục giống như Tommy, nhưng lão già hoàn toàn không thêm để ý tới sự biến đổi của mình, hoặc nói là càng hưởng thụ kiểu biến đổi này. “Có chuyện thì nói mau! Ta phải lập tức trở về, mẫu vật đưa tới lần thứ ba có một kết quả khảo nghiệm vô cùng thú vị.”

“Tạm dừng thí nghiệm hiện tại lại!” Giọng nói của Sloth luôn tràn ngập một cảm giác biếng nhác, điếm vào không khí, tạo ra ảo giác. “... Làm cô ta sống tiếp!”

Ánh lam của con mắt máy lấp lóe, thấy được tư liệu và hình ảnh cũng không hề tồn tại trước mắt.

“... Lãng phí thời gian!” Emerson tùy tiện nhìn tư liệu Sloth cho mình. “Tài liệu không đủ, không có mẫu vật, nghiên cứu đối với Fath giả sớm đã đình chỉ ngay lúc cậu chiếm giữ viện nghiên cứu trung tâm, nghiên cứu mà không thể trực tiếp lấy mẫu thì không chút ý nghĩa!” Emerson cười phì phì, nói trúng chỗ hiểm. “Mẫu thể vốn chính là vật tiêu phí! Vật tiêu phí thì không cần phải nâng cao...”

Ánh lam máy móc đông đặc lại, nếu hình dung như con người, chính là mắt chăm chăm nhìn giọt máu trên đầu ngón tay Sloth. Sloth vẫn dùng giọng nói biếng nhác trầm thấp kia của mình. “... Nếu không đủ, ta có thể đem máu Gluttony, Lust, Pride đến!”

“Được, được, được...” Ánh lam trên mắt Emerson điên cuồng lấp lóe, âm thanh cấu thành từ máy móc cũng mô phỏng ra một cảm giác cuồng nhiệt. “Tuy không thể cam đoan nhất định sẽ sống sót, nhưng khiến mẫu vật có thêm vài ngày lay lắt hơi tàn là tuyệt đối không thành vấn đề.”

Lông mi dài thẳng phủ xuống, che khuất mảnh huyết sắc kia. “Như vậy... Là được rồi!”

“Ngoài ra... Thí nghiệm đó...” Sloth hỏi vô cùng nhẹ, như chần chừ, như mong đợi, hoa tai chữ thập ngược lạnh lẽo khẽ loáng thoáng giữa không trung. “Có kết quả chưa?”

Emerson dừng một chút, sau đó khà khà cười lạnh.

“Cái mà nhân loại theo đuổi mấy trăm triệu năm qua, sao có thể thực hiện được chỉ trong phút chốc!”

Ánh lam máy móc tắt đi, vương giả tóc đen đứng trong bóng tối bị ánh xanh lục nhuộm đậm, thân hình thon dài có vẻ cô quạnh lạ thường.

Aisha ngẩng Nei Bog ngủ say bên cạnh, từ góc độ này có thể thấy, quầng mắt đen vô cùng rõ rệt kia, được làn da tuyết trắng làm nền càng có vẻ thâm sâu và nổi bật. Dù tay bị nắm chặt thật sự rất khó chịu, nhưng Aisha vẫn không đành lòng rút tay ra.

Sau lần đó, Gu liền như chim sợ cành cong, rõ ràng lúc nhìn thấy nàng thì vô cùng sợ hãi, nhưng lại như tự hành xác, từ đầu đến cuối cứ khẳng khái đòi ở với nàng. Lúc truy hỏi, Gu sẽ yếu ớt đến độ một kích cũng không chịu nổi, điên cuồng nói “xin lỗi” nàng, giống như nàng sẽ tức khắc giết chết hắn. Aisha hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, phải nói xin lỗi hắn là nàng mới đúng, lần hoan ái đó rõ ràng là nàng dụ dỗ, mùi hương lạc lối cũng là nàng dùng, lúc thức dậy buổi sáng, mở mắt ra liền thấy vẻ mặt khó tin đến mức tuyệt vọng kia của Gu. Nàng có phải, đã làm sai chuyện gì hay không?

Nhưng không ai đến nói với nàng, nàng rốt cuộc làm sai cái gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Duy nhất làm Aisha cảm thấy an ủi chính là, ít nhất Gu của nàng đã trở lại bên cạnh nàng. Hơn nữa, biến hóa tiếp theo của cơ thể càng bất ngờ và đáng mừng hơn, Aisha có kinh nghiệm một lần vô cùng rõ ràng, triệu chứng mấy ngày gần đây là gì, nàng có chút giật mình, nhiều hơn nữa chính là bất ngờ và mừng rỡ.

Nàng lại một lần nữa có con của người nọ, so với khi người nọ mất tích lần trước, lần này có hân ở bên cạnh, mọi thứ đều có vẻ vô cùng hạnh phúc, không phải sao?

Xuất phát từ tâm lý này, lần đầu tiên Behemoth trở về, Aisha cũng không chịu gặp mặt, vì nàng rất lo lắng, Behemoth rõ ràng ghét Gu, mà bây giờ nàng lại có con mới cùng người nọ. Aisha cười gượng, nàng chắc sẽ bị đứa con kia coi là kẻ phản bội. Nàng mang chút tư lợi nhỏ nhoi, biết rõ cuối cùng vẫn phải nói với Behemoth chuyện đó, nhưng ít nhất hiện tại, nàng không muốn hạnh phúc tới tay bị phá hỏng.

Cuộc sống nhìn như hạnh phúc này cũng chưa được quá lâu, bất ngờ mới liền xuất hiện, Aisha vuốt cái bụng đã phồng to của mình, có chút ngập ngừng: tốc độ này, hình như hơi quá nhanh thì phải...?

Nei Bog không biết có phải chú ý tới tình trạng này hay không, hân chung quy sẽ mang đến một chút thuốc có mùi kỳ quái, Aisha cũng không thích cái loại thuốc này, cái mùi phảng phất như khát máu kia làm nàng không muốn uống. Nhưng mỗi khi nàng muốn cự tuyệt, Gu bao giờ cũng mang vẻ mặt tựa như sắp chết, cho nên cái mùi máu tươi này từ đó trở đi vẫn luôn lượn lờ trong miệng của nàng.

“Phu nhân, thuốc của người!”

Bị cắt ngang suy nghĩ, Aisha ngẩng đầu lên, nhìn thuốc bưng trong tay hầu gái, rất muốn cự tuyệt theo ý mình. Lúc này, bên cạnh vươn tới một đôi tay mảnh khảnh tái nhợt, Aisha quay đầu lại, phát hiện Nei Bog không biết đã tỉnh dậy khi nào, run rẩy lấy thuốc qua, con mắt phân rõ trắng đen mang chút ớn lạnh, toàn là van nài cùng bất lực.

Aisha không đành lòng đối diện ánh mắt tan nát kia, vươn tay tiếp nhận thuốc, cười khê bĩu môi lầm bầm oán giận. “Gu, anh xem bụng em to nhanh như vậy, nhất định là do bị anh bắt uống thuốc, uống nữa bụng em chắc phải nổ à nha...”

Aisha dừng miệng, mặt Nei Bog trắng bệch không chút huyết sắc, tuyệt vọng cùng tro tàn của chứng cuồng loạn tràn ngập trong mắt hân, người nam quỳ xuống đất vô lực cúi đầu, hai tay run rẩy bắt lấy mặt mình, dùng sức đến độ muốn cào ra vết máu ở trên mặt. Vẻ mặt hân rất kỳ lạ, vắn vẹo lại không hung tợn, như khóc như cười, cả người lụi tàn dưới đất như một bông hoa khô, xác xơ và héo úa.

“Hah... Hah... Nổ nổ nổ...! Nổ như bong bóng ——”

Người nam cười khằng khặc, cái tiếng cười khàn đục quái dị khiến người ta sợ hãi từ đáy lòng, lại từ đáy lòng dâng lên một nỗi thê lương.

“Một hai ba bốn... Một ngày một người, một ngày hai người, một ngày ba người... Hê... Đều bị bố làm chết... Làm chết đấy...”

Aisha bối rối nhìn người nam có vẻ như điên dại kia, Nei Bog đột ngột ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào nàng, sau đó bắt đầu rơi lệ.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi... Aisha...” Khóe mắt Nei Bog bị ngón tay cào ra một vết máu thẳng đứng, sau khi bị nước mắt rửa qua, tựa như chảy xuống hai hàng huyết lệ. Người nam kia rút người lại, liều mạng nói xin lỗi, như tín đồ ngoan đạo đang xưng tội và cầu xin tha thứ. “Xin lỗi... Aisha, anh...”

“... Anh giết em, anh sẽ giết chết em, Aisha...”

Aisha ngây ngẩn cả người, nàng hoàn toàn không phản ứng được, đang yên đang lành tại sao lại đột ngột nói... “chết” chứ?”

Nei Bog cuộn mình trong thế giới của bản thân, chỉ có thể hết lần này đến lần khác thì thào tự nói.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi...”

Tiếng nói vỡ nát dần dần mỏng xuống, lúc Aisha nhận thấy, Nei Bog đã suy nhược tới mức mê man, đôi môi tái nhợt vẫn run run nói câu xin lỗi. Hân cuộn người lại như một đứa trẻ sơ sinh, bao bọc lấy mình cự tuyệt toàn bộ sự thật.

Aisha bất lực nhìn Nei Bog ngã dưới đất, bụng nàng đã lớn tới độ không thể khom người, lúc vừa định gọi người, một mảnh màu đen thoáng qua trước mắt. Đó là vạt áo của một chiếc áo khoác đen, phất qua như

cánh đen, Aisha trong ngần ngơ dường như trông thấy lông vũ đen rơi xuống từ trên cánh đen kia, lông vũ đen tràn ngập mùi chết chóc.

Thanh niên tóc đen dịu dàng ôm người nam dưới đất lên, dễ dàng tựa như đối phương không có trọng lượng. Thanh niên tóc đen nâng đầu người nam, cứ như vậy, y cúi đầu vừa vặn có thể hôn đến trán người nam, cũng một đường hôn thẳng đến tai.

“Chào buổi chiều, phụ thân!” Thanh niên anh tuấn thì thầm, môi đảo qua đảo lại trên vành tai Nei Bog. “Sẽ là một giấc mộng đẹp!”

Như nghe được lời cam đoan của Sloth, lông mày nhú chặt của Nei Bog chậm rãi lỏng ra, vẻ mặt trở nên an bình.

Con người đỏ như máu từ đầu tới cuối đều không nhìn đến Aisha ngây ngốc một bên, Sloth kẻ sát cánh môi không chút huyết sắc kia, dưới ánh mắt vạn phần kinh ngạc của Aisha, thanh niên tóc đen dùng lưỡi cạy mở môi phụ thân ra, không chút lưu tình càn quét cả khoang miệng đối phương. Sau khi người nam thiếu dưỡng khí giãy giụa theo bản năng, Sloth mới hơi thả cánh môi đã có chút huyết sắc kia ra, chuyển qua vết máu trên mặt Nei Bog, một đường liếm tới.

“Các người...”

Aisha lập tức ngưng miệng, thời khắc này, nàng dường như đột ngột hiểu ra tất cả. Người phụ nữ tóc gọn sóng màu quả quýt cắn môi, vẻ mặt phức tạp nhìn hình ảnh có thể nói là duy mỹ đối diện. Nei Bog ngủ say bị thanh niên tóc đen vây vào trong ngực, con người đỏ như máu của thanh niên khép hờ, lại chặt chẽ khảm người nam kia vào đáy mắt. Y cố ý, đối phương tuyệt đối là cố ý, đó quả thật giống như một đứa trẻ cố ý khoe ra kẹo trong tay.

“Cậu là con anh ấy!” Aisha sắc bén vạch trần. “Cậu sao có thể làm như vậy được, anh ấy rõ ràng là phụ thân của cậu!”

“Ta là con của ngài!” Sloth tỉ mỉ liếm vết máu, mang yêu thương sâu lắng, thông thả mà biếng nhác lặp lại. “Cho nên ngài thuộc về ta, ta cũng thuộc về ngài!”

“.....” Aisha cắn chặt môi. “... Anh ấy không thể chấp nhận!” Nàng vỗ vỗ bụng mình, lên giọng tuyên bố. “Tôi là phụ nữ, tôi có thể mang thai cho anh ấy, giữa chúng tôi hoàn toàn không tồn tại quan hệ trái đạo lý. Người có thể ở bên cạnh Gu chính là tôi!”

“... Thế nên...” Vương giả tóc đen chậm rãi nâng đồng tử máu lên, gió thổi áo khoác đen tung bay cuộn cuộn. Trong đồng tử đỏ tươi kia, Aisha nhìn thấy chính mình bị lông vũ đen vây bọc.

“Cô sẽ chết!”

Aisha như thiếu dưỡng khí, như bị bóng tối bóp nghẹt hơi thở, nàng hoảng sợ nhìn quý công tử tóc đen đồng tử máu đối diện. Nàng lầm rồi, đó không phải hắc thiên sứ, đó rõ ràng chính là một ma vương nắm giữ tử vong...

“... Tôi sẽ chết!” Aisha thất thần thì thào lặp lại, không hề hoài nghi.

Ma vương vươn ngón trở về phía nàng, điểm ra gọn sóng hình tròn trong không khí, sau đó Aisha liền thấy và nghe được, kết cục bi thảm đã định sẵn của mình. Nàng đã hoàn toàn hiểu ra, chứng cuồng loạn của người bạn thuở nhỏ là từ đâu mà đến, buồn cười chính là tất cả mọi chuyện đều do tự bản thân nàng tạo nên.

“Cô đã chết!” Giọng Sloth trầm thấp, luôn tràn ngập vẻ uể oải. “Nhưng phụ thân mong muốn cô sống, cho nên chúng ta sẽ treo mạng của cô!”

“... Nhưng, tôi vẫn sẽ chết!”

“Nhân danh Cha phán quyết, chúng ta đều có tội. Ta dụ dỗ cô, sự ngu xuẩn của cô tạo thành cái chết của mình.” Sloth hôn trán người trong ngực. “Đây là tội của chúng ta, không liên quan đến ngài!”

“Ta tước đoạt tương lai của cô.” Ma vương bóng tối nhẹ nói. “... Cho nên, cô không có tư cách!”

[From Alice's Land]

Mình sẽ chết.

Mình sẽ chết...

Aisha mờ mịt nhìn trần nhà, có nước mắt rơi trên mặt nàng, chất lỏng đó rõ ràng không có nhiệt độ, lại khiến nàng cảm thấy vô cùng nóng bỏng. Vậy chẳng lẽ là thân thể của nàng quá lạnh rồi sao? Đau đớn bị xé rách kia đã không còn, chỉ còn lại thân thể tê liệt đang mục nát. Lạnh lẽo đang lan tràn, Aisha muốn cười, cũng không có cách mà, trên bụng bị găm ra một cái lỗ lớn, ruột cũng lộ ra ngoài, làm sao có thể ấm lên cho được?

Phía trên có bóng người bao phủ, Aisha cố gắng mở to đôi mắt trống rỗng, lại chỉ có thể nhìn thấy từng mảnh bóng đen bay múa, đó là gì cơ chứ? Là lông vũ đen, lông vũ đen tượng trưng cho cái chết, lông vũ đen bị ma vương chi phối.

Mình phải chết thật sao...

Aisha hoảng sợ muốn vung tay đánh bay lông vũ đen, cánh tay giờ được một nửa liền vô lực rơi xuống. Có người bắt lấy bàn tay rớt xuống của nàng, xiết chặt và tuyệt vọng. Hai mắt dần tán loạn, Aisha nhìn không thấy, nhưng nàng biết đó là ai.

Aisha cười, mở miệng lại nôn ra một bãi máu, nhưng nàng không để ý, hoàn toàn không hề để ý, dùng máu tạo thành lời nói của mình.

“... G... Gu...”

Dường như có âm thanh liễu mạng nói gì đó bên tai nàng, nhưng nàng đã không còn nghe được, không còn nghe được nữa rồi. Người phụ nữ đầm máu kéo lên nụ cười bị máu nhuộm đỏ, giữ thật chặt cái người mà nàng nghĩ, máu cùng lời nói đồng thời tuôn ra khỏi miệng.

“... Anh... Phải nhớ... Là anh... Giết em...! Aisha là bị... Nei Bog giết chết ——!”

Trên mặt Aisha là một nụ cười vụn vụn lộ vẻ đắc ý, đôi mắt vô hồn của nàng như đang khiêu khích nhìn nơi nào đó.

—— Họ anh tuấn hùng mạnh, họ không gì không làm được, họ chính là người thống trị vạn vật ——

Muốn đoạt lấy hắc tử tương lai của nàng? Không được không được không được! Nàng sẽ làm hắc tử vĩnh viễn nhớ mình, vĩnh viễn! Aisha vĩnh viễn sẽ không rời khỏi tương lai của Nei Bog.

“Còn... Behemoth... Phải đối xử thật tốt... Khục...”

Dù không nhìn thấy, nhưng nàng biết nàng có được thứ mình muốn. Sự sống ở đáy mắt người phụ nữ dần dần mất đi, lại thỏa mãn dị thường nở non trong máu.

“... Gu...”

“... Lần này, là em đoạt lấy anh từ chỗ của thần...”

48. Chương 47: Forty-seventh Child

Trong tầm mắt người nam toàn là màu đỏ, màu đỏ của máu, màu đỏ của ruột, màu đỏ trên người cô gái, màu đỏ của “thai nhi”, màu đỏ của ánh đèn, màu đỏ trong mắt người nọ, màu đỏ che trời lấp đất kia sắp chìm ngộp hắc.

Nei Bog quỳ gối bên thi thể Aisha, sững sờ ngây ngốc, mờ mịt nắm lấy bàn tay dần mất đi mùi sống của cô gái.

—— Anh phải nhớ, là anh giết em...

Nàng đang nói cái gì, nàng đang nói cái gì? Lời nàng nói hắc hoàn toàn không hiểu, không hiểu.

—— Aisha là bị Nei Bog giết chết ——!!!

Nàng nói cái gì, nàng nói có ý gì? Mau lý giải đi, mau hiểu ra đi!

Rạo... Rạo... Rạo...

Nei Bog mờ mịt ngẩng đầu lên, hấn thấy cái gì, thấy cái gì vậy hả?

Một “thai nhi” đỏ như máu cắn đứt cuống rốn nối mình và mẹ, da nó toàn bộ là màu đỏ máu, không có mặt, chỉ có một cái miệng rộng mang răng nhọn, sau đó dùng cái miệng to lớn kia của nó bắt đầu ăn thi thể “mẹ” — đó là sứ đồ, quái vật mà mẫu thể trong kế hoạch phụ thể sẽ sinh ra nếu không chịu đựng được đến điểm cuối, một khi thể chất mẫu thể không đủ mạnh, “thần” mà các nàng thai nghén sẽ đói khát phá bụng mà ra, ăn mẹ mình làm vật tế cuối cùng.

Đồng tử Nei Bog thắt chặt, hấn run rẩy bò qua, phát điên đá văng sứ đồ đang cắn gặm thi thể kia.

“Cút ngay! Quái vật —”

Sứ đồ đỏ như máu bị đá văng lên tường, nó cuộn mình lại, quay về phía người nam phát ra tiếng kêu khóc như mèo con bị thương, mang tử thân và khó hiểu. Lust đứng ở một bên thở dài, đi qua ôm sứ đồ rút thành một cục vào trong ngực.

“Father.” Ánh mắt thanh niên tóc bạc nhìn người nam mang một chút đau thương. “Đây là con của người mà, nó cũng là con của người...”

Nei Bog trùng sứ đồ trong ngực Lust — ngoài miệng nó còn treo vụn thịt và tơ máu, biểu tình trên mặt người nam vụn vẹo đến cực điểm. Nhìn bước chân Lust đi tới, Nei Bog run rẩy lùi về phía sau ôm mặt la hét.

“Không không không — Ta không thừa nhận —!”

Chân lùi về sau đụng phải một vật mềm mại, Nei Bog cúi đầu vừa vặn đối diện cặp mắt chết không nhắm mắt của cô gái. Người mặc áo choàng đen toàn thân cứng ngắc tại chỗ, sau đó run rẩy dữ dội, biên độ này quả thật khiến người ta hoài nghi hấn ngay sau đó có thể vỡ vụn hay không.

“Hah... Hah... Hah ah —” Nei Bog quỳ trong vũng máu, cười đến điên cuồng. “Quái vật — Quái vật — Quái vật rõ ràng chính là ta — Là ta —!! Quái vật giết chết Aisha... Hê hê... Nei Bog giết chết Aisha, giết chết giết chết giết chết —”

Phòng gây giống vắng lặng vang vọng tiếng la hét cuồng loạn của nam giới, Nei Bog ôm thi thể Aisha, máu tươi dính vào gương mặt như khóc như cười, nhuộm lên một mảnh thê lương.

“Father...” Lust có chút không đành lòng, y trầm trầm thở than trong bóng tối. “Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, father, đây không phải lỗi của người...”

Nei Bog chỉ đang cười, đang khóc, đột ngột ở trong thế giới của mình.

Bóng tối bao bọc lấy, Nei Bog cảm thấy có người dùng sức bẻ đầu hấn lên, hai mắt trống rỗng chiếu ra đồng tử đỏ tươi của đối phương.

“Phụ thân!” Sloth gỡ từng ngón tay ôm thi thể của Nei Bog ra, mang sự dứt khoát không cho phép nghi ngờ. Người thống trị bóng tối gắt gao bắt lấy ánh mắt Nei Bog, mỗi chữ ngừng một chút, khắc lời nói vào trong đầu Nei Bog. “Đổ tất cả tội lỗi cho chúng ta đi!”

“Là chúng ta dụ dỗ Aisha.”

“Là chúng ta dẫn dắt tất cả.”

“Nhân danh Cha phán quyết.” Đứa con thứ nhất của hấn ấn chặt hấn vào trong ngực. “Là chúng ta giết chết Aisha.”

Tay Sloth ôm hấn dùng sức rất mạnh, đến độ hấn cảm thấy xương cũng bắt đầu phát đau. Nei Bog chính là cần cảm giác đau đớn này, cổ họng hấn phát ra tiếng gào thét không rõ nghĩa, hấn bắt đầu điên cuồng cào cào thanh niên tóc đen đang ôm mình, không chừa chút sức lực.

“Người rõ ràng đã đáp ứng ta... Đã đáp ứng ta...”

“Phụ thân!” Sloth thở dài, càng ôm người nam chặt hơn nữa. “Chúng ta không phải là thần!”

Cho nên chúng ta cũng sẽ có chuyện không làm được, chúng ta cũng sẽ có chuyện không muốn làm, thế là chúng ta phạm tội.

“Cho nên, phụ thân...”

“Đổ tất cả tội lỗi cho chúng ta đi, chúng ta là nguyên tội của ngài!”

“Ngủ ngon!”

Buổi chiều ánh nắng tươi đẹp, lại đang cử hành một lễ tang.

Sloth đứng trước mộ bia, tựa như một bức tượng thần. Quần gia Pride đứng ở phía sau, trong tay cầm một bó hoa bách hợp, khinh thường giễu cợt.

“Mềm lòng rồi sao?”

Pride đặt bó hoa cầm trong tay xuống trước bia mộ, nụ cười trước sau như một, trong giọng nói lại không cảm nhận được nửa phần tôn kính.

“Ta không có quan niệm, phụ thân đại nhân đối với ta là yêu hay hận, kẻ hèn này cũng sẽ không để ý!” Bàn tay mang găng tay của Pride đẩy đẩy mắt kính, nụ cười khoe miệng lại càng khiếp người. “Chỉ cần ta có thể chi phối phụ thân đại nhân, nắm phụ thân đại nhân ở trong tay, kẻ hèn này đã thấy thỏa mãn!”

Quần gia tóc vàng xoay người rời đi không chút lưu luyến, ngay cả một cái liếc mắt dư thừa cũng khinh thường không cho phần mộ.

Sloth trầm lặng rất lâu, y chậm rãi gỡ chữ thập ngược bên tai phải xuống, treo lên thập tự giá, như đang bày tỏ lòng tôn kính, lại như đang trào phúng châm chọc.

“Cô đã thế này rồi, còn làm được gì mà tranh giành cùng chúng ta nữa? Hết cuối cùng sẽ là của chúng ta thôi!”

Gluttony bên cạnh đùa nghịch con thỏ nguyên rửa, ngó ngó mộ phần, âm thanh ngọt ngào người của thiếu niên tăng thêm sự quỷ dị trong nghĩa trang vắng vẻ. “Nah nah Ai đã giết chết Aisha?”

Là chúng ta, nguyên tội nói, dùng tình yêu và thù hận của chúng ta, chúng ta giết chết Aisha.

Ai thấy nàng chết đi?

Là ta, Lust nói, dùng con mắt màu lam của ta, ta thấy nàng chết đi.

Ai lấy máu nàng đi?

Là ta, sứ đồ nói, dùng cuống rốn của ta, ta lấy máu nàng đi.

Ai sẽ làm mục sư cho nàng?

Là ta, Sloth nói, dùng chữ thập ngược của ta, ta sẽ làm mục sư cho nàng.

Ai sẽ làm quần gia của nàng?

Là ta, Pride nói, nếu là trong bóng tối, ta sẽ làm quần gia của nàng.

Ai sẽ làm chủ lễ?

Là ta, Cha nói, ta đến tiếc thương người yêu của mình, ta sẽ làm chủ lễ.

Ai sẽ hát thánh ca?

Là ta, Gluttony nói, mở đồng dao hắc ám ra, ta ngâm khúc thánh ca.

Ai sẽ gõ chuông tang?

Là ta, Behemoth nói, ta là con trai nàng, ta sẽ gõ chuông tang.

Thông báo, kẻ có liên quan xin chú ý, thông báo này cho biết, phán quyết nhân danh Cha kế tiếp...”

Gluttony nhìn phương xa, khóe môi toét đến vành tai.

“Behemoth sẽ bị phán xét.”

(Cải biên từ “Cái chết của chim cổ đỏ”)

49. Chương 48: Forty-eighth Child

Behemoth bức bối nhìn đồng hồ, càng lúc càng nôn nóng.

Sau khi Học viện Hoàng gia khai giảng một tỉnh chuyển, liên tục ba tỉnh chuyển phải tiến hành huấn luyện quân sự, nói cách khác, cậu gần sáu mươi ngày không nhìn thấy người nọ. Từ hôm nay trở đi, Behemoth có thể ở nhà nghỉ ngơi một tỉnh chuyển, lúc vội vã trở về, Behemoth đồng thời cũng cảm thấy bất an, lần này người nọ lại không đến đón mình. Behemoth có chút thất vọng và khó chịu, rõ ràng đã nói, rõ ràng đã nói anh ta sẽ tới đón mình.

Behemoth nắn lòng gõ gõ phi hành khí, nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy hoang mang với thái độ khó đoán của quần gia tóc vàng.

Vừa đến nơi, Behemoth liền nhảy xuống phi hành khí, chạy khắp nơi tìm kiếm dấu vết quần gia tóc vàng. Được người hầu báo cho biết, Behemoth đi tới một góc hẻo lánh của khu số một, cậu có chút nghi hoặc, Lucifer ở đó làm gì?

Behemoth chạy ra khỏi quần kiến trúc, ánh nắng không bị ngăn trở trực tiếp tản lên người cậu, thiếu niên mắt xám chỉ cảm thấy đáy lòng bốc ra một chút rét lạnh, cậu thấy người trong lòng mình đứng cách đó không xa, đầu cúi xuống dường như đang quan sát gì đó.

“Lucifer ——”

Quần gia tóc vàng có chút giật mình xoay người lại, sau đó Behemoth liền nhìn thấy, trên bia mộ bị quần gia che khuất, có viết một cái tên.

Thế giới trong nháy mắt tĩnh lặng lại.

[edit by Alice]

Lust đi vào phòng gây giống, y chỉ là chợt có hứng, y muốn nhìn xem, “đứa con” của người phụ nữ kia hiện tại ra sao rồi.

Thể chất của cô ta cũng không tính là tốt, ngay từ đầu bọn họ đã biết, dù không phát nổ ngay lập tức, thì cô ta cũng tuyệt đối không thể chống chịu đến lúc sinh ra “tân nhân loại” hoàn chỉnh, dưới thỉnh cầu của father, họ tìm đến Emerson kéo dài mạng sống cho cô ta, nhưng chỉ là kéo dài mà thôi. Dù có thể chống chịu đến lúc sinh ra “tân nhân loại”, cô ta cũng nhất định sẽ chết. Đây là đương nhiên, Lust cười tươi đẹp, những người phụ nữ đã chạm vào father đều sẽ phải chết thôi...

Father, father, người chính là độc đầy, nhiễm trùng mà không đủ mạnh, cũng chỉ có nước chết...

“Đứa con” người phụ nữ kia sinh ra bẩm sinh đã không hoàn chỉnh, lại không ăn được mẹ để bổ sung năng lượng, làm sao có thể tồn tại được trong phòng gây giống? Đã nói rồi, quy tắc nhân loại không thể áp dụng cho “tân nhân loại”, cho dù là “tân nhân loại” không hoàn chỉnh, cái mà họ tuân thủ cũng chính là quy tắc cá lớn nuốt cá bé tối cao.

Lust kéo cửa ra, sau đó ngậy ngấn cả người.

Những khối thịt màu đỏ bò lúc nhúc khắp nơi trước kia đều biến mất, sàn phòng gây giống sạch sẽ bóng loáng ánh bạc —— các sứ đồ kia đâu, tất cả những sản phẩm thất bại trong kế hoạch phụ thể trước kia đều hoàn toàn mất tích?

Trong bóng đêm truyền đến tiếng sột soạt, con người màu lam băng của Lust xuyên qua bóng tối nhìn thẳng một góc phòng, sau đó y thấy, “nó”.

“Nó” đã cởi bỏ hình dạng sứ đồ đáng sợ, làn da trắng bóc che phủ màng thịt đỏ, khiến người ta căn bản không thể tưởng tượng ra bộ dạng của phần bên trong nằm dưới làn da tươi non đó, nếu chỉ đơn giản nhìn thân thể, “nó” đã không chút khác biệt với trẻ con. Bóng tối không thể ngăn trở tầm mắt Lust, cho nên Lust thấy rất rõ, “nó” cũng không có mặt.

Tiếng bước chân Lust dường như kinh động đến “nó”, “nó” ngược đầu, nhìn lên thanh niên tóc bạc mỹ lệ.

“Thật đáng kinh ngạc đấy!” Lust ngồi xổm xuống, ôm “nó” lên như ôm một đứa trẻ sơ sinh. “Người hấp thu các sứ đồ khác? Đã rất gần với thể hoàn toàn, chấp niệm của cô ta quả thật không thể xem thường được...”

Nhìn “nó” vô cùng ngoan ngoãn nằm trong ngực mình, Lust sờ sờ đầu “nó”.

“Nhưng thật tiếc quá đi, father không muốn thừa nhận người!” Giọng Lust rất nhẹ, mang chút chua xót. “Thế nên, người cũng không là gì cả...”

“Nó” này giờ vẫn rất ngoan ngoãn, hiện tại lại run lên trong ngực Lust, phát ra tiếng nức nở như mèo con.

Lust trầm lặng thật lâu, sau đó đứng lên ôm “nó” đi ra ngoài.

“Được rồi, ít nhất chúng ta có thể từ phía xa, từ phía xa nhìn thoáng father, Cha của chúng ta...”

“Chào buổi chiều, Lust!”

Lust quay đầu lại liền thấy gương mặt cười híp mắt kia của Pride. Quần gia tóc vàng chào hỏi, tâm tình dường như rất tốt, sau khi thấy “đứa trẻ sơ sinh” trong ngực Lust, Pride có chút bất ngờ đẩy đẩy mắt kính.

“Ây chà chà, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người!” Pride chăm chú nhìn gương mặt trống không của “nó”. “Thật không tồi...”

Lust nhú mày, chăm chăm nhìn gương mặt rõ ràng rất vui vẻ kia của Pride, bắt đầu cảm thấy không ổn. Đối với bạo chúa trước mắt mà nói, chuyện có thể làm y vui vẻ...

“Người đã làm gì?” Lust tiến gần một bước về phía Pride, đột ngột thay đổi sắc mặt, y ngửi thấy cái mùi làm mình chán ghét, mùi của thiếu niên mất xám kia. Lust đã ý thức được, quỷ súc đối diện rốt cuộc đã làm gì.

“Đáng chết!” Lust nhét “đứa trẻ” trong tay vào ngực Pride, xoay người chạy tới phòng ngủ. “Người sẽ ép father phát điên!”

Pride ôm “đứa trẻ”, nhìn bóng lưng Lust rời đi, trên mặt từ đầu đến cuối đeo nụ cười tao nhã.

“Vậy thì sao?” Pride ôm “đứa trẻ”, chậm rãi đi theo. “Phụ thân đại nhân phát điên và phụ thân đại nhân luôn muốn chạy trốn, ta chỉ cảm thấy cái thứ nhất dễ đọc chiếm hơn!”

Quần gia tóc vàng nghiêng đầu, dường như liếc về phía bóng tối, mỉm cười.

“Không ngấm kỹ một chút về đề nghị của kẻ này sao, Sloth?”

[beta by Ween]

Lúc Lust chạy tới phòng ngủ, từ xa đã nghe thấy bên trong truyền đến một trận la hét rống giận, y đẩy cửa ra, thấy thiếu niên vô cùng phần nộ nắm lấy người nam vẻ mặt mờ mịt, đánh đấm lung tung không chút quy cách để xả giận.

Thanh niên tóc bạc lạnh mặt, không màng tới đôi mắt phần nộ tràn ngập nước mắt của Behemoth, đánh bất tỉnh thiếu niên vút qua một bên. Nei Bog từ đầu tới cuối đều mang gương mặt trống rỗng, cho đến khi Behemoth đã hôn mê ở một bên, hắn mới đột ngột run lên một cái, như máy móc hư cũ, chậm chạp mà cứng ngắc quỳ bên cạnh thiếu niên, trong mắt hắn không có Lust đứng ở một bên, cũng không có Pride ôm “trẻ sơ sinh” đứng ở ngoài cửa, trong ánh mắt mờ đục chỉ có thiếu niên hôn mê kia. Người nam chôn mặt trong tay thiếu niên, thân thể cúi xuống thành một độ cong tàn lụi.

“Mắng ta đi, đánh ta đi, giết ta đi... Chỉ cần con vui... Chỉ cần con vui là được...”

Trong căn phòng tĩnh lặng chỉ có âm thanh run run của hắn, liên tục lặp đi lặp lại vô nghĩa như máy ghi âm bị hỏng.

“Chỉ cần con vui là được...”

Pride không màng tới ánh mắt phần nộ của Lust, dường như có chút dăm chiêu, “đứa trẻ” trong ngực y dùng gương mặt không có mắt mũi miệng của “nó” quay về phía người nam đang thì thào tự nói và thiếu niên vẫn còn hôn mê kia, liên tục nhìn, vẫn đang nhìn.

50. Chương 49: Forty-ninth Child

Behemoth phần nộ trừng mắt nhìn gia tộc vàng trước mặt, trong mắt mang chút tổn thương.

“Tại sao?”

Pride chỉ mỉm cười, híp mắt cười trước sau như một.

“Kẻ hèn này chỉ đang kể lại sự thật mà thôi!” Pride không để tâm đến sự phần nộ của thiếu niên mắt xám đối diện. “Xin cậu Behemoth đừng hiểu lầm phụ thân đại nhân, mọi chuyện đều không phải lỗi của phụ thân đại nhân!” Mà là của bọn họ.

“Nhưng hần thừa nhận!” Behemoth gầm rống chói tai, hai tay thiếu niên bấu chặt vào lòng bàn tay mình. “Hần chính miệng nói với tôi, mọi chuyện đều là lỗi của hần! Hần giết chết mama ——!!”

“Ây chà chà...” Thái độ của Pride như đang đối mặt với một đứa trẻ càn quấy tùy tiện, quần gia có chút hao tâm tổn trí đẩy đẩy kính. “Phụ thân đại nhân chỉ là bị shock mà nói sảng, vì phu nhân Aisha chết ngay trước mặt ngài, khiến ngài bị một cú shock quá lớn.”

“.....” Gương mặt thanh tú của Behemoth có vẻ có chút hung tợn do biểu tình vắn vẹo, cậu không nói một lời trừng Pride, mang tổn thương và chua xót do bị phản bội.

“Xin nhất thiết phải tin ở kẻ này, nếu cần, kẻ hèn này có thể mời cậu Asmodeus hoặc cậu Beelzebub đến làm chứng, tất cả mọi người ở đây đều có thể...”

“Tại sao...” Behemoth cắt lời Pride, âm thanh khàn khàn run rẩy.

“Tại sao tất cả mọi người đều muốn bao che cho kẻ đó?”

Mắt Behemoth rơm rớm nước mắt, thiếu niên lại quật cường không cho nó chảy xuống. Cậu giống như một con mèo hoang bị thương, thét chói tai vì đuôi bị đập trúng. “Rõ ràng hần là đầu sỏ mà! Rõ ràng chính là hần! Hần cũng đã thừa nhận, tên khốn đó, tên khốn đó chính miệng nói với tôi: Nei Bog giết chết Aisha ——! Giết chết giết chết giết chết ——! Hần giết chết mama ——!”

Không màng tới tiếng gầm rú sắp cuồng loạn của thiếu niên, Pride cười tao nhã.

“Đó là bởi vì...” Tạp âm trong cả không gian đều mất đi, tiếng nói quần gia vô cùng rõ ràng trong mảnh vắng lặng. “Ngài ấy chính là Cha quan trọng nhất của chúng tôi!”

Behemoth sững sờ nhìn Pride, lời nói đó dịu dàng như nói tới người yêu, làm cả người Behemoth đều hỗn loạn. Rõ ràng quần gia vẫn nhìn mình trước sau như một, Behemoth lại cảm thấy đối phương dường như đang xuyên qua cậu nhìn một ai đó không có ở đây lúc này, người yêu nhất kia.

Tim bắt đầu quặn đau. Làm sao, làm sao đây? Behemoth rất rõ ràng, mình sắp sửa mất đi quần gia trước mắt. Cậu bắt đầu hoảng loạn, trong đầu rồi thành một nùi: Mau, mau làm chút gì đi! Làm chút gì giữ người trước mặt lại ——

Behemoth biết rõ hiện tại không đúng lúc đúng nơi, nhưng cậu vẫn bất chấp tất cả nói ra, nói ra lời chôn ở đáy lòng.

“Lucifer... Tôi thích anh... Cho nên, hãy nhìn tôi, đứng ở phía bên tôi được chứ...”

Thiếu niên rõ ràng đã run rẩy ngượng ngùng cực điểm, nhưng lại bướng bỉnh nhìn thẳng vào Pride.

Vĩnh viễn không thể biết được tình cảm thật sự của quần gia từ đôi mắt híp lại của y, chỉ có thể nhìn thấy độ cong càng lúc càng mê người ở khóe miệng quần gia.

“Đây là vinh hạnh của kẻ hèn này!”

“.....” Behemoth mở to hai mắt, nhìn quần gia tóc vàng lịch sự và khiêm nhường trước sau như một, nhưng lại không có... tác dụng ở trường hợp này. Thiếu niên bướng bỉnh ngửa đầu, cổ chấp hời. “Vậy còn anh? Nói cho tôi biết suy nghĩ của anh!”

“Không có suy nghĩ gì cả!” Pride thở dài, gỡ mắt kính xuống lau lau, giọng nói vẫn dịu dàng. “Nếu đổi lại là cậu, cậu có để tâm đến ý nghĩ của con kiến hay không?”

Behemoth quả thật không thể tin vào tai mình, cậu thậm chí sinh ra một ảo giác, lời nói cực kỳ vô lễ vừa rồi thật sự do thanh niên nhà nhận đang lau kính trước mặt nói ra sao?

“Đối với tôi mà nói, cả thế giới này đều là bụi bặm! Mọi người chẳng qua là con kiến sinh sống trong bụi bặm — đương nhiên, ngoại trừ tôi. Biết tại sao tôi lựa chọn trở thành quần gia không? Vì tôi phải học được, cách ép buộc bản thân “tôn trọng” mọi người.” Pride kéo lông mi lên, lộ ra nụ cười tàn bạo coi rẻ mọi thứ với Behemoth đã hóa ngốc. “Tôi không ghét cậu, cũng không thích cậu, vì tôi căn bản không quan tâm tới cậu!”

Không màng đến thân thể run rẩy của thiếu niên, Pride tiếp tục gieo rắc tuyệt vọng và ác ý.

“Đúng rồi, tôi còn phải nhờ cậu giúp một việc nhỏ. Phụ thân đại nhân vì cậu mà lại càng thu mình tự trách, dù tôi cho rằng như vậy rất tuyệt vời, nhưng “vị kia” lại cự tuyệt đề nghị của tôi, thế nên tôi chỉ có thể chữa cháy một chút!” Pride mang lại mắt kính, lịch thiệp kéo tay Behemoth. “Nào, xin cậu đi khuyên bảo phụ thân đại nhân, an ủi ngài ấy một chút nhé!”

Đó là giọng điệu không cho phép nghi ngờ, hoặc nói, đó là thái độ căn bản không quan tâm đến suy nghĩ của Behemoth.

“Xin cậu hãy giúp phụ thân đại nhân vui vẻ!”

Thật tàn nhẫn...

Anh sao lại có thể tàn nhẫn như vậy cơ chứ?

“Không ——!!!”

Behemoth nhắm mắt lại, nước mắt trượt xuống.

[Father by Đồi]

Lúc tỉnh lại, Behemoth phát hiện mình đang ở trong một căn phòng đầy gương.

Đôi mắt vô hồn của thiếu niên quét một vòng quanh phòng, vô số Behemoth trong kính máy móc xoay cổ theo. Behemoth ôm đầu gối rút người lại, vùi đầu vào khuỷu tay, không muốn thấy vẻ mặt thảm hại cực điểm của mình.

Tại sao, tại sao, tại sao...!

[Tại sao...]

Behemoth sợ hãi ngẩng đầu lên, cảnh giác đảo mắt nhìn khắp nơi. Xung quanh ngoại trừ gương ra thì không còn gì cả, trống trải đến độ có thể nhìn không sót một góc trong phòng. Vô số thiếu niên trong kính lộ ra vẻ mặt hoang mang, vừa rồi là ảo giác sao? Hay cậu đã bắt tri bắt giác nói ra tiếng lòng mình?

Lúc Behemoth muốn vùi đầu lại vào khuỷu tay, cậu hình như vô tình thoáng thấy, “mình” trong kính đối diện dường như lộ ra một nụ cười với cậu.

Behemoth kinh ngạc mở to hai mắt, cậu đến gần nhìn kỹ lưỡng, đó quả thật là gương, không sai chút nào. “Behemoth” trong gương cũng có động tác y như bản thể, nhưng lần này thiếu niên thấy rõ hơn một chút — “mình” trong kính chớp chớp mắt với cậu.

Behemoth hít vào một hơi thật sâu, đây dường như là một tín hiệu, “Behemoth” trong kính lại càng không kiêng nể gì.

“Người là cái gì?”

[Ta là người, người là ta.]

“Sao lại có thể ——”

[Sao lại không thể?] “Behemoth” trong kính nghiêng đầu nhìn Behemoth ngoài kính. [Ta chính là người mà, cho nên ta biết rất rõ, người tại sao lại tức giận như vậy, tại sao lại hận “hắn” như vậy, vì ——]

“Câm miệng ——!!!” Behemoth cố sức bịt kín hai tai mình, nhưng lời của “y” cũng không phải thông qua âm thanh, mà trực tiếp vang vọng ở trong đầu cậu.

[—— Người đang đổ kị với “hắn”. Người đổ kị “hắn” cướp đi mama, cướp đi Lucifer, đổ kị một kẻ rõ ràng tệ hại như “hắn” lại nhận được tình yêu thương của mọi người, cho nên người hận “hắn” ——]

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!” Behemoth bắt đầu la hét, cậu phần nộ trùng “y” trong kính. “Ta hận hắn! Vì hắn giết chết mama!”

[Trước cả chuyện này, người cũng đã vì đổ kị mà hận “hắn”!] “Behemoth” nhẹ nhàng bóc trần sự trốn tránh của Behemoth.

[Về chuyện mama bị giết, ta biết đấy, ngọn nguồn của mọi chuyện, các “em trai” vì đổ kị mà dụ dỗ mama, mama vì đổ kị mà quyến rũ “hắn”, sau đó ương mồm cho tất cả mọi bi kịch, hết thảy những chuyện này đều là do đổ kị!]

Thấy Behemoth bàng hoàng, “y” trong kính nở nụ cười gian xảo.

[Người vì đổ kị mà trút giận lên “hắn”, đây là một vòng tròn, vòng tròn bế tắc tạo nên từ đổ kị. Còn chưa hết đâu, nếu là tất cả mọi người, vậy đương nhiên cũng bao gồm ta nữa. Mama vì đổ kị mà sinh ta ra, ta mang theo chấp niệm của người.]

“Cái...?”

“Y” cắt lời Behemoth, màu xám trong mắt thiếu niên trong kính lắng đọng thành màu tối sâu không thấy đáy.

[Ta đổ kị đó, ta đổ kị tất cả! Ta đổ kị khoảng thời gian mà các “anh trai” đã chiếm hữu “ngài” trước khi ta được sinh ra, ta đổ kị mama dùng cái chết vĩnh viễn ở lại trong lòng “ngài”, làm ta đổ kị nhất, là người.] “Behemoth” áp sát vào mặt kính, giống như ngay sau đó sẽ phá kính chui ra. [Người biết không, sau khi ta sinh ra, papa liền đá văng ta, ngài gọi ta là quái vật, ngài nói ngài tuyệt đối sẽ không thừa nhận ta. Mà người, được papa yêu thương như vậy, “Chỉ cần con vui”. Ta còn nghe nói, papa còn cho người một lời hứa hẹn, hê hê, tình phụ tử cảm động đến cỡ nào đấy ta... Thật sự là, khiến người ta nhin không được ghen ghét...]

Behemoth nhìn “y” trong kính, run lên cầm cập, giác quan thứ sáu đang không ngừng cảnh báo cậu, rất nguy hiểm, quá nguy hiểm.

[Cho nên, người buồn cái gì nữa chứ?] “Behemoth” nhào người lên mặt kính, mười ngón tay bấu vào mặt kính. [Người hạnh phúc đến vậy, rốt cuộc còn oán hận cái gì?]

Behemoth liên tục lùi về phía sau, linh cảm xấu trong lòng càng lúc càng dày đặc.

[À, đúng rồi, suýt nữa ta quên, Lucifer từ chối người, hắn còn muốn người đến an ủi papa.] “Behemoth” kéo ra một nụ cười, hoàn toàn ngây thơ trong sáng. [Thật quá đáng phải không? Thế thì được rồi, để ta đến thế chỗ người đi!]

[Ta đến thế chỗ người, đi an ủi papa nhé?] Thiếu niên trong kính càng cười rục rịch. [Như vậy người sẽ không đau lòng, sẽ không cần phải đau lòng nữa!]

Behemoth hoảng sợ mở to hai mắt, thân thể không thể khống chế, chỉ có thể cứng ngắc tại chỗ nhìn “Behemoth” xuyên qua gương bò ra. “Y” xuyên qua mặt kính, không có quần áo, không có gương mặt, chỉ có một thân thể trắng bóc. Behemoth trố mắt nhìn quái vật không có mặt kia bò qua, dán lên người mình.

Khoảnh khắc quái vật chạm tới cậu, cậu liền có thể cử động. Behemoth giãy giụa kịch liệt, lại đánh không lại sức mạnh của quái vật kia. Quái vật dùng tay bắt lấy cổ tay trần trụi của Behemoth, sau đó đưa cả thân

thể dán qua. Thiếu niên mất xám hoảng sợ tột đỉnh, cậu phát hiện da quái vật đang “nổi” lại với da mình, chính xác hơn, da máu thịt xương của cậu đang hòa vào trong thân thể quái vật — cả người cậu sắp hòa vào trong cơ thể quái vật.

Behemoth tuyệt vọng giãy giụa, quái vật càng lúc càng gần, chớp mũi Behemoth đã chạm tới gương mặt không có mặt kia, cậu muốn quay đầu đi, nhưng chỉ có thể cảm thấy cảm giác đau nhói như bị kim châm truyền đến từ chớp mũi — chớp mũi cậu đã nối liền với quái vật.

Sau khi má dán má, Behemoth không cảm thấy được gì nữa cả.

Sloth dựa vào mặt gương, đôi mắt nhắm lại như đang say ngủ, y này giờ vẫn ở đây, mọi thứ xảy ra trong phòng hoàn toàn không ảnh hưởng đến Sloth.

Thanh niên tóc đen dường như cảm thấy gì đó, lười nhác nhấc lông mi lên một nửa, lộ ra con ngươi đỏ sẫm. Căn phòng đầy gương chỉ còn lại một thiếu niên, thiếu niên có mái tóc ngắn màu xám bồng bềnh phồng lên, một đuôi tóc nhỏ nhỏ hơi dài thắt lại vểnh lên chút ít, con ngươi màu xám vô cùng linh động, má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ thêm một chút gian xảo cho khéo miệng, cả người thoát nhìn hoàn toàn ngây thơ trong sáng.

Sloth ném đồng phục Học viện Hoàng gia một bên qua, biếng nhác uể oải. “Phụ thân ở lâu ba!”

Thiếu niên tân sinh tiếp nhận y phục, cười rất vui vẻ.

“Papa, ta tới tìm người đây!”

[Phụ – Đồi]

Nei Bog tựa trên giường, đôi mắt trống rỗng hỗn loạn in bóng mọi vật.

Hắn cảm thấy có người ghé vào tai mình nói cái gì đó, hắn nghe không rõ, cũng không muốn lắng tai nghe, sau đó có người bẻ đầu hắn lên, đôi mắt vô thần in ra một bóng dáng màu xám.

“... Papa, người đáp ứng ta rồi, cho ta một lời hứa hẹn!”

Nei Bog cố hết sức phân rõ, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, đây là Behemoth, đó là một loại cảm nhận rất huyền diệu, không thể nói rõ.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi! Thế nên, cho ta một cái tên mới, thừa nhận ta được chứ?”

Nhưng hắn chính là biết, thiếu niên đối diện kia đồng thời cũng là...

“... Envy...”

[Alice’s Land]

Cô gái từ phi thuyền đi xuống, tránh được phóng viên canh giữ ở cảng vũ trụ, nhìn khoảng không của sao Norton, nàng kéo lên một nét cười.

“Đây là sao Norton ư...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Dưới đây là tài liệu:

Leviathan: Ác ma đối ứng với Envy – đồ kỵ, biểu tượng là một loại hải quái tà ác. Thường được liên hệ cùng một loại quái vật khác: Behemoth.

Behemoth là quái vật xuất hiện trong Thánh Kinh, Sáng Thế ký kể rằng Thượng Đế ở ngày thứ sáu dùng đất sét tạo ra Behemoth và Leviathan. Trở thành quân vương đại diện cho mặt trái hy vọng trong bảy quân vương địa ngục, quân vương cường dục Behemoth.

Cuối kinh Cựu ước, sách Enoch miêu tả: Ở ngày đó, hai thú sắp bị chia tách, nữ thú gọi là Leviathan, nam là Behemoth.

51. Chương 50: Fiftieth Child

Giày cao gót màu đỏ gõ lên sàn nhà phát ra tiếng cốc cốc lạnh lạnh, cô gái mang kính râm tựa như một nữ vương, được mười mấy bảo tiêu vây quanh tiến lên phía trước, người đợi sẵn ở cuối đường vội vàng lên đón, trên mặt dờn ra đầy những nét cười.

“Thưa ngài Lanna, hoan nghênh ngài đã tới Norton, xin để bề tôi dẫn đường cho ngài!”

Lanna hơi nhú mày. Người dẫn đường cũng không tự giới thiệu với nàng, có nghĩa là thân phận người dẫn đường này rất thấp kém, thuộc về cái dạng thấp kém có cũng được mà không có cũng không sao. Bất mãn và tức giận tụ lại trong lòng Lanna, nàng không hy vọng xa vời rằng nữ hoàng Lily của sao Norton sẽ tự mình đến đây, nhưng với thân phận và bối cảnh của nàng, lại để loại tôi tớ thế này tới đón, đây đã không thể chỉ dùng từ quá đáng để hình dung.

Người dẫn đường giành được công việc này, đương nhiên sở trường nhìn mặt đoán ý, nụ cười trên mặt gã chưa bao giờ gián đoạn, hơn nữa vô cùng chân thành.

“Kẻ hạ đẳng này chỉ phụ trách đón tiếp đoạn đường này, viên chức ngoại giao chờ ở phòng khách đã lâu.”

Bất mãn trong lòng Lanna bị áp chế một chút, các bảo tiêu trầm lặng theo sát phía sau, mấy chục người bước đi trong trật tự, thậm chí đạp ra tiếng bước chân đồng nhất.

Phụ trách dẫn đường dẫn người đi qua mấy ngã rẽ, sau đó dẫn đầu biến mất trong một mặt phẳng hiện lên nhiều vòng gợn nước, Lanna không chút chần chừ, cũng bước vào mặt phẳng nhiều vòng gợn nước đó. Cảnh tượng đột nhiên biến đổi, đã rời khỏi tòa nhà ra tới bên ngoài.

Lanna ngậy ngấn cả người, không chỉ là nàng, đám bảo tiêu tinh anh hạng nhất phía sau cũng không khỏi lâm vào một trận ngấn ngơ.

“Xin chào, tiểu thư Lanna, tôi là Asmodeus, là viên chức ngoại giao của sao Norton.”

Thanh niên tóc bạc nho nhã lễ độ vươn tay, Lanna cũng đưa tay ra như bị dẫn dụ, nàng có chút mơ màng nhìn thanh niên đẹp đến vô lý kia hôn mu bàn tay nàng, rõ ràng chỉ là môi tiếp xúc cùng da tay không thể đơn giản hơn, rõ ràng thanh niên hoàn toàn là vẻ mặt lịch sự đến xa lạ, nhưng Lanna chỉ có thể ngơ ngẩn thất thần chăm chăm nhìn lông mi cong dài của thanh niên, cho đến khi mi dày mảnh nhỏ kia nhấc lên, lộ ra hai con ngươi màu lam băng —— Đó là màu lam nhạt vô cùng thanh tú, ánh mắt lóng lánh, trong suốt như nước tinh khiết.

Lanna chỉ thấy một cảm giác tê dại dâng lên từ cột sống, nàng gấp rút thu hồi tay như bị điện giật, kính râm che khuất khóe mắt đỏ bừng của nàng. Lanna vừa kinh vừa sợ, nàng ban nãy suýt nữa nhũn eo rên rĩ ra tiếng, chỉ vì thanh niên đối diện vô tình lộ ra vẻ quyến rũ gợi cảm. Nàng không phải chưa từng thấy người đẹp, lũ trẻ được hoan nghênh của nàng cũng xinh xắn đẹp để đến không thể hình dung, hoàn toàn có thể so sánh với thanh niên tóc bạc, nhưng thanh niên vẻ mặt lạnh lùng trước mắt lại lộ ra một sự mỹ lệ hấp dẫn, gương mặt quyến rũ diễm lệ kia và vẻ mặt giống như cấm dục của y quả thật hình thành sự tương phản mạnh mẽ.

“Rất cảm ơn vì Norton đã cung cấp địa điểm cho gia tộc Lanna, giúp cuộc bán đấu giá liên hành tinh lần này có thể được tiến hành.”

Để che giấu sự thất thố của mình, Lanna kéo ra một nụ cười, xốc lại giọng nói chức quyền.

“Không đâu, gia tộc Lanna có thể lựa chọn sao Norton, đó chính là vinh hạnh của chúng tôi!” Lust cũng lộ ra nụ cười tiêu chuẩn phía chính phủ. “Tiếp đến do tôi đại diện Norton tiếp đãi gia tộc Lanna, hy vọng các vị có thể vui vẻ ở đây.”

“Đó là đương nhiên!” Lanna cười quyến rũ, gạt tóc ngắn bên má ra sau tai. “Trên thực tế, chỉ cần có thể nhìn thấy Asmodeus, tôi đã rất vui vẻ!”

“Đây là vinh hạnh của tôi!” Hai con ngươi màu lam băng không biến sắc nhìn qua. “Tiểu thư Lanna, hoa tai của cô rất đẹp, rất thích hợp với cô!”

Lanna ngẩn người, khóe miệng càng cười quynh rũ, hơn nữa còn phô trương, hoa tai tím viền bạc làm nên khiến nụ cười kia càng thêm lóng lánh.

“Cám ơn!” Nàng nói. “Đây chính là món quà mà lũ trẻ tặng cho tôi!”

[Father-by-Đôi]

[... G...Gu...]

Nei Bog dùng sức bắt lấy phần áo trước ngực, quả thật giống như sắp không thở được.

[... Anh... Phải nhớ... Là anh... Giết em...! Aisha là bị... Nei Bog giết chết ——!]

Giọng nữ sắc nhọn tựa như nguyên rửa, đâm thật sâu trong đầu Nei Bog, hấn cuộn mình lại, vô lực hé miệng, như con cá thiếu nước.

[Còn... Behemoth... Phải đối xử thật tốt...]

“Papa?”

Chấn che ở trên người bị mở ra, ánh sáng chói chang quả thật muốn xuyên thấu mí mắt mỏng manh, chiếu vào bên trong mục nát. Nei Bog vô lực mở mắt ra, trong ánh mắt dần điều chỉnh tiêu điểm in bóng một thiếu niên, là Behemoth? Là Envy?... Không quan trọng, dù sao đối với hấn mà nói, đứa trẻ kia chính là một loại tồn tại như vậy.

Đầu óc hỗn loạn không muốn nghĩ nhiều, Nei Bog chôn đầu vào gối hít vào thật khê, hấn không dám nhìn khuôn mặt cười rực rỡ của thiếu niên kia nữa, đó đối với hấn quá mức chói mắt, chói mắt đến độ làm hấn không chỗ có thể lẫn trốn.

“Papa!” Envy không để ý đến hành động gần như trốn tránh của người nam, thân thể ấm áp của thiếu niên dán sát lại, từ phía sau ôm lấy Nei Bog, tóc xám mịn như nhung cọ vào cổ Nei Bog, như một con cún làm nũng. “Lại mơ thấy mama sao?”

Thân thể yếu ớt của người nam run lên, má lúm đồng tiền nho nhỏ trên mặt Envy nhuộm đậm mùi vị đơn thuần.

“Papa, ta đã nói rồi mà, đây không phải lỗi của người đâu!” Thiếu niên tóc xám nghiêng đầu cười, hoàn toàn ngây thơ trong sáng. “Mama không phải do người giết đâu, đừng quá dễ tâm lời mama nói, là mama hiểu lầm. Nếu “bọn họ” không dụ dỗ mama, mama sẽ không phạm phải sai lầm ngu xuẩn đó, papa chỉ là bị vắng miếng mà thôi.”

Nei Bog vẫn không nhúc nhích, lời nói dịu dàng của thiếu niên như tan ra rồi thấm vào màng tai.

“Hung thủ cầm dao giết người, dao có lỗi hay sao? “Bọn họ” thật quá đáng, nếu không phải “bọn họ” xúi giục mama, nếu không phải “bọn họ” quá mức độc tài, mama làm sao sẽ chết, papa làm sao sẽ bị mama hiểu lầm?”

“Papa quá đáng thương, rõ ràng cũng không có lỗi gì, lại phải chịu thương tổn.” Envy dán vào tai Nei Bog nỉ non, giọng nói ngọt ngào mang theo cảm dỗ. “Đem tất cả trách nhiệm, sai lầm và tội ác đều trả cho “bọn họ” đi, papa, đây vốn phải do “bọn họ” gánh vác!”

Envy dịu dàng ôm lấy Nei Bog run rẩy, lúm đồng tiền nho nhỏ ở khóe miệng như ẩn như hiện. “Đừng sợ mà, papa! Ta đứng bên phía người, chỉ có hai chúng ta thôi, là đủ!”

—— Làm như vậy có thể được cứu chuộc hay sao? Giống như trước kia, đẩy hết mọi lỗi lầm qua cho kẻ khác, gạt bỏ tất cả ra khỏi lâu đài của hấn, sau đó vô tâm mà sống tiếp, có phải rất dễ chịu hay không?

Nei Bog cuộn người lại, lặng lẽ khóc. Hấn sẽ không phí hoài bản thân, Nei Bog không biết tại sao hấn không muốn chết, dù sống thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này, dù trong miệng vô số lần nói có thể chết đi, nhưng hấn rất rõ ràng, thật sự, sâu trong ý thức hấn căn bản không muốn chết, cho nên lúc bị bắt đi làm thí nghiệm không chết, cho nên cố gắng qua khảo nghiệm sống không bằng chết kia không chết, cho nên lúc bị con mình xâm phạm cũng không chết. Nei Bog thậm chí có chút cảm giận nghị lực cầu sinh này của mình, lũ trẻ mang danh nguyên tội kia là một nửa của hấn, thậm chí còn muốn hiểu

rõ hần hơn cả chính hần, họ biết hần không muốn chết, cho nên mới không chỗ nào kiêng kỵ như thế phải không?

“Papa, mọi chuyện đều là lỗi của “bọn họ”. Sloth, Gluttony, Lust, Pride đều là trẻ hư, phải không?”

Envy càng áp sát hơn, nụ cười trên mặt càng lúc càng ngây thơ.

“Papa ghét trẻ hư, phải không?”

“.....”

“Chỉ có ta là đứng bên phía người thôi, papa, người chỉ cần tin ta là được. Không cần nhìn người khác nữa, không cần vì người khác mà đau lòng nữa.” Envy cười gian xảo. “Để chúng ta ở cùng nhau đi!”

“Lấy danh nghĩa của mama!”

[... Gu...]

Trong ngẩn ngơ, giọng nói của cô bạn chơi chung thuở nhỏ lại xuất hiện bên vành tai, lại có vẻ yếu ớt mơ hồ.

[... Lần này, là em đoạt lấy anh từ chỗ của thần...]

Giọng nói vô lực kia dần dần trôi xa, không còn hiện lên nữa. Nei Bog chăm chăm nhìn một điểm trong hư vô, nở nụ cười âm đạm.

Vô ích thôi, Aisha, đều là vô dụng, dù em đoạt lấy anh từ chỗ thần bên đó, thì anh vẫn chỉ là một con người phạm trần, người phạm trần ngu xuẩn thân là căn nguyên tội lỗi.

52. Chương 51: Fifty-first Child

Mấy ngày tiếp theo, Lanna ở sao Norton rất vui vẻ, sao Norton vốn chính là một hành tinh giải trí cao cấp. Ở phố thương mại cao cấp khu số ba, bất cứ nhãn hiệu nổi tiếng toàn vũ trụ nào cũng có thể tìm được. Hoặc có thể đến khu số năm, chợ đen ẩn dưới phố giải trí thương mại đại chúng cũng là chỗ vô cùng đáng xem. Phương thức hưởng thụ của các quý tộc khu số hai chính là cái sau lợi hại hơn cái trước. Mà thành phố học viện khu thứ tư lại càng là một nét đặc sắc lớn.

Ngoài ra, không thể không nói, Asmodeus là một nhà ngoại giao vô cùng tuyệt vời, Lanna ở chung với y cực kỳ vui vẻ, thanh niên tóc bạc xinh đẹp kia phẳng phất như có thể nhìn thấu tất cả cảm xúc của nàng, luôn có thể khéo léo gợi lên hứng thú của Lanna. Ở bên cạnh Asmodeus, Lanna luôn thả lỏng và vui vẻ. Đã lâu rồi không có người khiến nàng vừa ý như vậy, nàng nghĩ, có lẽ nàng sẽ mang thanh niên mỹ lệ này đi.

Lanna lại liếc Lust, phẳng phất như có thể ngửi được hương sắc mà thanh niên tóc bạc vô tình tỏa ra. Bị dụ dỗ mất rồi, Lanna theo thói quen gạt tóc ngắn ra sau tai, bên môi là nụ cười quyến rũ, cứ quyết định vậy đi, sau khi tiến hành kế hoạch, mang mỹ nhân này đi, sự mỹ lệ mê người này chỉ thuộc về mình.

“Sao thế?”

Chú ý tới ánh mắt Lanna, Lust hơi nghiêng đầu, lễ độ hỏi.

“À, tôi đột ngột nhớ tới một chuyện.” Xuyên qua vách trong suốt, Lanna từ trên phi hành khí nhìn xuống phía dưới, kiến trúc khu vực bên dưới được sắp xếp rất đặc sắc và có quy luật, từng cụm từng cụm, những quần thể kiến trúc phong cách giống nhau luôn tập hợp thành một vòng tròn, tách biệt rõ ràng với những vòng kiến trúc khác. Nơi này chính là khu thứ tư mệnh danh thành phố học viện, thành phố tập hợp thành từ vô số học viện to to nhỏ nhỏ, những vòng kiến trúc bất đồng phong cách kia chính là những trường học khác nhau.

“Hội đấu giá lần này, con tôi cũng sẽ đến, để không cản trở việc học tập của chúng, tôi để chúng chuyển trường đến đây!” Lanna nhìn vòng kiến trúc khổng lồ huy hoàng nhất kia, mỉm cười. “Là Học viện Hoàng gia!”

Nụ cười Lanna khoa trương mà quyến rũ!

“Chúng sẽ yêu nơi này, tôi cam đoan!”

[Edit by Alice]

Đây là một buổi chiều trong trẻo, Pride hài lòng nghĩ, có lẽ y có thể vào vườn thưởng thức một buổi trà chiều, hồng trà tinh khiết cùng với bánh ngọt bá tước đen, thế nào?

Quần gia tóc vàng tính toán trong lòng, y xoay đầu nhìn cậu bé tóc tím đang gắt gao cạp lấy bả vai mình, gương mặt cười híp mắt rất hiền lành nhã nhặn.

Ấy chà chà, như thế có thể mời “huynh trưởng” đại nhân xuống... được không?

Từ sau khi bị Sloth cảnh cáo, Pride kiểm lại rất nhiều, Gluttony không biết từ đâu nghe được chuyện Pride “ăn hiếp” phụ thân. Sau lần thứ hai gặp lại Gluttony, Pride làm thế nào cũng không quăng cậu bé trên vai mình xuống được. Tư duy của Gluttony luôn luôn đơn giản mà bạo lực, căn cứ vào ý nghĩ báo thù cho daddy, cậu bé Gothic hung tợn cạp bả vai Pride, răng sắc nhọn cắm thật sâu vào trong thịt quần gia —— Grào Ai bảo Pride ăn hiếp daddy nahCảm giác bị cạp cũng không hề dễ chịu, huống hồ Gluttony vì treo mình trên người Pride, răng nhọn cắm trong thịt Pride biến thành hình dạng móc câu. Cảm giác thịt sống bị kéo, là người thì ai cũng khó mà chịu được, nhưng quần gia tóc vàng vẫn híp mắt tươi cười vụn vặt không đổi, sau mấy lần kéo Gluttony từ trên vai xuống mà không có kết quả, Pride buông xuôi —— trong bọn họ, sức lực cơ thể của Gluttony là mạnh nhất. Cho nên cảnh thường thấy nhất ở khu số một hiện tại chính là, một quần gia tóc vàng vác theo một cậu bé tóc tím như cục nợ đời đi lại khắp nơi, bên cạnh có thể còn một thanh niên quyến rũ cực kỳ vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Pride đi vào trong sân, đầu Gluttony vắt trên hõm vai y, thân thể nhỏ xinh lặng lẽ khoác trên lưng thanh niên tóc vàng, như một con mèo nhỏ, cảnh này hiện rõ vẻ ấm áp và cảm giác lệch chỗ lạ thường.

“Trà chính là loại cao cấp được cung cấp từ “kinh đô trà” sao Phong Vân, kem trong bánh ngọt chính là được tinh chế từ sữa của “Mu” đang trong kỳ nuôi con bằng sữa...” (Mu: một loại sinh vật hành tinh hiếm thấy)

“Wuh...”

Gluttony nheo mắt thú màu vàng lại, phát ra tiếng wuh wuh mơ hồ.

“Nghe nói, hồng trà tinh khiết trong quá trình thu hái hoàn toàn do trinh nữ dùng môi đỏ thực hiện, nên hồng trà tinh khiết còn được gọi là trà môi đỏ, bị nước ngấm vào sẽ trở nên đỏ thắm nóng bỏng như môi đỏ thiếu nữ, phát ra một chút hương thơm trinh nữ.” Cảm thấy lực cạp trên vai hình như hơi lỏng ra, Pride cười híp mắt tiếp tục xúi giục. “Không muốn thử một chút xem sao, hồng trà tinh khiết và môi đỏ thiếu nữ thật sự, cái nào mới ngon hơn nhỉ?”

Gluttony đáp lại bằng cách đương trường khoét một miếng thịt trên vai Pride nuốt vào, sau đó đổi chỗ khác cạp tiếp. Quần gia cười híp mắt quay đầu nhìn cậu bé chăm chăm, rõ ràng là một khuôn mặt tươi cười, lại mang chút ý đánh mặt. Cậu bé chớp chớp mắt, đồng tử yêu tinh ngập nước im lặng khiếu nại: Nah nah Ai bảo Pride muốn dụ dỗ Gluttony nah Gluttony dối quá à Nhịn không được nahPride im lặng quay đầu đi, con mắt dưới kính viền vàng vẫn cong thành một vòng cung hòa nhã, khóe miệng vẫn kéo lên một đường cong tươi đẹp, không ai biết dưới khuôn mặt tươi cười như mặt nạ cáo già kia, có tồn tại một chút cảm giác bất lực gọi là thất bại hay không.

Tiếng giầy da của quần gia có vẻ vô cùng rõ ràng trên hành lang trống trải, đã có thể loáng thoáng ngửi được mùi hoa mỏng mảnh truyền đến từ trong vườn. Đột ngột, Gluttony phá vỡ cục diện, nhảy xuống từ trên người Pride. Cậu bé Gothic ôm con thỏ nguyên rùa nghiêm túc ngủ ngủ, sau đó hớn hờ chạy về một hướng —— bên đó là một bồn hoa cực đại ngay chính giữa vườn.

Ấy chà chà, là phụ thân đại nhân sao. Trong nụ cười của quần gia lộ ra sự vui mừng chân thật. Ồ bồn hoa? Phụ thân đại nhân, ngài lại có thể ra khỏi phòng, ra khỏi cái vỏ mà ngài tạo ra, đây chứng tỏ ngài đã khôi phục tinh thần, tỉnh táo lại rồi sao, đây chứng tỏ kẻ hèn này có thể tiếp tục hầu hạ ngài rồi sao? Azz...

Lúc Pride tới được bồn hoa, lại phát hiện tình huống hiện tại hình như có chút... khác lạ? Pride đứng bên cạnh Gluttony, đối diện chính là Nei Bog, còn một nguyên tội mới xuất hiện —— Envy.

Pride híp mắt nhìn phụ thân đại nhân mình yêu nhất lúc này đang trốn sau lưng thiếu niên tóc xám, nao núng không dám đối mặt với y cùng Gluttony, dù vô ý liếc nhìn thì cũng tràn ngập đề phòng và kinh sợ, chỉ khi ánh mắt chạm vào Envy mới có thể hơi mềm đi một chút, bộ dáng tràn ngập quyền uy lại đối với kẻ khác đậm sâu làm đau mắt Pride, quần gia tóc vàng cười như một chiếc mặt nạ. Envy hai tay cầm trong túi, che cho người nam đứng ở sau lưng, ngây thơ trong sáng chớp chớp mắt với hai “anh trai” mình.

“Papa, không cần lo sợ!” Envy nghiêng đầu cười, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ ngọt ngào, một câu chia bốn người thành hai mặt đối lập. “Ta sẽ bảo vệ cho người!”

Nei Bog phát run bám víu Envy, cố rút người phía sau Envy. “...Đi, đi khỏi đây...”

“Này, nghe chưa? Papa bảo các người đi khỏi kìa!” Envy vô tội nhún mày. “Papa nói, hắn không muốn thấy mặt các người nữa!”

Gluttony hoang mang nhìn trần trần Nei Bog đối diện, cậu bé này giờ chỉ chú ý tới daddy mình, hoàn toàn không màng đến lời nói của thiếu niên tóc xám. Nhưng daddy vẫn tránh né ánh mắt mình, nên Gluttony chỉ có thể hoang mang nhìn Pride. Pride chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của cậu bé tóc tím, y cúi đầu nhìn gương mặt ngược lên của Gluttony, khóe môi này giờ vẫn cố sức mím thành một đường xéo rớt cuộc được thả lỏng, quần gia cười tao nhã.

“Gluttony, làm sao đây?” Âm thanh Pride dè dặt như bị bóng tối đến từ vực sâu quán lấy, hấp dẫn mà đầy ma lực, đồng thời còn nguy hiểm. “Phụ thân đại nhân sắp bị cướp đi rồi!”

Đồng tử yêu tinh màu vàng của Gluttony đột ngột mở lớn, vệt trắng đứng trong mắt co thành một vạch mảnh khảnh.

“Vì có người phạm quy, động tâm tư không nên có!” Quần gia áo đuôi tôm đen găng tay trắng nghiêng đầu nhìn phía trước, ánh nắng từ phía trên rơi xuống, khiến tròng kính quần gia chiếu ra một mảnh sáng trắng, làm người ta căn bản không nhìn ra đôi mắt bên dưới mắt kính rớt cuộc là mở hay nhắm. “Gluttony, hắn phạm quy, như vậy phải làm gì đây?”

“Phạm quy Là trẻ hư ——” Cậu bé Gothic bóng tối chậm rãi co đầu gối lại. Đồng tử yêu tinh màu hổ phách chăm chăm nhìn Envy không chớp mắt, cũng lấp lánh sáng lên, thân thể nhỏ xinh mảnh khảnh lại chậm rãi huy động sức lực như một con mãnh thú máu tanh nhìn chòng chọc con mồi.

“Trẻ hư —— thì phải bị ăn thịt đó nhá Khe khe khe khe khe ——”

Cùng với tiếng cười khanh khách sắc nhọn của cậu bé Gothic, Gluttony nháy mắt biến mất tại chỗ, trên mặt đất lại bị thiếu niên bé nhỏ kia đạp ra một dấu giày lõm sâu. Nei Bog chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh quét qua trước mặt, theo bản năng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, thiếu niên tóc xám chắn ở phía trước đã không thấy bóng, Envy và Gluttony đứng song song xuất hiện cách đó hơn mười thước, bên vành tai truyền đến tiếng thầm thì có vẻ dịu dàng của Pride.

“Phụ thân đại nhân, xin hãy nhắm mắt lại!”

Thế là Nei Bog không thấy gì nữa cả.

Tác giả có chuyện muốn nói: Phân khu Norton:

Khu số một: nơi ở tập trung của hoàng tộc, ngầm dưới đất có viện nghiên cứu trung tâm.

Khu số hai: nơi ở tập trung của các quý tộc.

Khu số ba: khu thương mại giải trí cao cấp, chủ yếu phục vụ đối tượng là kẻ có tiền.

Khu thứ tư: thành phố học viện, khu vực tạo thành từ đủ loại trường học.

Khu số năm: khu thương mại giải trí đại chúng, chủ yếu phục vụ đối tượng dân chúng bình dân, có chợ đen ngầm.

Khu số sáu: nơi ở tập trung của dân thường.

Khu số bảy: nơi tập trung xử lý phế thải.

53. Chương 52: Fifty-second Child

“Thật tuyệt tình quá đi, “anh” Gluttony.” Envy vỗ vỗ ngực mình, giống như nghĩ lại còn phát sợ, trên mặt lộ ra vẻ buồn rầu. “Vừa rồi tay của “em” suýt bị “anh” cắn đứt!”

Gluttony đối diện liếm móng vuốt, khoe miệng gần như toét tới vành tai. “Nah nah, thỏ con ngoan ngoãn Ngoan ngoãn để Gluttony ăn vào trong bụng nah, được không?”

Gần như ngay lúc âm cuối vừa ra, Gluttony lại một lần nữa tấn công, Envy vừa định tránh đi, bên vành tai lại truyền đến một tiếng thở dài.

“Xin đừng cử động!”

Đó là Pride, đứng ngoài phạm vi bị vắng miếng, cực kỳ hứng thú ở phía ngoài quan sát, đưa ra mệnh lệnh tuyệt đối. Nháy mắt, Envy liền cảm thấy cả thân thể đều tê liệt — trung khu thần kinh cấp thấp đã bị bạo chúa sắc vàng kia nắm trong tay. Dù không bị ảnh hưởng quá lâu vì cùng là tân nhân loại, nhưng lúc giây giũa thoát ra được, Envy cũng đã hoàn toàn không thể trốn khỏi đòn tập kích của Gluttony.

Roạt —

Chỉ mảnh treo chuông, Envy chỉ kịp dùng sức hút một hơi, hóp bụng lại né tránh móng vuốt Gluttony, nhưng bụng vẫn bị móng tay Gluttony rạch ra một đường thật lớn. Envy ôm bụng phóng qua một bên, biết rõ mình vừa rồi có thể tránh được một kiếp, nguyên nhân chủ yếu nhất là Gluttony căn bản chỉ mang thái độ trêu đùa mèo vờn chuột.

“Thật quá đáng mà, các người thật là quá đáng!” Thiếu niên tóc xám thương tâm nhét ruột bắt đầu lòi ra ngoài vào lại trong bụng, gương mặt nhăn lại thoát nhìn rất đáng thương. “Lại có thể ỷ lớn hiếp nhỏ, chỉ có vậy thì cũng thôi đi, lại còn ỷ đông hiếp ít!”

Đối mặt với lời chỉ trích uất ức của Envy, Gluttony chỉ cười khanh khách, liếm máu trên móng vuốt, Pride thì không nhanh không chậm mở miệng. “Hả? Nhưng kẻ hèn này cảm thấy người quá đáng hơn, người chính là vọng tưởng độc chiếm phụ thân đại nhân!”

“ỒỒ Daddy không phải của Envy! Không phải ”

Vừa nghe đến đây, Gluttony liền xù lông, đôi mắt thú màu vàng nheo lại. Envy rất rõ ràng, cậu bé khoác bề ngoài đáng yêu đối diện kia đã hoàn toàn nghiêm túc lên. Chân nâng lên muốn thoát đi, nhưng quần gia tóc vàng đứng ở một bên lại thờ ơ mở miệng.

“Kẻ hèn này nói, xin đừng cử động!”

Chân thiếu niên tóc xám cứng ngắc tại chỗ, dù tức khắc liền có thể tránh ra, nhưng y biết rõ đây chẳng qua là mới bắt đầu, bất luận làm gì, y cũng không thể trốn khỏi mệnh lệnh tuyệt đối của Pride — động tác y có nhanh tới mức nào thì cũng khó mà đạt được vận tốc âm thanh. Dù không có “Mệnh lệnh tuyệt đối” của Pride, Envy cũng đánh không lại Gluttony, trong các năng lực phá hoại đơn thể, Gluttony có “Phân giải vật chất” là mạnh nhất. Envy trừng Gluttony và Pride, trên khuôn mặt thanh tú toàn là âm ức, như cún con bị chủ nhân ngược đãi.

“Ta phải méc papa! Các người ăn hiếp ta!”

Pride híp mắt. “Thế thì, kẻ hèn này sẽ mỗi mắt mong chờ!”

Lúc này, cậu bé tóc tím đã hoàn toàn nhào tới như ma thú thoát khỏi gông xiềng, mang răng nanh và vuốt nhọn, Envy trong nháy mắt này xiết hai tay lại, dùng hết sức nện xuống mặt đất.

Ầm —

Sức mạnh của tân nhân loại lớn tới cỡ nào? Hiện tại đã có thể kiểm chứng! Gần như trong một giây, nền đá lấy Envy làm tâm bắt đầu sụp xuống, đất cát lộ ra cũng bắt đầu lún xuống, lực phá hoại khổng lồ thổi bay bụi đất, cát bụi tràn ngập cả vườn, khiến mọi thứ mơ hồ lẫn lộn.

Pride híp mắt nhìn tất cả những thứ này, tâm trạng càng rơi xuống đáy vực. Bụi đất nhuộm một lớp màu mới lên áo đuôi tôm, làm quần gia chú trọng sạch gọn lại tìm thêm được một cái cơ để giết chết thiếu niên

tóc xám. Pride có thể cảm nhận được, Envy cũng không thừa cơ chạy trốn — đương nhiên có trốn cũng không thoát được, giữa sân vẫn tồn tại hai hơi thở, một là Gluttony, một người khác là —

Pride “Gi” một tiếng, nhìn giữa sân. Không khí tĩnh lặng lại, bụi cát cuộn cuộn cũng dần dần lắng xuống, ngoan ngoan rơi lại trên đất, bóng dáng hai người trong sân cũng hiện rõ ra.

— Chỗ đó có hai Gluttony.

Mũ quả dưa nhỏ xíu y như nhau, tóc ngắn màu tím y như nhau, đồng tử yêu tinh màu vàng y như nhau, trang phục Gothic y như nhau, tựa như vật và ảnh hoàn toàn giống nhau hai bên mặt gương, ngay cả nét mặt cũng không có khác biệt. Hai Gluttony cũng tò mò nhìn đối phương, một nhe răng, một lóe móng vuốt, sau đó hai cậu bé nhỏ nhỏ đồng thời quay đầu nhìn Pride, đều mang cảm giác rục rịch.

“Ầy chà chà, kẻ hèn này cũng nhìn không được phải vỗ tay cho người.” Pride vỗ tay, trên găng tay không còn trắng bóc đập ra không ít bụi bặm, quần gia có vẻ thành tâm thành ý tán thưởng. “Trung Quốc cổ ở trái đất cổ từng có một quyển sách gọi là “Tây du ký”, một câu chuyện trong đó có xuất hiện một yêu quái gọi là Lục Nhĩ Mi Hầu, hẳn và nhân vật chính Tôn Ngộ Không giống nhau như đúc, đạt đến trình độ thật giả bất phân, ngay cả vị sư phụ hiểu rõ Tôn Ngộ Không lẫn Quan Âm Bồ Tát đức cao vọng trọng cũng không thể nhận ra bọn họ. Sư phụ hẳn niệm chú kim cô để phân biệt họ, kết quả lại giống như đồng thời làm thương tổn cả hai người.”

Pride mỉm cười. “Không thể không thừa nhận, kẻ hèn này hiện tại chính là Đường Tăng nắm chú kim cô!”

““Phục chế gen”, chỉ cần có được DNA của đối tượng, hình thái gì cũng có thể sao chép phục chế ra được!” Pride nghiêm túc quan sát hai Gluttony trong sân, hai cậu bé nhỏ nhỏ đồng thời mở to mắt trừng lại Pride, Pride thở dài mỉm cười. “Dù không thể sao chép luôn cả não bộ, nhưng kẻ hèn này thừa nhận, “Phục chế gen” của người rất xuất sắc, kẻ hèn này hoàn toàn không phân biệt được.”

Quần gia lùi một bước, tỏ vẻ mình không có ác ý. ““Mệnh lệnh tuyệt đối” của kẻ hèn này phải chọn ra đối tượng, cho nên để dễ phòng vì nhầm lẫn mà thương tổn đến Gluttony, kẻ hèn này lựa chọn rút lui!”

Sau khi Pride rút lui, hai Gluttony ở đây nhìn nhau. Gluttony bên trái cười khắc khắc, tiếng hát u ám ngọt dính của thiếu niên vang lên trong sân vườn.

“Thỏ lớn bệnh, thỏ ba nhìn Thỏ năm đi mua thuốc, thỏ tư nấu Thỏ hai chết, thỏ bảy khiêng...”

Gluttony bên phải toét khoe miệng ra rất lớn, kéo lên độ cong quỷ dị.

“Thỏ hai đào huyết, thỏ tư chôn Thỏ ba ngồi dưới đất khóc thút thít, thỏ lớn hỏi tại sao nó khóc? Thỏ ba nói, thỏ năm một đi không trở lại ”

Hai cậu bé Gothic bóng tối đồng thời nhếch miệng lên cười. “Khiêng cao cao, chôn sâu sâu, đừng cho thỏ hai/năm bò ra đó!”

(Cải biên từ “Mười con thỏ” trong đồng dao Mẹ Ngỗng, thỏ tương ứng trong miệng Envy: Phụ thân [lớn], Behemoth [hai], Sloth [ba], Gluttony [tư], Lust [năm], Pride [sáu], Envy [bảy]. Thỏ tương ứng trong miệng Gluttony: Sloth [lớn], Gluttony [hai], Lust [ba], Pride [tư], Envy [năm].)

Móng vuốt đầu móng vuốt, răng nanh đầu răng nanh, tấn công đầu tấn công, hai thiếu niên đáng yêu nhìn thế nào cũng phải là nuôi ở trong nhà lại bóp cổ lẫn nhau. Gluttony này ấn đầu Gluttony kia ép xuống đất, thoạt nhìn dường như thật sự muốn chôn đối phương vào đất Gluttony bị ấn thuận theo lực ép hướng xuống, một tay chống đất lộn một vòng từ trên xuống dưới, gót chân thô bạo đập bả vai đối phương — Gluttony phía trên không thể không buông tay, nhảy một bước ra sau tránh được đòn tấn công, gót chân đá vào không khí thô bạo nện xuống đất, mặt đất đã tan tành lại một lần nữa càng nứt nẻ.

Pride ở một bên nhàn nhã quan sát, y thậm chí đã trải xong chỗ ngồi, dường như muốn vừa thưởng thức trà chiều vừa xem kịch. Quần gia rất tiếc nuôi, vì lý do bụi đất, đồ ăn trong tay đã không thể thưởng thức được — trận đánh giết chến lẫn mùi máu tươi đối diện, trong mắt y tựa như một cuộc giao lưu âm áp.

Thanh niên tóc vàng hoàn toàn không lo lắng, về lực phá hoại đơn thể, Envy làm sao cũng đánh không lại Gluttony cho được.

Đúng như Pride dự đoán, một Gluttony trong đó đã bắt đầu rơi vào thế hạ phong. Muốn duy trì mức độ vận động ngang bằng với Gluttony, cần phải phối hợp “Phân giải vật chất” để chuyển hoá năng lượng vô tận, trên thế giới không có hai chiếc lá nào hoàn toàn giống nhau từ trong ra ngoài, dù là nhân bản vô tính cũng không thể làm ra hai sinh vật hoàn toàn giống nhau — dù là “Phục chế gen”, cũng không thể sao chép trăm phần trăm được, đối với Gluttony cũng là tân nhân loại, lại càng khó phục chế ra toàn bộ năng lực. Bởi vậy, sau một lần đối đầu đầu đầu sức nữa, hai Gluttony vì chấn động mà tách ra tương đối xa. Gluttony bên trái cười khực khực, Gluttony bên phải cau gượng mặt trắng nõn lại thở dốc, đùi phải bị xé lòi xương trắng ghê rợn.

“Đã kết thúc rồi sao?” Pride từ trong ngực lấy một chiếc đồng hồ quả quýt bằng bạc ra xem, bộ dạng tiếc nuối. “Xin người hãy gắng gượng thêm một chút nữa, còn chưa tới mười lăm phút, bài truy điệu mà kẻ hèn này viết cho người chỉ mới phác thảo được một nửa!”

Biết bắt chước cũng không còn tác dụng nữa, Envy khôi phục thành bộ dạng ban đầu, thiếu niên tóc xám ủ rũ ngồi xồm dưới đất, con người màu xám đáng thương nhìn hai “anh trai” tàn bạo vô tình của mình, tay trái ẩn tay phải bị thương nứt nẻ.

“Papa... Papa... Đau quá... Đau quá à... Papa!”

“Khiêng cao cao, chôn sâu sâu, đừng cho thổ năm bò ra đó ”

Gluttony ngậm nga đồng dao hắc ám, nhẹ nhàng bước về phía Envy, như một con mèo tao nhã. Pride híp mắt cười.

“Vĩnh biệt, Envy! Nhân danh Cha, nguyên tội của người được tha thứ!”

“Không ——!!”

Các nguyên tội đồng loạt quay đầu lại, thấy Cha bọn họ lao đảo chạy tới phía này. Nei Bog đang nhắm mắt, hẳn không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể lần mò theo âm thanh loáng thoáng. Người nam loạng choạng, sau đó vấp té trên mặt đất bị phá nát, đá nhỏ vụn cạ trầy hai tay và đầu gối, Nei Bog lại run rẩy bò dậy giống như không phát hiện, tiếp tục lao đảo chạy tới hướng này —— đôi tay máu me đầm đìa của hắn đã nói rõ hắn không biết đã té ngã bao nhiêu lần.

Người mặc áo choàng đen lại một lần nữa vấp ngã xuống đất, lần này ngã hơi nặng, Nei Bog tạm thời không đứng dậy được. Hắn hoảng loạn, kinh hãi kêu to như sợ không kịp.

“Không, không được làm hại hắn ——! Không được giết hắn!”

Gluttony ngây ra tại chỗ không biết làm sao, Pride trầm lặng nhìn Cha bọn họ, Envy dường như vì đau đớn mà kêu ngắn một tiếng. Tiếng kêu nhỏ bé hoảng sợ kia bị không gian tĩnh lặng khuếch đại lên vô số lần, tăng gấp đôi nỗi sợ hãi của Nei Bog. Mặt Nei Bog xoạt một cái không chút huyết sắc, sắp suy sụp.

“Các người, các người —— các người giết Aisha, ngay cả con cô ấy cũng muốn giết ——” Người nam hét to tràn ngập tuyệt vọng, đau đớn sâu sắc thấu xương làm mỗi người nghe thấy đều sinh ra sự đồng cảm hắc ám như bị ngạt thở. Nei Bog tàn lụi dưới đất, bàn tay ướt máu kéo ra vết máu tươi đầm đìa trên đất. “Chết chết đều chết hết... Các người —— các người... Luôn như vậy... Ta —— hận các người, ta hận các người...”

“Phụ thân đại nhân...” Âm thanh luôn cuốn hút của quần gia mang một loại khàn giọng chua xót. “Xin lỗi... Xin ngài hãy mở mắt ra!”

“... Papa!” Mùi vị quen thuộc vây lấy, Nei Bog chôn mặt trong ngực Envy, run rẩy không dừng được. Thiếu niên tóc xám ôm phụ thân mình yêu nhất, nhẹ đỡ dành. Y lộ ra nụ cười ngây thơ trong sáng với hai người bên cạnh, nụ cười kia thuần khiết không mang chút ác ý, còn gai mắt hơn bất cứ vẻ mặt khiêu khích nào.

“Chúng ta trở về đi!”

Rất lâu sau khi Envy dẫn người nam rời khỏi, Gluttony tìm thấy con thỏ nguyên rửa lấm tẩm bụi đất của mình trong phế tích, cậu bé ôm chặt con thỏ, mắt to màu hổ phách chứa đầy nước mắt. Pride chậm rãi gỡ mắt kính xuống, lần đầu tiên tự tay bóp nát mắt kính của mình.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đơn giản mà nói, chính là con thứ tư dẫn con thứ hai đi ăn hiếp con út, sau đó con út khóc tìm papa, papa quyết đoán bảo vệ thằng nhỏ...

“Cha” trong “Nhân danh Cha” mà Pride nói là chỉ Chúa trời, cũng chính là Thượng Đế. Nhân danh Cha, tức lấy danh nghĩa của thần. Đối với tiểu công bản thân là nguyên tội mà nói, được thần tha thứ có nghĩa là chết đi, phạt! (tha thứ = tha tội => tội bị xóa mất)

Phần chú thích phân biệt rất rõ hai câu đồng dao lúc đầu kia là ai hát, câu cuối cùng Gluttony nói chính là thỏ năm – Envy, còn Envy nói chính là thỏ hai. Thỏ hai trong miệng Envy, nếu nói theo ý ban đầu của y chính là Behemoth, nói theo Gluttony chính là chỉ Gluttony, bẻ cong chỗ người bị tổn hại.

Mười con thỏ

Thỏ lớn bệnh, thỏ hai nhìn, thỏ ba mua thuốc, thỏ bốn nấu, thỏ năm chết, thỏ sáu khiêng, thỏ bảy đào huyệt, thỏ tám chôn, thỏ chín ngồi dưới đất khóc thút thít, thỏ mười hỏi tại sao nó khóc? Thỏ chín nói, thỏ năm một đi không trở lại!

Lúc viết lại mười con thỏ, mỗi Đồi tự động nào bỏ hình thỏ của thất nguyên tội và vai chính, a a a đủ loại moe a che mặt

54. Chương 53: Fifty-third Child

Papa, chúng ta rất giống nhau.

Envy cười rục rĩ, lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ, hoàn toàn ngây thơ trong sáng.

Sloth được di truyền tóc đen của người, Gluttony được di truyền nước da trắng bóc của người, Lust được di truyền nốt ruồi đỏ của người, Pride được di truyền khuôn mặt của người. Người giống người nhất chính là ta, ta có hai phần ba gương mặt của papa đấy.

Thiếu niên tóc xám chớp con mắt màu xám nhạt, cầm tay người nam ẩn về phía gương mặt thanh tú của mình.

Nếu ta trưởng thành, bỏ cái má lúm đồng tiền này đi nữa, sẽ càng giống papa hơn.

Đầu ngón tay Nei Bog đụng phải má lúm đồng tiền của Envy, cảm thấy như mình sắp bị say, hấn ngăn ngờ tưởng tượng thấy, đứa con đối diện tương lai chính là mình bên kia mặt kính.

Một tay rảnh rỗi của Envy nhẹ vạch áo Nei Bog ra, cảm thấy thân thể người nam đột ngột cứng ngắc, ngón tay Envy càng thêm mềm nhẹ. Thiếu niên lộ ra nụ cười vô hại mà thuần khiết, có thể dễ dàng tháo gỡ phòng bị nội tâm của mọi người.

“Papa, hôm nay là chủ nhật.” Envy vừa dỗ vừa cởi áo choàng đen của Nei Bog ra. “Thân thể papa cần phát tiết. Hãy tin ta, ta sẽ không thương tổn người đâu, tích lũy thêm nữa, thân thể papa sẽ bị thương đấy.”

Nei Bog không nói một lời, chỉ cau mày thật chặt, giữa chân mày lộ ra một chút mùi vị đau khổ. Như muốn xóa đi chút đau khổ kia, Envy lấy tay nhẹ ấn lên ấn đường Nei Bog, xoa xoa xuống phía dưới, cuối cùng che khuất mắt Nei Bog.

“Nếu papa thật sự sợ hãi, thì không cần nhìn nữa!”

Bóng tối buông xuống, Nei Bog hoảng loạn một chút, tay vung ra dường như đụng phải vết thương của thiếu niên kia, chỉ nghe thấy tiếng rên kim nén đau đớn của đối phương, tay Nei Bog cứng đờ, không dám động đậy nữa. Hai tay và đầu gối hấn chỉ bị trầy xước da thịt, đã khép miệng lành lại dưới ánh sáng và dịch chữa trị, mà vết thương lộ ra xương trắng ghê rợn trên đùi Envy dù đã được chữa trị, cũng phải dùng băng vải quấn lại để có vẻ không quá thê thảm.

Envy đưa cái đầu mịn như nhung kề sát vào ngực người nam cọ cọ như cú con, Nei Bog bị làm cho rất ngứa, lại sợ ném chuột vỡ đồ, không dám có hành động gì nữa. Thấy Nei Bog như vậy, nụ cười trên mặt Envy lại càng ngây thơ.

“Papa, ta vui lắm đó!” Hơi thở vừa ẩm vừa ảm của Envy phả lên ***g ngực trần trụi của Nei Bog, hơi nóng bốc đi để lại cảm giác ả lạnh khiến người nam run rẩy. “Hôm nay người bảo vệ ta, bảo vệ ta trước khi ta bị bọn họ giết chết!”

“Thật lợi hại quá đi, papa!”

Nghe thấy lời nói tràn ngập sùng bái và kính nể đó, Nei Bog cảm thấy đáy lòng chua chát một trận, khóe mắt cũng nhịn không được phải đỏ lên. Là như thế sao? Phụ thân luôn luôn uy nghiêm cao lớn trong mắt đứa con, đứa con tràn ngập kính sợ và hướng tới phụ thân, đây là cha và con ở chung theo kiểu bình thường, không sai chút nào. Trong ngăn ngở dường như nghe thấy tiếng Aisha: Gu, anh làm tốt lắm!

Được thán phục như vậy, cả thể xác và tinh thần đều phải mềm xuống. Nỗi sợ không dám nhìn ai bị tổng sang một bên, Nei Bog thả lỏng lồm vào giường, run rẩy vươn tay, vung vẩy trong không khí một lúc lâu, rốt cuộc run rẩy đặt lên cái đầu mịn như nhung ở trước ngực hần, cẩn thận mà cố gắng hăm lực như đang vuốt ve bọt bong bóng.

“Ta, ta sẽ đối xử với người thật tốt, đây là điều duy nhất ta có thể làm cho người và mama người...” Để bù đắp.

Nei Bog có chút mờ mịt, hần nên nói là “bù đắp” sao? Hoặc nói, hần còn tư cách nói bù đắp sao? Người đã chết, chết là không còn gì nữa cả, hần còn có thể “bù đắp” cái gì? Mọi thứ hần làm hiện tại cũng chỉ có thể gọi là sám hối, xưng tội với người đã chết đi, hèn mọn khẩn cầu sự tha thứ tuyệt đối không thể có được, dùng tất cả những thứ này mê hoặc và an ủi bản thân. Nei Bog thất thần cũng không phát hiện, lúc hần nói ra “mama người”, tay Envy dùng để che mắt hần rút chặt một cái.

Papa, người lợi hại quá mà, luôn có thể dễ dàng dẫn ra nguyên tội của chúng ta như vậy, nhưng lại đặt bản thân ở phía bên ngoài.

Envy chăm chăm nhìn da thịt trắng bóc gần trong gang tấc kia, cười lặng lẽ.

“... Thế thì, papa phải thật tốt với ta đó nhé!”

Vừa dứt lời, Envy liền liếm đầu nhũ Nei Bog một cái, tay phải nhẹ bắt lấy chỗ hiểm của người nam. Nei Bog bất ngờ không kịp đề phòng, bị kích thích muốn nảy người lên, tay ấn đầu Envy dùng sức theo phản xạ, lại càng đưa ngực mình vào trong miệng thiếu niên.

“Papa, đừng sợ, ta chỉ lấy tay giúp người làm dịu đi một chút!” Envy ngậm hạt tròn mềm lại có chút độ cứng kia, nói không rõ lời, lưỡi và răng hoặc liếm hoặc cạ theo lời nói, ma sát hạt tròn đã dần thức tỉnh.

“Không, không —— không cần ——”

“Nhưng papa phải phát tiết mà, không làm sạch sẽ, thân thể papa sẽ bị tổn thương.” Giọng nói luôn tươi vui của thiếu niên dường như mang thêm lo lắng. “Hay papa muốn ả nào đó không phải mama?”

Nei Bog rùng mình một cái, liềm mạng lắc đầu.

“Vậy là papa muốn ả nào đó, không phải ta chạm vào người?” Giọng nói Envy có vẻ rất ảm ức. “Papa, người thà thân mật với kẻ khác, chứ không muốn thân mật với ta.”

Nei Bog ngây ngốc lắc đầu, rõ ràng lời Envy nghe lên hình như rất có vấn đề, nhưng hần lại chậm chạp không thể phát hiện vấn đề ở đâu.

Thấy Nei Bog phủ nhận, giọng điệu Envy lại tươi tắn lên. “Ta biết người thân mật với papa nhất chính là ta mà, cho nên papa, đừng cự tuyệt ta nhé!”

Tại sao lại trở thành tình huống như vậy? Nei Bog mờ mịt nghĩ, hần rất cố gắng liên hệ đề tài vừa rồi với chuyện thiếu niên đang làm hiện tại, nhưng lại thất bại. Envy lúc này đối diện đầu nhũ hơi đứng lên kia hôn đi hôn lại, tay phải không nhanh không chậm an ủi bộ phận còn chưa thức tỉnh của Nei Bog, muốn khơi gợi dục vọng người nam.

“... Không đúng... Rõ ràng...”

“Papa, đừng cự tuyệt ta, ta sẽ rất đau lòng!” Envy để đầu lên ngực phụ thân, âm thanh rầu rĩ. “... Người vừa mới đáp ứng ta, sẽ đối xử với ta thật tốt!”

Đây là tử huyết của Nei Bog, hắn vừa mở mắt liền trông thấy mảnh bóng tối bị tay che đầy, thật lâu sau, thân thể cứng ngắc của Nei Bog chậm rãi thả lỏng xuống, mang ý thỏa hiệp bi ai.

Envy hơi mím môi, tỏ vẻ không hài lòng ở nơi Nei Bog không thấy tới. Rõ ràng papa y đã thỏa hiệp, nhưng đó chỉ có thể làm sự đồ kị trong lòng y càng cháy mạnh hơn — lúc nói ra câu đó, y thật sự đã thua, lời hứa hẹn đó là đoạt đến từ “mama” y, còn “nửa kia” của y. Mỗi lần Nei Bog thỏa hiệp hay đối xử ngoại lệ với y, Envy lại cảm thấy phần khởi, đồng thời cũng đồ kị đến phát điên: y đồ kị với mama đã chết nhưng vẫn ảnh hưởng đến papa, y đồ kị chính mình được papa phá lệ ưu ái — từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Behemoth là y, y là Behemoth, bọn họ là một người, mỗi bên là một nửa, nhưng tới cả nửa kia của mình y cũng đồ kị: à há, có phải nếu không có cái xác này, ngay cả một cái liếc mắt papa cũng không chịu bỏ thí cho mình?

Papa, nhớ nhé, ta là Envy!

Envy mút đầu nhũ bên phải của người nam vào trong miệng, như một đứa trẻ hút sữa. Y một tay che hai mắt Nei Bog, một tay nắm vật kia của người nam, cứ như vậy, đầu nhũ trái liền có vẻ cực kỳ đáng thương. Envy nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó một cái đuôi — hoặc nói một cái xúc tu mọc ra từ xương cùng thiếu niên, lén leo lên dụ dỗ đầu nhũ trái lẻ loi.

Nei Bog bị cảm giác xa lạ dọa giật nảy một cái, lại bị Envy dỗ dành một lần nữa lúng túng thả lỏng thân thể. Envy hưng phấn như phát hiện trò chơi mới, lại có mấy cái đuôi chui ra từ vạt áo thiếu niên một cái lượn lờ chỗ đuôi Nei Bog, lỏng lẻo khoác lên đó, ái muội ma sát một cái quần lấy đầu nhũ phải bị thả ra, không ngừng khiêu khích hạt tròn đã sung huyết kia. Envy lúc này đang liếm hầu kết người nam, chỗ mà papa dễ hưng phấn nhất.

Mấy chỗ mẫn cảm đồng thời bị tấn công, Nei Bog hít một hơi, sau đó dùng mu bàn tay chặn tiếng rên rỉ suýt nữa tràn ra — hắn không dám giãy giụa hay cự tuyệt, chỉ có thể vô lực che giấu phản ứng phóng đảng của mình. Phía trước mẫn cảm nhất bị gậy không nặng không nhẹ, ngoại trừ tay, còn có cái gì thật dài bao lấy đầu trước hắn, khi lỏng khi chặt, vui sướng mô phỏng mập mạp làm Nei Bog không chịu được bao lâu liền bắn ra, sau đó lại một lần nữa bị vật thể hình sợi mềm mại kia khơi gợi dục vọng.

Thân thể này bất trị, Nei Bog mở to mắt chăm chăm nhìn thẳng vào bóng tối phía trước, cũng giống như cuộc đời của hắn.

Cái đuôi vắt ở đùi lòng vòng hướng lên, cuối cùng cọ gốc đùi như đang làm nũng, chớp đuôi vô tình cố ý quét qua cửa vào duy nhất kia, châm ngòi thổi gió. Envy cảm nhận được lông mi Nei Bog chạm vào lòng bàn tay mình không ngừng run rẩy sợ hãi, thiếu niên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó cười vô cùng rực rỡ.

Papa, papa, thích người nhất đó!

Envy thu hồi tất cả đuôi, tay che trên mắt Nei Bog cũng rút xuống, thiếu niên vẻ mặt ngây thơ cười với người nam ánh mắt mờ mịt.

“Được rồi, papa!”

Nei Bog sững sờ nhìn Envy, trong con mắt màu đen tràn ngập hoang mang và mờ mịt, mang vẻ khó hiểu vì đối phương đột ngột buông tay. Ánh mắt người nam dập dềnh một lúc, dù bị che dưới y phục, nhưng hạ thân sưng to của thiếu niên rất rõ ràng tuyên bố sự tồn tại của nó.

“Papa, ta nói rồi mà, ta sẽ không thương tổn người đâu, không được người cho phép, ta sẽ không làm ra chuyện dư thừa gì, chỉ giúp người dụ đi một chút!” Envy dùng cái đầu mịn như nhung của mình cọ cổ Nei Bog, như cún con đòi khen thưởng. “Vây, papa, người liệu có thể...”

Tay Nei Bog bị thiếu niên kéo đến phía dưới, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là một mảnh nóng hổi.

“... Cũng giúp ta một chút?”

Nei Bog sợ hãi nhìn thiếu niên, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, Envy đợi một lát, sau đó vui vẻ nheo mắt lại — tay người nam ngập ngừng bắt đầu hoạt động, bộ dạng dè dặt giống như chỉ cần một động tác hơi

lớn, sẽ dọa hấn trốn lại vào cái vỏ ban đầu.

Ở nơi Nei Bog không nhìn thấy, Envy lặng lẽ cười. Một cái đuôi lại rục rịch vươn ra, âm thầm lách đến phía sau người nam. Nó trở nên cực kỳ mảnh nhỏ, sau đó lén lút tiến vào. Tay Nei Bog trở nên hơi ngập ngừng, hấn nhúu mảy, phía sau hình như có một chút cảm giác kỳ quái không thể nói rõ, thường xuyên truyền đến ngứa ngáy rất nhẹ, cảm giác tê dại quái dị như một sợi tóc đôi khi chạm vào vách thịt, là ảo giác hay sao?

“Papa, sao thế?”

Nei Bog ép mình bỏ qua cảm giác kỳ dị này, tập trung lực chú ý vào tay. Envy bên cổ Nei Bog càng cười rục rỏ, chớp đuôi đã tìm đúng chỗ, như có như không cọ xát điểm mẫn cảm nhất.

Tay Nei Bog bắt đầu không chịu ở yên, nhịp thở cũng rối loạn, mắt mở thật to, một mảnh mờ mịt và lúng túng.

“Papa?”

Thiếu niên tóc xám nhấc đầu lên, mờ mịt nhìn qua. Nei Bog dùng sức chớp chớp mắt, mới khiến mắt mình không ướt át như vậy, thoát nhìn không... đói khát như vậy. Con hấn quan sát hấn một lúc, sau đó tỉnh ngộ cười lên.

“Papa, người có cảm giác à!”

Envy đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy bộ phận ngẩng lên một nửa của người nam, cười khờ dại.

“Ta giúp papa nhé!”

Trong đầu Nei Bog loạn thành một cục, mẹ nó thân thể này quả thật hết thuốc chữa, chẳng lẽ bắt hấn nói với thiếu niên trước mặt, hấn hiện tại có nhu cầu nhất không phải phía trước mà là phía sau. Phía sau hấn đã hoàn toàn thức tỉnh, tự động co rút lại, đang thăm hỏi cầu xin ân điển của kẻ khác. Nei Bog muốn kẹp hai chân lại cự quấy thân thể, tự tôn đáng thương của hấn cầu khẩn thiếu niên đừng phát hiện tất cả những thứ này.

Nhưng thiếu niên tóc xám đè chân hấn lại không cho hấn nhúc nhích, Envy hạ mi mắt mỉm cười, lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện bên khóe miệng.

“Ta sẽ thỏa mãn papa, bất luận là nơi này...”

Đầu ngón tay Envy từ trên hạ thân cọ xuống, cho đến chỗ sâu trong giữa đùi.

“Hay nơi này!”

[FatherbyĐồi]

Nei Bog vì mệt mỏi quá mức mà ngủ mê mết, Envy hôn đi hôn lại ẩn đường người nam, rồi mới lưu luyến không rời ngồi dậy từ trên người phụ thân. Thiếu niên trầm lặng thắt caravat, đầu ngón tay tái nhợt co giật mấy cái như thần kinh, cuối cùng làm ra một nút thắt chẳng ra hình ra dạng.

Envy không để ý những thứ đó, y nhìn một hướng phía xa, lộ ra nụ cười run rẩy, sợ hãi và quật cường đan xen trong con mắt.

Y biết, vương giả bóng tối kia, đã thức dậy.

55. Chương 54: Fifty-fourth Child

Chúa nói: “Cho nên khi người hồi cải, nếu đứt khoát sửa chữa, ta cũng sẽ nhanh chóng giáng xuống chỗ người, dùng kiếm trong miệng ta tấn công bọn họ.”

Lust đóng sách «Khải Huyền» (1) lại, âm thanh vật cứng phát ra bị bóng tối phóng đại lên vô số lần. Thanh niên tóc bạc cười quyến rũ, nhẹ giọng thì thầm, như lời thổ thề cọ xát giữa tình nhân. “Nhân danh Cha phán xét, Cha nói, người có tội!” Nơi này tràn ngập ánh sáng, sáng đến độ phẳng phát như cả không gian cũng chỉ còn lại màu trắng. Hướng ba giờ là Lust đứng, hướng sáu giờ là Gluttony đứng, hướng chín giờ là Pride đứng, Envy đứng chính giữa, đang ngược đầu nhìn lên ngai vàng phía trước — trên ngai vàng

hướng mười hai giờ, Sloth một tay chống má đang khép hờ mắt, con ngươi đỏ tươi trông rỗng tựa như không nhìn cái gì vào đáy mắt. Ánh sáng từ bốn phương tám hướng đánh tới, cái bóng của các nguyên tội giương nanh múa vuốt kéo dài ra, vẽ nên một chữ thập ngược đen sẫm trên mặt đất, Envy đứng chính giữa chữ thập ngược — đó là vị trí bị phán xét.

Envy bị các nguyên tội khác bao vây, cười ngây thơ trong sáng.

“Đúng vậy, ta có tội!”

“Như vậy, xin hãy kể ra tội của ngươi, ngươi có thời gian mười lăm phút tiến hành tự khai!” Pride đứng bên trái Envy, cầm một cây bút lực từ tạo hình bút lông ngỗng cổ điển tinh xảo, đang ghi chép gì đó trên màn hình ánh sáng hình dạng giấy da dê lơ lửng ở không trung.

“Đồ kị!” Thiếu niên tóc xám cầm hai tay vào túi quần, mỉm cười. “Đó là nguyên tội của ta!”

“Ừm hửm?” Quần gia nhếch mày bảo người phạm tội nói cụ thể hơn một chút, bút lông ngỗng quét ra nét cong màu vàng trên màn hình ánh sáng hình dạng giấy da dê bán trong suốt.

Envy bĩu môi, đọc lờ lờ đầu ra đó. “Sự yêu thích đối với vật sở hữu của mình biến chất, trở thành ghen ghét oán hận đối với người có được sự vật tốt hơn, ta có dự vọng nêu trên, phạm tội đồ kị!”

Pride đợi chờ, thúc giục. “... Tiếp theo?”

“Là như vậy!”

“... Hết?” Bút lông ngỗng viết ra ký tự màu vàng dừng lại giữa không trung, quần gia tóc vàng đẩy đẩy mắt kính, cười híp mắt liếc thiếu niên chính giữa, sau đó quay đầu nhìn kẻ thống trị ngồi trên ngai vàng. “Kẻ hèn này cho rằng, có người chưa thật sự ý thức được sai lầm của hắn. Cần kẻ này nhắc nhở hắn một chút hay không?”

Tất cả các nguyên tội đều nhìn hướng lên theo lời Pride, nhịp thở Envy nặng nề, thiếu niên tuy vẫn ở đó cười vô tội, nhưng thân thể run nhẹ lại để lộ sự sợ hãi của y. Envy cắt lời Pride — hoặc vì cắt lời mà Sloth sắp mở miệng nói ra, nhanh chóng biện bạch.

“Ta không có nói sai!” Envy quật cường nhìn lên Sloth trên cao. “Ta phạm tội đồ kị! Ta đồ kị bất cứ sự vật nào khác ta trong mắt papa, ta đồ kị các ngươi, ta đồ kị bất cứ thứ gì cướp đi sự chú ý của papa! Papa là của ta, là của ta!”

“Phạm tội không chỉ có một mình ta đâu!” Trên mặt nguyên tội đồ kị là nụ cười rục rịch, thiếu niên đứng ở chỗ giao giới của bóng các nguyên tội khác, giống như tất cả những cái bóng đều lan ra từ bóng tối dưới chân y. “Các ngươi đều đang đồ kị, cho nên ta mới có thể sinh ra. Tại sao muốn mama chết trước mặt ‘hắn’? Chính là vì muốn cảnh cáo papa đáng thương của ta: Ngoại trừ chúng ta ra, ai cũng không thể vọng tưởng người được, thế nên xin ngươi hãy tự giác cho một chút... Hah...”

“Sloth muốn có papa, Gluttony muốn ăn papa, Lust muốn ôm papa, Pride muốn không chế papa, Envy — ta, muốn độc chiếm papa. Papa đáng yêu như vậy lại chỉ có một mà thôi, chúng ta thích còn không kịp, sao có thể để những kẻ khác sẻ chia?”

“Các ngươi vẽ ra một vòng tròn, khiến độc chiếm và cùng hưởng đồng thời tồn tại — nhưng chỉ một điểm chia sẻ thôi cũng sẽ khiến ta vụn vụn vì đồ kị, ta phá hủy nó, phá hủy quy tắc mà các ngươi định ra, ta không chấp nhận vì đây là tội mà ta phạm, dù nó cũng đến từ nguyên tội đồ kị.” Thiếu niên tóc xám sắc mặt tái nhợt thoát nhìn vừa đáng thương vừa quý dị. “Biết cảm giác đồ kị khó chịu tới mức nào không? Trơ mắt nhìn papa yêu nhất không thèm nhìn ngươi một cái, lại đi yêu thương một sự vật khác hoàn toàn không liên quan, à há... Cái cảm giác hận không thể moi tìm ra để cho nó dừng đau đớn và chua chát như vậy, cái cảm giác hận không thể xé nát tất cả những thứ cướp đi sự chú ý của papa, không kẻ nào có thể hiểu hơn ta cả.”

“Cho nên, ta xui khiến papa xa lánh các ngươi, ta muốn làm thế giới của papa chỉ có một mình ta, tất cả những thứ này đều là để thỏa mãn dự vọng không gì sánh được đó của ta.”

Dưới ánh sáng mạnh mẽ chiếu xuống, con ngươi màu xám của Envy giống như trong suốt, má lúm đồng tiền nhỏ xinh run rẩy.

“Đó chính là tội của ta!”

Cả không gian màu trắng đều yên tĩnh lại, sau đó bị tiếng bước chân “cộp cộp cộp” phá vỡ. Sloth đứng dậy từ trên ngai vàng, đập lên bóng tối của chiếc bóng, từng bước đi xuống. Cái bóng chiếu xuống từ ngai vàng chính là đầu dài nhất của chữ thập ngược, vương giả hắc ám cứ theo con đường trải thành từ cái bóng đi tới trước người Envy như vậy. Sloth thong thả mà biêng nhác chớp chớp mắt, con ngươi màu đỏ sậm chiếu ra gương mặt tận lực bảo trì bình tĩnh của thiếu niên.

“Người vượt giới hạn!”

Không phải hỏi, không phải hỏi lại, một câu tuyên bố bình thường như vậy đã bình thản lược bỏ tất cả những lời giải bày trước đó của Envy, trực tiếp định tội. Thiếu niên tóc xám mím môi, đứng trước áp lực mà thanh niên tóc đen vô tình mang đến, một chút ý nghĩ muốn giải thích lại cũng không thể nảy lên.

“Ta là Envy mà!” Thiếu niên cười run rẩy, cũng tuyên bố một câu. “Ta chính là đồ kỵ trong bảy đại nguyên tội!”

Sloth trầm lặng khép hờ mắt, như đã ngủ say. Lust mở một cuốn sách khác trên tay: «Thần khúc – phần Địa Ngục» (2), hạ phán quyết cuối cùng.

“Nhân danh Cha phán quyết, người tiếp nhận hình phạt!” Lust ngâm nga đọc, ánh mắt nhìn Envy không thể nói rõ là thương tiếc hay thông cảm. “Đồ kỵ, răn đe sự đồ kỵ —— phạt khâu mắt lại.”

“Hình phạt này, là như thế nào đây?” Pride tay phải đặt trên ngực trái hơi khom người, tư thái khiêm nhường hơi cúi đầu nêu lên vấn đề, giấu đi nụ cười có chút tàn bạo trên khóe môi. “Hình phạt khâu mắt lại —— “Em trai” thân ái, nào, mời người lựa chọn, người muốn từ nay về sau không thấy phụ thân đại nhân, hay từ nay về sau khiến phụ thân đại nhân không thấy người nữa?”

Con ngươi màu xám của Envy đột nhiên thắt chặt, y biết “không thấy” kia tuyệt đối không chỉ đơn giản là không thấy mặt, mà là “không thấy” đích thực: “Khống chế năm giác quan” của Sloth tuyệt đối có thể biến phụ thân thành một “con ma” trong thế giới của y, hoặc biến y thành một “con ma” trong mắt phụ thân —— papa sẽ không thấy, không nghe, không cảm giác được y, y sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của papa.

Sao lại có thể... Trong mắt papa sao lại có thể không có mình được chứ, sao lại có thể không màng tới mình được chứ... Không thể chịu đựng, không thể chịu đựng, không thể chịu đựng —— nhưng ngược lại, từ nay về sau không thấy được papa nữa... Thật tàn nhẫn quá mà...

Pride hưởng thụ sắc mặt xám trắng của thiếu niên, từ đáy lòng cảm thấy vui vẻ. Lust liếc Pride, lầm bầm một câu. “Quý súc!”

Envy có chút cầu xin nhìn Sloth, nhưng không được đáp lại —— kẻ thống trị tóc đen ngăm chấp nhận lời đề nghị của quần gia. Thế là Envy tuyệt vọng, thiếu niên tóc xám như cún con sắp bị bỏ rơi, bất lực thì thào. “Ta chọn cái trước...”

So với việc không thấy được papa mình thích nhất, xóa y khỏi thế giới của papa càng khiến y khó có thể chịu đựng hơn —— ngay từ đầu, lựa chọn của y đã được xác định, điều này do tính chất nguyên tội gọi là “đồ kỵ” của y chủ đạo.

“Nah nah...” Gluttony vẫn im lặng ôm thỏ tím bất mãn hỏi. “Có thể cho Gluttony ăn Envy không nah...?” Cậu bé tóc tím rưng rưng sắp khóc, dùng sức ôm chặt con thỏ trong ngực, trong mắt to màu hổ phách toàn là nước mắt. “Nah nah, daddy không cần Gluttony sao? Có phải chỉ cần nuốt mất Envy, daddy sẽ thích Gluttony nah...”

Envy ngó đôi mắt dã thú khát khao của cậu bé, sau đó chăm chăm nhìn động tác của Sloth, cười ngây thơ. “Ta chết được sao?”

“... Ta sẽ không ngăn cản người!” Sloth dường như liếc một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của Envy, trong giọng nói thong thả tràn ngập biêng nhác cùng uể oải. “Người biến mất cũng sẽ không có ảnh hưởng gì!”

Sẽ không có ảnh hưởng gì... Dù y bước lên đầu chân của mama, họ cũng sẽ khiến y ngay cả tư cách chết trước mặt papa, ảnh hưởng đến papa cũng không có, là như vậy sao.

Nụ cười nhìn như đơn thuần vô tội của Envy rốt cuộc tan vỡ, quyền trượng y có thể y lại đã không còn nữa, đứng trước sức mạnh tuyệt đối, y có đùa vật thể nào cũng là vô dụng. Envy nhận mệnh nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

“Người bị lưu đây. Ở lại khu thứ tư, không được bước ra nửa bước!”

Sloth chậm rãi đưa tay đặt lên trán Envy, lại không phải để vuốt ve dịu dàng.

“Từ nay về sau, người không thể thấy phụ thân nữa! Đây là hình phạt của người!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Cha trong “Nhân danh Cha” của chương này đều chỉ Chúa nhìn xa.

Chân tướng của cuộc phán xét này chính là một màn cosplay Sloth là chánh án, Gluttony là bồi thẩm đoàn, Lust là thẩm phán, Pride là thư ký, Envy là bị cáo. ()

“Không thấy” mà Sloth nói chính là hoàn toàn không cảm nhận được, không chỉ là nhìn không thấy, mà nói cũng không nghe, sờ cũng không tới, mùi cũng không ngửi được.

Thần khúc – phần Địa Ngục của Dante:

Răn đe sự kiêu ngạo —— phạt vác nặng

Răn đe sự đồ kị —— phạt khâu mắt lại

Răn đe sự nổi giận —— phạt khói đen

Răn đe sự lười biếng —— phạt chạy Răn đe sự tham lam —— phạt nằm xuống

Răn đe sự tham ăn —— phạt đói khát

Răn đe sự *** dục —— phạt lửa thiêu

(1) Khải Huyền (hoặc Khải Thị) là cuốn sách cuối cùng của Kinh Thánh Tân Ước. Từ “Khải Huyền” do từ ghép Hy Lạp apokalupsis. “apo” nghĩa là lấy đi, cất đi “kalupsis” nghĩa là tấm màn che. Vậy Khải Huyền có nghĩa là vén màn cho thấy điều bí mật che khuất bên trong.

(2) Thần khúc (La divina commedia) là trường ca của nhà thơ Ý thời Trung cổ Dante Alighieri (1265-1321), là một trong số những nhà thơ kiệt xuất nhất của nước Ý và thế giới. Tác phẩm được sáng tác trong thời gian Dante bị trục xuất khỏi quê hương Florence, được viết bằng tiếng Ý gồm 100 khổ thơ với 14.226 câu thơ, chia làm ba phần, mỗi phần bao gồm 33 khổ thơ: Địa ngục (Inferno), Luyện ngục (Purgatorio) và Thiên đường (Paradiso).

56. Chương 55: Fifty-fifth Child

Sloth luôn luôn ngủ say, im lặng ngồi trên ngai vàng, tay trái chống má, lông mi thật dài che khuất mảnh màu đỏ sậm.

Trong không gian tăm tối, không có ánh sáng, không có âm thanh, ngay cả một chút sinh khí cũng không có, thanh niên tóc đen giống như một bức tượng sáp tuần tú tinh xảo được đặt trên ngai vàng, hầu như tĩnh lặng. Ma vương được bóng tối vây bọc như vậy, lại chỉ hiện rõ ra một sự cô quạnh, cái loại cao ngạo và cô độc ngấm thật sâu trên tấm lưng vương giả, dường như bất cứ ai cũng không có tư cách kéo y ra từ bóng đêm cô độc.

Không có ai! Những người khác không được, người duy nhất có tư cách lại trốn y như trốn rắn. Cho nên Sloth chỉ có thể lựa chọn ngủ say. Tức giận, ngại ngùng, đồ kị... tất cả đều dẫn đến lười biếng, khiến người ta không thể tiến hành hoạt động theo ý nguyện của mình. Y thật ra là không biết phải làm sao, vì y không biết, mình phải làm thế nào để ở chung với người phụ thân sợ hãi mình như vậy. Y đặt tất cả tâm lực của mình lên người người nợ, sau khi tỉnh dậy lại chỉ có thể hết lần này đến lần khác bắt đắc dĩ, hết lần này đến lần khác đồ kị, hết lần này đến lần khác nóng lòng, lại hết lần này đến lần khác bị những tình cảm đó làm hao phí tất cả tâm lực lâm vào ngủ say.

Lust từng nói: Sloth lý trí cực điểm kia, lại đơn thuần đến mức hoàn toàn không biết làm thế nào để bày tỏ bản thân.

Sloth lý trí sắp xếp tất cả, tính toán tỉ mỉ gần như hà khắc, gần như ép Cha bọn họ đến mức cực hạn – hầu như suy sụp lại không vượt qua điểm giới hạn, sau đó ngồi trong trầm lặng đợi người nọ thỏa hiệp.

Lust nói với Sloth: Người lý trí đạt được hiệu quả cao nhất, nhưng không xét đến tâm tình của father... Bị ép đến cực hạn, cũng có người trong đó, Sloth.

Pride nói với Sloth: Phụ thân đại nhân phát điên và phụ thân đại nhân luôn muốn chạy trốn, ta chỉ cảm thấy cái thứ nhất dễ đọc chiếm hơn. Không ngần ngại một chút về đề nghị của kẻ này sao, Sloth?

Sloth nhắm mắt lại, cảm thấy mỗi một trước nay chưa từng có.

Táp, táp, táp...

Tiếng đế giày khê khằng ma sát sàn nhà từ xa đi đến, người tới như con thú nhỏ thất kinh, cẩn thận thu chặt lực dưới lòng bàn chân, điểm rơi cuối cùng của tiếng bước chân thấp thỏm lo âu ở ngay ngoài cửa, người nọ dường như có chút chần chừ, sau đó đẩy cửa ra.

Ánh sáng chiếu thẳng vào từ ngoài khe cửa, găm rỗng xua đuổi bóng tối nhằm chán ra thành một đường sáng thẳng tắp, chiếu vào những hạt bụi nhỏ dọc theo đường đi khiến chúng lộ nguyên hình. Bụi giương nanh múa vuốt giữa không trung, cả không gian nháy mắt náo nhiệt lên, sự tĩnh lặng vô biên vô hạn kia bị đánh vỡ. Ánh sáng tự cao tự đại này cuối cùng dừng lại ở bậc thang, chỉ cách ngai vàng một nấc cuối, không dám leo lên thêm chút nữa, ngoan ngoãn khuất phục dưới chân người thống trị bóng tối. Cho nên trong bóng tối, không ai có thể thấy được, một chút nét cười thỏa mãn kéo lên bên khóe miệng thanh niên tóc đen.

Phụ thân, phụ thân y, người duy nhất có tư cách đánh thức y từ trong bóng tối.

Người nam đứng ở cửa mở to hai mắt, hần thấy đường nét không chút tì vết của thanh niên trong bóng tối, thân thể muốn chạy trốn theo phản xạ, lại nghĩ tới gì đó mà ép buộc bản thân đi về phía ngọn nguồn bóng tối.

“Sl... Sloth!” Tiếng Nei Bog như bị ép ra từ trong cổ họng, có vẻ vừa nhỏ yếu lại vừa đáng thương. “Người có biết En... Envy...”

Sloth từ từ mở mắt, con ngươi đỏ tươi chiếu ra bóng người nam. Phụ thân y đứng cách đó không xa, cúi đầu không dám nhìn thẳng y, cái gáy trắng nõn lộ ra trong bóng đêm có vẻ mong manh mà yếu ớt, tản ra một hương sắc mơ hồ, giống như chỉ cần duỗi tay ấn nhẹ xuống chỗ trắng bóng kia, là có thể dễ dàng bóp chết người nam trước mặt.

“Hắn còn phải học, đã quay về Học viện Hoàng gia!”

Nghe thấy câu trả lời ngập tràn biếng nhác, Nei Bog chớp mắt miên mang, một hồi lâu mới phản ứng được. Nỗi sợ hãi khi đối mặt với thanh niên tóc đen làm tê liệt tư duy và trì hoãn phản ứng của hắn, chỉ một khắc tạm dừng nho nhỏ, sự lặng im bốn phía liền bắt đầu hung hăng dồn ép khoảng cách giữa hai người, quả thật khiến người ta không thở nổi!

Hầu kết Nei Bog lặn lộn một trận. “Ta... Ta muốn đi gặp, gặp hắn!”

Sloth thả bàn tay chống đầu xuống, ngồi thẳng người, mắt y không còn nửa mở giống ngủ lại không phải ngủ nữa, đồng tử đỏ đen nghiêm túc nhìn phụ thân của mình bất an đứng đó. Thật lâu sau, thanh niên tóc đen cười một mình.

“Phụ thân, người không cần lo lắng, chúng ta không có giết hắn!”

“Ta chỉ là, chỉ là ——” Phảng phất như bị một câu của đối phương nói trúng tâm tư, Nei Bog theo phản xạ ngẩng đầu nhìn về phía Sloth, vô cùng chặt vật muốn giải thích, nhưng lúc nhìn vào mảnh đỏ tươi kia lại đột nhiên mất tiếng.

“—— Người chỉ là không tin tưởng chúng ta!” Giọng Sloth nặng trầm, vừa khàn vừa thấp lên xuống trong bóng tối. “Nhưng phụ thân, chúng ta chưa hề lừa dối người!”

“Phụ thân, đừng trốn tránh chúng ta, được chứ?”

Nei Bog không khẳng định trong nháy mắt đó, hắn có nhìn thấy tia sáng tương tự cầu xin trong mảnh đồ tươi kia hay không. Kẻ thống trị bóng tối hạ mình thấp đến như vậy, thấp tới độ hắn căn bản không thể tưởng tượng ra, hắn cảm thấy trái tim thất mạnh một cái, không phải là cảm giác đau khổ rành rành. Đây là lần đầu tiên, hắn bắt đầu nghiêm túc chú ý bộ dạng đứa con thứ nhất của mình, dường như cơn ác mộng máu thịt rất lâu trước kia đã bắt tri bắt giác nhạt đi. Nei Bog mở to hai mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn tràn ngập mỹ cảm xa hoa của Sloth, cái cảm giác hoa lệ ở tít trên cao kia, lại bày ra tư thái thấp đến như vậy, hạ giọng xuống nước như vậy, miễn cưỡng nhân nhượng như vậy... Ngay cả đuôi lông mày rũ xuống của Sloth cũng khiến Nei Bog cảm thấy, mình làm đối phương ảm ức như vậy, quả thật là xấu xa.

“Ta... không trốn tránh?” Trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của Nei Bog dần nhuốm lên chứng cuồng loạn, hắn khàn giọng cười. “Người bảo ta làm sao mà không trốn tránh?”

Có lẽ là tư thái Sloth bày ra quá thấp, có lẽ là bị Envy đầu độc, có lẽ là đã kìm nén quá nhiều, Nei Bog không ngờ hắn có thể có một ngày như vậy: bất chấp tất cả hết to, trút hết nỗi lòng với thanh niên làm hắn sợ hãi nhất kia.

“Tại sao cứ phải là ta! Là ta hả ——! Bố đây chó má nó thật xui xẻo! Mới bị vứt bỏ ở khu số bảy! Mới bị bắt đi làm thí nghiệm! Mới phải làm ngựa đực! Mới bị chúng bây đè! Bố không nên sống tiếp nữa phải không ——!” Nei Bog dùng hai tay bịt mặt lại, tiếng cười khàn đặc truyền ra từ kẽ tay. “Các người làm ra mọi chuyện, sau đó mẹ nó toàn bộ đổ lên người ta! Sau đó để ta đi gánh tất cả tội lỗi... Ha ha ha...”

“Bố đây chính là một con thỏ đế, ta sợ mạnh hiếp yếu, ta đánh không lại các người, người nói xem, ngoại trừ trốn tránh ra, ta còn có thể làm được gì nữa hả...” Nei Bog nghiêng đầu trông thanh niên tóc đen, hai mắt đỏ bừng như quỷ khóc. “Sai, sai! Đều sai hết cả rồi! Ta mẹ nó nên chết đi trong thực nghiệm, không nên làm ra các người...”

“Phụ thân, ngài cảm thấy chúng ta là một sai lầm thật sao?”

Giọng Sloth rất nhẹ, nhẹ đến độ nếu không chú ý thì sẽ tan đi trong bóng tối, đồng tử đỏ sậm của thanh niên nhìn Nei Bog không chớp mắt, đau khổ từng điểm từng sợi lan tràn trong bóng tối.

“Nếu ngài cho rằng bản thân chúng ta chính là một sai lầm, vậy tại sao chúng ta lại tồn tại cơ chứ?”

“Nếu ngài cho rằng chuyện chúng ta làm là sai...”

“Nhưng mà, phụ thân...” Về mặt Sloth lần đầu tiên tỏ ra bất lực và bị ai như thế. “Ngài chưa hề chỉ dạy chúng ta.”

Nei Bog kinh ngạc nhìn Sloth, trong đầu trống rỗng. Không biết tại sao, một cảm giác bị thương sâu sắc trào lên từ cổ họng.

Hóa ra là thế... sao? Hắn luôn vọng tưởng cảnh cha con bình thường ở chung, luôn oán hận bọn họ phản bội đạo đức không màng luân lý, luôn oán hận bọn họ ép hắn phải đi “phạm tội”, nhưng lại quên mất một điểm mấu chốt ban đầu, trong cuộc sống của họ, hắn dường như chưa từng gánh vác trách nhiệm của một người cha. Trẻ con bình thường, trong quá trình trưởng thành luôn được hưởng sự chở che và dạy dỗ của cha mẹ, nhưng trong sự trưởng thành của các con, hắn vẫn luôn đóng vai một người ngoài cuộc. Ngay từ đầu, chính là “bọn trẻ” chủ động hướng về phía hắn, thân thiết, mờ mịt, ngốc nghếch —— mà theo đuổi bản năng, hắn bị bề ngoài quá mức trưởng thành của chúng đánh lừa, luôn xác định mình là người bị hại, bỏ mất cơ hội tốt nhất để sửa sai, thế là mọi người liền không ngừng truy đuổi trong quan hệ méo mó.

Nei Bog mờ mịt nghĩ, cảm thấy cả tư duy đều bị mảnh đồ tươi kia khuấy nát, thậm chí cũng không chú ý bàn tay người nọ vươn tới.

Sloth mở năm ngón tay ra, tay y khớp xương rõ ràng, lúc mở rộng, gân cốt nhô ra hình thành độ cong thanh tú, trong bóng đêm hơi nổi lên khí lạnh, khiến lòng người rét buốt tựa như bản thân nó vốn không có nhiệt độ. Y xuyên qua kẽ hở ngón tay nhìn Nei Bog, bàn tay mở ra phẳng phất như hoàn toàn nắm giữ phụ thân trong tay mình, mảnh đồ sậm sắp đặc lại thành màu đen để lộ một chút cảm xúc của y.

Chỉ cần một sự không chế rất đơn giản, phụ thân trước mắt sẽ bị tẩy thành trống rỗng, trở thành búp bê chỉ thuộc về mình mình, sẽ không sợ hãi mình, sẽ không trốn tránh mình, sẽ không bài xích mình... sao...

Quản gia tóc vàng híp mắt cười đề nghị: Không ngâm kỹ một chút về đề nghị của kẻ này sao, Sloth?

Có lẽ ngay cả chủ nhân của bàn tay cũng không biết, bàn tay vươn ra đó là đại diện cho sự không chế cường thế, hay vẫn cầu vô lực.

“Phụ thân, xe đến khu thứ tư đã chuẩn bị xong!”

Bàn tay trong không khí buông xuống như đã hao hết sức lực, Sloth biếng nhác khép nửa con mắt, lông mi dài nhọn run nhẹ mấy cái ở không trung, cuối cùng đóng lại như không còn chống đỡ được nữa, hoàn toàn che lấp mảnh đỏ sậm sâu thẳm.

“Xin người tạm thời đừng xuất hiện ở trước mặt ta, được chứ?”

“.....”

Tiếng tấp tấp tấp chạy trốn dần đi xa, bỏ lại không gian khép kín đen sẫm trước sau như một, còn có kẻ thống trị bóng tối ngủ say.

57. Chương 56: Fifty-sixth Child

Amis sầm mặt đi đến phòng huấn luyện, lũ bạn xung quanh dường như cũng bị áp suất thấp mà Amis phát ra ảnh hưởng, ăn nói cẩn thận hơn. Amis cần xả giận, hung hăng xả giận, hẳn thậm chí muốn khiêu nại với nhà trường: thiết bị của phòng huấn luyện tại sao không có chức năng lựa chọn hình người hoặc khuôn mặt theo ý muốn, nếu là khuôn mặt đáng ghét kia, hẳn tuyệt đối sẽ vô cùng vui sướng phát động trăm phần trăm nhiệt tình và tiềm lực, phá cái hình nhân đáng chết kia ra thành trăm mảnh!

Có hai nữ sinh cười nói đi qua bên người đám Amis, các nàng phát ra tiếng cười như lục lạc, phẳng phẳng như ngay cả không khí cũng bốc lên bong bóng màu hồng phấn. Đây là chuyện rất bình thường, hôm nay là ngày thứ hai của lễ hội Học viện Hoàng gia, được gọi là Lễ hạ thân bạc, chính là thời điểm tốt nhất trong năm để các nam nữ sinh xúc tiến tình cảm —— Mọi người có thể tỏ tình vào ngày này, hoặc tể nhị hơn, chọn một cái ống khóa màu bạc đưa cho đối phương, để bày tỏ tình cảm của mình đối với đối phương, nếu nhận được một chiếc chìa khóa vàng vào ngày thứ tư của lễ hội học viện, hai người sẽ có thể tay trong tay tham gia vũ hội hóa trang vào ngày thứ bảy. Cho nên ở ngày này, các nữ sinh sẽ hứng thú bàn luận xem phải làm thế nào gửi cái ống khóa trong tay đi, hoặc ngượng ngùng đợi chờ tình cảm mà những người khác gửi tới. Đại bộ phận nam sinh sẽ trực tiếp hơn, họ sẽ tự mình tìm tới thiếu nữ trong lòng để thổ lộ, không thành công thì sau này cũng không cần phải hối tiếc.

Tiếng cười sung sướng ngượng ngùng của hai nữ sinh mới vừa đi qua không ảnh hưởng đến tâm tình Amis, nhưng khiến mặt hắn càng thêm xanh mét chính là một cái tên vô tình bay qua lúc các nàng nói chuyện.

Behemoth!

Behemoth, Behemoth, Behemoth...! Amis hung hăng cắn cái tên này, giống như cái tên này mang theo máu và thịt, bị hắn nhai nát nuốt vào.

Được rồi, những chuyện xui xẻo này phải bắt đầu tính từ một tuần trước. Học viện Hoàng gia khai giảng vào tháng bảy, sau đó các tân học sinh bắt đầu huấn luyện quân sự. Nói chung, thời điểm tốt nhất để kiểm tra trình độ của tân học sinh chính là giữa ba tình chuyển huấn luyện quân sự đó, các tân học sinh trong lúc huấn luyện sẽ bị ép phải xuất ra toàn bộ tiềm lực. Amis từng tìm đọc tất cả tài liệu về Behemoth, trong huấn luyện, thiếu niên tóc xám mắt xám kia biểu hiện... khá là tệ, rất nhiều trị số đều không đạt tiêu chuẩn, thể năng thậm chí không đạt yêu cầu. Amis nhìn qua báo cáo, trên đó lộ đầy mùi mĩa mai —— Hey! Cái thứ này mà cũng vào Học viện Hoàng gia cho được, không phải nói đùa chứ, bạn nhỏ? Cái duy nhất nhìn được của thằng đó chính là khuôn mặt, Học viện Hoàng gia mở hệ nghệ thuật từ hồi nào vậy hả —— Nhưng chính là, một kẻ bị đánh giá thấp, thậm chí bị coi thường như vậy, sau khi trở về từ kỳ nghỉ lại tạo nên kỳ tích: y gom No.1 của tất cả các niên cấp hệ vũ trang lại đập dưới lòng bàn chân!

Học viện Hoàng gia có bảy niên cấp, niên cấp của nó không phải phân chia theo tuổi, mà là căn cứ trên học thức và thành tích — nếu kỹ năng và học thức không đủ để lên niên cấp kế tiếp, thì cứ chết già ở niên cấp này hoặc nghỉ học luôn đi! Mọi niên cấp đều có một No.1, giống như đại diện của cả niên cấp, ngồi trên vị trí đó không cần có năng lực quản lý như thành viên của hội học sinh, chỉ cần là kẻ mạnh nhất trong học phần của niên cấp đó, như vậy sẽ không bao giờ rơi xuống từ vị trí kia, được hưởng quyền lợi của No.1. Nhưng, tân học sinh năm nhất tên Behemoth kia, lại có thể đánh bại No.1 lợi hại nhất mỗi niên cấp? — Ông trời ơi, đây thật sự là một thế giới điên khùng!

Cả Học viện Hoàng gia nháy mắt sôi sùng sục, Behemoth triệt để bùng cháy, tên y xuất hiện trên bảng tuyên dương, còn được đặt ở vị trí rất cao.

Amis là No.1 của niên cấp năm Học viện Hoàng gia, đương nhiên cũng bị Behemoth đánh ngã — Trên thực tế, đối với chuyện này, No.1 niên cấp càng cao thì càng xấu mặt, bởi vì bọn họ bị một thằng có thể gọi là oán con đánh thắng. Nhưng Amis căn bản không dùng câu “Phía trên còn hai thằng càng nhục mặt hơn mình” để tự an ủi làm dịu tâm tình, hắn đã triệt để cảm hận đối phương trong nháy mắt bị Behemoth đánh úp xuống sàn.

Amis biết cái thằng luôn lộ ra nụ cười vô tội sáng rõ kia rốt cuộc ác độc tới bao nhiêu. Ở phút thi đấu thứ năm, Amis vốn đã thua, hắn muốn nhận thua, nhưng thiết giáp của hắn phát ra thông báo hệ thống đã bị phá hỏng, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn “ngã dưới đất đếm ngược mười giây đồng hồ không dậy nổi thì thua” đến khi kết thúc thi đấu. Nhưng mỗi khi hắn sắp ngã xuống, đối phương lại luôn có thể lợi dụng đủ loại kỹ xảo làm hắn “ngoan cường” đứng dậy, sau đó tiếp nhận trận đánh đấm như bão táp mà đối phương dành tặng cho hắn — không không không, đó không thể gọi là đánh đấm, đó phải gọi là tàn phá. Amis căn bản không dám nhớ lại xem mình làm sao vượt qua được một tiếng kia, lần đánh cuối cùng là nhắm vào dạ dày hắn, đối phương luôn tìm đến những chỗ có thể khiến hắn vô cùng khó chịu mà tàn phá. Sau đó hắn rốt cuộc được buông tha, Amis toại nguyện ngã xuống đất, sau đó cả mặt xoạt một cái xanh lét, lại lập tức trở nên trắng bệch. Thân dưới hắn, vừa vận dụng trúng một vật sắc nhọn nhô lên dưới đất — Amis không chắc mình có bị đục ra một cái lỗ hay không. Lúc được đưa đến phòng y tế, cái cuối cùng mà con mắt gần như trắng dã của Amis trông thấy, chính là Behemoth đứng phía sau nhân viên y tế, trên mặt lộ ra nụ cười thuần khiết vô tội, chớp chớp mắt như đùa dai với hắn.

Nó cố ý! Nó tuyệt đối là cố ý! Amis muốn gầm lên, hắn ép mình suy nghĩ xem rốt cuộc đã đắc tội với đối phương ở chỗ nào, được rồi, có lẽ trước khi thi đấu hắn có hơi khiêu khích thằng đó, ân cần thăm hỏi cha mẹ đối phương một cái, nhưng ai cũng biết mấy câu đó đều là lời rác rưởi, chỉ để giành lấy một chút ưu thế tâm lý trong thi đấu mà thôi, tưởng thật là thua — Được rồi, thằng đó tưởng thật, sau đó hắn bị xử.

Mấy ngày kế tiếp, Amis đều trải qua trong phòng y tế, hắn nên biết ơn vì hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, thương tổn thể nào cũng có thể hoàn toàn khôi phục lại. Lúc Amis ra được đã là ngày đầu tiên của lễ hội học viện, phần biểu diễn của hắn trên lễ khai mạc bị cắt, thấy hắn dùng giọng điệu vui vẻ nói với hắn, Behemoth thay Amis lên sân khấu làm toàn trường kinh ngạc thế nào, khiến các nhân vật lớn cảm thấy chấn động ra sao.

Amis ngoài cười trong không cười tạm biệt thầy. Buổi chiều, bạn gái quen ba năm chia tay hắn. Sau đó, ngay lúc này, Amis nghe người khác nói, bạn gái cũ yêu dấu của hắn làm thế nào ngượng ngùng níu kéo, trao cho Behemoth một cái khóa bạc.

Tất cả những thứ này đều quá tồi tệ! Biến mẹ nó đi Behemoth! Biến mẹ nó đi phân chó!

Phần nộ bóp méo ánh mắt Amis, trong tầm nhìn vắn vẹo của hắn dường như thật sự xuất hiện khuôn mặt Behemoth. Amis hầu như găm gờ lập tức tiến lên, lại đột nhiên ép mình ngừng bước.

Đó không phải Behemoth, nhưng là một người nam bộ dạng sáu phần giống Behemoth. Người nam kia mặc một thân áo choàng đen, khóe mắt là một nốt ruồi đỏ mê người, hai mắt không ngừng xoay chuyển khắp nơi, đó là biểu hiện cho cảm giác thiếu an toàn cực điểm, cả người hiện rõ một cảm giác yếu ớt xuyên thấu dưới ánh mặt trời.

Nei Bog không chỉ một lần cảm thấy ánh nắng quá rực rỡ, chiếu rọi làm mình có chút chóng mặt, thậm chí khiến hắn lạc đường. Học viện Hoàng gia rất lớn, quá lớn, đủ loại quần thể kiến trúc giống như được đúc chính xác từ một khuôn khiến người ta rất dễ nhầm đường, dù là Amis sống tám năm ở Học viện Hoàng gia

cũng không thể không mang SGPS bên người, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, có thể làm một tòa kiến trúc biến mất hoặc chuyển đổi bất cứ lúc nào.

“Ngài có vẻ rất cần giúp đỡ!”

Nei Bog quay đầu, thấy mấy thanh niên đứng bên phải, vừa nói chính là thanh niên tóc nâu dần dần, lộ ra nụ cười tương đối thân thiện với Nei Bog.

Nei Bog do dự một chút, vẫn quyết định tìm kiếm sự giúp đỡ, hắn không chắc trước khi trời tối có thể tìm thấy mục tiêu của mình hay không. “Tôi lạc đường, tôi lần đầu đến đây!”

Thanh niên tóc nâu lộ ra nụ cười thấu hiểu. “Tôi nghĩ tôi có thể giúp đỡ ngài, thưa ngài, ngài là tới tham gia lễ hội học viện sao?”

Lễ hội học viện của Học viện Hoàng gia tương đối nổi danh ở Norton, một tuần này, trong học viện luôn có thể trông thấy đủ loại du khách ghé thăm vì hâm mộ.

“Không, tôi là đến tìm người... Cậu biết Envy không?”

Amis ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt cho rằng mình đoán sai, có chút không cam lòng. “... Tôi không biết! Nhưng ngài trông rất giống một đàn em tôi quen biết, cậu ta là Behemoth!”

“!” Nei Bog đột ngột phản ứng được, vội vàng gật đầu. “Đúng, Behemoth, người tôi muốn tìm chính là Behemoth!”

Từ sau khi dùng tên Envy, thiếu niên tóc xám liền khá bất mãn khi Nei Bog gọi mình là “Behemoth”, luôn dùng ánh mắt utor át kiểu cún con nói lên sự bất mãn của mình. Nei Bog không đủ can đảm trái nghịch thiếu niên, dần dần hắn cũng cảm thấy cái tên Behemoth này xa lạ.

Amis thở phào một hơi, tay lại xiết rất chặt.

“Tôi có lẽ biết cậu ta ở đâu, tôi có thể dẫn ngài đi!”

“Cám ơn!”

Amis xoay người thì thầm mấy câu với bạn, sau đó mang nụ cười nhiệt tình thân thiết quay lại, đi về phía Nei Bog.

“Thưa ngài, có thể hỏi một chút được không, ngài là gì của Behemoth vậy?”

“Tôi...” Nei Bog cào cào nốt ruồi đỏ ở khóe mắt, dường như đang che giấu một chút cảm xúc vô danh, lời hắn nói có phần đứt quãng, giọng nói rất mơ hồ, ba chữ cuối cùng càng mơ hồ đến mức nghe không rõ.

“Tôi là, phụ thân nó!”

58. Chương 57: Fifty-seventh Child

Amis dẫn Nei Bog đến hội trường biểu diễn, đó là một kiến trúc hình vòm khổng lồ, điển hình của kiểu “Trứng Lớn”, tầng dưới chót là một sân khấu rộng lớn, tầng tầng lớp lớp khán phòng áp dụng kỹ thuật xếp chồng tầm nhìn, thiết kế tổ ong có thể giúp càng nhiều người thưởng thức được trình diễn.

“Suốt bảy ngày lễ hội đều có biểu diễn, mỗi ngày do một niên cấp phụ trách, hôm qua là năm nhất biểu diễn, ngài không thấy được Behemoth biểu diễn thật sự là quá đáng tiếc, đó tuyệt đối chỉ có thể dùng từ perfect để hình dung!” Amis vừa giải thích, vừa dẫn Nei Bog quẹo trái quẹo phải trong hành lang như mê cung. “Hôm nay là học sinh năm hai biểu diễn, nghe nói họ chuẩn bị kịch sân khấu, còn tìm Behemoth đến làm khách mời, họ bây giờ hắn là đang chuẩn bị ở phía sau sân khấu... À, đến rồi, tôi nói không sai mà!”

Sau khi xuyên qua một quãng sáng, Nei Bog phát hiện họ đi tới một căn phòng quan sát, xuyên qua màn trong suốt có thể thấy rõ bên dưới đang bận rộn chuẩn bị.

“Kịch bản họ chuẩn bị hình như tên là “Thánh chiến?”” Amis chỉ chỉ phía dưới. “Behemoth ở chỗ đó, nghe nói vai diễn của cậu ta là một quái vật biển tên là “Leviathan””

Nei Bog nhìn xuống phía dưới theo đầu ngón tay Amis, liếc một cái liền thấy được Envy trong đám người. Kịch sân khấu thời này tuyệt đối không chỉ là đọc lời thoại và làm động tác diễn xuất như trong thời cổ chiến tranh vũ trụ và chiến tranh cơ giáp (1) là yếu tố tuyệt đối không thể thiếu được trong kịch bản, chiến đấu vũ trang lại càng là hạng mục quan trọng. Kịch chiến tranh vũ trụ có không gian quá mức rộng lớn, ngay cả thuyền chiến cũng chỉ là một hạt kê bé nhỏ trong biển cả, cho nên cái được chú trọng nhất chính là khả năng chỉ huy tập thể. Trong chiến tranh cơ giáp, người diễn bị nhốt kín trong cơ giáp vừa dày vừa nặng, tính năng của cơ giáp chung quy càng thu hút khán giả hơn là người ở bên trong. Mà chiến đấu vũ trang tuy cũng có mặc thiết giáp, nhưng đó chỉ là một lớp “y phục” mỏng mảnh — thật sự là mỏng như tờ giấy nếu so với cơ giáp — cho nên chiến đấu vũ trang mang tính kỹ thuật và tính xung đột nhiều hơn, cũng càng có thể thể hiện ra sức mạnh của con người, đắp nên nên hình tượng một “anh hùng” – nhân tố thông thường sẽ là điểm sáng hoặc cao trào của kịch sân khấu. Thiếu niên tóc xám lúc này đang tỉ mỉ lau chùi thiết giáp, trên khuôn mặt bắt mắt lộ ra nụ cười thuần khiết, luôn khiến người đi ngang bên cạnh lén lút hoặc công khai chú ý tới y, thiết giáp trong tay thiếu niên đã nói rõ tầm quan trọng của y trong vở diễn này.

Lúc này, một nữ sinh bị các bạn đẩy về phía Envy, cô bé đỏ mặt cực điểm, các bạn của nàng đều cười vang thiện ý. Envy bỏ thiết giáp trong tay xuống, đứng lên tươi cười với nữ sinh kia. Nụ cười không chút tạp chất trên khuôn mặt thiếu niên dường như trấn an thiếu nữ, cô bé mặt đỏ bừng đưa ra một thứ, Nei Bog nhận ra đó là một cái khóa màu bạc. Envy dường như mắc cỡ, cào cào tóc ngắn màu xám mịn như nhung của mình, tiếp nhận mỉm cười nói cảm ơn. Thiếu nữ then thùng, thiếu niên gượng gạo, tất cả những thứ này đều tạo thành một bộ ảnh ngọt ngào ý thơ.

“Con của ngài khá được hoan nghênh!” Lời vừa nói ra, Amis liền nhận thấy câu nói kia có hơi quá đáng, hần nhanh chóng liếc Nei Bog, không biết người nam có chú ý tới sự châm biếm trong câu nói vừa rồi hay không. Amis lập tức lại thêm một câu, cố gắng tạo ra giọng điệu chế nhạo. “Tôi dám cá, khóa bạc mà Behemoth nhận được hôm nay có thể nấu chế ra một chiếc cơ giáp mới!”

“... Ừ!”

Một khoảng thời gian trống trải, không thể nói rõ Nei Bog là đồng ý hay chỉ ừ một tiếng đáp lại. Quan sát từ góc độ của Amis, mặt người nam ngoại trừ trắng hơn vừa rồi một chút, cũng không hiện rõ dấu hiệu gì khác đặc biệt.

Amis không đợi lâu được như vậy. “Thưa ngài, ngài không định xuống trò chuyện với Behemoth hay sao?”

Ánh mắt Nei Bog có chút phân tán, cuối cùng “trôi” tới trên người Amis. “Không, không... Tôi chỉ định đến nhìn nó...”

“Tại sao không xuống chứ? Behemoth mà biết ngài đến, chắc chắn sẽ rất vui.”

Nei Bog nhìn xuống dưới, lại quay đầu nhìn Amis, ánh mắt khó có thể nói bằng lời.

Bị ánh mắt kia nhìn chăm chăm có chút khó chịu, Amis thay đổi quan điểm khuyên bảo. “Hoặc ngài có thể ở lại xem buổi diễn hôm nay, hôm qua bỏ lỡ Behemoth diễn xuất, hôm nay cũng không thể lại tiếp tục bỏ lỡ!”

Lần này Nei Bog không từ chối, gật đầu.

“Từ đây có thể trực tiếp đi thẳng tới khán phòng.” Amis kiềm chế kích động trong lòng, chỉ vào một căn phòng khác, nói. “Tôi đi cùng ngài đến đây thôi, chúc ngài vui vẻ ở Học viện Hoàng gia!”

Nei Bog gật đầu cảm ơn Amis, nhìn bóng lưng thanh niên tóc nâu biến mất sau quảng sáng, sau đó bĩu môi khinh thường.

Trước mặt người từng ở khu số bảy, sự che đậy vụng về của Amis còn trần trụi hơn cả màn múa thoát y của đám gái phố đèn đỏ. Amis muốn đóng kịch, Nei Bog liền đóng kịch cùng Amis, đối phương là chủ động tìm tới cửa, nếu xé mặt thì không biết đối phương sẽ làm ra chuyện gì, còn không bằng cứ duy trì mặt nạ hài hòa, phối hợp với đối phương, tung hỏa mù chờ thời đâm kẻ, đây chính là sở trường số một của “mập” ngày trước. Dù sao thì kẻ đề nghị giúp chỉ đường cũng là tên đó, Nei Bog chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Cho nên, hai cái kẻ đều ôm mưu tính này, suốt cả chặng đường cũng không thể trò chuyện

được với nhau — Amis là không muốn lộ ra quá nhiều thông tin về bản thân mình, Nei Bog là hoàn toàn không thèm để ý — Nei Bog thậm chí có chút cảm ơn Amis, mình đã bao lâu rồi không được “tĩnh táo” như vậy.

Lúc Nei Bog nhìn xuống trở lại, cô bé cùng các bạn đã rời đi, Envy lại khôi phục tư thế ban đầu, giống như vừa rồi không có cái gì xảy ra hết cả. Người nam tóc đen dựa lưng vào lan can, trượt người xuống ngồi bệt dưới đất, mắt đen mang chút mờ mịt nhìn khoảng không phía trước. Từ lúc đi vào khu thứ tư, Nei Bog liền ở vào một trạng thái hưng phấn kỳ lạ, đầu óc hân hoan trống rỗng, nhưng thân thể lại hưng phấn không bình thường. Hắn biết tại sao, bóng dáng trầm lặng trong bóng tối của vương giả bóng đêm vẫn lưu lại trên vông mạc của hắn, vô cùng rõ ràng.

Phụ thân, nếu chúng ta là một sai lầm, vậy tại sao chúng ta lại tồn tại cơ chứ?

Đứa con thứ nhất của hắn phải có bao nhiêu đau xót, mới có thể nói ra lời nói phủ định bản thân? Nei Bog co người lại, hai tay ôm đầu gối ngẩn ngơ suy nghĩ. Aisha từng nói thế này với hắn: “Gu, họ đều nói anh da thô thịt ráp, lạc quan mù quáng, bị ức hiếp ra sao cũng sẽ chẳng bị thương, chỉ biết vô tâm mà sống tiếp, đó thật ra là vì anh cần bản không để bọn họ vào lòng, cho nên làm sao bị tổn thương cho được? Cảm giác anh gây cho em là thế này, anh là quốc vương trong thế giới của mình, trong vương quốc của anh vĩnh viễn chỉ có một vị quốc vương là anh, anh hầu như không để người khác tiến vào vương quốc của mình, anh keo kiệt đến độ tới lợi ích cũng không chịu lấy — vì đó đại diện cho nghĩa vụ tương đương. Bất luận kẻ khác muốn đi vào vương quốc của anh đến mức nào, dù bản thân đứng trên tháp canh trở mắt nhìn bọn họ lo âu thành kính vây quanh tường thành đi hết vòng này đến vòng khác, anh cũng sẽ không chút động tâm. Ngay cả một cơ hội ngỏ ý để bọn họ đi vào, anh cũng keo kiệt không chịu cấp, Gu yêu dấu, anh quả thật ích kỷ đến độ khiến kẻ khác bó tay!”

Đáng khinh, thượng đội hạ đạp, vô tâm, ích kỷ... Hầu như mọi tính từ xấu đều có thể chụp lên người hắn. Aisha nói không sai, hắn chính là ích kỷ, ích kỷ hết thuốc chữa — sự ích kỷ của người khác biểu hiện bằng việc quá chú trọng bản thân, mà sự ích kỷ của hắn chẳng qua biểu hiện thành quá thờ ơ kẻ khác. Cũng cố lâu dài của mình, cự tuyệt tất cả những thứ muốn xâm phạm, bao gồm... các con của hắn. Con hắn muốn xâm phạm vương quốc của hắn, cho nên mới khiến hắn cự tuyệt dữ dội như vậy.

— Là thế sao?

Trước đây, Nei Bog luôn luôn cho là như vậy, cho tới khi hắn vô cùng chật vật chạy đi từ trước mặt Sloth, chưa chất tuôn trào trong tim nhốn nháo nhắc nhở hắn một sự thật: Thật ra từ rất lâu trước đó, hắn có lẽ đã đón các con vào vương quốc của mình. Nếu chúng đều là người đứng, hắn cần bản sẽ không phần nộ, đau lòng, thậm chí bị ép tới mức sắp suy sụp. Nei Bog tuyệt đối sẽ vô tâm sống tiếp, dù bị nuôi dưỡng cũng chỉ là như đối chủ, đối mặt với chúng cũng không có gì khác biệt so với lúc đối mặt Emerson, dù bị đè cũng sẽ không có bao nhiêu phản ứng, phải biết người khu số bảy trước giờ vốn vô liêm sỉ, ai cũng sướng thì không cần phải quá so đo.

Nei Bog trong tiềm thức đã đặt chúng vào vị trí của “con”, hắn là cô nhi, chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là tình cha, cho nên hắn chỉ có thể căn cứ theo “quan hệ cha con bình thường” mình từng nghe nói mà tưởng tượng đến kiểu chung sống của hai bên. Trước khi Nei Bog chuẩn bị tâm lý, cố gắng chung sống theo kiểu cha con, quan hệ giữa bọn họ đã nghênh đón một sự hủy hoại mang tính hủy diệt.

Nếu chuyện chúng ta làm là sai... Nhưng mà, phụ thân, ngài chưa hề chỉ dạy chúng ta!

Sai một li, đi một dặm. Đây... có tính là tự làm tự chịu hay không? Đi một vòng, hóa ra đầu số vẫn chính là mình. Nei Bog nheo mắt nghĩ, hắn đi trễ một bước, thế là mọi thứ của bọn họ đều méo mó và vụn vụn, quan hệ bị biến chất như tơ nhện đen sẫm, quần lấy hắn cùng các con, cắt không đứt, tẩy cũng không sạch.

Sau đó, Nei Bog chạy khỏi Sloth, hắn cảm thấy hắn cần thoát khỏi chính mình nhiều hơn. Suy nghĩ trong não bị tư thái bị ai vô lực kia của thanh niên xé thành mảnh nhỏ, Nei Bog chỉ có thể theo bản năng chọn ra mục tiêu ban đầu từ đồng mảnh vỡ kia — đi gặp Envy, thế là Nei Bog đi tới Học viện Hoàng gia. Hắn biết “họ” đều không có bám theo, vì hắn không cảm nhận được áp lực bị bóng tối nhìn chăm chăm kia nữa, làm Nei Bog vô thức thả lỏng xuống, hắn chờ trong phòng quan sát yên lặng, không ai đến quấy rầy, bộ não bị ép đến mức sắp rỉ mốc khô đặc rồi cuộc hoạt động lại, Nei Bog trong ký ức phẳng phất như từng chút được tìm về.

Đáy lòng Nei Bog bắt đầu có ý nghĩ về một khái niệm mơ hồ, nhưng ý nghĩ đó thật sự quá mờ ám, mơ hồ đến độ ngay cả hắn cũng không thể cảm nhận chính xác. Hắn nghĩ, đợi đến khi hắn triệt để hiểu được nỗi mong nhớ trong lòng, chính là lúc hắn có thể hoàn toàn đối diện con hắn.

Nei Bog kéo ra một nụ cười mơ hồ, cảm giác bi thương sâu sắc tuôn ra từ cổ họng.

— Ai đó đến nói với hắn đi, cái hắn rất muốn hiện tại, rốt cuộc là gì?

“Người có biết...” Âm thanh trầm thấp tràn ra trong bóng tối. “... Ta vừa mơ thấy gì không?”

Thanh niên tóc bạc đang thu xếp tài liệu trong tay ngẩng đầu, có chút bất ngờ nhìn thanh niên tóc đen dựa bên cạnh cửa.

“Ừm hửm?”

“Ta mơ thấy...” Ánh đỏ sậm trong bóng đêm tắt rồi lại sáng, là thanh niên tóc đen chớp mắt. “... Lần đầu tiên ta và phụ thân gặp mặt!”

“Phụ thân đã bị kinh hãi chạy đi!”

“Ta nhìn hắn, sau đó quyết định: ta phải bắt được hắn, ta sẽ làm hắn ở lại bên mình!”

Trong bóng tối, ngoại trừ điểm sáng đỏ tươi chậm chậm chớp tắt kia, còn có một tia sáng kim loại màu bạc, đó là một chiếc hoa tai chữ thập ngược.

“Hôm nay phụ thân lại chạy đi!”

“Ta gần như không thể kiềm chế được!” Âm thanh đều đều thản nhiên, phẳng phất như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường, lại khiến thanh niên tóc bạc cả người cứng ngắc. “Ta suýt nữa tấy não phụ thân!”

“Ta không biết...” Đồng tử màu đỏ của Sloth đảo qua, giọng nói không chút lên xuống và tràn đầy biếng nhác. “... Ta còn có thể chịu được thêm bao lâu nữa.”

Trước giờ chưa hề thấy Sloth nói được một đoạn dài như vậy, nhưng hiện tượng này làm Lust cảm thấy đây cũng không phải điềm tốt gì, y muốn nói gì đó, lại hoàn toàn không mở miệng được.

“Sắp tới phụ thân sẽ ở lại khu thứ tư!” Đường như đã nói xong lời muốn nói, Sloth thẳng người đi về phía bóng tối, sắc đen dần nuốt chửng bóng y. “Ta phải ngủ say, đừng làm ta tỉnh lại, ta đã không còn kiềm chế được...”

Lust nhìn bóng Sloth biến mất, lại nhìn tư liệu hội đấu giá trên tay, tâm tình đột nhiên tồi tệ tột đỉnh. Gluttony hiện giờ không ở sao Norton, cậu bé Gothic vô cùng đau thương quyết định chèn chén no say xả hết ảm ức của mình — đối với Gluttony, chèn chén no say tuyệt đối phải dùng hành tinh làm đơn vị. Pride đi giám sát ba khu cuối, vì hội đấu giá liên hành tinh sắp sửa diễn ra, người ta hiện tại ần ần kéo đến sao Norton không dứt, vàng thau lẫn lộn, gây ra một chút hỗn loạn ở khu số năm, số sáu, số bảy. Nhất thời, ngay cả không khí cũng vắng lặng đi rất nhiều.

Thanh niên tóc bạc dùng đầu ngón tay khẽ xoa nốt ruồi đỏ ở khóe mắt, nhẹ giọng khẽ ngâm.

“Father, “Tội quỳ ngay trước cửa, nó tắt luyến mộ người, nhưng người phải chế ngự được nó.””

(« Sáng Thế Ký» (2) đoạn 4 câu 7)

(1) Cơ giáp, tức mecha trong tiếng Nhật là thể loại nói tới những cỗ máy biết đi (thường là do phi công cầm lái). Mecha thường xuất hiện trong Anime, tiểu thuyết viễn tưởng, và những thể loại liên quan tới giả tưởng hay yếu tố xa xăm. Mecha là một khái niệm chung chung, có thể là những thiết bị có hai chân, với cánh tay, bàn tay, và những ngón tay có thể cầm nắm đồ vật. Một Mecha thiết kế theo kiểu hình dáng con người có thể sử dụng những đòn thế võ thuật, kiếm thuật, nghi thức danh dự, chào hỏi, và kể cả những thứ mà con người không thể làm được như sử dụng xe tăng hay máy bay.

(2) Sách Sáng thế ký đề cập đến sự khởi đầu. Đây là quyển sách đầu của Kinh Thánh Cựu Ước và cũng là sách nói về nhiều sự khởi đầu. Điều đầu tiên được tường thuật là sự sáng tạo thế giới. (Về đoạn 4 câu 7 của Sáng Thế ký, nguyên văn tiếng Anh là: “Sin crouches at your door its desire is for you, but you must master

it.” Dịch khách quan: “Tội nép mình ngoài cửa, nó rất khát vọng người, nhưng người phải khuất phục được nó.”

Dịch theo tinh thần của Thánh Kinh: “Tội châu chực rình ngoài cửa, nó rất thèm khát người, nhưng người phải trị được nó.”)

59. Chương 58: Fifty-eighth Child

Nei Bog chống người đứng dậy, Amis đã đi được một lúc lâu, bây giờ rời khỏi có lẽ sẽ không đụng phải.

Phía dưới đã vô cùng bận rộn, những người mang phục trang và đạo cụ bất đồng liên tục được đưa lên sân khấu, buổi diễn sắp bắt đầu. Envy vẫn ôm thiết giáp của mình ngồi trong góc, phần đoạn của y là cảnh thứ ba: Quái vật biển tên là Leviathan yêu nữ chính, nó điên cuồng ghen ghét nam chính, dụ dỗ nam chính đến bờ biển muốn giết chết chàng. Leviathan ở dưới biển là vô địch, nam chính gần như mất mạng, sau đó phụ thần giáng xuống ngăn chặn quái vật biển điên cuồng. Phụ thần biển biến khơi thành sa mạc, nam nữ chính giết chết Leviathan yếu ớt, lấy da Leviathan chế thành thiết giáp mạnh nhất tham dự thánh chiến cuối cùng. Đơn giản mà nói, công dụng của Leviathan trong vở diễn này chính là nguyên liệu cho trang bị, đồng thời cũng là xúc tác cho tình cảm của nam nữ chính: trong mấy lần nam chính suýt chết đi, nữ chính quật cường rút cuộc nhận ra tình cảm của nàng đối với nam chính, từ đó hai người yêu nhau. Envy lấy tay vượt thiết giáp hoa văn vẩy cá, tầng tầng hoa văn vẩy cá màu bạc chiếu ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ tươi tắn của thiếu niên, ai cũng không biết được, bắt đầu từ ban nãy, thiếu niên tóc xám liền ở vào một trạng thái khô nóng rất thần kinh, da gần như sắp không thể trở lại màu máu thịt muốn nổi loạn — chúng đang mong đợi điều gì, chúng đang khát vọng điều gì.

“Này, “Leviathan”, tới lượt cậu!”

Người của tổ kịch đều thích dùng tên vai diễn để gọi nhau, nghe nói như vậy có thể giúp bọn họ nhập vai nhanh hơn. Envy ôm thiết giáp của mình đi về phía nhân viên trang điểm, mắt lại tự động nhìn quét xung quanh, sự mất mát dưới đáy lòng dần dần lên men trào tới.

Nei Bog rời khỏi phòng quan sát ngay lúc Envy đứng lên, hẳn đương nhiên không đi con đường mà Amis “đề nghị”, mà theo đường cũ trở về. Nei Bog đi rất thận trọng, hẳn không khẳng định Amis rốt cuộc có phải đã rời đi hẳn hay chưa, cảm giác lần trốn quen thuộc làm hấn phấn khởi từ trong cốt tủy. Các hành lang trong Trừng Lớn đều có thể thông đi bốn phía, vì sắp bắt đầu trình diễn, rất ít người còn sót lại trong hành lang, một khung cảnh gấp rút trước khi bắt đầu.

Thế là trong hành lang Trừng Lớn, Nei Bog bộ dạng nhàn nhã liền có vẻ nổi bật trong một đám người mặc đồng phục.

Nei Bog thấy một con chim máy nấn ná phía trên đám người mặc đồng phục, sau đó đột ngột rít lên như gà bị đánh rồi hướng qua bên này, Nei Bog sững sờ nhìn chăm chăm con chim máy vừa liên tục lượn vòng trên đỉnh đầu hấn, vừa phát ra âm thanh tổng hợp chói tai.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Phát hiện mục tiêu! Phát hiện mục tiêu! Đã tiếp xúc với mục tiêu!”

Đám đồng phục cảnh sát kia lúc nhúc chạy tới trong tiếng cảnh báo chói tai, người đàn ông dẫn đầu tùy tiện phát phát tay, chim máy trên đầu Nei Bog liền vỗ vỗ cánh kim loại đáp xuống vai gã, yên tĩnh lại.

“Ồ, người lên vào là mi à!”

Nei Bog luôn có ác cảm với cảnh phục, hẳn từng vô số lần bị đám cơ quan quyền lực mặc cảnh phục đánh đập. Lúc đối mặt với cảnh phục, Nei Bog luôn vô thức cúi đầu trốn tránh, bày ra dáng vẻ yếu thế, bộ dạng này lúc trước sẽ giúp hấn bớt khổ hơn rất nhiều.

“Bọn ta nhận được tin báo!” Giọng nói của đối phương bất ngờ làm Nei Bog cảm thấy một sự quen thuộc không thể nói bằng lời, cái kiểu nói năng mơ hồ, ngọt xớt lại không có ý tốt này, phù hợp với người nào đó trong ký ức. “Có người bị trộm mất thẻ học viên, bộ bảo an dùng thiết bị định vị phát hiện, kẻ trộm dường như lên vào hội trường biểu diễn, dường như... ở ngay trước mắt đây này!”

Không cho Nei Bog cơ hội phản bác, người đàn ông mặc cảnh phục búng tay, chim máy trên vai nháy mắt hướng về phía Nei Bog, móng vuốt sắc nhọn cào rách áo choàng đen của Nei Bog, ngậm ra một tấm thẻ đen rồi vỗ cánh bay về trước mặt người đàn ông mặc cảnh phục. Đối với tấm thẻ đen kia, Nei Bog càng kinh ngạc hơn so với mọi người, sau đó hắn lập tức phản ứng được, dùng mũi cũng biết là ai giả quỷ. Nei Bog cũng từng làm loại chuyện vu oan giá họa này, lần này là vì hắn quên người ở đây không phải rác rưởi khu số bảy, nhét thẻ vào trong áo Nei Bog dưới tình trạng không bị hắn phát hiện, đối với các tinh anh khu cao cấp được thuốc cường hóa và kích thích tố nuôi lớn mà nói, cũng đơn giản như hít thở.

“Người và vật đều đã bắt được!” Trong tầm mắt hạ xuống xuất hiện bàn tay người đàn ông kia, vung vẩy đắc ý và kiêu ngạo. “Mi bị bắt! Biết chưa? Đúng là, vì đám rác rưởi luôn muốn lẫn vào bọn mi mà lượng công việc gần đây của ta thật là nhiều... Nhưng mà ta rất thỏa mãn!”

Giọng nói dính ngấy của đối phương từng chút đâm vào tai Nei Bog. “Như thế, ta có thể thật “yêu thương” bọn mi, cuồng hoan đi!”

Nei Bog ngẩng mạnh đầu nhìn đối diện, hai mắt trừng lớn. Nhìn khuôn mặt trong ký ức kia, Nei Bog mơ hồ cảm thấy xương cốt cũng nổi lên đau đớn —— đó là ký ức đau đớn mà người đối diện từng để lại trên thân thể hắn.

“Reid...”

“Ồ, mi nhận ra ta hả?”

Reid rất bất ngờ khi nghe thấy tên mình, gã nhìn Nei Bog từ trên xuống dưới, nhất là khuôn mặt Nei Bog, người mặc áo choàng đen trước mắt thoát nhìn mong manh mà yếu ớt, da trắng gần như trong suốt, nốt ruồi đỏ ở khóe mắt quá mức chói mắt, tất cả những thứ này dường như đều nổi lên một mùi vị quen thuộc, nhưng Reid làm sao cũng không nhớ được gã đã từng thấy một người như vậy ở đâu.

Nei Bog chằm chằm nhìn mắt Reid, miệng mấp máy mấy cái, dường như nói một câu. “.....”

Reid theo phản xạ tới gần. “Cái —— Ahhh!!!”

Reid che mũi kêu thảm thiết lùi lại mấy bước, máu nháy mắt thấm ra từ kẽ tay, vì bộ phận mũi bị thương, tiếng kêu thảm thiết nồng nặc giọng mũi.

“Bỏ đây thật lâu trước kia đã muốn nói thể này với mày, đêch mợ mày!”

Nei Bog xoay người bỏ chạy.

“Bắt lấy hắn cho ta!”

Tiếng rống giận phía sau tựa như một con dã thú đang gầm rú. Nei Bog càng chạy nhanh hơn, cái kiểu chạy trốn tìm đập thành thạch lâu ngày không gặp này làm máu toàn thân hắn đều sôi lên. Hành lang trong Trùng Lớn xuyên suốt bốn phương tám hướng, Nei Bog dựa vào bản năng sâu trong ký ức, mượn đủ loại chướng ngại trên đường cản trở đối phương truy kích. Ở khu số bảy, Nei Bog từng vô số lần bị các cảnh sát truy đuổi lên bờ xuống ruộng, Reid làm đầu lĩnh càng như chó ngửi được mùi, đuổi theo không chịu bỏ —— đối với Reid mà nói, “ăn, ngủ, đánh mậ” quả thật là kim chỉ nam cho hành động của đời gã —— Hiện tại, nghe Reid phía sau rống giận đến biến giọng, Nei Bog có ảo giác tựa như cách cả một đời.

Lúc bị Reid nhìn chòng chọc ở khu số năm, Nei Bog chỉ cần chạy tới được khu số sáu trước khi bị bắt, là có thể dựa vào địa hình quen thuộc mà an toàn thông dong chạy trốn. Hiện tại là ở trong Trùng Lớn, mọi thứ xung quanh đều không quen thuộc, hành lang thông khắp bốn phương tám hướng, phân nhánh căn bản không biết sẽ dẫn về đâu, Nei Bog chỉ có thể xông đại vào như con ruồi mất đầu, nhìn thấy đường rẽ liền tùy tiện chọn, nhìn thấy cửa chuyển không gian liền trực tiếp vào. Sau khi không biết đã xuyên qua cửa chuyển không gian thứ mấy, Nei Bog chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, cả tầm nhìn đều trống trải.

Bên dưới truyền đến tiếng ồn và tiếng nhạc cực đại.

Nei Bog nhìn xuống phía dưới, cả người đều choáng váng. Hắn một lần nữa xác nhận nữ thần may mắn không thềm nhìn đến hắn, người nam lúc này đang ở trên đỉnh Trùng Lớn, phía dưới đang trình diễn chiến đấu vũ trang đặc sắc. Cả sân khấu đều như được ngậm vào một khối đại dương lập phương cực đại, kỹ thuật viên sử dụng kỹ thuật không gian, biến sân khấu thành một không gian nước đơn giản, trong không

gian nước đơn giản này, tất cả động thái của nước đều được mô phỏng ra, ngay cả gợn nước dâng lên do chiến đấu cũng có thể được nhìn thấy rõ. Đang chiến đấu vũ trang trong nước, một người là thanh niên anh tuấn mặc thiết giáp màu bạc, một người là thiếu niên tóc xám bọc trong thiết giáp màu sẫm, là Envy.

Envy mặc thiết giáp hoa văn vẩy cá kia của y, thiết giáp màu mực phủ một lớp lam quang của nước biển sâu, âm u mà yêu dị, hơn mười cái sợi tương tự xúc tu lan ra từ thiết giáp, trải xuôi theo gợn nước thông thả, chỉ có năm sáu sợi là đang hoạt động, nhưng cũng đã khiến đối phương vô cùng chật vật, trên mặt thiếu niên là nụ cười tà ác gần như yêu dị, lại lộ ra một vẻ ngây thơ, tổ hợp nhìn như mâu thuẫn này lại bất ngờ khiến người ta không dời mắt đi được.

Nei Bog chỉ nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, hần nhìn qua người bên cạnh, nơi này có vẻ là một cửa vào sân khấu, một người trung niên ăn mặc kiểu thần thánh trợn mắt há hốc mồm chỉ vào Nei Bog đột ngột xuất hiện.

“Anh... Anh là ai? Sao, sao lại xuất hiện ở đây!”

Nei Bog không nói lời thừa với gã, hần vội vàng hướng về phía cửa chuyển không gian, muốn rời khỏi trước khi đám người kia đuổi đến. Sau đó, Nei Bog lại một lần nữa xác nhận, nữ thần may mắn quả thật không thêm nhìn đến hần.

Reid chặn ngay trước cửa chuyển không gian, mũi gã đã không còn chảy máu nữa, lại lồm xướng một cục hiện rõ cảm giác bị knock out không hài hòa, người nọ u ám nhìn Nei Bog, hai mắt lộ ra tia sáng ác độc.

“Ta thề!” Tiếng Reid còn mang chút giọng mũi buồn cười. “Ta nhất định sẽ thật – yêu – thương – mi!”

Về mặt Nei Bog trở nên có chút kỳ dị, ánh mắt hần chuyển đi một chút. “Ta nghĩ, chúng ta vẫn cứ thôi đi!”

“Hiện tại mới biết xin tha, hả?” Reid cười lạnh. “Muộn rồi!”

Nei Bog không màng đến ánh mắt muốn trực tiếp tử hình hần của Reid, ra vẻ cố gắng thuyết phục. “Ta không muốn kinh động bọn họ, người cũng đâu muốn chết?”

Câu này nghe lên giống như một lời uy hiếp, không khác gì đổ dầu vô lửa, sắc mặt Reid trong nháy mắt trở nên hung tợn, như một con thú dữ bị kích động. Người trung niên bên cạnh dường như muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt đáng sợ kia của Reid, lại ngoan ngoãn ngậm miệng trốn qua một bên. Nei Bog dường như không chú ý tới những thứ đó, tiếng nói thành khẩn, giọng điệu thiết tha.

“Phía dưới có quái vật!” Nei Bog dừng một chút, hạ mắt liếc xuống phía dưới, lại thêm một câu. “Quái vật rất đáng sợ!”

60. Chương 59: Fifty-ninth Child

Vũ trụ năm 737, ngày 11 đen tối đã định sẽ là một ngày khiến một phần nhỏ người Norton nhớ suốt cả đời. Ngày thứ hai trong lễ hội học viện lần thứ hai trăm bảy mươi lăm của Học viện Hoàng gia, hội trường biểu diễn đệ nhất sụp sâu xuống. Lúc nhân viên cứu hộ chạy tới địa điểm phát sinh sự cố, họ kinh hãi phát hiện Trứng Lớn đã biến thành một cục “phô mai” hình tròn, trên vỏ ngoài toàn là lỗ tròn to to nhỏ nhỏ, còn muốn tươi sắc hơn cả trứng màu của lễ Phục Sinh (). Sân khấu bên trong bị nghiền thành bột phấn, lấp lánh rải trên mặt đất, cả nền sân đều lồi lõm lôm, họ như xuyên không tới bề mặt thiên thạch, đối mặt với vô số lỗ hổng trên dưới trái phải, mọi người ăn ý bảo trì im lặng.

—— Giỡn cái gì vậy chứ, đây quả thật giống như bị thú chiến vũ trụ giẫm qua!

Buổi trưa ngày 11 được gọi là Valentine đẫm máu, cả hội trường ba chục ngàn người không ai sống sót. Đang lúc hội đấu giá liên hành tinh hùng hực khí thế sắp được cử hành, hoàng tộc Norton dốc sức ém “tai nạn” này xuống, cụm từ “Valentine đẫm máu” chỉ được lưu truyền trong một phạm vi rất nhỏ, nhưng cũng đã làm một số người vĩnh viễn không quên. Hoàng tộc khu số một nói đây là tai nạn, dù các quý tộc mất đi người thân liên hợp lại dâng thư, cũng đều bị nữ hoàng Lily ém xuống. Đối phó với đám người gây rối này, chính quyền hoặc đàn áp, hoặc hành động ngầm, hoặc cứ làm bọn họ vĩnh viễn biến mất, trước mặt cường thế tuyệt đối, cái ngày nào đó trở thành “tai nạn ngoài ý muốn”.

Vậy là ngoại trừ người chết ra, không ai biết được chân tướng của Valentine đầm máu?

Lust để ngón trở trước môi, diễm lệ cong môi đỏ.

Suyt ——

[A-l-i-c-e-‘s-L-a-n-d]

Envy lơ lửng trong nước biển, nhẹ nhàng né tránh đối phương tấn công, so với hành động chậm chạp của đối thủ, động tác của thiếu niên tóc xám thoả mái dễ dàng giống như không có lực cản từ nước biển.

Leviathan hùng mạnh là vô địch dưới đáy biển, y trêu đùa nam chính như mèo vờn chuột. Quái vật biển tà ác muốn tàn nhẫn đùa nghịch nam chính trước mặt nữ chính, kiêu ngạo tỏ rõ sự hùng mạnh của mình trước đối thủ nhỏ nòi, đến khi Leviathan hết hứng, cũng chính là giờ chết của nam chính. Trong nước biển màu lam u tối, mấy thiếu niên tóc xám từ các hướng khác nhau tấn công thanh niên tóc vàng chính giữa, đây không phải hình chiếu nhân tạo, mà là một kỹ thuật chiến đấu rất mạnh có thật ngoài đời: lợi dụng góc độ bóng sáng và tốc độ bản thân, trước mắt mọi người xuất hiện rất nhiều “Leviathan”, phảng phất như đều tấn công nam chính cùng một lúc. Trong bản thống kê kỹ năng chiến đấu, kỹ thuật gọi là “kính tượng thuật” này được đánh giá có độ khó là 3A+ —— So với dùng hình chiếu tạo ra ảnh ảo, kỹ thuật chiến đấu thuần túy này càng khiến cho khán giả hưng phấn khó nhịn, họ cũng đồng thời chứng kiến được đủ loại kỹ năng chiến đấu hùng mạnh như: né tránh ba đường chữ Z, di chuyển nháy mắt, đổi hướng siêu tốc... Các kỹ thuật này đều có yêu cầu rất cao, từ cấp A trở lên. Đây thật sự khiến mọi người mở mang tầm mắt, cuồng nhiệt vì quái vật biển hùng mạnh kia trên sân khấu.

Ở thời khắc này, bọn họ đều tin, Leviathan chính là vô địch!

“Leviathan —— Leviathan —— Leviathan ——!!!”

Envy nhàm chán ngáp một cái, tỏ vẻ coi thường không chút bận tâm. Trên thực tế, y thật sự nhàm chán, thiếu niên tóc xám nhìn thanh niên anh tuấn đối diện đang chật vật trốn tránh, có chút ác ý nghĩ: Thật sự đâm xúc tu xuyên thủng người hần thì sao?

Nghĩ như vậy, Envy lộ ra nụ cười rục rờ, hai lúm đồng tiền nho nhỏ vô tội lại mê người, y mong đợi nhìn nam chính, xúc tu phía sau có chút rục rịch.

Keng ——

Sắc đỏ khuếch tán ra trong màu lam tối, lại lập tức tan biến mất dạng. Envy có chút bất ngờ chớp mắt, suy nghĩ vừa rồi của y suýt nữa liền biến thành sự thật, mà tên nam chính đã ở vào thảm cảnh nghiêm trọng kia, đang lúc đối đầu dữ dội thể này mà còn có thể thất thần. Nếu không phải Envy phản ứng nhanh, xúc tu tuyệt đối sẽ xuyên thủng xương quai xanh đối phương, chứ không phải chỉ kéo ra chút máu da là đủ. Envy nghiêng đầu nhìn nam chính, lúc này đối thủ của y đang ngớ ngẩn ngửa đầu nhìn lên trên.

Phía trên...?

[A l i c e ‘ s L a n d]

Tình cảnh của Nei Bog hiện giờ không tốt, khá là không tốt, hần đang treo mình trên đỉnh trứng tròn, ngón tay bấu chặt vào tấm sàn cửa dẫn xuống sân khấu, chỉ cần buông tay, hần sẽ vuông góc nện xuống sân khấu như đạn pháo, đóng góp ra một bãi máu thịt —— à, được rồi, phía dưới bây giờ được mô phỏng thành thể giới nước đơn giản, có lẽ hình dung hần thành quả cân thì thỏa đáng hơn.

Rộp rộp ——

Trên tay truyền đến một cơn đau nhức, một bóng đen phủ lên, Nei Bog cố hết sức ngẩng đầu, Reid chắn phía trên hần đang đứng bên mép sàn, chân mang giày lính không chút lưu tình dùng tay phải Nei Bog làm đệm giấy.

“Quái vật, quái vật, ta sợ quá đây này!”

Reid nghiêng tay phải Nei Bog, từng chút từng chút, tiếng xương than khóc và vẻ mặt đau đớn của người nam làm gã càng hưng phấn dùng sức.

“Gọi quái vật đến đi, để cho nó thấy ta yêu thương mi đến xương —— đi nào!” Hắn hít vào thật nhẹ, vô lực cúi đầu nhìn xuống phía dưới —— chỗ đó, có “con” của hắn. Nei Bog thật ra đang giãy giụa vô nghĩa, hắn thật sự chỉ muốn nhìn thấy Envy, nhìn từ phía xa như vậy, hắn hiện tại không muốn tiếp xúc cùng bất cứ đứa con nào của mình, vì như thế sẽ khiến tư duy hắn hỗn loạn, sau đó lại quay về con đường hủy hoại.

Tiếng nghiền nát rộp rộp đã không còn, tay phải đã đau đến tê liệt, Nei Bog tức khắc quên mất suy nghĩ trước đó, tay phải đã tê liệt lại truyền đến đau đớn khổng lồ khiến người ta tối sầm cả mắt —— Vừa rồi kẻ kia nhẹ nhàng nâng chân lên, sau đó một lần nữa hung hăng giẫm xuống, xương tay phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, hầu như bị nghiền thành bột trong vòng một giây.

“AHHHHH ——”

“Suyt!” Reid ngồi xổm xuống, đưa mặt đến gần, nụ cười trên mặt vô cùng trơn trượt. “Nhỏ tiếng chút thôi, chẳng lẽ mi muốn quấy rầy đến vở kịch mà các học sinh đã tỉ mỉ chuẩn bị? Trước tiết kiệm chút sức lực đi, đến khi vào nhà tù, lúc ta yêu thương mi thì hãy tận tình phát huy, hiểu chứ?”

Cửa vào sân khấu chỗ này cực kỳ bí mật, từ góc độ khán giả tuyệt đối không thấy mọi chuyện xảy ra ở đây, cho nên Reid mới không chút kiêng kỵ, duy nhất có thể thấy cửa vào này chỉ có các diễn viên trên sân khấu phía dưới.

Trước mắt Nei Bog phát đen một trận, hắn dùng sức chớp chớp mắt, mới khiến bóng tối trước mắt biến thành nhiều đốm màu từng chút rút đi. Sau đó, Nei Bog ngây ngẩn cả người, vì trong tầm nhìn dần dần rõ lên kia, hai con người màu xám quen thuộc đang nhìn hắn không chớp mắt.

Thiếu niên tóc xám ở trong nước biển, ngược mắt cao cao nhìn lên Cha mình.

... Envy...

Thiếu niên lạnh lùng xa cách thu hồi tầm mắt, thờ ơ tựa như không thấy cái gì.

Gương mặt người nam nháy mắt trắng xanh, tim dường như bị ai đó găm gờm đi một khối lớn, so với đau đớn, cảm giác trống rỗng không có điểm tựa này càng khó chịu hơn, khiến người ta giống như đã chết.

Reid nắm tóc Nei Bog, xách hắn lên như con cá chết, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của người nam kia, gã cười lên khoái trá. Reid thân mật vỗ vỗ mặt Nei Bog, chuẩn bị mang người về.

“Nào, để chúng ta trở về thỏa thuê hưởng... AHHHH ——”

“Sao thế, người không chịu nổi rồi sao?” Quái vật biển tà ác cười nhạo.

Nam chính dường như tới bây giờ mới nhớ ra hiện tại còn đang diễn kịch, anh ta bắt đầu cố gắng che giấu âm thanh cùng sai sót vừa rồi. “Người, người quá dễ tiện, lại có thể dùng âm thanh phân tán sự chú ý của ta!”

“Hả? Nhưng ta rõ ràng cũng không nghe thấy âm thanh gì!” Leviathan khinh thường liếc nam chính, cười nhạo nói. “Đương nhiên, ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của người ——”

Lời nói của Envy bị cắt ngang, vì y hiện tại cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ phía trên. Khuôn mặt nam chính hoàn toàn cứng ngắc, trợn mắt há hốc mồm nhìn phía trên. Envy ngẩng đầu lên, tức khắc, một bóng người rơi xuống xuất hiện trong mắt y, đó là một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, tư thế vận vẹo kỳ quái, tay gã rớm máu, thoạt nhìn như bị cái gì đó cắn mạnh.

Nei Bog cắn mạnh tay Reid, nhưng mắt vẫn đang nhìn thiếu niên càng lúc càng gần kia. Gió quét lên do rơi tự do cào vào mắt hắn đau nhức, nhưng Nei Bog lại cố chấp không muốn nhắm mắt lại, vẫn liên tục mở suốt, nhìn bóng dáng thờ ơ của Envy như tự hành xác, cả thân thể lẫn linh hồn cũng đều run rẩy.

Sau cổ đau mạnh một cơn, người nam rút cuộc nhắm mắt hắn lại.

Âm ——

Chấn động khổng lồ tách hai người dây dưa một chỗ kia ra, Nei Bog đã hôn mê chìm thẳng xuống dưới. Nam chính có chút hoảng loạn vọt tới hướng Reid nổi lên, quay đầu lại phát hiện thiếu niên tóc xám vẫn

thờ ơ ở đó, mà người mặc áo choàng đen kia đã sắp chìm đến đáy nước. Nam chính hoảng loạn kêu to với Envy.

“Mau vớt người kia lên đi!”

Envy bỗng dừng mở to hai mắt.

“Người... nào?”

“Chính là cái người dưới chân cậu đó! Mặc đồ đen đó! Anh ta hôn mê mất rồi!”

Thiếu niên tóc xám ngơ ngác lơ lửng tại chỗ, hai mắt mờ mịt quét xuống phía dưới.

Không có —— không có —— rõ ràng —— không có cái gì ——

Thân thể mảnh khảnh của thiếu niên bắt đầu phát run, y biết, y biết đó là ai rồi.

Nam chính sau khi đưa Reid lên, thấy Envy lúng túng tại chỗ, chỉ có thể một lần nữa lặn xuống đáy nước, vớt người nam đã hôn mê lên.

“... Đưa đây!”

Nam chính kinh hãi quay đầu lại, phát hiện Envy hầu như áp sát vào mình, đôi mắt màu xám của thiếu niên là một mảnh tối sẫm, nước trên tóc xám ướt sũng nhỏ giọt xuống trán, xuôi theo mũi lọt vào khoe miệng, thoát nhìn hết sức rung động lòng người.

“Đưa hẳn đây!”

Sự sợ hãi như những cây kim, đâm vào tất cả lỗ chân lông từng chút, tim nam chính nhảy lên cuống họng, nghẹn đến mức thở cũng khó khăn, anh ta cảm thấy mình như bị một con dã thú bị thương nổi giận nhìn chăm chăm, chỉ có thể phát run cầm cập, vô lực dâng vật tể trong tay lên cho bóng tối.

Envy nhìn chằm chằm cánh tay trống không của nam chính, đúng vậy, trống không, dù y biết rõ người nọ ở tại đây, nhưng y không thấy được gì hết cả —— Envy vươn tay, nhưng cảm giác trên tay nói với y, y cũng không chạm tới thứ gì, chỗ đó chỉ có không khí.

Nhìn không thấy, nghe không được, ngửi không ra, sờ không tới —— năm giác quan đều bị phong tỏa, làm thế nào cũng không thể chạm vào người nọ, Cha mà y yêu nhất. Đây là hình phạt, hình phạt cho nguyên tội đồ kị... Thật, tàn nhẫn biết bao nhiêu!

Nhân danh Cha sám hối, y phạm tội đồ kị, cho nên y chịu phạt y chọn không thấy được Cha, nhưng lúc y thật sự đối mặt với mọi chuyện... Papa, ta phát hiện, ta hình như lại muốn phạm tội nữa rồi ——

“... Các người đều thấy được —— ngài!”

Nụ cười trên mặt thiếu niên rực rỡ đến quỷ dị, điểm xấu từng chút lan tràn trong Trừng Lớn.

“Các người đều thấy được papa —— thấy được thấy được thấy được —— ha ha ha —— Chỉ có ta là không thấy được papa, ta ——” Envy dùng hai tay che mặt, thân hình y bắt đầu bành trướng trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người. “Ta đồ kị các người, đồ kị các người —— thật quá đồ kị, quá đồ kị! Đồ kị tới mức sắp phát điên lên rồi!”

Reid ngó người nhìn tất cả những thứ này, vẻ mặt của gã từ căm hận, đến kinh ngạc, đến khó tin, đến trợn mắt há hốc mồm, đến thất kinh, đến sợ hãi, cuối cùng đến tuyệt vọng, bộ não choáng váng như radio bị hư, liên tục phát đi phát lại một câu nói:

Phía dưới có quái vật, phía dưới có quái vật, phía dưới có quái vật... Quái vật rất đáng sợ ——

Bóng đen khổng lồ bao trùm sân khấu, quái vật mở con mắt màu đỏ to lớn của nó ra, lạnh lẽo liếc nhìn mọi thứ bên dưới.

“Mang thứ thuộc về ta, trả lại đây!”

Khi phụ thần giáng xuống, Leviathan bị trấn áp thất kinh, quái vật biển tà ác sợ hãi cúi mình. Tất cả mọi thứ đều phục sinh!

—— «Thánh chiến»

Khi phụ thần ngã xuống, Leviathan cũng mất hết gông xiềng, quái vật biển tà ác liền nổi cơn điên. Hủy diệt tất cả mọi thứ!

—— «Valentine đẫm máu»

() Lễ Phục sinh của đạo Thiên Chúa là ngày kỷ niệm Chúa Jesus sống lại sau ba ngày chết vì đóng đinh trên thập tự. Trong ngày này, người ta thường tô vẽ lên những quả trứng, hoặc làm ra những quả trứng sôcôla rực rỡ.

61. Chương 60: Sixtieth Child

Trong phòng y tế, người nam mặt mày tái nhợt nằm trên giường bệnh ngủ say, lông mày dưới tóc đen khê nhú lại, phảng phất như đang rơi vào ác mộng.

“Người có thể kiềm chế một chút được không?” Lust ngồi bên cạnh người nam, đối diện là Envy đang cúi đầu. “Ta không muốn lại phải phát biểu tuyên bố tai nạn ngoài ý muốn gì nữa!”

Về sự kiện Valentine đẫm máu, Lust trước hết phong tỏa tin tức, sau đó gọi tất cả các gia tộc có người gặp nạn vào khu số một nói chuyện một lần. Dưới “Đặc xá ngoại giao” của Lust, tất cả các gia tộc đều ngoan ngoãn tổ vẽ phục tùng, không đi gây rối nữa —— Đương nhiên, Lust cảm thấy vô cùng bức mình, trước đó, những chuyện thế này chỉ cần Sloth “tẩy trừ” một lần, sẽ bị xóa đi không chút dấu vết, mà hiện giờ Sloth lại ngủ say, những chuyện bức mình thế kia toàn bộ dồn đổng ngay trước mặt Lust.

Envy cúi đầu không đáp lại, bộ dạng ngoan ngoãn nhận sai.

“Thân phận nguyên bản đã không dùng được nữa, vì “Behemoth” đã “chết” trong hội trường đệ nhất của Học viện Hoàng gia.” Lust nghiêng đầu, tỏ ý bảo Envy cầm lấy tấm thẻ đen bên cạnh. “Đây là thân phận mới chuyển trường đến, tự đặt ra đi!”

Envy cầm lấy thẻ đen, nhìn ảnh chân dung và thông tin trống không trên đó. Thiếu niên tóc xám nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó cong mắt lên, lấy tay vuốt từ trán xuống —— giống như màn ảo thuật “đổi mặt” vô cùng cổ xưa, sau khi bàn tay vuốt qua lại hiện ra một khuôn mặt khác. Trong phòng bệnh vang lên tiếng xương kèn kẹt và tiếng máu thịt lúc nhúc quỷ dị đen tối, sau đó, xuất hiện trước mặt Lust chính là một thiếu niên trên dưới mười tám tuổi, gương mặt anh tuấn tươi sáng cười vô cùng rực rỡ. Trên dòng tên của thẻ đen hiện lên chữ “Leviathan”, ảnh chân dung cũng hiện rõ ra, thiếu niên vuốt ve hình trên thẻ, sau đó hôn lên.

“Giống quá đấy!”

“Đúng vậy!” Về mặt Envy lộ ra nét say mê. “Ta là Leviathan, là anh trai Behemoth, còn là con – của – pa – pa.”

“Để ta cho người một lời khuyên nhé?” Lust xoay người cúi thân xuống, hoàn toàn che phủ người nam dưới thân, con mắt hẹp dài hơi nheo lại, liếc về phía Envy bên cạnh. “Người vẫn đừng xuất hiện ở bên cạnh father thì hơn!”

“Dù sao thì người cũng không thấy được father, đúng chứ?” Khóe môi thanh niên kéo lên độ cong quyến rũ.

Envy nhìn Lust cúi người ghé vào chiếc giường trống rỗng như mèo Ai Cập biếng nhác xinh đẹp, đồng tử bắt đầu thắt chặt lại.

“Đây là tóc father!” Đầu ngón tay xanh nhạt nâng một sợi lên trong không khí.

“Đây là mắt, mũi... môi father!” Ngón tay trượt xuống dưới, dừng lại ở một chỗ, miết nhẹ khinh nhờn, như đang vò nắn một khối đất sét mùa xuân mềm mại.

“Đây là...”

Tóc bạc chảy xuống từ đầu vai Lust, trong đồng tử thủy sắc của thanh niên toàn là hương vị ẩm ướt, khóe mắt nhếch lên phảng phất như có thể bắt mất hồn người. Lust khẽ thở dốc, cười quyến rũ. “Đây là đầu nhũ

father...” Con thú xinh đẹp lẳng lơ ghé mình trên giường trắng bóc, ngón tay ác ý khảy khảy làm chỗ kia động dậy, người nam bị tập kích bất giác phát ra tiếng rên rĩ. “Còn âm thanh của father nữa...”

“... Kiểm chế một chút!” Lust sóng mắt lưu chuyển, lẳng lặng nhìn quái vật sắp bùng nổ kể bên. “Ta sẽ không tiếp tục thu dọn hậu quả cho người, cho nên người tốt nhất đừng xuất hiện xung quanh father nữa!”

Không gian xám trắng tĩnh lặng một mảnh, thật lâu sau, tiếng bước chân tấp tấp dần đi xa. Lust chôn đầu trong ngực người nam, tóc bạc che khuất nét mặt của y, xuân sắc cả phòng chỉ còn lại một mảnh cô quạnh.

[beta...by..Ween]

Amis cảm thấy đó cũng không phải Valentine đâm máu gì cả, mà là ngày may mắn của mình. Behemoth mà hắn ghét nhất đã chết, chết! Chết ở hội trường biểu diễn đệ nhất, ngay cả xương vụn cũng không còn! Amis quả thật muốn hoan hô, nếu không phải nữ hoàng hạ lệnh, hắn tuyệt đối sẽ gióng trống khua chiêng mở một cái party để ăn mừng.

Nếu công khai không được, vậy lén lút sẽ chẳng có sao. Amis kể cái chuyện mình coi như trò cười này cho bạn bè nghe, nói với họ, Behemoth ngông cuồng tự cao tự đại kia chết một cách vô giá trị như thế nào, à, còn phụ thân của thằng đó nữa, là ngu xuẩn bị mình lừa tới hội trường biểu diễn đệ nhất như thế nào, bị mình vu oan giá họa ra sao, bây giờ hai cha con xúi quẩy kia chắc chắn đang hôn hờ gặp mặt nhau dưới đất.

Amis và các bạn cười vang, một chút ngại ngần cũng không hề có. Họ vẫn còn quá trẻ, cũng được bảo vệ tốt quá mức, họ hoàn toàn không thể tưởng tượng ra, hội trường biểu diễn đệ nhất bị cách ly là một cảnh tượng địa ngục đến mức nào, chết chóc đối với họ mà nói là quá xa xôi, chỉ vờn vờn là chuyện người ta biến mất. Bởi vậy, Behemoth đáng ghét kia biến mất, cười nhạo đi, chế giễu đi, reo hò đi, tán thưởng đi —— còn thiếu cái gì nữa nhỉ?

Đám Amis dừng bước, trước mặt họ là một thiếu niên tóc xám trên dưới mười tám tuổi, hai tay cắm vào túi quần, đứng đối diện họ tươi cười rực rỡ, mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

“À há, chào mọi người!”

Amis mở to hai mắt, chằm chằm trừng gương mặt như ác mộng đối diện.

“Lần đầu gặp mặt, tôi mới chuyển đến hôm nay, Leviathan!”

[Edit...by...Alice]

Nei Bog đã tỉnh, lại không muốn mở mắt ra, hắn cuộn người lại, cảm thấy rất khó chịu. Với điều kiện khoa học kỹ thuật hiện nay, chỉ cần không phải hấp hối, bất luận thương tổn nghiêm trọng thế nào cũng có thể dễ dàng xóa sạch. Trên người hắn chỉ bị một chút thương tích ngoài da, xương tay bị thương nghiêm trọng nhất nhiều lắm cũng chỉ mất một ngày tái tạo, vết thương trên người đã lành, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hóa ra bị họ cự tuyệt, là chuyện còn khó chịu hơn trong tưởng tượng.

Bóng dáng hờ hững của thiếu niên tóc xám còn lưu lại trên võng mạc, đốt bỏng thần kinh hắn. Đau nhói truyền đến từ tim làm Nei Bog không thể không cố sức cuộn mình thành một cục, mới không khó chịu quá mức.

Hóa ra, bị cự tuyệt là chuyện khiến người ta khó chịu đến vậy sao...

Đột ngột, có một đôi tay luồn vào trong chăn Nei Bog, vòng qua lưng và đầu gối hắn, sau đó lại đột ngột bẻ hắn lên. Cảm giác mất trọng lượng làm Nei Bog sợ hãi mở mắt ra, sững sờ nhìn thẳng... thiếu niên đang bế hắn?

Người nọ cúi đầu xuống nhìn nhìn, dưới tóc mái màu lam nhạt thật dài, một miếng bịt mắt y tế vắt xéo che khuất mắt trái, mắt phải màu tím đang nghiêm túc nhìn Nei Bog, gương mặt người này quá mức xinh xắn, cái kiểu xinh xắn không rõ giới tính, thân thể kề sát Nei Bog cũng rất mảnh mai, làm Nei Bog căn bản không rõ người đang ôm hắn là nam hay nữ.

Bị bề ngoài của đối phương làm chấn động đến phát ngốc, Nei Bog hoàn toàn quên mất tình cảnh lúc này của mình, cho đến khi bị thiếu niên ôm ra khỏi phòng y tế, Nei Bog mới bắt đầu hoảng loạn giãy giụa.

“Cậu, cậu làm gì vậy hả?”

Rõ ràng đang ôm một người nam lớn hơn mình rất nhiều, thiếu niên tóc lam lại hoàn toàn không chút cảm giác mệt nhọc, còn dễ dàng ngăn cản Nei Bog giãy giụa, có chút mờ mịt nhìn Nei Bog, dường như khá khó hiểu vì sự giãy giụa của Nei Bog. “Dove lạc đường!” Giọng nói thiếu niên cũng trong trẻo, đan xen giữa giọng nam và giọng nữ, nam nữ bất phân.

“Cậu lạc đường thì ôm tôi đi làm gì?”

“Dove lạc đường, vì Dove vừa chuyển trường tới.” Thiếu niên xinh xắn vẫn mang vẻ mặt mờ mịt. “Turtle nói lúc này phải tìm người hỏi đường, Dove chỉ tìm được ngài, ngài đang ngủ.”

Cho nên hẳn liền trở thành “SGPS tạm thời”? Còn xách tay nữa chứ!

Mặt Nei Bog xanh lét, hẳn rất hoài nghi, đầu thiếu niên có phải có chút vấn đề hay không.

“... Cậu tìm lầm người rồi!”

Thiếu niên xinh xắn dừng bước, cúi đầu nhìn chăm chăm Nei Bog trên tay.

“Tôi không phải người của ngôi trường này, cũng không biết đường đi!” Nei Bog hòa nhã nói, đáy lòng lại đang chửi má nó. “Cho nên bây giờ, thả tôi xuống ngay đi!”

Thiếu niên tóc lam không nói gì, khuôn mặt lại lộ vẻ tranh đấu, cái kiểu tranh đấu này làm đáy lòng Nei Bog cảm thấy khá là không ổn.

“Dove không muốn buông tay, muốn bế ngài!”

“.....”

Yên lòng coi sự chết lặng của Nei Bog là ngầm đồng ý, thiếu niên xinh xắn hài lòng thỏa nguyện tiếp tục đi tới.

“Tôi rất nặng, cậu thả tôi xuống đi!”

“Không nặng, Dove rất thoải mái!”

“... Có người đang nhìn kìa!”

“Dove quen rồi!”

“.....”

Về phương diện sức mạnh, Nei Bog hoàn toàn không làm gì được đối phương, chỉ có thể thuyết phục thiếu niên này tự động buông tay. Nhưng dọc theo đường đi, bất luận Nei Bog nói cái gì, đối phương cũng đều trả lời rất nghiêm túc, sau đó làm Nei Bog nghẹn họng không thể nói được nửa câu.

“... Tôi nói nhầm, thật ra tôi biết đường!”

Bước chân thiếu niên tóc lam rốt cuộc dừng lại.

“Cậu thả tôi xuống đi, tôi dẫn đường cho cậu!”

Thế là Nei Bog cuối cùng cũng chạm đất được, quyền luyến trong mắt thiếu niên làm Nei Bog lặng lẽ nhích qua một bên mấy bước, sau đó toàn thân hắn lập tức hóa đá. Vì vấn đề góc độ, cho tới bây giờ Nei Bog mới nhìn rõ toàn bộ thân hình thiếu niên: Đối phương nửa người trên mặc áo sơ mi trắng đồng nhất của Học viện Hoàng gia, nửa người dưới lại là thứ được nữ sinh vô cùng ưa chuộng: váy xếp ly.

Nói cách khác, vừa rồi hắn bị một thiếu nữ mảnh mai mười lăm tuổi ôm kiểu công chúa đi suốt mười lăm phút...? Nei Bog bị sự thật này đánh thẳng vào đầu.

Thiếu nữ tóc màu lam nhạt náu áo choàng đen của Nei Bog, một con mắt lộ ra mang vẻ quyền luyến lạ lùng.

“Dẫn Dove đi!”

[Alice'sLand]

Lanna đang xem tài liệu về đồ bán đấu giá, một đôi tay từ phía sau vòng qua cổ của nàng.

“Mẫu thượng, Turtle về rồi!”

Khóe miệng Lanna kéo lên, vỗ vỗ bàn tay trên cổ nàng.

“Lấy về rồi sao?”

Đôi tay rời khỏi cổ Lanna, thiếu niên tóc lam đi tới bên người Lanna quỳ xuống, dâng lên một ống nghiệm đựng chất lỏng đỏ như máu. Thiếu niên và Dove như được đúc từ một khuôn, khác biệt duy nhất e rằng chỉ là miếng bọt mắt được mang bên phải.

Lanna tiếp nhận, say mê nhìn chất lỏng đỏ như máu kia, ánh sáng chất lỏng phát ra chiếu vào đáy mắt người phụ nữ, cũng khiến nó biến thành một mảnh đỏ tươi.

“Thật sự khiến người ta mong chờ...” Nụ cười bên khóe miệng Lanna càng lúc càng phô trương. “Thứ giúp ta nắm cả thế giới trong tay!”

Người phụ nữ vuốt ve tóc lam của thiếu niên như âu yếm thú cưng, quay đầu biếng nhác hỏi. “Cục cưng của ta, các con yêu ta chứ?”

Thiếu niên xinh xắn chớp chớp mắt trái lộ ra. “Vâng! Turtle yêu người, vô cùng yêu người, thừa mẫu thượng!”

62. Chương 61: Sixty-first Child

“Asmodeus, đã lâu không gặp mặt!”

Lust quay đầu lại, Lanna vẫy tay đứng cách đó không xa, trên mặt là vẻ vui mừng không thể che giấu.

“Vì gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện!” Ánh mắt màu lam băng của thanh niên dường như sáng lên, vẻ mặt lạnh nhạt xuất hiện một chút vui tươi, vừa vặn biểu hiện ra cảm giác mừng rỡ khi nhìn thấy đối phương. “Rất vui khi nhìn thấy cô, tiểu thư Lanna!”

“Tôi cũng rất vui!” Lanna cười quỵn rũ, vén tóc ngắn bên má ra sau tai. “Không có cậu bầu bạn, cảm thấy có hơi trống trải...”

Ám chỉ thấp giọng tối nghĩa ái muội, khuôn mặt thanh tú của thanh niên tóc bạc bịt kín một lớp ngưng ngừng màu hồng phấn nhạt, mê người đến mức ai cũng không thể chuyển mắt đi, hương sắc vô tình phát ra kia, có thể khơi lên dục vọng đen tối sâu trong linh hồn con người, ánh mắt Lanna tối xuống.

Thật sự rất muốn đem tai họa mỹ lệ trước mắt này...

“Mẫu thượng...”

Lust chớp chớp mắt, làm nét mê hoặc kia mất đi. Y thấy một thiếu niên thanh tú xinh xắn đi tới từ phía sau người phụ nữ, lấy tay kéo kéo vạt áo nàng, kêu to như thú con, một con mắt lộ ra nghiêng nghiêng nhìn Lust.

Lust lấy tay xoa nốt ruồi đỏ ở khóe mắt, y hình như ngửi được mùi đồng loại, rất tiếp cận, lại thiếu chút gì đó.

“Asmodeus!” Lanna dẫn thiếu niên kia đi tới. “Giới thiệu với cậu, đây là con của tôi, Lanna Turtle.”

Nàng thân mật vỗ vỗ đầu thiếu niên, giới thiệu Lust với thiếu niên. “Đây là Asmodeus!”

Lust đối diện cùng thiếu niên, như hai dã thú đang xác nhận mùi của đối phương. Trong nháy mắt đối diện, thiếu niên tên Turtle giống như rất mắc cỡ, trốn ở phía sau Lanna, giấu cả thân thể đi.

“Đứa trẻ này...” Lanna cười cười bất đắc dĩ, lại lộ ra một vẻ yêu chiều. “Khá sợ người lạ!”

“Tôi đã thấy cậu ấy, ở trên TV.” Lust chuyển ánh mắt lên mặt Lanna. ““Turtle Dove” hiện tại là thần tượng toàn vũ trụ, tôi rất phấn khởi vì có thể gặp được một trong hai thần tượng ở đây.”

Được lấy lòng, Lanna cười khúc khích, vẻ mặt không giấu được niềm tự hào và sung sướng.

“Đứa trẻ này cũng chỉ được ở chỗ ca hát mà thôi, tôi định để chúng diễn một tiết mục ở hội đấu giá, bày tỏ sự cảm ơn đối với các nhà tài trợ.”

“Trong truyền thuyết, con người lấy Turtle Dove – chim ngói làm vật tế dâng lên Thượng Đế, để lấy lòng Thượng Đế.” Thanh niên tóc bạc nhếch môi, mắt xếch hẹp dài hơi nheo lại. “Tôi rất mong chờ!”

Lanna lại hàn huyên với Lust mấy câu, sau đó dẫn Turtle rời khỏi. Lust đứng phía xa nhìn theo, lấy tay cắm vào tóc chải ra phía sau, đồng tử màu lam băng nổi lên ánh sáng bất minh.

Lust nói. [.]

Hai người đi xa đều không quay đầu lại, thanh niên tóc bạc dường như cảm thấy cực kỳ mất hứng buông tay, cũng xoay người rời khỏi.

Thiếu niên tóc lam đi theo phía sau dè dặt níu lấy vạt áo người phụ nữ, một con mắt bị miếng bịt mắt y tế che lại, con mắt kia trống rỗng nhìn thẳng phía trước, môi mím mở ra rồi khép lại, dường như ngay cả bản thân cũng không nhận thấy mình đang mở miệng, lặng lẽ nói. [.]

“Turtle!” Lanna đột nhiên dừng lại, thiếu niên mờ mịt nhìn người phụ nữ.

“Con có muốn... một phụ thân không?”

[Edit by Alice]

“Bog, ra ngoài với Dove đi!”

Thiếu nữ ghé vào đầu giường, tóc ngắn màu lam nhạt rời rạc trải trên giường, mắt phải lộ ra nhìn Nei Bog không chớp mắt, như thú con xin ăn.

“Ra ngoài với Dove đi!”

Nei Bog vừa ngủ dậy hoảng loạn ngăn cản đôi tay thiếu nữ vươn tới.

Dove im lặng đứng bên giường, bộ dạng mong manh mà vô hại. Mấy ngày qua Nei Bog đều ở tại phòng y tế, thiếu nữ mang miếng bịt mắt một bên kia thường xuyên chạy đến đây, chỉ thiếu điều ở lại luôn trong phòng y tế. Qua mấy ngày ở chung, Nei Bog biết thiếu nữ thoát nhìn mỏng manh này rốt cuộc có bao nhiêu... nguy hiểm. Trên thực tế, đơn giản nói từ phương diện tính cách, Dove chỉ là một thiếu nữ có chút lơ đãng, thiếu một vài kiến thức cơ bản, thuần khiết như một đứa trẻ, nhưng thuần khiết cũng không có nghĩa là vô hại, chính vì quá mức “trong sáng”, nên Dove làm việc cần bản không có chừng mực, hiện rõ một sự tàn khốc vô tri như trẻ nhỏ. Dưới bề ngoài mềm yếu kia, lại là một sự cường thế không kiêng nể gì — Dove chưa hề hỏi qua một câu nào cả, muốn làm hoặc lấy cái gì, sẽ chỉ thông báo một tiếng cho người ta trước khi hành động, chứ không hề hỏi ý kiến đối phương.

Nhưng mà, với một thiếu nữ thuần khiết lại nguy hiểm như thế, Nei Bog lại cảm thấy có một cảm giác thân thiết không thể nói nên lời, làm hắn rất khó thật sự cự tuyệt Dove, giống như, giống như hắn hoàn toàn không thể cự tuyệt các con của hắn. Hơn nữa, mấy ngày nay nhờ có Dove xuất hiện, hắn cũng không dư thừa tâm lực suy nghĩ chuyện khác, có thể tạm thời quên đi mọi thứ.

Ngày thứ năm của lễ hội Học viện Hoàng gia, nóng nhất trong ngày này chính là thị trường giao dịch, quảng trường trung tâm được chia thành những gian hàng to to nhỏ nhỏ, các học sinh mang sản phẩm mà mình tỉ mỉ chuẩn bị ra rao bán. Cảm nhận tổng quan nhất của Nei Bog đối với nơi này chính là: người, khắp nơi đều là người, chất đầy cả tầm nhìn của hắn, nếu không có lối đi đa chiều, hắn sớm đã bị xô đẩy đến chỗ quỷ nào rồi cũng không biết. Dove im lặng theo sát sau lưng hắn, vươn tay nhỏ níu lấy áo choàng đen. Mỗi lần Nei Bog ngắm một món hàng nào đó quá năm giây, ngay giây thứ sáu, Nei Bog sẽ nghe “đình” một tiếng, quay đầu lại phát hiện, Dove cũng đã mua xong món đó, đang dâng lên lấy lòng, ngửa đầu như thú con chờ mong khích lệ. Cho nên sau ba phút, Nei Bog liền dứt khoát quyết định cúi đầu giấu mặt, xe mua sắm phía sau đã xếp thành một cái xe lửa mua sắm.

“Đừng mua!”

“Nhưng Bog thích!” Dove mở mắt nhìn Nei Bog. “Thích thì phải lấy vào tay!”

“Không phải cứ thích thì đều phải lấy vào tay!” Nei Bog bắt đầu cảm thấy đau đầu, mỗi lần đối mặt với kiến thức cơ bản thiếu hụt nghiêm trọng của Dove, miệng hắn liền trở nên vụng về.

“Tại sao không muốn chứ?”

Nei Bog ngậy ngẩn cả người, hắn lần đầu tiên nghe được thiếu nữ tóc lam hỏi lại, lại cảm thấy câu hỏi kia còn muốn kiên quyết hơn bất cứ câu bác bỏ nào. Dove đứng đối diện, biến người mở mắt mơ hồ dời ra rất xa, chỉ để lại bóng dáng mảnh mai vô cùng rõ ràng của thiếu nữ. Dove ấn mắt trái mang miếng bịt mắt của mình, tiếng nói đều đều không lên không xuống, thậm chí mang cảm giác trống rỗng không thuộc về thời không này.

“Tại sao không muốn chứ?... Muốn đi, muốn đi, muốn đi, muốn càng nhiều nữa đi, ngài có thể muốn càng nhiều hơn nữa. Những thứ đó không đủ, hoàn toàn không đủ. Đem những thứ mình thích, những thứ mình không thích, những thứ mình ghét nữa, đều lấy hết vào tay mình. Đem những thứ không thuộc về mình, những thứ mình không nên muốn, đều biến thành của mình, sau đó ngài có thể tùy ý xử lý tất cả đồ của mình.” Thiếu nữ xinh xắn đứng giữa dòng người, mắt cong cong như vầng trăng khuyết, cứ đơn thuần mà lại thỏa mãn tươi cười như vậy. “Chỉ cần đập vào mắt ngài, đều có thể lấy vào tay chỉ cần ngài thích, đều có thể biến thành của ngài. Bog, ngài vẫn có thể càng tham lam hơn nữa, ngài vẫn có thể càng khát khao thêm nữa, Dove đều sẽ thỏa mãn ngài. Bog, nói với Dove đi, ngài muốn cái gì?”

Hầu kết Nei Bog lẫn lộn một trận, tiếng nói như bị ép ra.

“Tôi... Tôi không muốn gì cả!”

“Bog đang nói dối!” Dove áp sát vào, mở hai tay ra ôm lấy người nam cứng ngắc, vùi đầu trước ngực Nei Bog, như muốn lắng nghe tiếng tim hắn đập. “Dove nghe thấy rất rõ, Bog có một khát khao to lớn, rất to rất lớn, Dove bị cuốn hút, hoàn toàn!” Dove ngẩng đầu, trong mắt phải màu tím tràn ngập say đắm thâm sâu. “Bog, nói với Dove đi, nói với Dove ước nguyện của ngài, Dove muốn thỏa mãn ngài, Dove sẽ thỏa mãn ngài!”

Giọng nói trung tính của thiếu nữ tràn ngập dụ dỗ khó có thể nói bằng lời, lạnh lẽo kích thích khát vọng sâu trong nội tâm.

Cái hắn muốn... là gì cơ chứ?

Hắn... rốt cuộc là muốn cái gì?

Ở khu số bảy, hắn muốn thoát khỏi đói khát, thoát khỏi kết cục vô giá trị kia ở viện nghiên cứu trung tâm, hắn muốn thoát khỏi thực nghiệm, thoát khỏi kẻ điên tên Emerson kia ở khu số một, hắn muốn thoát khỏi trách nhiệm của mình, thoát khỏi “các con” của hắn mà bây giờ, hắn lại không biết phải làm sao cả. Hắn vẫn luôn nghĩ rằng cái hắn muốn chính là tự do, một mình sống, một mình sướng, một mình tự do tự tại, cũng không có gì không tốt. Đây vốn là điều hắn muốn, cả đời cứ tiếp tục ích kỷ và tự do như vậy. Nhưng bây giờ, tại sao lại xót xa như thế, tại sao lại khổ đau như thế?

Huyết thống quả thật quá mức diệu kỳ. Lâu đài vách sắt tường đồng kiên cố, dưới tình trạng quốc vương không biết, lạnh lẽo mở cửa ra.

“Lão già thối... Ông dạy tôi quá tốt...”

Nei Bog ngẩn ngơ nhìn phương xa, thì thào tự nói. “Bố là người khu số bảy, luân lý đạo đức gì đó, quan niệm gia đình gì đó, khu số bảy căn bản không cần những thứ này, ông muốn tôi mau chết hay sao... Người tốt ở thế giới này đâu có sống lâu được... Hà hà, ông không phải “tự mình” nói cho tôi biết điều này hay sao...”

Một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Nei Bog, Nei Bog lại như hoàn toàn không chú ý. “Nếu không có ông... Tôi vẫn có thể càng thêm hư hỏng... Hư hỏng tới độ hoàn toàn không thêm để ý xem mình đã giết chết bao nhiêu cô gái, hư hỏng tới độ hoàn toàn không thêm để tâm mình bị lũ ranh đề biết bao lần — hư hỏng tới độ đem toàn-bộ mọi lỗi lầm đổ cho kẻ khác, toàn bộ, không chút băn khoăn...”

Tội lỗi gây nên từ con dao đồ tể mà các con không chế, cuối cùng bị cha theo bản năng ôm hết vào người, sau đó đè sập cả lưng.

“Nếu mình... có thể ích kỷ hơn một chút nữa thôi... là cũng được rồi!” Nei Bog chảy nước mắt. “Có phải... nếu như vậy, mình sẽ có thể vứt đi tất cả. Không cần để ý cái gì, dù có phạm tội cũng không cảm thấy đau khổ, dù bị chúng cự tuyệt cũng không cảm thấy xót lòng...?”

Tiếng thở dài mệt mỏi của Sloth vẫn còn lẩn quẩn bên tai, bóng dáng hững hờ của Envy vẫn còn bóng cháy trên vông mạc. Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, hẳn đã không còn tìm được lý do lánh tránh đau xót trong lòng.

Chất lỏng trong suốt rửa lên nốt ruồi đỏ ở khóe mắt Nei Bog, làm nó càng thêm tươi đẹp, vẻ mặt người nam lại bình lặng gần như yên nghỉ.

“Ta thừa nhận, ta để ý bọn chúng!” Độ cong ở khóe miệng Nei Bog bị thấm mà thê lương. “Dù ta chưa thể đối mặt với chúng, nhưng...”

“Ta muốn chúng!”

[Phụ by Đồi]

“Con về rồi à, Dove!” Lanna vừa vào cửa liền trông thấy thiếu nữ ngồi trên ghế dựa, đang cầm bảng vẽ vẽ cái gì đó. Dove ngẩng đầu, con mắt không bị miếng bịt mắt che khuất cong lên.

“Mẫu thượng, hoan nghênh trở về!”

Dove quét mắt xung quanh Lanna, có chút mờ mịt chớp chớp mắt.

“Turtle trở về phòng rồi!” Lanna thả lỏng ngồi lên sofa, vén tóc bên vành tai ra sau tai. “Đứa trẻ đó đang giận dữ ta!” Người phụ nữ ngừng một chút, sau đó mở miệng tựa như không có chuyện gì. “Dove, con muốn một phụ thân không?”

Thiếu nữ tóc lam mở to mắt, con mắt tím kinh ngạc nhìn Lanna.

“Phụ thân...?” Dove có chút chần chừ lắm lắm, sau đó gạt đầu ngoài dự kiến của Lanna. “... Dove muốn!”

Lanna quá mức kinh ngạc nên không nói ra được lời nào, không đúng lắm, nàng hiểu rất rõ ham muốn độc chiếm nàng của hai đứa trẻ này, bất cứ ai dám thân mật với nàng, bất luận là nam hay nữ, đều bị chúng lặng lẽ diệt trừ. Lanna rất hưởng thụ sự độc chiếm và ý lại mình của hai đứa con, lời vừa rồi phần lớn cũng chỉ là nói đùa, mà hiện tại...?

Dove không nhìn đến sắc mặt đột nhiên biến đổi của Lanna, rất phấn chấn vẽ mấy nét lên bảng vẽ, sau đó bày bảng vẽ ra trước mặt Lanna.

“Dove muốn ngài!” Thiếu nữ xinh xắn cười rất thỏa mãn, chỉ vào người trên bức tranh. “Dove thích ngài!”

Trên bảng vẽ là một bức phác họa tinh xảo, vô cùng tỉ mỉ, ngay cả vân da của người trong tranh cũng được đánh bóng kỹ càng. Đó là một người nam, tóc đen hơi dài, dưới ánh mắt đen trắng rõ ràng, một nốt ruồi vô cùng bắt mắt. Nhịp thở Lanna nặng xuống, nàng gắt gao, dùng sức chăm chăm trừng người nam trong bức tranh, dường như muốn đốt thủng cả bảng vẽ.

“Gã này ——” Mặt Lanna có vẻ vô cùng vặn vẹo do cảm xúc sôi trào cực điểm, nàng chỉ vào người nam trong bức tranh chất vấn, tiếng nói sắc nhọn gần như thét chói tai. “Là ai?”

63. Chương 62: Sixty-second Child

Trong căn phòng hoàn toàn làm bằng kim loại, người phụ nữ nhanh chóng gõ mật mã thông tin lên màn hình ánh sáng, trong mắt nàng le lói ánh lam yếu ớt, lạnh lẽo lại chói rục. Răng càng cắn mạnh hơn, vẻ mặt cũng càng lúc càng vặn vẹo, cuối cùng đập mạnh một cái lên bàn phím ảo hét la.

“Selim! Lăn ra đây cho tôi!”

Từng gợn sóng ánh sáng khuếch tán ra từ bàn phím, không khí cả phòng méo mó một hồi, dần hiện ra một cảnh ảo. Trong cảnh ảo, một lão già kỳ dị đứng giữa đồng thiết bị thí nghiệm, nhìn qua bên này như hồ rình mồi, sau đó như làm phép, lập tức biến ra một nụ cười hòa ái dễ gần, khuôn mặt mập mạp vui vẻ như phật Di Lặc.

“Có chuyện gì sao? Chưa nhận được nguyên dịch đưa đến? Ta nhớ rõ đã đưa cho con thú cưng kia của cô.”

Lúc nói đến “thú cưng”, gương mặt lão già nháy mắt hiện lên một chút vẩn vơ. Lanna thở hồng hộc trừng ảnh ảo đối diện, rống giận bằng âm thanh cao đê-xi-ben.

“Tôi thấy hấn rồi!”

Dưới ánh mắt không hiểu gì của Selim, Lanna cào mắt, kéo mi mắt mình, tiếng nói càng thêm sắc nhọn.

“Là hấn là hấn là hấn —— Tuyệt đối là hấn! Hấn hóa thành tro tôi cũng phải nhận ra!!! Vật thí nghiệm ghê tởm biến thái kia, cái thứ gọi là “phụ thể” kia ——”

“Cô nói cô gặp được... Cô cầm miệng cho ta! Ngưng ngay tiếng gào thét vô nghĩa kia của cô! Bây giờ, ngay lập tức!” Nụ cười vui vẻ trên mặt Selim không còn nữa, lão lớn tiếng quát, chặn đứng cảm xúc quá mức kịch liệt kia của Lanna. “Cô nói cô gặp được, à, phụ thể?”

“... Ah ah ah... Đúng, tôi thấy hấn, ở ngay tại Norton, thứ ghê tởm đó cách tôi không đến bốn ferri ——”

Hai mắt Selim đều sáng lên, lão thậm chí chạy ra khỏi đồng thiết bị thí nghiệm quan trọng nhất của mình, thịt béo trên mặt run mạnh ra gợn sóng béo ngậy.

“Cưng à! Đây tốt quá rồi, tốt quá rồi!” Selim hưng phấn lên liền thích gọi người khác là cưng. “Ta phái Agares, Beleth, Gremory, Ose qua đó! Bắt phụ thể về! Đoạt lấy cục cưng đáng yêu ấy cho ta!” Lão già đã lâm vào trạng thái cuồng loạn, nhảy tới nhảy lui, lớn tiếng cười lên. “Không đúng, đây chưa đủ, còn chưa đủ —— Ta phải cho quỷ nước mũi Emerson kia mở mang tầm mắt, “Bảy mươi hai ma thần” () đáng yêu kia của ta, họ mới thật sự đứng trên đỉnh tiến hóa của nhân loại ——!!!”

Lanna nhìn Selim điên cuồng múa may, rốt cuộc tỉnh táo lại. “Ông muốn bắt phụ thể?”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi cưng ạ!” Selim lắc lắc ngón tay. “Đoạt lấy kiệt tác cao nhất của quỷ nước mũi, bảo bối chỉ có thể phát huy tác dụng mạnh nhất khi ở trong tay ta. Hơn nữa...” Trên mặt lão già lại hiện ra nụ cười hiền lành thân thiết. “Cô không muốn có nhiều... thú cưng hơn sao?”

Lanna vén tóc bên vành tai ra sau tai, vén đi vén lại. Cuối cùng, người phụ nữ cười quỵn rũ, ánh lam tối trong mắt chính là tham vọng chưa cháy hết.

“Được rồi, tôi đã bị ông thuyết phục!” Lanna nhìn thẳng Selim. “VẬY còn ông, Selim, ông không định đến sao?”

Câu này dường như động tới chỗ đau của Selim, lão già đột ngột phát điên đập đồ.

“Ta còn lâu mới đi —— ta sao có thể đi chứ!!! Trước khi Emerson chết tiết vô dụng đáng ghét kia tự mình quỳ dưới đất năn nỉ ta, ta sao có thể đi tới những nơi dính mùi ố sên ghê tởm kia chứ!!!”

Vì là ảo ảnh, lần này Lanna không lo bị văng miêng bởi sự điên cuồng của Selim, nàng lạnh lùng thờ ơ đứng một bên, vật thể ảo ảnh liên tục xuyên qua cơ thể người phụ nữ.

“Phát điên đủ chưa? Đủ rồi thì nghe kế hoạch lần này một chút!”

Selim trầm lặng đứng trong một đồng vật dụng lộn xộn, đột ngột ngẩng đầu cười như phật Di Lặc. “Cô nói đi!”

“Xung quanh phụ thể không thể không tồn tại tầng bảo vệ, tư liệu về hấn rất mơ hồ, hấn là đã bị xóa. Muốn mang phụ thể rời khỏi sao Norton, phải phá được tầng bảo vệ vô hình kia, cái này cần một thời cơ tốt!” Giọng nói Lanna đột ngột trở nên rất nhẹ nhàng. “Hội đấu giá... Thật sự là một hoạt động cực kỳ đáng mong chờ!”

Lão già nheo mắt lại vô cùng tán thành.

“Đúng vậy, vô cùng, đáng mong chờ.”

[B e t a B y W e e n]

Amis cảm thấy mình thật ngu ngốc, lại có thể bị một kẻ lạ dọa cho bể mật. Cái thằng tự xưng là Leviathan kia nghe nói là anh trai của Behemoth, nhưng như thế thì sao? Behemoth và phụ thân chết ở Valentine đầm máu, chứ không phải do mình giết chết, hơn nữa mình quý tha ma bất chỉ vì một lần chào hỏi của đối phương mà hoảng sợ đến độ ngủ cũng không yên.

Biến mẹ nó đi Behemoth... Còn Leviathan nữa! Amis quyết định quẳng hết mọi thứ ra khỏi đầu, ra ngoài chơi một trận cho đã —— mình tại sao lại phải bức mình? Behemoth đã chết, người cuối cùng chiến thắng là mình.

Tâm tình Amis nháy mắt tốt lên, hân vui vẻ ngâm nga ra khỏi ký túc xá, lại bị các bạn của mình chặn ở trước cửa.

“Amis, cậu phát điên rồi sao?”

Mọi người mang vẻ mặt tai họa sắp tới, ánh mắt nhìn Amis lại thương hại và nghi hoặc, Amis cảm thấy có chút không ổn.

“Sao thế?” Amis cau mày hỏi. “Tôi thế nào?”

Đám bạn đều sửng sốt, họ quan sát Amis từ trên xuống dưới, như đang nhìn một kẻ bị điên.

“Cậu còn hỏi mình thế nào!” Một người trong đó mở miệng. “Cậu phát điên gì vậy? Lại có thể đánh Simon tàn phế, dù ai cũng không thích thằng mập Simon kia, nhưng người ta...”

“Chờ một chút” Amis bắt lấy cổ áo người nói, mở to hai mắt không thể tin được. “Cậu nói gì? Tôi, đánh Simon, tàn phế?”

Simon là một thằng mập bỉ ổi, tàn bạo, còn cố tình gây chuyện, hầu như là vết nhơ duy nhất của Học viện Hoàng gia. Nhưng không ai muốn đi chinh thắng đó, vì Simon là hoàng tộc, hơn nữa tên mập đó hẹp hòi nhỏ nhen, có thù tất báo, ác độc tới mức coi trời bằng vung, ai đụng phải hắn thì kẻ đó xui xẻo.

“Không, không phải tôi...” Amis toàn thân rét run, ngơ ngác nhìn bạn mình. “Tôi, không có đụng tới Simon ——”

Bộ dạng không muốn đối diện sự thật của Amis làm sự thương hại trong mắt mọi người lại càng tăng lên, người bị Amis nắm lấy thở dài. “Amis, đừng chối nữa, mười tám cái camera quay được hành vi của cậu từ đầu tới cuối, DNA lấy được từ trên người Simon trực tiếp chỉ về phía cậu. Cậu, cậu vẫn mau mau chạy trốn đi, Simon đã tức điên lên rồi, nó nói, nó nói phải bắt cậu...”

“Không, không, không! Thật sự không phải tôi!” Amis tuyệt vọng gào thét. “Tôi không có! Tôi không có làm!”

Mọi người nhìn bộ dạng như điên khùng của Amis, như đang nhìn một kẻ đáng thương không muốn đối diện với sự thật, trầm lặng biểu đạt sự thương hại và tội nghiệp của bọn họ.

“Cậu, các cậu phải tin tôi... Hãy tin tôi...”

Bộ dạng thương hại của họ đâm thật sâu vào Amis, bất luận hắn biện bạch và giải thích ra sao, mọi người vẫn dùng vẻ mặt “đừng chối nữa” trả lại cho hắn. Amis cảm thấy sợ hãi, hân sợ hãi vô cùng, đối mặt với Simon điên cuồng, cha mẹ không thể bảo vệ được hắn, cứ như vậy, cứ như vậy... Hắn sẽ xong đời!

Tầm mắt Amis trôi ra một chút, xuyên qua khe hở giữa đám bạn bè, trông thấy dưới bóng cây cách đó không xa, một thiếu niên tóc xám đứng đó.

Đó là Leviathan!

Leviathan dường như chú ý thấy ánh mắt Amis, y mỉm cười với Amis, nụ cười kia dù ở dưới bóng cây cũng tươi sáng rực rỡ muốn lóa cả mắt. Sau đó, Amis nhìn thấy một cảnh suốt cuộc đời này mãi mãi không quên: thiếu niên tóc xám đưa một bàn tay lên, vuốt mặt mình từ trên xuống dưới, sau đó, sau đó mặt y...!

Đó là một gương mặt Amis không thể quen thuộc hơn, mỗi sáng hắn đều vô số lần quay vào gương ngắm nhìn kỹ lưỡng, đó rõ ràng là gương mặt của hắn, nhưng lại đeo trên mặt một kẻ khác ——

Đồng tử Amis thất lại thật mạnh, hắn điên cuồng muốn lao khỏi vòng vây của các bạn, gầm rống với người đứng dưới bóng cây.

“Là nó! Là nó! Là nó giả mạo tôi! Các cậu mau nhìn đi! Mau nhìn đi ——”

Mọi người bị hành động của Amis làm bất ngờ không kịp phòng bị, họ quay đầu lại, thấy thiếu niên tóc xám vô tội chớp chớp mắt với họ, bộ dạng vô cùng kinh ngạc và lúng túng.

“Amis, Amis! Cậu bình tĩnh lại chút đi! Đó là Leviathan, không có gì hết cả ——”

“Không —— chính nó giả mạo tôi! Tôi thấy mà!” Amis hai mắt đỏ bừng, bị các bạn kéo giữ không ngừng giãy giụa. “Nó biến thành bộ dạng của tôi!!! Là nó hãm hại tôi ——”

“Bình tĩnh lại chút đi Amis —— không ai có thể thay đổi khuôn mặt ——”

“Các cậu không tin tôi! Các cậu thà giúp nó chứ không tin tôi?”

“Được rồi, Amis, dù mặt có thể làm giả, nhưng DNA ——”

“Là nó làm! Nhất định là nó! Nó giả họa cho tôi đó ——”

“.....”

“Buông ra! Tôi bảo các cậu buông —— tôi —— ra ——!!!”

.....

Envy nhìn theo đám người Amis dần dần đẩy ra xa, huyết khí một tiếng. Thiếu niên cười cực kỳ rục rịch, lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện, hoàn toàn ngầy thơ trong sáng.

Bị Lust cảnh cáo, cho nên y kiềm bót lại. Thế là Envy quyết định, mục đích của y thật ra rất đơn giản: y chẳng qua muốn nói với Amis, cái gì mới gọi là, vu oan đích thực.

Y thật tốt bụng mà...

Thiếu niên tóc xám tâm tình cực kỳ vui vẻ xoay người, sau đó có chút bất ngờ trông thấy một học sinh tóc lam đứng ở phía xa... Là nữ??? Diện mạo thiếu nữ kia rất trung tính, cái kiểu trung tính xinh xắn khiến người ta hoàn toàn không nhìn ra giới tính của nàng, Envy miết miết mũi, trong không khí mơ hồ truyền đến cái mùi giống như đồng loại, lại thiếu một chút gì đó.

Lúc nhìn lại, thiếu nữ đã mất bóng. Envy chậm rãi nheo mắt lại.

Là ảo giác sao?

[EditbyAlice]

Bên vành tai loáng thoáng truyền đến tiếng ca, đó là một nhạc điệu vô cùng mơ hồ, sâu trong nội tâm lại rục rịch vì giai điệu mờ nhạt không rõ đó. Nei Bog mở mắt ra, trên đầu là một bầu trời xanh thẳm, còn tóc ngắn cùng màu với mảnh trời kia nữa. Dove cúi đầu nhìn Nei Bog, tóc màu lam nhạt bên tai mềm mại rũ xuống, môi xinh hơi chúm chím, điệu nhạc mơ hồ không rõ đó là được thiếu nữ ngâm ra.

“Tôi ngủ sao...?” Nei Bog lấy tay che mắt, bầu trời quá mức chói sáng. “Khúc ca vừa rồi, rất êm tai...”

Giọng Dove rất kỳ lạ, không trầm dày như nam sinh, cũng không lạnh lạnh như nữ sinh, cứ mơ hồ đan xen giữa hai bên như vậy, thuần túy đến mức khiến người ta chỉ có thể đi theo âm điệu, mà quên mất bản thân người đang hát. Nei Bog không biết cái tên Turtle Dove này có nghĩa là gì ở giới giải trí, cũng không biết toàn bộ vũ trụ có bao nhiêu người điên cuồng vì tiếng hát của Turtle Dove, hắn chỉ cảm thấy, tiếng hát kỳ diệu này hình như có chứa ma lực mơ hồ, chúng lặng lẽ mà tinh tế kéo khát vọng sâu nhất đáy lòng lên, làm khát vọng này càng lúc càng rõ nét, càng lúc càng khó chống cự.

Đột ngột rất muốn gặp họ, rất muốn rất muốn, muốn đến mức tim cũng phải run lên.

Nei Bog giấu mặt dưới bàn tay, hẩn nghĩ, mình có lẽ đã bị đầu độc mất rồi: quẳng hết tất cả bản khoản, bỏ hết tất cả giả tạo, thuận theo khát vọng và bản năng sâu nhất đáy lòng, bài ca ma tính thẳng thừng chỉ ra với hẩn, tham vọng lớn nhất của Nei Bog là gì.

“Bog thích tiếng ca của Dove!” Được khen ngợi, Dove cong mắt lên. “Ngày mai là lễ khai mạc hội đấu giá, Dove sẽ hát ở đó!”

Dove như con thú con, cầm đầu ngón út Nei Bog lắc lắc.

“Bog, đến hội đấu giá đi, Dove hát cho ngài nghe!”

Bàn tay Dove cực kỳ mềm mại, Nei Bog hơi cong ngón út. Hẩn nghĩ, sau khi hội đấu giá ngày mai kết thúc, cũng chính là lúc hẩn đi đối mặt với bọn họ.

“Được!”

Đã không cần phải chạy trốn nữa!

() 72 ma thần trong truyện này dựa trên truyền thuyết về 72 con quỷ của Solomon: Solomon sinh vào khoảng năm 974 trước Công nguyên. Solomon là vị vua thứ 3 của Israel, là “nhà thống trị vĩ đại nhất của Israel”. Theo kinh Cựu Ước, Đức Chúa Trời xuất hiện và phán với Solomon: “Hãy xin điều người muốn ta ban cho người!”. Solomon thưa: “Xin Chúa ban cho con sự khôn ngoan và hiểu biết để con lãnh đạo muôn dân vì ai có thể cai trị dân tộc lớn lao này của Chúa”. Đức Chúa Trời phán rằng: “Vì người có lòng như vậy, không xin giàu có, của cải, danh vọng, mạng sống của những kẻ thù, và cả tuổi thọ cho mình, mà xin sự khôn ngoan và hiểu biết để cai trị muôn dân dưới mình nên ta sẽ ban cho người. Ta cũng sẽ ban cho người của cải, giàu có, danh vọng mà không một vị vua nào trước hay sau người được như vậy”.

Những lời hứa của Đức Chúa Trời đã được thực hiện. Sự khôn ngoan, thành công và của cải của Solomon tăng lên ngoài sức tưởng tượng. Những người trị vì các quốc gia trên khắp thế giới tìm kiếm các lời khuyên của ông và trả thù lao hậu hĩnh. Tuy nhiên, khi vào tuổi trung niên, ông bắt đầu vi phạm những quy luật, nguyên tắc và chiến lược mà mình đã thu nhận được một cách khôn ngoan trong sách Châm Ngôn. Do đó, thành công và hạnh phúc ông đạt được đã tan thành mây khói. May thay, ông đã chép lại phần lớn những quy tắc sống quý giá của mình trong sách Châm Ngôn.

Goetia là cuốn sách của Aleister Crowley viết năm 1994. nói về cách triệu hồi và điều khiển 72 con quỷ mà năm xưa vua Solomon đã từng triệu hồi và điều khiển. Người đọc sẽ không chỉ biết cách triệu hồi chúng mà còn biết được hình dáng, tính cách, đặc điểm và khả năng của chúng. Cách triệu hồi chúng lên rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là làm thế nào để điều khiển chúng, bắt chúng làm theo ý muốn của mình. Goetia, hay Nghệ Thuật của Solomon, đã kể lại rằng khi còn sống, vua Solomon có khả năng triệu hồi và sai khiến 72 con quỷ mạnh mẽ tài phép. Thế nhưng, do quá sợ hãi sức mạnh của chúng, vua Solomon đã yểm bùa để lôi kéo và phong ấn chúng và trong những hòm bằng đồng và ném xuống một hồ nước lớn và sâu. Khi người Babylon tìm thấy những cái thùng đầy, họ tưởng rằng bên trong chứa kho báu nên đã mở ra xem và đã giải phóng cho 72 con quỷ cùng với tay sai của chúng. Tương truyền những con quỷ này đã trở lại nơi của chúng trước kia, ngoại trừ Belial ở lại với thế giới loài người.

64. Chương 63: Sixty-third Child

Hạng mục quan trọng của hội đấu giá liên hành tinh được tổ chức bốn năm một lần, mỗi kỳ đều thu hút tầm mắt của toàn vũ trụ. Đối với hành tinh phụ trách tổ chức hội đấu giá liên hành tinh, một sự kiện vô cùng trọng đại tương đương thể vận hội Olympic ở trái đất cổ thế này thông thường sẽ thu hút vô số người kéo đến — Tầng lớp cao là tới tham gia hội đấu giá, với những người hay tập đoàn thương mại này, đây là một vinh dự cũng như một kiểu khoe khoang. Các tập đoàn thương mại ở tầng lớp thấp hơn một bậc sẽ trực tiếp coi hội đấu giá là một buổi giao lưu thương mại liên hành tinh, họ tiến hành một vài bữa tiệc giao lưu và hội đấu giá loại nhỏ, tìm kiếm cơ hội và bạn hợp tác khắp nơi. Còn một số đoàn thể hỗn tạp thì lén lút lẩn vào muốn đục nước béo cò, họ sẽ tạo thành một thách thức ác liệt đối với an ninh trật tự của hành tinh chủ nhà — Tóm lại, trong quá trình tổ chức hội đấu giá liên hành tinh, hành tinh chủ nhà sẽ ở vào trạng thái “đặc nghệt”, đừng nói chỉ tới chuyện trọng tâm của hội đấu giá liên hành tinh năm nay là tinh nguyên thể 96 carat được gia tộc Lanna cung cấp, phải biết một carat tinh nguyên thể có thể duy trì

nguồn năng lượng đủ để một đội tàu hàng sử dụng suốt bảy tinh chuyển! Loại tài nguyên chiến lược cỡ lớn này vừa xuất hiện liền thu hút tầm mắt mọi người, người đến Norton quả thật muốn nhét bể cả hành tinh không tính là nhỏ này.

Nei Bog đương nhiên có nghe về hội đấu giá liên hành tinh này, nhưng đây đối với “mập” khu số bảy mà nói, là chuyện của thế giới kia. Người nam ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đủ màu đủ sắc — hiệu ứng ánh sáng khổng lồ biến bầu trời khu số ba thành một mảnh sắc màu sắc sỡ, mang vẻ say mê muôn hồng nghìn tía. Đối diện chính là cửa vào hội trường lễ khai mạc hội đấu giá, người tới lui nối đuôi không dứt, ngay cả không khí cũng bị hơi người nóng hổi nung phồng ra một vẻ xôn xao. Nei Bog nghĩ, hẳn đã bao lâu rồi không nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt như thế?

Phía trước càng náo nhiệt bao nhiêu, lại càng hiện rõ sự cô quạnh của người nam trong góc bấy nhiêu. Nei Bog đã quen đứng trong bóng tối, ở quá khứ, ở hiện tại, ở tương lai, nhưng bất ngờ là hẳn cũng không cảm thấy bị ai — hẳn đứng trong bóng tối, vẫn còn có bóng tối bầu bạn.

... Cứ như vậy đi!

Nei Bog cuối cùng sải bước chân, đi tới mảnh huy hoàng đó, bóng tối trải ra phía sau lưng hẳn, theo sát như cái bóng.

“Hoan nghênh ngài đến đây, mời ngài lên đĩa Leica số hiệu CET4P.”

Quẹt thẻ trắng Dove đưa cho lên máy cảm ứng, Nei Bog lên đĩa “Leica” theo âm thanh máy móc hướng dẫn, Leica là một loại sinh vật cơ giới giống như sứa nổi bồng bềnh giữa không trung, thân thể bán trong suốt tản ra ánh lam óng ánh, Leica khác số hiệu dẫn về các địa điểm bất đồng. Nei Bog đứng trên đĩa lớn hình sứa bay đi, nhìn muôn vạn đốm sáng lơ lửng phía xa, đó là vô số Leica bị nhòa thành đốm sáng, chờ mọi người đi về các hướng khác nhau, chỉ nhìn những đốm sáng dày đặc như tinh tú đó thôi, liền biết hội đấu giá lần này rất cuộc nóng tới cỡ nào.

Đĩa sứa nhìn như thông thả trôi đi, trên thực tế lại nhanh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, không quá lâu sau, Nei Bog liền được đưa đến một lối đi. Cuối lối đi chỉ có một cánh cửa kim loại, Nei Bog vừa đến gần cánh cửa kia, cửa kim loại liền xoát một cái tự động mở ra, bày ra mọi thứ bên trong cửa.

Đây có vẻ là một phòng quan sát cao cấp, một mặt tường của phòng hoàn toàn trong suốt, có thể nhìn rõ sân khấu xa hoa, trong căn phòng cũng không tính là rộng rãi này được bố trí bàn và sofa thoải mái, trên bàn bày đầy món ăn nhỏ nhắn. Nei Bog vừa nhìn liền thấy thiếu nữ tóc lam ngồi trên sofa.

Dove hôm nay không có mặc áo sơ mi và váy xếp ly của Học viện Hoàng gia, trên cổ nàng quấn một cái khăn quàng cổ màu xanh thật dài, thân trên là áo len màu xanh mực kiểu dáng độc đáo, thân dưới là quần ống rộng, bên phải mang miếng bịt mắt trắng vẽ một cái sọ phong cách chibi dễ thương, nếu không phải trước đó đã biết giới tính của Dove, chỉ nhìn bộ dạng và trang phục hiện giờ, căn bản không phân rõ thiếu niên xinh xắn như búp bê đối diện rất cuộc là nam hay nữ.

Thiếu nữ tóc lam ngồi trên sofa, mắt trái lộ ra nhìn Nei Bog không chớp mắt, mặt của nàng được đánh một lớp phấn nhạt, nhẵn mịn đẹp đẽ, vẻ đẹp trung tính cực hạn kia biến thành khí thế mạnh mẽ, ép Nei Bog có chút không thở nổi.

Nei Bog cảm thấy hơi quái dị, Dove đối diện có một cảm giác kỳ quặc nói không nên lời, nhưng hẳn làm sao cũng tìm không ra chỗ không thích hợp đó — hình như, hình như có cái gì không giống trước kia cho lắm?

“Dove...”

Dove dường như không nghe thấy giọng nói có chút lúng túng của Nei Bog, vẫn chăm chăm nhìn thẳng Nei Bog, ánh mắt mãnh liệt kia lộ ra một loại khát vọng mạnh mẽ, thậm chí có thể nói là tham lam.

“Dove?”

Nei Bog gia tăng âm lượng, thiếu nữ tóc lam trên sofa rất cuộc chớp mắt, đáp lại hẳn.

“Dove không có ở đây!” Thiếu niên đối diện cong mắt lên. “Bog, Turtle gặp được ngài!”

Nei Bog mở to hai mắt, người đối diện có gương mặt và giọng nói mà Nei Bog quen thuộc, lại tự xưng là “Turtle”. Hẳn rồi cuộc phát hiện cảm giác không thích hợp khác thường ban nãy là ở đâu, Dove trước giờ đều mang miếng bịt mắt bên trái, mà thiếu niên tóc lam đối diện lại mang miếng bịt mắt bên phải. Trong ký ức mơ hồ, Dove đã từng nhắc tới cái tên “Turtle” này, như vậy Turtle bộ dạng giống hệt Dove trước mắt là anh em song sinh với Dove?

Trên lý trí là suy luận như thế, nhưng trong đầu có cái gì đó đang lớn tiếng la hét “Không đúng” — không đúng không đúng không đúng, người trước mắt rõ ràng chính là, rõ ràng chính là...

“Dove!”

Turtle lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Nei Bog nhìn trừng trừng, dùng âm thanh khô khốc mà chính hắn cũng không phát hiện lặp lại. “Không đúng, rõ ràng chính là Dove...”

Turtle như bị mê hoặc, vẻ mặt từ mờ mịt biến thành mơ màng, lặp lại lời Nei Bog nói. “Bog nói, Turtle là Dove!”

Tiếng cửa kim loại mở đóng vang lên, Nei Bog theo phản xạ quay đầu lại, sau đó hắn thấy, thiếu nữ tóc lam đứng ở cửa, dung mạo quen thuộc và miếng bịt mắt bên trái cũng đang tuyên bố nàng mới là “Dove” hàng thật giá thật. Nei Bog choáng váng, hắn ngăn người nhìn Turtle đi tới bên cạnh Dove, cả hai quả thật là một cặp búp bê ở hai bên mặt kính, chấn động thị giác mãnh liệt này làm đầu Nei Bog mê muội một lúc.

Thiếu nữ tóc lam mang miếng bịt mắt bên trái nói với thiếu niên tóc lam mang miếng bịt mắt bên phải. “Gặp được rồi?”

“Ừ, Turtle gặp được rồi, Turtle rất thích!” Gương mặt trắng nõn lộ ra màu hồng nhạt.

“Muốn không?”

“Muốn chứ!”

“Turtle muốn Bog!”

“Dove muốn Bog!”

Cặp song sinh xinh xắn cùng quay đầu nhìn Nei Bog cứng ngắc tại chỗ, đồng thanh. “Bog, trở thành vật sở hữu của Turtle Dove đi!”

Nei Bog không thể tin được trừng mắt nhìn cặp song sinh giống như nhân bản vô tính kia, đầu hắn căng đến mức sắp nổ ra, cảm giác vẫn luôn mơ hồ kia chưa bao giờ trở nên rõ ràng như lúc này: Tại sao lại có cảm giác quen thuộc và thân thiết không thể nói bằng lời với Dove? Tại sao trước giờ không nhận ra được? Tại sao hắn lại cố chấp coi Turtle là Dove? Dù hiện tại cặp song sinh đồng thời xuất hiện ở ngay trước mắt, hắn vẫn cảm thấy trước mặt thật ra vẫn chỉ có một người.

Vì tiềm thức đã nói với hắn, liên hệ huyết thống huyền diệu, khó có thể nói bằng lời kia dẫn dắt tất cả, giống như nó đã từng làm như vậy trước đây, hắn không biết vì sao mình lại biết, tên của bọn họ, toàn bộ bản chất của bọn họ. Trước đó hắn bị mất phương hướng, Nei Bog luôn cảm thấy kỳ quái, rõ ràng Dove luôn khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc, lại dường như luôn thiếu một chút gì đó, cho đến khi Turtle và Dove đồng thời xuất hiện trước mặt hắn, Nei Bog mới sáng tỏ, đây mới là... “y” hoàn chỉnh.

“Người là... Dove... Cũng là Turtle...” Nei Bog dùng “người” chứ không phải “các người”, vẻ mặt hắn phức tạp đến mức khó có thể hình dung. “Hóa ra đây là người sao... Greed!”

Nghe thấy lời nói gần như thì thào của Nei Bog, Turtle và Dove đồng thời xuất hiện vẻ mặt trống rỗng mơ màng.

“Mẫu thượng nói, đây là Turtle, Turtle là nam!” Turtle ấn miếng bịt mắt mình mang bên phải. “Bog nói, Turtle là Dove!”

“Mẫu thượng nói, đây là Dove, Dove là nữ!” Dove ấn miếng bịt mắt mình mang bên trái. “Bog nói, Dove là Turtle!”

Sau đó, hai thiếu niên tóc lam giống nhau như đúc đồng thời lộ ra nụ cười ái muội chứa một chút tà ác bất minh, giọng nói đồng bộ đến mức quả thật giống như chỉ có một người đang nói.

“Nhân danh Cha, ta là Greed!”

65. Chương 64: Sixty-fourth Child

“Turtle Dove, chuẩn bị chưa?”

“Vâng, thưa mẫu thượng, Turtle Dove đã chuẩn bị xong!”

Ánh mắt Lanna dao động một lúc, cuối cùng vẫn cắn môi mở miệng. “Bắt... Bắt cậu ta về đây, bắt Asmodeus về cho ta!”

Cặp song sinh xinh xắn nhìn thẳng mẫu thân họ, thiếu niên mang miếng bịt mắt bên phải nghiêng nghiêng đầu. “Mẫu thượng, Turtle và hắc không có gì khác nhau!”

“Nói như vậy...” Thiếu niên mang miếng bịt mắt bên trái chớp chớp mắt mê muội. “Mẫu thượng vẫn muốn hắc sao?”

“... Không sai! Ta muốn Asmodeus, ta muốn cậu ấy trở thành của ta!”

“Mẫu thượng muốn Asmodeus!” Dove nói.

Turtle tiếp lời. “Vậy đi cướp Asmodeus về thôi!”

“Đây là khát khao của mẫu thượng!” Turtle và Dove đồng thời cong mắt lên, động tác y khuôn giống như một người đang soi gương, ngay cả độ cong mà khúc mắt kéo lên cũng không chút khác biệt. “Mẫu thượng, nói cho ta biết người còn muốn cái gì, ta sẽ mang chúng tới, dâng lên cho mẫu thượng!” Giọng nói trong trẻo trong khít như một, chen lẫn mê hoặc mơ hồ, nụ cười không khác một phần của cặp song sinh mơ hồ loáng thoáng nhuộm lên một chút yêu dị. “Tất cả mọi thứ đều thuộc về mẫu thượng, cho nên thưa mẫu thượng, muốn nhiều chút nữa đi!”

Trong ánh mắt Lanna mang một chút sương mù, nàng cười hài lòng mà trắng trợn, thì thào tự nói. “Ta muốn cả thế giới này... Tức khắc... Tức khắc cả thế giới này sẽ chính là của ta!”

Thiếu niên tóc lam dường như hài lòng vì tham vọng của người phụ nữ, họ dịu dàng thậm chí có thể nói là yêu chiều nhìn mẫu thân bọn họ, giọng nói mềm dịu. “Đúng thế, thưa mẫu thượng, cả thế giới này đều là của người!”

Lanna thở phào thỏa mãn, nàng phát phát tay, để Turtle Dove rời đi, một khắc trước khi cặp song sinh rời khỏi, Lanna lại đột ngột nhớ tới một việc.

“Đúng rồi, cái ——” Tiếng người phụ nữ dường như ép ra từ hàm răng. “... Gã đó, thế nào?”

Turtle và Dove đồng thời quay đầu lại, mắt tím lấp lánh.

“Phụ thượng ngài ấy...”

“Đừng gọi hắc là cha!” Âm thanh sắc nhọn của Lanna gần như là thét chói tai, mặt nàng vằn vẹo do phần nộ, là một mảnh hung tợn. “Các người —— cút cho ta! Cút đi!”

Ngay khoảnh khắc cặp song sinh quay đầu đi, Lanna lại sợ hãi thay đổi giọng điệu. “Cục cưng, cục cưng ——” Trong tiếng nói người phụ nữ tràn ngập một loại bất lực và cầu xin yếu thế. “Các cục cưng của ta, các con yêu ta chứ?”

Turtle và Dove xoay người lại, lẳng lặng nhìn Lanna một chút, sau đó đều tự ấn miếng bịt mắt của mình, mỉm cười hỏi. “Mẫu thượng, đây là ai?”

“Dove ——” Lanna chuyển ánh mắt từ Dove bên trái qua Turtle bên phải. “—— Và Turtle!”

Ngay sau đó, thiếu niên bên trái chuyển miếng bịt mắt từ mắt trái sang mắt phải, thiếu niên bên phải chuyển miếng bịt mắt từ mắt phải sang mắt trái, hai thiếu niên động tác y khuôn mỉm cười tự nhiên. “Mẫu thượng, đây là ai?”

“Các con ——!” Gân xanh hai bên trán Lanna bắt đầu nổi lên, nàng cảm thấy mình bị đùa giỡn.

“Mẫu thượng, người đã nói...” Thiếu niên bên trái chỉ vào mình. “Đây là Turtle, Turtle là nam!”

“Mẫu thượng, người đã nói...” Thiếu niên bên phải chỉ vào mình. “Đây là Dove, Dove là nữ.”

“Ta...”

“Mẫu thượng, đừng lo lắng!” Cặp song sinh xinh xắn chớp chớp con mắt lộ ra, cắt ngang lời nói có chút hoảng sợ của người phụ nữ. “Turtle Dove yêu người, vô cùng, vô cùng yêu người, thừa mẫu thượng!”

Hội trường ồn ào một mảnh, lễ khai mạc hội đấu giá liên hành tinh chính thức bắt đầu.

Lust xuyên qua lá chắn trong suốt nhìn vào hội trường, khắp hội trường khổng lồ là những điểm sáng chi chít, nối liền tạo thành một biển ánh sáng. Mỗi điểm sáng đại diện cho một khán giả, số lượng kinh khủng như thế chỉ e là cũng chưa từng xuất hiện ở hội đấu giá liên hành tinh kỳ trước —— Trên thực tế, hiện giờ chỉ là lễ khai mạc hội đấu giá liên hành tinh, hội đấu giá được cử hành ở giờ thứ bảy, nguyên nhân xuất hiện một số lượng người khổng lồ đến vậy, phần lớn chính là vì sức hút của tổ hợp ca sĩ vũ trụ tên là “Turtle Dove”.

Thanh niên tóc bạc lẳng lặng suy nghĩ, y thật ra cảm thấy rất hứng thú với Turtle Dove, thiếu niên tóc lam nhạt bên cạnh Lanna lần trước, kẻ đó đặc biệt gọi lên hứng thú của Lust. Lust liếm liếm môi trên, mắt xéch hẹp dài hơi nheo lại, nổi lên sắc hương kỳ dị dụ dỗ con mồi —— y rất tò mò, thiếu niên tên là “Turtle” kia, trên người tại sao lại xuất hiện mùi có vẻ như là đồng loại.

Tiếng ồn ào cực đại bên ngoài khiến Lust chú ý, lúc này trên hội trường đang rơi xuống “mưa tiền”, tiền vũ trụ lấp lánh kia (tiền lưu thông toàn vũ trụ, trị giá rất cao) cuộn cuộn liên tục rơi xuống từ hội trường phía trên, vừa nhiều vừa dày đặc, một mảnh lộng lẫy huy hoàng. Mọi người bị khung cảnh vĩ đại này làm chấn động, họ hít thở nặng nề, hai mắt đỏ bừng, có vài người thậm chí điên cuồng nhào người vươn tay bắt lấy —— Đây khiến người ta quá mức điên cuồng, quả thật là một cảnh chỉ nằm mơ mới có, cả hội trường bị kích động sôi trào.

Thật sự là một sáng kiến không tồi! Thanh niên tóc bạc kéo môi lên, ý cười thâm trầm. Ham muốn dễ thấy nhất trong nhân tính lúc này được thể hiện ra vô cùng trọn vẹn.

Rất nhanh, tiền vũ trụ rơi trên mặt đất đã chất thành đồng lấp lánh, thường xuyên có rương báu rơi xuống, nện vào đồng tiền làm văng ra một cơn mưa vàng bạc nho nhỏ. Một tiếng đại bàng kêu thật dài cắt qua hư không, sau đó từ phía trên bay xuống một con chim đại bàng.

“Tôi đột ngột nhớ tới một truyền thuyết đã từng đọc qua, Lily.” Lust ngửa đầu nhìn đại bàng trắng bay múa giữa tiền vũ trụ. “Có một truyền thuyết về con quỷ của tiền tài và của cải.”

Nữ hoàng đầm máu dụ hiện dựa bên cạnh Lust, nghiêm túc lắng nghe.

“Hóa thân của nó là đại bàng hai đầu mình người, tên là —— Mammon!”

Tiền vũ trụ trên không trung đã ngừng rơi xuống, đại bàng tao nhã lượn xuống, càng tới gần mặt đất thì hình dạng lại càng biến đổi, cuối cùng đáp xuống đỉnh gò trên suối, lại là một thiếu niên tóc lam. Khuôn mặt thiếu niên quá mức xinh xắn và trung tính, thân thể nhỏ xinh mảnh khảnh khiến người ta không phân rõ là nam hay nữ, nhưng những ai hiểu được Turtle Dove, từ miếng bịt mắt mang bên phải của thiếu niên, đều nhận ra y chính là “Turtle”. «Vẫn luôn muốn thổ lộ tất cả với ngườiRõ ràng chỉ là một lời duy nhất đó

Cảm xúc không thể kìm nén kia

Cứ như thế sẽ phải dẫn hủy hoại»

Turtle vừa rơi xuống đất liền cất tiếng ca vang dội, sân khấu trống trải sáng như ban ngày tạo thành đối lập rõ ràng với bóng hình có vẻ vô cùng nhỏ xinh của y, nháy mắt làm bầu không khí nổ tung cực hạn. Khán

giả điên cuồng kêu to, vung vẩy tay chân, bộ dạng cuồng nhiệt cực điểm kia quả thật giống như thủy thủ bị hải yêu mê hoặc mà tự tìm đường chết, thiêu đốt sức sống cuối cùng của mình.

«Muốn được ôm thật chặt, được chiếm giữ mãi mãi»

Nhiệt độ thân thể chồng lên là IMITATION

Ánh mặt trời sẽ khiến tôi cảm thấy bị quấy nhiễu

Vì không thể nào nhìn chăm chú vào người»

Âm thanh không biết trào ra từ đâu hợp xướng cùng thiếu niên chính giữa sân khấu, Lust xoa nốt ruồi đỏ ở khóe mắt mình, con ngươi màu thủy lam trong suốt chứa đầy *** thâm trầm: khúc ca này...

Bị mê hoặc mất rồi! Thanh niên tóc bạc cười quyến rũ, y giơ tay đặt trước mắt, nhìn đầu ngón tay phủ lên run rẩy, run rẩy rất nhẹ nói rõ dục vọng y áp chế đã sắp vỡ òa. Thủ đoạn vô cùng cao siêu, bất cứ ai cũng không thể kháng cự tầm lưới của khúc ca này. Vì đó căn bản không phải bài ca, mà là sự chiếu rọi khao khát chân thật nhất sâu trong lòng người. Khao khát bị kích thích tổ hợp thành ca từ, truyền vào tai mọi người — thế là mọi người say đắm, ai lại có thể cự tuyệt khát vọng sâu nhất của mình? Lust thở dài, không ai có thể cự tuyệt, y cũng không thể cự tuyệt tiếng ca này — đó gọi là father, khao khát chân thật và sâu kín nhất của mình.

«Please teach me the answer, father.»

Một đợt nhạc đệm trào lên, còn có cả tiếng nước chảy róc rách. Nước tràn ra từ dưới sân khấu, dần ngập cả mặt đất, Turtle như bị kinh động, y nhẹ nhàng nhảy lên không trung, cánh trắng khổng lồ mở ra phía sau lưng, lông vũ rơi xuống biến thành tiền trong không khí, lạnh lạnh rớt vào trong nước. Nước lập tức không dâng lên nữa, cả sân khấu trở thành một mảnh nước long lanh, chỉ còn bờ và đảo nhỏ đắp thành từ tiền bạc. Thiếu niên xinh xắn nhẹ nhàng đứng trên mặt nước, cúi đầu nhìn bóng mình trong nước, tóc ngắn lam nhạt rũ xuống.

«Bất cứ lúc nào cũng đều nhớ về người

Cảm giác đã từng ôm của bà vai

Trước khi nó tan mất thành không khí

Tôi tiến đến gặp gỡ cùng người»

Cái bóng dưới nước cong mắt hát ca, thiếu niên trên mặt nước cúi người, vươn tay vào trong nước, bóng trong nước cũng tới gần làm ra động tác giống như vậy, hai bàn tay trắng nõn đan vào nhau cách một mặt nước.

«Ảo tưởng được bằng bình lay động

Những lời từng nói với người là IMITATION

Những dấu hôn không thể tan đi trên thịt da lạnh lẽo Toàn bộ ký ức

Bất cứ thứ gì cũng đều sa vào bóng tối mà chìm xuống.»

Thiếu niên tóc lam trên mặt nước kéo nhẹ, bóng dưới nước liền được y kéo ra. Thiếu niên mảnh khảnh ôm “cái bóng” của mình, hai khuôn mặt giống hệt nhau ngẩng lên, hai con mắt một trái một phải cong lên như trăng lưỡi liềm, tựa như đang tuyên bố phán xét cuối cùng với người nào đó.

«Đánh tan hết toàn bộ thường thức và đạo đức

Chỉ cần trừng phạt chúng ta thôi là đủ!»

Lust nhìn hai thiếu niên tựa như nhân bản vô tính kia, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

[.] Lust vô thức bước về trước một bước. Mà lúc này, cả hội trường đột ngột phát sinh hiện tượng lạ.

Lúc đầu, một người trên khán phòng bỗng nhiên ôm mặt bắt đầu gào rú, tiếng rống thê lương tràn ngập đầu đón kia giống đã thú nhiều hơn con người, có thể thấy rõ da hắn bị phá rách và phân giải như giấy bị

lửa liếm lên, lộ ra màu đỏ tươi, màu đỏ máu thịt trơn bóng. Rất nhanh, người nọ toàn thân trên dưới chỉ còn lại màu đỏ — màu đỏ máu thịt — quái vật đã không còn hình dạng con người phì phò, bắt đầu tấn công đồng loại cũ của nó.

Hội trường đã bắt đầu tràn ngập đủ loại kêu la và hét to sợ hãi, phảng phất như một đốm lửa bắt đầu cháy lan trên đồng cỏ, nhân loại trong hội trường cũng hoặc nhanh hoặc chậm bắt đầu xuất hiện dị biến, vô số quái vật màu đỏ bắt đầu la rống, nhân loại may mắn còn tồn tại phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, máu thịt bay tán loạn, mùi máu tanh nồng nặc phảng phất như nhuộm cả không khí thành huyết sắc. Trong cảnh tượng như địa ngục này, Turtle và Dove vẫn ngọt ngào ca hát.

“À, bắt đầu rồi!” Lanna ngồi trong phòng quan sát, thu hết tất cả vào mắt thông qua camera trên hội trường, nàng vui vẻ cầm rượu đỏ nhấp một ngụm, màu đỏ tối của rượu ánh lên đôi môi người phụ nữ, khiến nó lại càng đỏ tươi. “Đây là một kỷ nguyên mới!”

Trên màn hình khổng lồ đối diện Lanna, ngoại trừ hình ảnh hội trường hội đấu giá sao Norton, còn có những cửa sổ to to nhỏ nhỏ khác, mỗi cửa sổ hiện rõ tình trạng ở một hành tinh, toàn bộ đều là cảnh tượng địa ngục tương tự như nhau.

“Bắt đầu từ hôm nay, nhân loại rốt cuộc cũng bước lên con đường tiến hóa cuối cùng!” Hình chiếu Selim đứng phía sau Lanna, lão già đầu béo say mê lắc trái lắc phải. “Lịch sử sẽ vĩnh viễn ghi lại tên ta! Còn Emerson, đó là ai? À, hình như là một cái tên ốc sên.”

“Emerson, nhìn cho kỹ vào, nhìn cho kỹ vào!” Selim phát ra tiếng cười khằng khặc. “Thế giới sẽ chứng minh, ta mới là đúng đắn! Ta mới là người tới gần chân lý nhất!”

Lanna không để ý tới tiếng cười quái dị của lão, nàng thoải mái dựa vào ghế da mềm mại, thưởng thức buổi biểu diễn của các con mình — buổi biểu diễn lấy địa ngục làm phong nền đó.

Lust quét mắt xuống hội trường đã biến thành địa ngục, những hình người màu đỏ bò lúc nhúc cắn xé khắp nơi nhét đầy tầm mắt Lust, y xoa xoa đầu lông mày, thở dài một tiếng ra vẻ bất đắc dĩ. “Những [] bên ngoài kia, là kiệt tác của các người sao?”

Thanh niên tóc bạc quay đầu lại, liếc mấy người không biết xông vào phòng từ lúc nào kia, con mắt hẹp dài hơi nhếch lên, trong con ngươi màu lam băng lưu chuyển ánh sáng u tối khó hiểu.

66. Chương 65: Sixty-fifth Child

Phòng có thêm năm người. Ngoài cùng bên trái là một người đàn ông mang dụng cụ kỳ dị, bên cạnh gã là một cô gái diện mạo xinh đẹp ăn mặc hở hang, người trung niên chính giữa ăn mặc như học giả, tướng mạo bình thường lại lộ ra lực tương tác cực cao, tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với thanh niên mang hình tượng kẻ đào hoa bên phải mình, kẻ đào hoa lúc này đang mỉm cười quyến rũ với người đàn ông toàn thân mặc đồ đen bên cạnh, người đàn ông đồ đen mặt mày tái nhợt, trầm lặng ôm vũ khí.

Nghe thấy lời Lust nói, vẻ mặt năm người không hện mà cùng hiện lên một chút nghi vấn: trong lời nói vừa rồi của thanh niên tóc bạc, dường như xuất hiện một... khoảng trống khá là kỳ lạ? Người trung niên chính giữa nhanh chóng đứng ra làm đại diện, giọng điệu nhã nhặn như đang ôn hòa chào hỏi bạn bè. “Xin chào, Asmodeus, tôi là Gusion.”

Người trung niên tự xưng là Gusion chỉ ra tên của bốn người kia từ trái qua phải. “Đây là Beleth, Sitri, Uvall, Raum, cậu có thể gọi họ như vậy!”

Beleth gỡ dụng cụ kỳ lạ kia ra, lịch sự gật đầu với Lust. Sitri không chút che giấu cảm tình của ả với Lust, ánh mắt bắt chặt lấy Lust, ái muội mà quyến rũ liếm làn môi đỏ mọng của mình. Biểu hiện của Uvall không tốt hơn Sitri được bao nhiêu, gã ngả ngón huyết gió một cái với Lust, ánh mắt suông sã như đang dùng mắt lột đồ Lust ra. Tay cầm vũ khí của Raum buông xuống, không nói gì in bóng Lust vào đáy mắt.

“.....” Thanh niên tóc bạc thờ ơ đứng tại chỗ, con ngươi màu lam băng lộ vẻ lãnh đạm, như đang lạnh lùng thưởng thức đám người Gusion độc diễn.

Không bị vẻ lạnh lùng của Lust làm loạn, Gusion tự nhiên nói tiếp. “Lần này đến đây là vì được ngài Lanna giao phó, cô ấy hy vọng có thể mời cậu đến gia tộc Lanna làm khách. Asmodeus, chúng ta xuất phát đi, được chứ?”

Không ngoài dự đoán, Gusion là một người trung niên có thể khiến người ta sinh ra thiện cảm lạ thường. Lời nói cường thế như vậy, lấy tiếng nói ôn hòa kia của gã làm nền, giống như mọi thứ đều trở thành hiển nhiên, khiến người ta sinh ra ý niệm không thể cự tuyệt. Lust im lặng nhìn đối diện, Lily ở sát bên y, thay vì nói là sợ hãi, không bằng nói nữ hoàng đầm máu biểu hiện như hổ rình mồi — giống như rồng cái sắp phát điên vì lo lắng báu vật trong tay bị kẻ khác mơ tưởng cướp mất.

Nữ hoàng đầm máu phần nộ lấy tay nện lên phù điêu khắc nổi trên quyền trượng, gần như ngay lập tức, năm người Gusion liền cảm thấy bên hông bị vật cứng chĩa vào, năm người mặc đồ đỏ toàn thân trang bị kín mít lặng thinh xuất hiện phía sau bọn Gusion. Đó là đội kỵ binh hộ vệ tinh anh của hoàng thất, ngoại trừ năm người phía sau bọn Gusion, còn rất nhiều người mặc đồ đỏ đồng dạng cũng ào ào xuất hiện, họ trầm lặng bao vây năm người, bảo vệ Lust và Lily trong vòng an toàn, căn phòng rộng rãi nhất thời có vẻ chật chội.

Lily ôm chặt thắt lưng Lust, hai mắt đỏ bừng trừng năm người tựa như cá nằm trong rọ kia, cười chói tai sắc nhọn. “Giết chúng, giết chúng, giết chúng — Kha kha kha — không được giành với ta, ai cũng không được giành với ta, Asmodeus là của ta, là của Lily đó —”

Hộ vệ hoàng gia không chút chần chừ, trầm lặng mà nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh của nữ hoàng. Nhưng năm người bị vũ khí uy hiếp kia lại không chút căng thẳng, trên mặt họ ngoại trừ thoải mái, cũng chỉ còn lại khinh thường.

Uvall mỉm cười nói. “Này, đánh đánh giết giết không tốt đâu nha!”

Sitri bực bội liếc hộ vệ hoàng gia một cái, tiếp lời. “Đúng vậy, các cương nhẫn tâm xuống tay với em sao, ừm hửm?”

Raum không nói gì, chỉ im lặng nhìn mọi người, dưới ánh mắt gã, phảng phất như cảm vũ khí cũng là một cái tội.

Beleth cũng không mở miệng, gã khảy dụng cụ kỳ dị kia một cái, dụng cụ kỳ dị phát ra một âm thanh trầm thấp, đó là một loại nhạc cụ. Sau đó, Beleth cứ không coi ai ra gì mà đánh đàn như vậy, trong tiếng nhạc không thể hình dung kia, tất cả hộ vệ hoàng gia bỏ vũ khí trong tay xuống.

Nhìn con mắt trừng lớn của Lily, Gusion cười khiêm tốn, “tốt bụng” nhắc nhở. “Xin đừng làm ra hành động dư thừa, tôi nghĩ mình hiện tại không cần giải thích thêm gì nữa!”

“... Raum, Uvall, Gusion, Sitri, Beleth!”

Lust rốt cuộc chịu mở miệng, giọng nói y nghe không ra cảm xúc gì. “Bảy mươi hai ma thần của Solomon, thứ 40, thứ 47, thứ 11, thứ 12, thứ 13?”

Gusion vừa khéo biểu hiện ra sự bất ngờ của mình. “Asmodeus lại có thể xem qua “Chìa khóa của Solomon”, khá là uyên bác!” Gã mỉm cười. “Như vậy tương đối dễ dàng, Asmodeus hẳn là hiểu rõ sức mạnh của ma thần trong truyền thuyết này phải không... Tôi nghĩ mình chỉ cần nói một câu, cậu thông minh hẳn là hiểu được!”

“Sở dĩ chúng tôi có tên của ma thần, là bởi vì cái chúng tôi có, chính là sức mạnh giống như ma thần.”

Phảng phất như để chứng minh lời Gusion, Sitri lấy tay vuốt mặt mình, híp mắt lại nhìn Lust, ái muội thì thầm thỏ thẻ.

“Các cương, giúp em khuyên bảo cái vị động lòng người này, nhé?”

Tất cả hộ vệ hoàng gia dùng vũ khí chĩa vào Lust và Lily, động tác của họ đồng loạt nhất trí, kiên định và quyết đoán, một chút cũng không tự giác rằng bản thân đang cầm vũ khí chĩa vào chủ nhân của mình.

Mặt Lust vẫn không hề đổi sắc, bộ dạng lạnh lẽo cảm dực đồng thời lộ ra một sự vô lực yếu ớt, lại càng khiến người ta có ham muốn tàn phá và chinh phục. Phần diễn tấu của Beleth dường như gián đoạn trong

một khắc, hơi thở của Sitri và Uvall nặng hơn mấy phần, ngay cả Raum cũng không khỏi chăm chăm nhìn về tuyệt sắc kia.

“... Để Lily đi!” Trầm lặng một lát, Lust mới chần chừ mở miệng. “Cô ấy sẽ không ảnh hưởng đến các người!”

“Được!” Gusion không hề do dự, trong mắt gã, nữ hoàng Norton sống hay chết đã không còn quan trọng, thế giới này tức khắc sẽ xáo trộn, hướng chỉ hiện tại bên ngoài đã trở thành địa ngục, nữ hoàng đầm máu ở trong địa ngục cũng chỉ là một bé gái yếu ớt và nhỏ nhoi, có thể còn sống rồi khỏi được hay không, chỉ có thể coi các tiền bối tộc Norton của nữ hoàng có phù hộ nàng hay không.

Lily kinh ngạc nhìn Lust, đột ngột chảy ra huyết lệ. “Asmodeus, Lily có phải rất vô dụng, không giúp được chàng không?”

Lúc thanh niên tóc bạc nhìn Lily, nét mặt trở nên nhu hòa, y nhẹ nhàng đẩy cô gái ra. “... Bé ngoan, trở lại khu số một!”

Lily bị đẩy đi vài bước, không có lực tác động, bước chân của nàng càng lúc càng chậm, nhưng nàng chung quy không dừng lại. Nữ hoàng đầm máu lấy tay xóa đi huyết lệ trên khóe mắt, thẳng lưng đi khỏi tầm mắt mọi người.

“Như vậy...” Uvall huyết gió một tiếng, ngả ngón ngoắc ngoắc ngón trở với Lust. “Qua đây nào, cưng!”

Lust yên lặng nhìn Uvall, đột ngột kéo môi cười.

“Tại sao không phải người qua đây?”

Nụ cười đó như gió xuân hòa tan hồ băng, thổi lên một gợn nước xuân trong hồ. Uvall chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh diễm sắc vô biên vô hạn, gã si mê tiến lên mấy bước, cho đến khi bị Sitri nắm lại mới giật mình tỉnh người, đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

“Cưng yêu, cưng cũng không thể hư hỏng như vậy được!” Sitri hơi nhếch môi đỏ gọi cảm lên, bực bội nói, lại tức khắc biến thành vẻ mặt mơ màng mê người. “Bất quá, em thích cưng hư hỏng vậy đấy...”

“Thế thì...” Con người màu lam băng của Lust phủ một lớp nước long lanh, óng ánh ngóng qua, tiếng nói vừa trong vừa lạnh mang chút thì thảo tựa như thở dài. “Xin hãy càng, càng thích ta nhiều hơn nữa nhé!”

Sitri mơ màng gật đầu, sau đó đột ngột tỉnh người trong một trận ho khan của Gusion, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

“Trong bảy mươi hai ma thần, sức mạnh mà ma thần Raum và Gusion chi phối là thù hận ức chế, sức mạnh mà ma thần Uvall, Sitri và Bebeth chi phối là ái tình mê hoặc.” Ánh mắt Lust thoáng qua thị vệ hoàng gia “bị xúi giục”, con thú tóc bạc diễm lệ cong mắt lên. “Ta đã thấy được, sức mạnh của các người. Lấy tiêu chuẩn cơ bản của nhân loại mà nói, các người cũng tương đối không tồi!”

“Bọn ta đã tiến hóa!” Trên mặt Sitri lộ ra vẻ kiêu ngạo, ả ngạo mạn liếc hộ vệ hoàng gia. “Bọn ta bây giờ chính là “tân nhân loại” đứng trên đỉnh nhân loại!”

“Xin lỗi nhé, ta nói nhầm!” Lust khá thần nhiên thừa nhận mình nhầm, mắt xéch hơi nhếch lên cười như có như không. “Các người bây giờ quả thật không thể được gọi là “nhân loại”, mà phải là [...]”

Khoảng trống quỷ dị kia lại xuất hiện, Lust nhìn ra được sự mờ mịt trên khuôn mặt năm người đối diện, y ngừng một chút, sau đó cười nhẹ giải thích. “Dùng danh từ hiện có để phiên dịch, các người đều là “mảnh vụn sứ đồ”, à, hoặc nói là “sứ đồ giả” bị virus “Fath giả” lây nhiễm.” Lust không nhìn đến sắc mặt vô cùng khó coi của năm người nọ, mà dùng ánh mắt dịu dàng gần như quỷ quyệt nhìn những hình người màu đỏ bò lúc nhúc khắp nơi ngoài đó. “Chúng ngoài kia, các người trong này, đều chỉ là “mảnh vụn sứ đồ”, không có gì khác biệt!”

“Cái gì ——” Uvall la lớn đầu tiên. “Người nói bọn ta và Level E bên ngoài không có gì khác biệt? Người lại dám nói ma thần ta đây là đám rác rưởi ngoài đó?”

Phản ứng của Uvall rất dữ dội, bốn người còn lại sắc mặt cũng không tốt được bao nhiêu, họ lộ ra vẻ mặt bị sỉ nhục giống như bị đâm trúng chỗ đau.

“Hóa ra các người là gọi như vậy sao!” Lust hơi nheo mắt lại. “Ta biết rồi! Thế thì, bây giờ bổ sung lễ gặp mặt thiếu sót vừa rồi!”

“Chào buổi tối, các ma thần!”

Ác quỷ ở sâu trong bóng tối lần đầu tiên xé đi lớp vỏ nguy trang trước mặt người trần, thanh niên tóc bạc mắt lam diễm lệ lấy tay xoa nốt ruồi đỏ hoa lệ bên khóe mắt, tuyên bố với thế giới: “Ta là Lust, là nguyên tội của father!”

Tác giả có chuyện muốn nói: về các ma thần – thường được gọi là những con quỷ của vua Solomon:

11. Gusion là một Công tước vĩ đại của Địa ngục. Hắn có thể cho người ta thấy được quá khứ, hiện tại và tương lai của mình. Hắn là kẻ biết câu trả lời cho mọi câu hỏi trên đời và là kẻ ban phẩm giá cũng như sức mạnh cho một chiến binh. Gusion lãnh đạo trên 40 quân đoàn quỷ.

12. Sytry (Sitri) là một Hoàng tử vĩ đại của Địa ngục (Great Prince of Hell). Hắn ta thường xuất hiện dưới hình dạng một con báo với đôi cánh của Bàng mã (Griffon) nhưng đôi khi lại mang hình dáng của một người đàn ông đẹp tuyệt trần. Hắn ta có thể khiến một người đàn ông yêu một người phụ nữ và ngược lại. Nhưng hắn cũng rất hay tìm ra những bí mật xấu xa của phụ nữ và khiến họ trở nên điên khùng. Sytry lãnh đạo trên 60 quân đoàn quỷ.

13. Beleth là một vị Vua mạnh mẽ của Địa ngục. Ông ta cưỡi trên một con ngựa trắng với một dàn nhạc vây quanh. Ông ta sẽ rất tức giận nếu bị gọi lên một cách thông thường. Muốn gọi ông ta lên, bạn phải dùng một cây gậy màu hạt dẻ và vẽ nên một hình tròn hoặc hình tam giác rồi chỉ về hướng đông nam. Ông ta phải được chào đón như một vị vua với đầy đủ lễ nghi và sự tôn trọng. Nhưng trên hết, bạn phải đeo một chiếc nhẫn bạc trên ngón giữa bàn tay trái của mình và luôn để nó gần mặt. Ông ta có khả năng tạo ra tình yêu giữa những đôi nam nữ. Ông ta là một trong những con quỷ mạnh nhất. Beleth thống lĩnh 60 quân đoàn quỷ.

40. Raum là một Đại Bá tước của Địa ngục. Hắn mang hình dáng của một con quạ, nhưng có thể biến thành hình người khi cần thiết với một giọng nói vang như sấm. Hắn có khả năng lấy cắp bất kì kho báu nào của những ông vua và đưa nó đến nơi mà không ai biết, trừ hắn. Hắn còn rất hay phá hủy những làng mạc, thành quách và gây sự thù ghét giữa những người bạn thân. Raum còn có khả năng nhìn về quá khứ, hiện tại hay tương lai.⁴⁷ Uvall (Vual/Voval) là một Đại Công tước của Địa ngục. Hắn thường mang hình dạng của một con lạc đà, nhưng có thể biến thành một người với chất giọng Ai Cập khá kém. Hắn có khả năng biến một người phụ nữ trở nên *** đáng và tạo nên tình bạn giữa những con người xa lạ. Uvall thống lĩnh 37 quân đoàn quỷ.

67. Chương 66: Sixty-sixth Child

“Bây giờ...” Đôi mắt dài mảnh của Lust hơi nhếch lên, liếc cặp song sinh vẫn đang hát ca phía dưới, mang một loại cảm dỗ khó nói bằng lời. “Xin các người nói cho ta biết, “hắn” là ai?”

“Cậu chủ...”

Uvall lập tức ngưng miệng lại, gã kinh hãi không dám nhìn Lust nữa. Bảy mươi hai ma thần sắp xếp theo thực lực mạnh yếu, trong năm người ở đây, gã xếp cuối cùng là yếu nhất, đồng thời cũng khó chống đỡ sự mê hoặc của Lust nhất.

“Bé ngoan!” Yêu tinh tóc bạc cười khẽ, tiếng cười đứt quãng như có như không, phẳng phất như có thể khiêu khích lửa dục bất minh dưới đáy lòng người, khiến nó càng cháy mạnh hơn. Mặt Uvall đã sung huyết đỏ bừng, ngay cả khuôn mặt tái nhợt của Raum cũng hiện lên một màu đỏ sẫm khác thường.

“Các cưng, bắt hắn lại!” Vừa thấy không ổn, Sitri quyết định thật nhanh, nũng nịu hô lên. Hộ vệ hoàng gia yên lặng giơ vũ khí trong tay lên, áp sát về phía Lust.

“Ta thích bé ngoan!” Con người màu lam băng của Lust phản chiếu ánh kim vô cơ của vũ khí, môi mỏng mang độ cong hồn xiêu phách lạc, nhẹ vỗ vỗ tay. “Bé ngoan cần phải nghe lời đấy nhé!”

Các hộ vệ hoàng gia dừng bước, họ chần chừ hạ vũ khí xuống, cuối cùng xoay người lại, đồng loạt ngay ngắn chĩa vũ khí về phía năm người Gusion. Sắc mặt Sitri trở nên tái nhợt, không thể tin lực hấp dẫn của mình lại mất đi hiệu lực.

“Bây giờ có thể nói cho ta biết được chưa, “hắn” là ai?”

Raum quét mắt qua hộ vệ hoàng gia vượt khỏi tầm khống chế, gã cầm vũ khí, lạnh lùng nói. “Người cảm thấy như vậy có thể uy hiếp được bọn ta?”

Lust chỉ mỉm cười, hộ vệ hoàng gia thông thả mà kiên định áp sát năm người nọ. Trán Beleth hơi đổ mồ hôi, nhưng vẫn kiên trì đánh dần. Sắc mặt Sitri vô cùng khó coi, ả không thể thừa nhận mình thất bại, ngoại trừ Agares xếp thứ hai, trong lĩnh vực quyền rũ mê hoặc này, ả không thể thất bại!, Không thể, không thể, không thể! Rõ ràng dưới sự liên thủ của ả và bốn người Raum, Uvall, Gusion, Beleth, dù là Agares cũng không thể toàn thân trở ra, tại sao đối phương lại dễ dàng thoát khỏi sự mê hoặc của bọn họ như thế, thậm chí đánh ngược lại họ? Rõ ràng kẻ mạnh nhất trên thế giới này phải là bọn họ – những người đã tiến hóa hết lần này đến lần khác!

Tín ngưỡng duy nhất trong lòng tràn ngập nguy cơ, Sitri cắn chặt môi, cuối cùng hung tợn hạ quyết tâm, lấy một viên thủy tinh ra từ khe ngực. Bên trong viên thủy tinh trong suốt chứa một giọt chất lỏng màu tím nhạt, Lust vừa thấy liền bị thu hút tầm nhìn. Thanh niên tóc bạc nheo mắt phượng dải mảnh lại, chỉ chứa một khe sáng nho nhỏ trong ánh mắt.

Y hình như đã từng thấy vật chất này ở đâu đó...

Chất lỏng tím lỏng lánh ánh sáng mê hoặc giữa thủy tinh trong suốt, đẹp đến độ khiến người ta không nỡ chuyển mắt đi, làm Lust chú ý nhất chính là năng lượng chứa trong chất lỏng đó, kết cấu năng lượng vô cùng lạ lùng và phức tạp, tuyệt đối không thể là thứ tạo thành từ tự nhiên.

Sau khi Sitri lấy chất lỏng kia ra, sắc mặt bốn người còn lại dường như biến đổi, sau đó hoặc ít hoặc nhiều họ đều thả lỏng xuống, giống như có chỗ dựa nào đó vô cùng lợi hại. Sitri hôn viên thủy tinh, u oán mà mê muội nhìn về phía Lust, ánh mắt mơ màng.

“Đừng ức hiếp em, được chứ?”

Thời gian và không gian trong nháy mắt như ngưng lại, bị nhuộm thành đen trắng, chỉ có khuôn mặt vô cùng mỹ lệ của Sitri là rực rỡ sắc màu, bắt chặt tầm mắt mọi người. Cái loại sắc hương nhiệt tình dào dạt này, trực tiếp làm nam giới muốn đẩy ngã ả, sau đó lên giường âu yếm, liếm láp, hôn lên thân thể ả, run rẩy làm tình với ả cho đến khi toàn thân nóng tới điên cuồng, sau đó hét to ở đỉnh cao khoái lạc.

Hơi thở của các hộ vệ sớm đã nặng nề không chịu nổi, mặt nạ bảo hộ che khuất gương mặt họ, nhưng dù bị mặt nạ bảo hộ che giấu, cũng có thể cảm nhận được vẻ mặt gần như điên cuồng của họ, giống như sẽ lập tức nhào tới quỳ trước ngón chân Sitri, điên cuồng quỳ lạy, tôn thờ hôn xuống, để đổi lấy một cái nhìn của ả.

Lust chớp chớp mắt, lại chớp chớp, mở tay ra tỏ ý mình thất bại.

“Rất giỏi!”

Thanh niên tóc bạc trầm trầm cười nặng nề, y lấy tay cầm vào tóc chải ra phía sau, nụ cười khoe miệng và ánh quang trong đáy mắt đều ái muội bất minh. “Thật không hổ là vị ma thần nóng bỏng khổng lồ ***, có thể khiến người ta lửa dục đốt người, liều chết triển miên...”

“Làm sao đây, ta bị kích động mất rồi!” Thân thể thon dài mảnh mai run nhẹ, Lust hơi ngửa đầu khúc khích cười nhỏ. “Father, ta rất muốn ôm người, ta rất muốn âu yếm thân thể người, ta rất muốn liếm mút đầu nhũ người, ta rất muốn dùng bộ phận sinh dục tiến vào người...”

Lời nói càng lúc càng hạ lưu không chịu nổi bay ra từ trong đôi môi xinh đẹp, yêu nghiệt tóc bạc không chút do dự bày ra dục vọng của mình. Sitri đã từng nghe qua lời nói càng hạ lưu khó chịu hơn, nhưng chưa lần nào lại khiến ả xúc động như lần này, nỗi sợ hãi ớn lạnh dâng lên từ sâu trong thân thể có vẻ không chút thích hợp với bầu không khí tình sắc tươi hồng này. ả hình như sắp đánh thức một con *** thú bị kiềm

chế cực điểm, nhận thức này làm Sitri theo bản năng ấn chất lỏng nhạt hơn mấy phần vào trước ngực, tìm kiếm cảm giác an toàn.

““Lust” chính là vô liêm sỉ như vậy!” Lust giống như ngấn ngơ thở dài một câu, đôi mắt ướt át quét nhẹ qua năm người, vẻ quyến rũ đập vào mặt khiến hơi thở người ta trở nên đồng nhất. “Ta đi tìm father, các người cứ chậm rãi mà chơi!”

Dứt lời, thanh niên tóc bạc liền uyển chuyển đi về phía cửa.

“Mau! Mau ngăn hắn lại!” Sitri hoảng loạn kêu lên.

Hộ vệ hoàng gia lâm vào trạng thái cuồng nhiệt, găm nhẹ xông về phía Lust, lại đột ngột dừng lại ngay khi chạm tới thanh niên, họ nao núng thu vũ khí về, mấy hộ vệ cách khá xa dùng vũ khí tầm dài nhắm vào vị trí không nguy hiểm trên thân thể Lust, chân chữ tới lui, cuối cùng vẫn không bắn đạn ra. Sitri mở to hai mắt, không dám tin nhìn tất cả những thứ này.

“Ngăn cản hắn! Em bảo các cưng ngăn cản hắn mà!”

Sitri cảm viên thủy tinh, có chút cuồng loạn rống lên. Nhưng thực tế là, các hộ vệ đều rất nghe lời xông tới, nhưng lại tránh người ra trong khoảnh khắc thật sự chạm tới Lust, tư thế dè dặt kia dường như chỉ sợ mình bất cẩn một cái sẽ làm thanh niên tóc bạc bị thương, thế là mọi người trơ mắt nhìn Lust lấy một tốc độ cố định cũng không tính là nhanh đi về phía cửa. Uvall không còn im lặng nữa, tiên phong ra tay trước, nhưng ngay khoảnh khắc sắp bắt được Lust, từ đáy lòng lại mãnh liệt sinh ra một cảm giác hối hận và không đành lòng, gã sao lại có thể, sao lại có thể ra tay với Lust chứ? Chờ Uvall hồi hồn về, Lust đã sắp tới cửa.

Tâm trạng đồng dạng cũng xuất hiện trong đáy lòng Raum, gã cứng ngắc cầm vũ khí chìa vào Lust, cuối cùng cắn răng một cái, gắt gao ngăn chặn sự không đành lòng dưới đáy lòng, dùng vũ khí bổ xuống một nhát, một cơn gió mạnh quét qua vành tai Lust, thổi tóc bạc diêm lệ của thanh niên tán ra, thậm chí mang đi vài sợi tơ bạc bay múa trong không khí. Raum cứng người tại chỗ, vừa rồi, vừa rồi gã rõ ràng nhắm vào chân Lust, nhưng trong nháy mắt ra tay, thân thể lại tự động thay đổi quỹ đạo tấn công, tránh khỏi Lust.

Tay Lust nhẹ khoác lên khung cửa, y hơi nghiêng đầu liếc năm người ngây ngốc ở đó, cười khê.

“Đó là, “Đặc xá ngoại giao” của ta!”

Đặc xá ngoại giao! Thứ nhất, trừ Cha và thất nguyên tội, ai cũng không được coi Lust là mục tiêu tấn công thứ hai, trừ Cha và thất nguyên tội, ai cũng không thể trốn khỏi sự mê hoặc của Lust.

Bài ca của Turtle Dove, đã kết thúc.

Nước trên sân khấu đã biến mất, như bị bốc hơi một cách quỷ dị. Tiền vũ trụ rải khắp mặt đất không ai đến nhặt, vì bây giờ trong hội trường chỉ còn hình người màu đỏ máu thịt bò lúc nhúc động đậy, người “bình thường” đều đã chết sạch — không phải biến thành quái vật máu thịt, chính là bị quái vật máu thịt xé xác ăn sạch. Bây giờ hình người máu thịt bò lúc nhúc đã ít đi rất nhiều, vì sau khi ăn sạch đồng loại cũ, bọn quái vật cảm thấy đói khát vì sự trao đổi chất tăng nhanh, bèn đặt tầm mắt lên người đồng loại hiện tại. Cả hội trường biến thành một cái bình dưỡng cổ khổng lồ, chúng cẩu xé nhau, cắn nuốt nhau, đồng thời tiến hóa — tiến hóa nhanh đến độ đã hiện rõ khác biệt thân thể, có thứ to mập tựa như núi thịt, có thứ giống như mấy tấn máu thịt được nhào thành một cục thịt trơn bóng, có thứ khô quắt như cây khô, da nâu đen dán sát vào khung xương. Tiếng gầm rống và hí vang chưa bao giờ đình chỉ.

Ở trong địa ngục này, cặp song sinh tóc lam mắt tím hoàn mỹ tựa như thiên sứ, họ bước trên con đường trải thành từ tiền bạc, tới trước một cái rương báu to to. Cặp song sinh mở rương báu ra, thiếu niên mang miếng bít mắt bên phải khom nửa người vào, sau đó bẻ một người ra. Người mặc áo choàng đen nhắm hai mắt lại, ngủ đến vô cùng bình an trong địa ngục huyết sắc.

“Phụ thượng!”

Thiếu niên mang miếng bít mắt bên trái vươn tay áp lên mặt Nei Bog, cảm nhận được sự mềm ẩm từ lòng bàn tay, y cong mắt lên cười thuần khiết.

“Cùng ta về nhà nhé!” “Y” nói như vậy.

Hai cái rương bên cạnh cũng lần lượt mở ra, lần lượt bò ra hai người nữ một là thiếu nữ tóc ngắn giống như con mèo một là cô gái da đen, tóc xù màu da cam chiếm trọn không gian từ cổ trở lên.

“Cậu chủ!”

Chuyện cần làm bây giờ là đợi, “y” nghĩ, “y” tức khắc sẽ có thể ôm phụ thượng của “y” trở về.

[.]

Thiếu nữ tóc ngắn và cô gái da đen lập tức lộ ra vẻ mặt phòng bị, nhưng lại tan nát ngay sau đó, trợn mắt há hốc mồm nhìn.

[!]

Cặp song sinh tóc lam mắt tím xoay mặt, đập vào con mắt một trái một phải của họ chính là một bóng người khiến người ta sững sờ kinh ngạc. Lust đứng cách đó không xa, lạnh lẽo nhìn qua bên này. Hai thiếu niên tóc lam giống hệt nhau mờ mịt nhìn thanh niên tóc bạc, bộ dạng không hiểu gì cả.

[.] Lust nheo mắt lại, nguy hiểm mà gợi cảm. “Father... Tại sao lại ở đây?”

Không cảm thấy, hoàn toàn không phát hiện, mùi mà father lưu lại sau cùng là ở khu thứ tư, y thậm chí không biết father đã tới đây hồi nào. Nếu không phải trước khi rời đi vô tình thấy được cảnh này... Lust nhú mày, y bị lừa mất rồi!

Cặp song sinh xinh xắn vẫn mang vẻ mặt mơ hồ. Thiếu nữ tóc ngắn cầm một cây gậy ngắn nam pha lê tím, mắt mèo tròn tròn cảnh giác trừng Lust, thỉnh thoảng sẽ hiện lên một chút say mê. Lust liếc thiếu nữ, đột nhiên lộ ra một nụ cười nhẹ. “Cô tên gì?”

“Tôi là Buer...” Thiếu nữ tóc ngắn ngơ ngác trả lời, giọng nói khàn khàn thô ráp bất ngờ.

Cô gái da đen đầu xù vừa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, liền thấy thanh niên tóc bạc lảng lảng nhìn qua. “Cô thì sao?”

“Glasya-Labolas!”

Buer, xếp thứ mười trong bảy mươi hai ma thần. Glasya-Labolas, xếp thứ hai mươi lăm trong bảy mươi hai ma thần. Sở trường của họ chính là vô hình ẩn thân.

“[], người muốn làm gì vậy?” Lust nghiêng đầu cười, nụ cười nhẹ luôn giữ bên môi chứa một sự thâm trầm hoàn toàn bất đồng với trước kia. “Che giấu hành tung của father, người muốn đưa father đi đâu?”

Cặp song sinh nghiêng đầu nhìn lại Lust, một trái một phải như hai con thú con ngơ ngác dễ thương.

“Người, rốt cuộc muốn làm gì father?”

Turtle và Dove rốt cuộc không mang bộ dạng mờ mịt nữa, họ nhìn nhau, không coi ai ra gì một hồi một đáp, thông thường là người này nói, người kia gần như tiếp lời không chút đứt đoạn, cái cảm giác liên tục cộng thêm giọng nói không chút khác biệt, tựa như chỉ có một người đang tự mình lầm bầm ở đó.

“Turtle có mẫu thượng.” “Ừ, Dove luôn có mẫu thượng.”

“Đủ chưa?” “Chưa đủ!”

“Turtle và Dove còn muốn cái gì?” “Muốn phụ thượng!”

“Muốn tình yêu của Cha, muốn ngài yêu thương Turtle và Dove!” “Muốn phụ thượng, muốn thân thể ngài, muốn tâm hồn ngài, muốn tất cả của ngài!”

“Muốn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa và nhiều hơn nữa!” Cặp song sinh đồng thời cong mắt lên. “Phụ thượng nói ta là Greed, tức là ta có thể càng tham lam hơn, muốn thật nhiều, thật nhiều hơn nữa!”

“Nếu father đã cho người tên...” Ánh mắt vừa trong vừa lạnh của Lust dao động trên người cặp song sinh. “Vậy đừng đóng kịch nữa, một mình ở đó tự hỏi tự đáp vui lắm sao, Greed!”

Nhân loại làm sao để phân biệt con người nhỉ? Dùng dung mạo, dùng hình dáng, dùng tiếng nói, dùng vân tay, dùng tính cách... Tinh vi nhất chính là giám định DNA, có quá nhiều phương pháp phân biệt con người,

nhưng đối với tân nhân loại thì sao? Họ không dùng các phương pháp trên để phân biệt lẫn nhau, với “Phục chế gen” của Envy, DNA cũng có thể đạt được độ tương tự 99, 9987%. Ngoại hình có thể phục chế, tính cách có thể mô phỏng, nhưng bất đồng duy nhất, “vân tay” duy nhất chính là sóng não của họ. Chỉ cần sóng não có 0,1% khác biệt, đối với họ mà nói chính là hai người hoàn toàn khác nhau, cũng như vậy, sóng não không chút khác nhau, dù được chứa trong hai thân thể bất đồng, trong nhận thức của họ, đó vẫn chỉ là cùng một người, chẳng hạn như Turtle, chẳng hạn như Dove, chẳng hạn như Greed.

Trong ánh mắt kinh hãi của Buer và Glasya-Labolas, hai thiếu niên tóc lam tựa như nhân bản vô tính, thật giống như vật và ảnh cách một mặt gương, động tác của họ hoàn toàn nhất trí, không chút khác biệt, ngay cả lời nói cũng trùng khít đến mức nghe không ra là hai giọng nói.

“Cũng không còn cách khác, vì mẫu thượng có vẻ như không thể nào chấp nhận được sự thật này!” Nụ cười trên mặt Greed tà khí và có phần yêu chiều vặn vẹo. “Hai đứa trẻ mà người sinh ra thực chất chỉ là “một” quái vật!”

Greed vươn tay che miếng bọt mắt của mình. “Thật ra, nói từ góc độ khoa học, song sinh vốn chính là một người. Nhưng mẫu thượng vẫn không thể nào chấp nhận được, cho nên chỉ có thể thuận theo mẫu thượng!” Greed chỉ chỉ miếng bọt mắt bên phải. “Đây là Turtle!” Greed chỉ chỉ miếng bọt mắt bên trái. “Đây là Dove! Turtle là nam, Dove là nữ, đây là mẫu thượng đặt ra!”

“Đối với ta mà nói, chỉ là giới tính của Turtle ngược lại với Dove, giới tính của Dove ngược lại với Turtle.” Greed đối bên hai miếng bọt mắt, gương mặt quá mức trung tính khiến người ta căn bản không nhận ra được giới tính của y. “Để thỏa mãn ước nguyện của mẫu thượng, ta chấp nhận sự thiết đặt của người!”

“Ta cũng có chút bất ngờ!” Thanh niên tóc bạc kỹ lưỡng quan sát cặp song sinh, lúc này cặp song sinh đang quấn khăn quàng cổ đồng nhất, che khuất cổ, chỉ nhìn khuôn mặt và thân thể mảnh khảnh kia, không ai có thể nhận ra giới tính bọn họ. “Người lại muốn tới hai thân thể!”

“Ta là Greed, cho nên ta rất tham lam! Không chỉ muốn thân thể nam, còn muốn thân thể nữ!”

“Cho nên ta bỏ lỡ thời cơ tốt nhất biết được chân tướng!” Lust thở dài. “Ta thấy được “Turtle”, nhưng không nhận ra “người”.”

Turtle và Dove gộp lại mới xem như một người, ngược lại, Turtle Dove tách ra không thể nói là một người “hoàn chỉnh”. Họ giống như một nửa của Greed, chỉ nhìn có một nửa của một người, khó có thể nhận ra toàn bộ người đó, nhất là khi người đó mình lại không quen thuộc, chỉ có một khái niệm mơ hồ.

Nghe thấy lời của Lust, Greed dường như có vẻ hơi bất đắc dĩ. “Nếu tách hai thân thể ra, không thể nói là khó chịu, nhưng hai thân thể chỉ có thể ngờ nghệch như thiếu dây thần kinh!”

“Nhưng nếu không như vậy, ta sao có thể gặp được phụ thượng?” Greed dùng thân thể ôm vòng lấy Nei Bog, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. “Phụ thượng có khát khao, cho nên một nửa của ta mới bị cuốn hút! Cái loại khát khao kìm nén cực độ này, thật sự là vô cùng thơm ngọt!”

“Người biết... khát khao của father!” Lust nói cực kỳ nhẹ, giọng nói mang sự khẩn cầu mà ngay cả mình cũng không phát hiện được. “Nói cho ta biết!”

Greed trầm lặng nhìn Lust, mím chặt môi.

Ầm ầm ——

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên, màn trời phía trên hội trường bị kéo ra, lộ ra một mảnh bóng tối thâm trầm —— trời đen tối như vậy được sao? Đó căn bản không phải đêm tối, mà là một chiến hạm đen khổng lồ nhìn không thấy mép tàu. Bình thường, chiến hạm cỡ lớn loại này sẽ bị cảnh báo ngay khi tiếp cận sao Norton năm mươi dặm, nhưng hiện tại, nhìn vào trong tháp xem, còn người sống hay sao?

Cặp song sinh tóc lam cong mắt lên. “Mẫu thượng, người tới đón ta!”

Greed ôm Nei Bog đột ngột lùi về phía sau, tránh được Lust tấn công trong đường tơ kẽ tóc. Buer và Glasya-Labolas vừa thấy không ổn, lập tức xông tới muốn ngăn cản Lust, lại bị Lust lạnh mặt ném qua một bên. Mà lúc này lại có năm bóng người nhảy ra giữa sân, là năm người Gusion, hai ma thần không ngăn được Lust, vậy vậy thì sao?

Lust vốn không phải nguyên tội sở trường chiến đấu, bảy người không thể làm Lust bị thương, nhưng Lust cũng hoàn toàn không tiếp xúc với Greed được.

“Đưa father cho ta, đó không phải người người nên chiếm giữ!” Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của thanh niên tóc bạc là một mảnh sương lạnh. “Người hắc là biết, “hắc” sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ta biết, ngay từ lúc bước lên hành tinh này ta đã biết, kẻ thống trị đích thực của hành tinh này ở đâu!” Greed rũ mi mắt, lấy tay cọ cọ chân mày Nei Bog. “Nhưng khoảnh khắc ta thấy được ngài, lòng tham của ta liền không thể ngừng lại, cũng giống như ham muốn của người, đúng chứ!”

Chúng ta đều có tội, là nguyên tội của Cha.

“Cho nên, ta nhân lúc “hắc” ngủ say, làm tất cả những việc này!” Ánh mắt của cặp song sinh cong lên như trăng khuyết. “Ta không hối hận, ta muốn ngài!”

Tiếng của Greed tắt nghẹn, Lust cong khóe môi lên. ““Hắc” thức dậy rồi!”

Cặp song sinh trầm lặng nhìn phía xa, lại bình thản chuyển mắt về lại.

“Ta biết “hắc” sẽ tỉnh dậy, ta không thể giấu “hắc” quá lâu.” Greed ngẩng đầu lên, nhìn trạm trung chuyển hạ xuống từ trên chiến hạm. “Chỉ cần ta rời khỏi trước khi “hắc” đuổi tới là được!”

“Người cảm thấy, ta sẽ để người rời khỏi hay sao?”

Lust đứng đó không làm gì, ngay cả sự khuếch tán nhỏ nhất trên da thịt cũng không xuất hiện, nhưng mọi người bất tri bất giác tập trung ánh nhìn lên người y, thậm chí chuyển lên rồi sẽ không muốn rút đi. Gió từ trên hướng xuống thổi tóc bạc tán ra, khe dập dờn như sóng nước, tơ bạc phát phối cực nhẹ cũng khiến người ta cảm thấy nội tâm ngứa ngáy khó nhịn, con người màu lam băng rõ ràng không hề dao động, nhưng chung quy dường như mơ hồ có hương hoa lưu chuyển, xinh đẹp không thể tưởng tượng, khiến người ta cảm thấy chỉ cần làm đôi mắt kia liên tục nhìn mình, phải làm chuyện gì thì mình cũng sẽ nguyện ý.

“Đưa father cho ta!”

Greed chớp chớp mắt, con người dao động một lúc lại khôi phục bình thường. Mà có người dường như thấy chướng mắt, trong lòng họ tràn ngập tình yêu thương với Lust, muốn giúp yêu nghiệt tóc bạc kia đạt được bất cứ ước nguyện nào, trong bảy ma thần có năm người bị xúi giục, xoay người xông tới cặp song sinh.

“Ta không am hiểu chiến đấu!” Greed trầm trầm nói. “Trong tác chiến đơn thể, ta là phụ trợ!”

Thiếu niên mang miếng bịt mắt bên phải ôm cả người Nei Bog, thiếu niên mang miếng bịt mắt bên trái buông lỏng tay ra, từ trong túi lấy ra một viên đá tím kích thước cỡ móng tay, viên đá kia phủ ánh tím sâu thẳm thẳm, toàn bộ đều là kết tinh năng lượng. Lust nheo mắt lại, y rất cuộc nhớ ra mình từng thấy vật chất màu tím này ở đâu, trên hoa tai Lanna, trong viên thủy tinh của Sitri, trên cây gậy của Buer, trong tay Greed. Lúc này, thiếu niên tóc lam mắt tím cầm lấy viên đá tím kia, nói cực khẽ cực nhẹ. “Nguyện cầu, xin năm người đối địch tử vong!”

Năm người vẫn đang lao tới bên này nửa đường liền nát thành bụi cát, đá tím trên tay thiếu niên cũng vỡ thành bột phấn, gió thổi qua không còn dấu vết.

Dựa vào thị lực cực tốt của tân nhân loại, Lust thấy rõ, năm người kia là chết như thế nào: họ lão hóa cấp tốc trong thời gian một phần mười giây, từ trung niên liên tục lão hóa thành người già xế chiều, cuối cùng mục nát thành xương khô, gió thổi một cái liền rã nát.

“Xúc tác?” Lust quét mắt xuống tro bụi dưới đất, lại nhìn về phía cặp song sinh.

“Đúng vậy, là xúc tác!” Greed lại lấy một viên đá tím ra từ trong túi. “Đây là thứ ta làm, là chất xúc tác tốt nhất: có thể biến đá thành vàng, có thể khiến người ta kéo dài tuổi thọ, lão hóa tử vong vừa rồi đều là kết quả của xúc tác. Họ gọi viên đá này là nguyên tố thứ năm, Hòn đá hiền giả, Hòn đá ước nguyện hay tên khác, vì viên đá này có thể mang đến sức mạnh, của cải, thậm chí có thể thực hiện nguyện ước của bọn họ, thế là bọn họ nguyện!” Greed cười vui vẻ mà thuần khiết. “Ước muốn chính là thứ dễ sinh ra nhất, một viên đá không đủ, hai viên vẫn chưa đủ, ba viên cũng quá ít, bốn... Cứ như vậy, lòng tham của họ càng ngày càng lớn, khát vọng cũng càng lúc càng nhiều, cuối cùng, trở thành trò chơi diễn!”

Lust lẳng lặng nhìn Greed. “Người đang nuôi dưỡng lòng tham sao...”

“Việc này sẽ khiến ta cảm thấy vui vẻ!” Greed cười hài lòng. “Muốn càng nhiều càng nhiều nữa đi, lấy càng nhiều càng nhiều nữa đi! Đá không chỉ xúc tác cho ước nguyện của bọn họ, còn thúc đẩy tham vọng của bọn họ nữa. Đây là năng lực của ta, “Xúc tác ước nguyện.””

“Người là khát khao của mẫu thượng!” Cặp song sinh xinh xắn nghiêng đầu nhìn Lust. “Phải tặng cho mẫu thượng!”

“Ta phải nói ta rất vinh hạnh hay sao?” Lust kéo môi cười nhẹ, trong nụ cười kia không chứa chút ý cười nào.

Greed nâng viên đá kia lên, giọng nói không phân ra nam nữ vang lên trong đêm tối. “Nguyện cầu, xin có thể bắt được nguyên tội Lust!”

Lust cảm nhận rõ năng lượng sinh ra từ viên đá vỡ nát đánh qua từ hướng nào, lúc y vừa định nghiêng người tránh đi, giọng nói của Greed lại vang lên.

“Khao khát duy nhất của phụ thượng, chính là thoát khỏi các người!”

Lust mở to mắt!

[Edit by Alice]

Y lao đi rất nhanh, áo khoác đen được thêm vào tốc độ giang rộng ở không trung, như cánh dơi của ma vương bóng tối. Tốc độ của y đã rất nhanh, trên thế giới không có một chiếc phi hành khí nào có thể vượt qua tốc độ y được, mọi thứ xung quanh bị nhòa đi, kéo ra thành một đường ngang đủ màu đủ sắc, nhưng y vẫn phải nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa.

Cả thế giới đều biến thành địa ngục, vô số quái vật màu đỏ du dương trong đêm tối, tìm kiếm “đồ ăn” yếu ớt hơn mình, chúng nhất trí không màng đến bóng người đang vun vút lao đi, giống như y chính là bóng tối giăng giăng khắp chốn.

Lúc y tới được hội trường hội đấu giá, cũng chính là thời điểm chiến hạm vừa thu hồi xong trạm trung chuyển.

Ma vương bóng tối đứng trên đỉnh hội trường, đầu ngược cao cao, con mắt luôn khép hờ dưới tóc đen lần đầu tiên mở lớn, con ngươi đỏ sẫm như dung nham sâu nhất trong lòng đất.

“Phụ thân...!”

Tác giả có chuyện muốn nói: dưới đây là tài liệu

10. Buer là một Thống soái vĩ đại của Địa ngục. Ông ta xuất hiện khi mặt trời ẩn phía sau chòm sao Nhân Mã. Ông ta hiểu biết về Triết học tự nhiên, đạo đức, logic học và tất cả những loài thảo mộc, cây cối. Ông ta có thể chữa lành mọi thương tổn và đau khổ, nhất là ở nam giới. Ông ta cũng thường đem tới những linh hồn tốt. Buer lãnh đạo 50 quân đoàn quỷ.

25. Glasya-Labolas (Glasvlabolas) là một Đại Thống lĩnh của Địa ngục. Hắn ta xuất hiện dưới hình dạng một con chó rừng với đôi cánh điều hâu. Hắn rất hiểu biết về nghệ thuật và kỹ năng ám sát. Hắn ta có thể khiến hai kẻ thù trở thành bạn, cũng như khiến hai người bạn trở thành kẻ thù. Ngoài ra hắn còn có thể biến một người thành vô hình. Glasya-Labolas thống lĩnh 36 quân đoàn quỷ.

Những ma thần đó chỉ cho mọi người xem chơi, không cần đặc biệt nhớ kỹ, họ chỉ coi như... góp vui? Khục khục, vẫn dễ nghe hơn quần chúng.

68. Chương 67: Sixty-seventh Child

“Á à Xem ra “bắt ngờ” mà ta chuẩn bị cho cậu dường như khá thành công!”

Bọt nước xanh lục ộc một tiếng bốc lên tràn ra, robot hình người quái dị phát ra tiếng cười he he chói tai trong dịch dinh dưỡng, ánh lam chỗ mắt lấp lóe điên cuồng, Emerson hình thái robot không có ý tốt chăm chăm nhìn đối diện.

Thanh niên tóc đen ngồi trên bậc thang, hai tay đan chéo buông xuống giữa hai đầu gối, y hơi cúi người, khuỷu tay chống đỡ nửa thân trên, trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy hai con ngươi bốc mùi máu tanh.

“Đệ nhất.” Emerson cười to. “Cảm giác gặp lại anh em thất lạc như thế nào?”

Con người đỏ tươi lẳng lặng bốc cháy trong bóng tối, Sloth giống như một pho tượng vô cơ vĩnh viễn đóng băng, hòa tan vào trong bóng tối, Emerson nhìn kiệt tác tối cao của mình, nếu máy móc biết biểu cảm, vẻ mặt lão nhất định là hiền từ hoặc nói là dung túng.

“Ta sẽ nói với cậu!” Lão già nói. “Đây dù sao cũng là bất ngờ dành cho cậu!”

Âm thanh tổng hợp từ máy móc dừng một chút, Emerson dường như đang nghĩ xem phải bắt đầu nói từ đâu.

“Khi đó xuất hiện một mẫu thể vô cùng thú vị, lúc mập hợp cùng phụ thể, cô ta rụng hai cái trứng, sau đó hai cái trứng đồng loạt thụ tinh, lấy tiêu chuẩn nhân loại mà nói sẽ sinh ra một cặp song sinh khác trứng. Đây thật sự là một mẫu vật có một không hai, 0,01% xác suất chọn được mẫu thể có thể mập hợp cùng phụ thể, 0,1% xác suất xuất hiện hai trứng, 1% xác suất mẫu thể có thể chống chịu qua lần thụ tinh đầu tiên, chỉ nghĩ đến chuyện một trường hợp đặc biệt như vậy có thể mang đến bước phát triển to lớn thế nào cho nghiên cứu của mình, ta liền run rẩy không nhận được!” Âm thanh tổng hợp lạnh lẽo của Emerson nhuộm lên một sự cuồng nhiệt. “Biết không? Mẫu thể đó căn bản không thể rời khỏi dịch dinh dưỡng nửa bước, làm chất dinh dưỡng cho tân nhân loại, hơn nữa là chất dinh dưỡng cho một cặp song sinh, bản thân cô ta căn bản không thể cung cấp được nhiều năng lượng như thế, cho nên mẫu thể xảy ra biến đổi, có lẽ là hai cái trứng thụ tinh kia khiến cơ thể cô ta đạt được một loại cân bằng nào đó, cơ thể cô ta càng giống một ống dẫn cung cấp dinh dưỡng chứ không phải bản thân cô ta là nguồn dinh dưỡng, cứ theo đó mà suy tiếp, mẫu thể kia cuối cùng sẽ không bị tân nhân loại “hấp thu” chỉ còn lại một cái xác rỗng, nói cách khác, sau khi sinh ra cặp song sinh, mẫu thể có thể sống sót. Ha ha ha... Đây quá thú vị, rốt cuộc là cái gì dẫn đến một loạt biến hóa này cơ chứ...”

Lão già thì thảo tự nói một lúc, một khắc nào đó lại đột ngột hồi hồn về, sau đó tiếp tục nói.

“Ta biết thời gian của mình không còn nhiều, Đệ tam sắp sửa sinh ra, ta càng không có khả năng trối buộc các cậu.” Emerson cười kỳ dị. “—— Nhưng tại sao ta phải trối buộc các cậu cơ chứ, các cậu vốn phải đứng trên đỉnh cao nhân loại, các cậu là tối cao, không ai có thể khống chế các cậu. Nhưng ta vẫn có chút không cam lòng, không cam lòng để nghiên cứu của ta cứ bị đình chỉ như vậy, ta không ngờ các cậu sẽ giữ ta lại, cho nên khi đó ta làm ra một chút phản kháng nho nhỏ —— Không phải để cự tuyệt tử vong, mà là để nghiên cứu của ta có thể được tiếp tục, cực kỳ, vô hại.”

“Ta xử lý toàn bộ những người biết đến mẫu thể này, ta biết họ không thể trốn khỏi lòng bàn tay của cậu, mọi người đều không thể trốn được, kể cả ta, cho nên ta đánh cược!” Robot không chút che giấu sự vui vẻ và đắc ý của mình. “Sự thật chứng minh ta cược thắng, ta làm tất cả mọi chuyện, sau đó tẩy não bản thân, quên hết chuyện này, chỉ lưu lại ghi chép khóa kín ở chỗ sâu nhất trong máy tính trung tâm, máy móc thuần vật lý là điểm yếu của các cậu.” Lão già tiếu nuối nói. “Đó không tốt cho lắm, không tốt cho lắm, các cậu không nên có nhược điểm. Ta gần đây mới lục ra được ghi chép này, mới phát hiện một việc thú vị như vậy lại có thể là kiệt tác của ta!”

“Biết ta làm gì không?” Thanh niên tóc đen không nói một lời, đối mặt với phản ứng lạnh lùng của Sloth, Emerson phớt lờ tự hỏi tự đáp. “Ta đưa mẫu thể đặc biệt kia cho kẻ khác!”

“Ta có một đối thủ một mất một còn, lão tên là Selim!” Dù là âm thanh tổng hợp, nhưng cũng có thể nghe ra sự châm biếm nồng nặc trong giọng nói của Emerson. “Dù bộ não gã bám móng kia còn chưa phát triển xong, nhưng không thể không nói Thượng Đế là công bằng, cho lão một chỉ số thông minh vẫn còn tạm được. Chỉ số thông minh đó đều dùng để sửa diên sửa khùng về phía ta, hễ ta làm cái gì thì gã bám móng đó sẽ lập tức nhảy ra khiêu khích. Trong lĩnh vực tiến hóa, lão vẫn kêu gào muốn ta mất mặt, hừ, ta thấy mặt lão cũng được, ta vô cùng, thấy lão coi được, cho nên ta đưa cho lão một món “quả lớn!” Emerson nghĩ tới

gì đó, cười càng chói tai hơn. “Nhận được mẫu thể mang thai Đệ tứ, gã bám móng đó chắc chắn mừng đến phát khóc, đây đối với nghiên cứu của lão mà nói chính là sự trợ giúp không gì sánh nổi. Lão cũng không khiến ta thất vọng, hiện tại thế giới bên ngoài đang náo nhiệt cực kỳ!”

Thông qua kết nối máy tính trung tâm, Emerson thấy hết mọi chuyện xảy ra bên ngoài, chỉ cần nhìn vài cái thôi, lão liền biết đối thủ một mất một còn kia làm ra chuyện gì, hướng chỉ đối phương còn ngạo mạn gửi đến một gói dữ liệu, bên trong tỉ mỉ ghi lại đủ loại số liệu và tài liệu thực nghiệm, chỉ thiếu điều cầm tay mà chỉ dạy. Emerson phì cười đối với chuyện này, lúc trước lão đồng loạt đóng gói số liệu thực nghiệm kèm theo mẫu thể gửi cho Selim, đơn giản chỉ là vì muốn nghiên cứu được tiếp tục, chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ bị đối phương ăn miếng trả miếng kiểu trẻ con như thế.

Mắt lam máy móc lấp lóe, Emerson điều khiển, chiếu ra tài liệu và hình ảnh ở không trung, châm biếm bình luận.

“Gã ngu đó lấy phần tương tự “Fath” ra từ trong gien của Đệ tứ, sau đó cải tạo thành một loại virus “Fath giả” —— Ở được rồi, lão gọi virus đó là nhân tố tiến hóa —— loại nhân tố có độ phù hợp cực cao đối với gien con người, nói cách khác, tính lây nhiễm của nó rất mạnh, có thể làm sinh vật bị nhiễm phát triển theo hướng mà nó mong muốn: để tôi luyện thân thể, sự trao đổi chất của người bị nhiễm tăng nhanh, sinh ra cảm giác đói khát không thể thỏa mãn, chúng bắt đầu cắn nuốt các sinh vật xung quanh, không chỉ là để thỏa mãn cái miệng, cũng là để chiết xuất ra gien của đối phương, rồi không ngừng tái tổ hợp cơ thể mình —— Ồ, lão ta gọi đây là “tiến hóa”?” Emerson cười nhạo. “Ta thừa nhận gã bám móng kia quả thật có chút tài năng, gắn được nhân tố tiến hóa kia vào gien con người quả thật là một điều thần kỳ... Nhưng lấy con người làm đối tượng cho nhiễm virus diện rộng, đây là “tiến hóa sau khi sinh tối ưu nhất” mà lão ủng hộ? Lại có thể ngu ngốc đến trình độ này! Gã ngu ấy còn phân chia cấp bậc cho lũ zombie đó, Level E tới Level A? Còn ma thần nữa chứ? Ngày cá tháng tư đã qua chưa vậy?”

Ánh mắt Sloth lướt một cái trên hình chiếu, trong con ngươi đỏ như máu tràn ngập coi thường đối với tất cả những thứ này. Emerson chăm chú nhìn bộ dạng đó của Sloth, có chút ác ý nói. “Lại nói, phụ thể và Đệ tam bị bắt đi, Đệ tứ vẫn rất tài giỏi phải không? Ta rất có hứng thú đối với “nguyên tố thứ năm” mà cậu ta làm ra, có chất xúc tác tuyệt vời như vậy, không chừng thí nghiệm kia sẽ có tiến triển đột phá!”

“Nếu thế...” Emerson đối diện cùng bóng tối, giọng nói lạnh lẽo giống như có chút mỉa mai. “Các cậu sẽ có thể vĩnh viễn ở cùng Cha-yêu-nhất. Lúc các cậu còn sống mang Cha theo, lúc các cậu chết cũng kéo Cha cùng, đây là cái mà các cậu gọi là vĩnh viễn... Az... Ha ha ha ha, quá buồn cười, ta làm ra một lũ quái vật thể nào đây ta, loạn luân cùng trái đạo đức đồng thời tồn tại, vụn vẹo méo mó kinh người như thế, tội lỗi nghiêm trọng nặng nề như thế, hùng mạnh mà lại hoàn mỹ như thế...”

“... Ta sẽ mang Greed đến cho ông!”

Bóng tối lần đầu tiên cất tiếng, lãnh đạm, lạnh lẽo, phẳng phất như đang nói một chuyện vô cùng nhỏ nhặt. Emerson đột ngột ý thức được gì đó, có thể thấy rõ bộ não trong cái đầu thủy tinh run mạnh một cơn, ánh lam trên mắt robot luân phiên sáng tối.

“... À há ” Âm thanh tổng hợp của máy móc vô cùng tận lực hoàn thành trách nhiệm, mô phỏng ra cảm xúc run rẩy của Emerson. “Thì ra là thế, thì ra là thế... Ta nói, làm thế nào mà bộ dạng cậu lại bất hợp lý như vậy... Ha... Ha ha ha ha ha ha ——” Robot phát ra tiếng cười lớn chói tai, Emerson ngẩng mạnh đầu lên, nhìn khoảng không xa xăm. “Selim, xem ra lần này lại là ta thắng —— Ta vốn cho rằng đây lại là một ván cờ giữa ta và ông, nhìn xem rốt cuộc lý luận tiến hóa của ai là đúng, là “sau khi sinh” của ông, hay “trước khi sinh” của ta —— Không sai chút nào, đây vốn phải là một cuộc chiến, chúng ta đang dựng nên một bàn cờ, nhưng ông tuyệt đối sẽ không ngờ, trước khi hạ cờ, ông cũng đã thua... Không không không, là chúng ta đều thua, vì ——”

Tiếng nói của Emerson đột nhiên dừng lại, ánh lam trên mắt robot bỗng dừng tắt mất, cả robot tựa như hư hỏng, lơ lửng trong dịch dinh dưỡng không hề nhúc nhích.

Thanh niên tóc đen đứng dậy đi ra phía ngoài, động tác y thong thả lại mang sự tao nhã tùy tiện, trong bóng đêm vang lên tiếng bước chân cực kỳ có quy luật, chính xác đến từng phút từng giây như được máy móc đo đạc. Sloth đi tới cửa, cửa lực từ tự động trượt ra, ngoài cửa cũng là một mảnh bóng tối: cậu bé vùi mặt vào con thỏ của mình, chỉ lộ ra một đôi mắt thú màu vàng đang lấp lánh sáng lên quẩn gia tư thái cung

kính đội ở một bên, tay phải để trước ngực, găng tay trắng hình thành đối lập rõ ràng với áo đuôi tôm đen thiếu niên tóc xám hai tay cầm trong túi quần, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, cười hoàn toàn ngây thơ trong sáng.

Ma vương hơi nghiêng đầu, hất nhẹ về hướng của Emerson, giọng nói trầm thấp. “Đúng vậy, đây là một cuộc chiến!”

[Beta.by.Ween]

Trước khi tỉnh lại, Nei Bog cảm thấy có một ánh mắt khiến người ta cực kỳ khó chịu, cái ánh mắt này khá quen thuộc với hắn, vì lúc ở khu số bảy, người mấy khu trước đều dùng ánh mắt như nhìn sâu hại diệt trừ không hết đó để nhìn hắn.

Nei Bog mở mắt ra, sau đó thấy được chủ nhân ánh mắt. Đó là một cô gái rất đẹp, dung mạo bất ngờ làm Nei Bog cảm thấy quen thuộc, nhưng hắn làm sao cũng không nhớ được mình từng thấy tóc đen ngắn đó ở đâu, còn hai con mắt màu xanh lam tràn ngập cảm hận kia nữa — Nei Bog thậm chí cảm thấy, trong mắt nàng, mình chính là một cái xác đang hư thối phủ đầy giòi bọ.

Nei Bog cứ như vậy, nhìn cô gái kia cổ nén căm ghét đi tới, đứng trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống.

“Ta là Lanna!”

Trong con mắt xanh lam cuộn cuộn cảm xúc đen tối, cô gái tự xưng là Lanna mỗi chữ ngừng một chút, tiếng nói giống như bị ép ra.

“Chúng ta làm đi!”

69. Chương 68: Sixty-eight Child

Vừa tỉnh lại, một cô gái xinh đẹp đi tới trước mặt, đưa ra lời mời với mình.

Nei Bog cảm thấy hắn không thể tìm về xúc động mà đàn ông bình thường nên có trước kia, phản ứng của hắn chỉ là chớp chớp mi mắt, uể oải nói.

“Cô muốn chết sao?”

Nei Bog rất bình thản nói lên sự thật, nhưng dễ nhận thấy đó đã chọc giận Lanna. Mà Lanna đầu tiên là nhấc cao cao, sau đó nhứ chặt lại, cảm xúc tối đen cuộn cuộn trong mắt quả thật muốn đốt rụi kẻ không biết điều đối diện.

“Người tưởng...” Lanna vươn tay, móng tay đỏ tươi cào nhẹ cảm Nei Bog, mang cảm giác thân mật nguy hiểm. “... Ta rất muốn chạm vào người sao?”

Vĩnh viễn không thể quên được, lúc nàng hồi hộp được gia chủ mời đến, nghênh đón một cô gái trong lòng vui sướng vì rốt cuộc được nhà Lanna coi trọng lại là một đồng dụng cụ lạnh lẽo, nàng bị ấn lên dụng cụ, thiết bị đâm kim nhọn vào ấn đường của nàng, rất đau, rất đau, còn muốn đau hơn cả khi bị các anh chị em dùng kim đâm vào mười ngón tay lúc trước. Trong tiếng kêu thảm thiết của nàng, có kẻ vô cảm lên tiếng như đang bình luận trọng lượng heo thịt trong chợ: Cô ta được!

Vậy ngài cứ mang nó đi đi! Gia chủ mỉm cười như vậy.

Thế là nàng cứ bị đưa đi như thế, ký ức sau đó vẫn luôn là một khoảng trống, đó là di chứng bị thôi miên sâu. Ờ, nàng nhầm, trong lúc đó nàng có tỉnh lại một lần, nhưng nàng lại oán hận, tại sao phải nhớ kỹ khoảnh khắc đó như vậy, tại sao không dứt khoát quên tất cả đi — quên đi khoảnh khắc nàng bị làm nhục, quên đi gã đàn ông đã hủy hoại nàng, coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, nàng vẫn là một đứa con vợ lẽ không đáng nhìn trong gia tộc Lanna, cản trở mà sinh sống.

— Ai cũng không thể hiểu, khi một thiếu nữ khó khăn lắm mới tỉnh táo lại từ trong hỗn độn tử vong, biết được hai đứa trẻ nhuộm máu trước mặt là con của mình, sẽ mang một tâm trạng thế nào.

Người phụ nữ cười quyến rũ, ý cười lại không vào được đáy mắt.

“Ta nghĩ người cần nhận ra sự thật, người hiện tại là tù nhân của ta, bây giờ cũng không dễ chịu như lúc người ở sao Norton, không có vô số đàn bà bị chọn ra để người muốn làm gì thì làm nữa. Ta thật sự rất muốn cắt rời từng bộ phận trên cơ thể người, như vậy lúc mập hợp, không chừng ta có thể giảm một phần lớn tỷ lệ chạm tới thân thể người, dù sao người cũng chỉ có tác dụng ở chuyện đó, đó là giá trị tồn tại duy nhất của người!”

“Vậy thì đừng chạm tới tôi!” Nei Bog không màng đến cảm giác đau đớn chỗ cầm, giọng điệu bình thản mang ý đề nghị nghiêm túc. “Nếu cô đã ghét tôi như vậy, tại sao còn muốn miễn cưỡng tôi và chính mình?”

“Đó đương nhiên là vì để “tạo thần.” Về mặt Lanna trắng trợn mà tùy tiện, đáy mắt bùng bùng tham vọng. “Giống như hai đứa con Turtle Dove đáng yêu nghe lời kia của ta, tạo ra một, hai... vô số “thần” —— thần thống trị thế giới, ta thống trị thần!”

“... Cô là mẹ của Greed?” Nei Bog chăm chăm nhìn thẳng Lanna, vẻ mặt của hắn khó có thể nói bằng lời.

“Không phải, không phải, không phải! Chúng là Turtle và Dove! Đừng tự tiện đặt tên cho chúng, người không có tư cách!” Một cơn đau truyền đến, Nei Bog cảm thấy chỗ nối tiếp giữa cằm và cổ chảy xuống một mảnh trơn ướt. Đầu ngón tay Lanna cắt qua da người nam, máu tươi phủ lên móng tay làm màu đỏ trên đó càng thêm sáng đẹp. “Chỉ là Turtle Dove của ta!”

Nei Bog ngẩn ngơ nhìn Lanna, Lanna trước mắt là một trong vô số những cô gái được Emerson đưa đến trước mặt hắn trước kia, nàng còn sống, phần nộ rõ ràng như vậy, oán hận rõ ràng như vậy, còn sống rõ ràng như vậy ——

Người nam trầm mê trong thế giới của mình, thì thào tự nói. “Cô không chết sao...”

“Thật đáng tiếc!” Lanna mỗi chữ ngừng một chút, cắn chữ trong răng, đầu ngón tay ép mạnh lên vết thương của Nei Bog, vẻ mặt từ vận vẹo bắt đầu chuyển sang hung tợn. “Ta – còn – sống – rất – tốt, tốt đến độ thậm chí có thể mời người tới làm khách ——”

“Xin lỗi!”

Lanna cứng đờ, tiếng xin lỗi kia tới đột ngột như thế, không chân thật như thế.

Nei Bog nói cực khẽ. “Tôi chưa từng có ý muốn giết các cô!”

Bất kể thế nào, thân là “hung khí”, Nei Bog chung quy là nguyên nhân trực tiếp tạo nên cái chết của các cô gái. Trốn tránh lâu như vậy rồi, hắn cuối cùng cũng đối mặt với mọi chuyện.

“... Người cảm thấy như vậy có ý nghĩa gì sao?” Lanna kéo môi đỏ lên đùa cợt. “Người chẳng lẽ cảm thấy nói một câu xin lỗi là có thể xóa đi mọi chuyện? Hay là, người muốn nói “Thật ra tôi cũng là người bị hại, cho nên có thể thả tôi ra được không”? Phải nói người quá mức ngây thơ, hay là người làm ra hành vi khiến ta ghê tởm kia, rồi đổ tất cả lỗi lầm lên người kẻ khác?”

Móng tay đỏ tươi chậm chậm vạch vào vết thương, xé lớn ra, vết thương kia đỏ thắm như nét cười tươi đẹp trên khóe môi người phụ nữ.

“Nếu muốn chuộc tội đến thế, không bằng moi ruột mình ra thất một cái nơ, thế nào?”

Người nam tóc đen đảo con mắt đen trắng rõ ràng kia của hắn, liếc nhìn Lanna một cách quái dị, sau đó lại chăm chăm nhìn thẳng khoảng không phía trên, bóng tối từng chút nhuộm lên con mắt đen như than, một chút ánh sáng cũng không thể thâm vào.

“Cô nói không sai!” Nei Bog bắt đầu cười, thoải mái, vô tâm, như thằng mập cực kỳ đáng khinh khu số bảy. “Bố chưa từng ngây thơ, lời nói vừa rồi chỉ là để làm màu cho có, mọi người đều không cần phải quá nghiêm túc, đúng không?”

Hắn nói một tiếng xin lỗi với tội lỗi tạo thành trong quá khứ, sau đó hắn sẽ ích kỷ mà đi tiếp, không quay đầu lại nữa. Bó tay, bất luận là mập khu số bảy, hay Nei Bog hiện tại, hắn từ trước tới giờ vẫn luôn là một kẻ ích kỷ hết thuốc chữa như vậy.

Sắc mặt Lanna xanh rồi lại trắng, nàng tát một cái lên mặt Nei Bog, con mắt tức giận đến mức đỏ lên. “Người —— cận bã —— chết tiệt này ——”

Mặt Nei Bog bị đánh lệch qua một bên, làn da quá trắng làm nền khiến dấu tay kia vô cùng chói mắt, tóc đen che khuất hai mắt người nam, chỉ có thể nhìn thấy bên cạnh dấu tay đỏ tươi kia, độ cong hơi nhếch lên trên khóe miệng.

Đó là độ cong bại hoại! Cha – kẻ thân là căn nguyên tội lỗi, đã bắt đầu không còn cự tuyệt sự mục nát và hủy hoại từ trong cốt tủy.

“Đúng vậy!” Người nam tái nhợt mỉm cười. “Tôi là căn bã!”

Cứ từng bước đi về phía hư nát như vậy đi, lão Nei đã không còn có thể hút tẩu thuốc cũ mềm của lão, Aisha đã không còn có thể xoay người múa dưới ánh mặt trời, họ đều đã biến thành mộ phần lạnh lẽo mà trầm lặng, cho nên đối với hắn mà nói, trên thế giới này chỉ còn lại chính hắn là quan trọng nhất.

“Cô muốn tôi đề cô!” Câu này nối với câu trước đó, quả thật giống như đang nói “Cô muốn một thằng căn bã tới đề mình”, Nei Bog mỉm cười nhìn Lanna phần nộ cực điểm, vẻ mặt vô tội mà thành thật trình bày sự thật. “Tôi bây giờ một chút hứng thú đối với phụ nữ cũng không có.”

Cổ bị hung hăng bóp lấy, Nei Bog vẫn cười vô tâm, tiếng nói có vẻ hơi đứt quãng do thiếu dưỡng khí.

“Đương nhiên... dưới... uy hiếp tính mạng, tôi sẽ cùng cô, làm tình...”

“... Như cô mong muốn, đề cô!”

“Dù... sao...”

Cuối cùng phải chết cũng không phải là hắn, không phải sao?

Nei Bog mỉm cười, bại hoại, từng chút từng chút, vụn vụn.

[Father.by.Đồi]

Dưới đây là tiểu kịch trường

Về không chế năm giác quan của Sloth:

Nei Bog: Sắp tới ra ngoài du lịch đi!

Sloth:

Nei Bog: Cẩm rã ở khu số một thêm nữa, bố đây sẽ phải mọc nấm!

Sloth yên lặng cầm lấy một quyển tạp chí du lịch.

Nei Bog: Đi đâu được đây? Sao Clem có núi tuyết, sao Laya có bãi biển, sao Phong Vân có... Hả...? (hoa mắt)

Nei Bog (nhìn khung cảnh xung quanh nháy mắt từ trong phòng chuyển thành đỉnh núi tuyết trắng tinh, đón gió ào ào):

Sloth (nhìn người nam lạnh run trên tuyết trắng): ... (Búng tay tách một cái)

Nei Bog (cúi đầu nhìn tuyết trắng dưới đất trong nháy mắt biến thành bãi cát, mặt trời chói chang trên đầu lặng lẽ nướng người, gió biển hiu hiu thổi tới):

Sloth (nhìn người nam chảy mồ hôi trên bờ cát, nghĩ nghĩ): (Búng tay tách một cái)

Nei Bog (trần trụi trụi bảo vệ chỗ trọng điểm): ... Người tốt xấu gì cũng giữ lại cho ta một cái quần bơi chứ! Không, đây không phải trọng điểm! Mau thả ta ra khỏi ảo giác đi ——

Sloth (vui vẻ): Phụ thân, còn muốn đến đâu nữa?

Nei Bog:

Sloth: Không có, vậy ngủ thôi, phụ thân!

Trong nháy mắt quay về phòng ngủ.

Nei Bog: Ah!

70. Chương 69: Sixty-ninth Child

Lanna cuối cùng vẫn nổi giận ùng ùng rời khỏi, Nei Bog bò dậy từ trên giường, dẫu tay màu đỏ và dẫu bóp trên cổ có vẻ vô cùng rứt rứt trên làn da tái nhợt. Hắn bắt đầu đánh giá bốn phía, nơi này là một căn phòng kim loại, làm Nei Bog cảm thấy vô cùng quen mắt, lúc còn ở viện nghiên cứu trung tâm, lao tù của hắn chính là theo phong cách này.

Ký ức cuối cùng là nụ cười giống y như nhau của cặp song sinh kia.

«Nhân danh Cha, ta là Greed!» Greed cứ cười thuần khiết và tự nhiên như vậy. «Không ai tới cứu ngài, ta sẽ tới cứu ngài! Không ai thương xót ngài, ta sẽ thương xót ngài! Không ai buông tha ngài, ta sẽ giúp ngài thoát khỏi bọn họ! Không ai cho ngài tự do, ta sẽ mang tự do đến với ngài — Đó là lý do ta được sinh ra.»

«Phụ thượng, Greed đến đây, đến để thỏa mãn khát vọng ban sơ của phụ thượng.»

Đó là chuyện đã qua lâu đến cỡ nào rồi? Ký ức mà hắn tưởng đã bắt đầu mờ phai, lúc cặp song sinh nói ra câu đó, hồi ức bị vô thức bỏ đi lại hiện rõ ra trước mặt. Khi đó hắn vẫn là một con ngựa đực đáng thương bị nuôi nhốt, dần hướng tới hủy hoại và điên cuồng trong nỗi sợ hãi giết chết đối tượng và các con bị giải phẫu. Hắn hết lần này đến lần khác tự hỏi trong bóng tối: Tại sao lại là hắn? Tại sao không buông tha cho hắn? Biết rõ là vô nghĩa, lại hết lần này đến lần khác đáng xấu hổ mơ ước dưới đáy lòng: Nếu có ai đó tới cứu hắn thì tốt biết bao nhiêu, nếu ông trời rút cuộc thương xót mà không giày vò hắn nữa thì tốt biết bao nhiêu, nếu có thể thoát khỏi Emerson, thoát khỏi bọn họ thì tốt biết bao nhiêu, nếu... hắn có thể tự do... thì tốt biết bao nhiêu... Con người có thể vô sỉ tới chừng nào, lúc ở khu số bảy ước ao ấm no giàu có, lúc đã ấm no giàu có lại bắt đầu không biết chừng mực mà khao khát tự do.

Nei Bog che mắt lại bắt đầu cười.

Sau đó, lúc kẻ đó được tự do phóng thích, lại bắt đầu ước ao trốn tránh trách nhiệm của mình, sau khi rời khỏi trách nhiệm bản thân, lại bắt đầu ao ước...

Đây là một câu chuyện cười hắc ám, Nei Bog nghĩ.

Người nam đi tới bên cửa, cửa tự động im ắng kéo ra hai bên, không biết là Lanna lúc rời khỏi quá mức xúc động mà quên khóa cửa, hay vốn không tính nhốt hắn lại, Nei Bog không chút áp lực đi ra phía ngoài. Ngoài cửa là một không gian rộng lớn, vô số lối đi dẫn ra bốn phía giăng giăng như mạng nhện, những căn phòng xếp chi chít trên vách như tổ ong, trần nhà trên đỉnh đầu trải ra tinh tú bên ngoài.

Hắn ngơ ngẩn thất thần nhìn chăm chăm mảnh sao trời kia, bất tri bất giác bước ra một bước, cảm giác không trọng lượng tràn ngập trong người, Nei Bog theo bản năng bắt lấy tay vịn di động bên cạnh, mới gian nan ổn định được thân thể.

Hắn đã rời khỏi sao Norton sao...?

Lần đầu tiên trong đời rời khỏi Norton, lại dưới tình trạng bị bất cóc thế này. Nei Bog cười hề hề mấy tiếng, đối với mập khu số bảy mà nói, trong con mắt vĩnh viễn chỉ có thể in ra phong cảnh ba khu dưới.

Tay vịn di động lặng lẽ mang Nei Bog tiến về một hướng nào đó, ánh mắt trôi nổi của Nei Bog bỗng dừng lại, hắn trông thấy con mình.

Thiếu niên tóc lam ngồi trên một vật trang trí hình nấm cao cao, lông mày xinh xắn hơi nhíu lại, mắt phải không bị miếng bịt mắt che khuất mong lung nhìn bốn phía, bộ dạng ngơ ngác đáng yêu không biết phải làm sao. Lúc Nei Bog thấy y, thiếu niên cũng trông thấy Nei Bog, con người màu tím nháy mắt sáng lên.

“Phụ thượng!”

Greed nhảy xuống từ trên nấm trang trí, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, sau đó dè dặt nín góc áo Nei Bog, không chút che giấu thể hiện sự hài lòng và ý lại của mình.

“Người... Nửa kia của người đâu?” Nei Bog ngừng một chút, mới sắp xếp được ngôn từ mà hỏi.

“Ta lạc đường!” Về mặt Greed mờ mịt mà bối rối. “Turtle lạc mất Dove, Dove lạc mất Turtle!”

“.....” Nei Bog cũng có chút mờ mịt, hình như khi lần đầu tiên nhìn thấy Dove lúc trước, đứa trẻ đó cũng lạc đường mà cường thế bế người ta đi làm SGPS di động. Nhưng đối với Greed mà nói, Turtle và Dove giống như não trái và não phải, phải mù đường tới mức nào mới có thể để não trái và não phải lạc mất nhau đây...

“Phụ thượng!” Nei Bog cúi đầu, thiếu niên đang cong mắt cười với hắn. “Mẫu thượng tức giận, rất tức giận, rất tức giận.”

“Là ta làm, người có thể trách ta!”

Thiếu niên tóc lam hơi mở to mắt, có vẻ có chút kinh ngạc và mờ mịt.

“Không, Turtle cũng không có trách phụ thượng!” Greed lại mỉm cười, nụ cười kia thuần khiết không chứa chút tạp chất. “Phụ thượng muốn làm gì mẫu thượng, Turtle sẽ không ngăn cản, cũng sẽ không phản đối. Dù là, phụ thượng giết mẫu thượng, cũng có thể được.”

Thiếu niên xinh xắn liền mỉm cười như vậy, giọng nói nhẹ nhàng. “Đương nhiên, ngược lại cũng như vậy.”

“Turtle sẽ không vì mẫu thượng mà thương tổn phụ thượng, cũng sẽ không vì phụ thượng mà thương tổn mẫu thượng, cũng sẽ không để những kẻ khác thương tổn hai người.” Nei Bog thấy cái bóng đen nhánh của mình trong ánh mắt màu tím trong veo của Greed. “Phụ thượng, mẫu thượng hiện tại chọn một con đường cuối cùng sẽ dẫn tới diệt vong!”

Trong kế hoạch phụ thể, mẫu thể là chất dinh dưỡng, chỉ có thể là chất dinh dưỡng, chỉ có thần mới biết, Lanna còn có thể sinh ra cặp song sinh có xác suất một trên mười triệu kia không.

“... Người không nói với cô ta?”

Giọng nói Greed rất trong trẻo, mang một loại ngọt ngào, nhưng tàn khốc bao hàm trong đó khiến người ta không rét mà run, mắt thiếu niên cong cong như trăng non cười hé miệng: “Phụ thượng, Turtle vừa rồi nói: Có thể thương tổn mẫu thượng, chỉ có thể là phụ thượng, hoặc chính bản thân mẫu thượng!”

Đây là cái chết mà Lanna đã chọn, là khao khát của Lanna, mà con của nàng sẽ không ngăn cản.

“Phụ thượng không vui!” Greed nghiêm túc nhìn mặt Nei Bog, lấy tay ấn miếng bít mắt của mình. “Vậy để Turtle kể chuyện cho ngài vui lên chút nhé!”

Lúc Nei Bog còn chưa kịp lên tiếng, thiếu niên đã bắt đầu mỉm cười nói tiếp. “Ngày trước có một cô gái, phụ thượng của nàng là gia chủ một gia tộc, mẫu thượng lại là một cô hầu gái không đáng để nhìn, nàng từ nhỏ chính là đối tượng để các anh chị em ức hiếp. Sau khi lớn lên, gia chủ tặng nàng cho kẻ khác, lúc trở về, nàng mang theo một đứa con. Nàng rất hận, hận đám anh chị em từng ức hiếp nàng, hận gia chủ đã đưa nàng tặng cho kẻ khác, hận cả đứa con mà nàng vốn không nên có, nhưng nàng không làm gì được cả, cho nên chỉ có thể lấy con của nàng ra mà trút giận. Sau đó, cô gái bắt đầu cầu nguyện, nàng muốn được ăn no mặc ấm, thần thực hiện ước nguyện của nàng, người hầu chết đi. Nàng muốn có của cải và sắc đẹp, thần thực hiện ước nguyện của nàng, anh chị em chết đi. Nàng muốn có địa vị người người tôn kính, thần thực hiện ước nguyện của nàng, gia chủ chết đi. Sau đó nàng lên làm gia chủ, lúc nàng giành được cái danh xưng “Lanna” mà chỉ có gia chủ mới được gọi, thần hỏi nàng rằng: Người còn muốn có thêm gì nữa? Nàng nghĩ, sắc đẹp có, của cải có, địa vị có, vậy muốn cả thế giới luôn đi ——”

Greed cười rất hài lòng, y nâng tay Nei Bog lên, dùng mặt cọ nhẹ. “Phụ thượng, mẫu thượng muốn cả thế giới, ngài thì muốn cái gì?”

“Chờ mẫu thượng chết đi, Turtle tặng cả thế giới này cho ngài được chứ?” Nụ cười thiếu niên vẫn trong trắng ngây ngô, như một đứa trẻ không ý thức được sự tàn khốc trong giọng nói của mình. “Nếu vậy...”

“... Mẫu thượng hoặc phụ thượng có được cả thế giới, ta có mẫu thượng và phụ thượng, vậy cũng như Greed có được tất cả.”

[BetabyWeen]

Thanh niên tóc bạc hai tay nâng một cốc trà, mắt lam hạ xuống như đang nhìn bóng mình trong cốc, từ xa nhìn lại, cả người thanh niên giống như một bức tranh không gì sánh được.

“Ta ngửi thấy mùi của father!”

Lanna vừa đến, liền nghe được một câu như vậy, khiến mặt nàng nháy mắt vặn vẹo.

“Cậu phải cảm thấy chuyện nên làm nhất bây giờ là lấy lòng ta chứ không phải khiến ta tức giận.” Lanna vươn tay quét qua tóc bạc của Lust, như đang trêu ghẹo thú cưng. “Cậu bây giờ chính là vật sở hữu của ta, Asmodeus. Để ta xem, chốt dây xích của cậu có chặt hay không.”

Chỗ xương sống thanh niên tóc bạc bị cắm thẳng vào một ống thông bằng máy, Lanna vuốt cái ống thông kia, bộ dạng dường như vô cùng thỏa mãn.

“‘Dây xích’ này có thể khiến cậu ngoan hơn một chút, nếu cậu ngoan ngoãn nghe lời, ta có thể lấy nó ra, nhưng hiện tại xem ra, cậu vẫn rất cần có nó!”

“Cô thích ta đến vậy hay sao?” Lust hơi nhấc mày, kéo ra một vẻ phong tình cười như có như không. “Thích đến độ muốn xích ta lại?”

“Đúng vậy!” Lanna rất hưởng thụ vẻ văn cùng Lust, tâm tình tồi tệ tốt lên một chút. “Cậu là thú cưng tuyệt nhất của ta!”

“Như vậy à, ta không ngờ cô lại thích father như vậy.”

“Cái ——”

“Ta là nguyên tội của father, là một nửa của father, cô thích ta, vậy người cô yêu nhất chẳng phải father của ta sao?” Độ cong trên khóe miệng Lust giống như một sự châm biếm, y nhìn thẳng Lanna cứng ngắc, giọng điệu gần như mỉa mai giữa tình nhân. “Nói như vậy, cô là tình địch của ta đấy nhé!”

“Ngoan nào, đừng giành father với ta được... chứ... hả...”

Lời nói của Lust bắt đầu run rẩy, mặt y trở nên tái nhợt, thân thể có chút co giật vì đau đớn, dòng điện cao thế chạy thẳng vào trong cơ thể Lust từ ống thông máy, thanh niên tóc bạc khép mắt xé nhỏ lại một chút, nốt ruồi bên khóe mắt trái nổi bật đến mức khiến cả người hiện rõ một cảm giác tươi đẹp thê lương.

“Người... Lại có thể yêu phụ thân mình?” Trong giọng nói Lanna tràn ngập sự khó tin. “Các người... Các người...”

“... Father đấy à, hẳn chính là độc dược!” Sau khi đau đớn chậm rãi rút đi, Lust thở ra một hơi như than vãn. “Sau khi ném thử, sẽ thấy cái không được. Bất luận là ta, hay các nguyên tội khác —— đương nhiên, con của cô cũng vậy.”

“Cô cũng nên cẩn thận, một khi hẳn ném được hương vị của father, trên thế giới này cũng sẽ chỉ còn lại Greed, chứ không phải Turtle Dove đâu...”

Người phụ nữ lùi lại mấy bước, trong mắt hiện lên một chút hoảng loạn, cuối cùng trở thành căm hận.

“Ta không cần người!” Giọng nói Lanna không chứa một chút tình cảm nào. “Các người làm ta cảm thấy kinh tởm!”

“Thú cưng vô dụng sẽ trở thành đồ ăn của thú cưng khác, đến lúc đó, ta sẽ mời phụ thân – người – thương – yêu đến tham quan!”

Nụ cười của Lanna lạnh lẽo mà quyến rũ.

“Tin ta đi, người sẽ nhìn thấy hẳn trước khi biến thành mảnh vụn!”

[Phụ-Đôi]

Dưới đây là tiểu kịch trường:

Về một ước nguyện:

Thần: Sự thành tâm thành ý của người làm ta cảm động, ta có thể cho người một điều ước.

Nei Bog: Ta muốn Aisha sống lại.

Thần: Cải tử hoàn sinh quá mức khó khăn, đổi cái khác đi!

Nei Bog: Ta muốn gặp lão Nei một lần!

Thần: Không được, quay ngược thời gian cũng rất khó khăn, đổi một cái đơn giản đi, ta lập tức thực hiện giúp người.

Nei Bog (lén liếc thất nguyên tội, nhỏ tiếng): ... Vậy khiến con ta đừng dè ta nữa đi!

Thần (cũng liếc thất nguyên tội): ... Người muốn cô ta chừng nào sống lại?

Nei Bog: Ah!

71. Chương 70: Seventieth Child

Ánh đèn màu xanh lục lơ mờ chập chờn liên tục, tấm biển viết ba chữ “Khu nuôi dưỡng” âm u treo ngoài cửa, một đốm khả nghi bắn lên trên đó, hai nửa trên dưới của cửa đen mun mở ra như miệng quái vật, chờ nạn nhân tiến vào.

Nei Bog quay đầu nhìn bên cạnh, Lanna dường như ý thức được ánh mắt của hắn, xoay mặt qua lộ ra một nụ cười ái muội bất minh với hắn.

“Vào thôi!”

Nei Bog liếc phía sau, hai thiếu nữ —— không, phải là một thằng trap () nhìn như thiếu nữ và một thiếu nữ tóc ngắn y như mèo trầm lặng đi ở phía sau, không nhanh không chậm tập trung vào hắn, chỉ cần người nam có một động tác khác thường, vũ khí của họ sẽ tức khắc bổ vào thân thể hắn.

“Còn chưa vào sao?”

Lanna đã ở bên trong cánh cửa, cặp song sinh lẳng lặng theo sát sau mẫu thân, từ lần gặp mặt thứ hai đó, người phụ nữ này liền cấm cặp song sinh đến gần phụ thân bọn họ.

Nei Bog bước vào cửa đen, gió đập vào mặt mang chút mùi ẩm ướt, khiến người ta chỉ có thể nghĩ đến thi thể rửa nát lên men dưới nền đất âm u. Đây là một không gian hình ống rộng lớn, từng vòng cầu thang xoắn ốc men theo vách tường của hình trụ dẫn xuống phía dưới, trung tâm của không gian hình ống là những tầng ngục giam, xếp chồng ở bên dưới như một ngọn tháp, trong bóng đen âm u của ***g sắt truyền đến đủ loại âm thanh và mùi vị bất minh.

“À há Mọi người đến rồi à!”

Một đĩa bay cỡ nhỏ bay đến, lượn quanh Nei Bog mấy vòng, liên tục phát ra tiếng cảm thán “Chặc chặc”, cuối cùng đĩa bay dừng trước mặt mọi người, phần trên mở ra, chiếu ra hình chiếu của một lão già quái dị.

“Lần đầu gặp mặt, phụ thể!” Trên khuôn mặt rất tròn của lão già lộ ra một nụ cười trơn bóng. “Kẻ hạ đẳng này là Selim!”

“Selim, đừng nhiều lời vô nghĩa!” Lanna sốt ruột bước lên cầu thang đi xuống. “Nếu không nói mau, ‘hắn’ ngay cả xương cũng không còn thừa lại!”

“Chúng ta cứ vâng theo ý của phu nhân đi!” Đĩa bay lắc lư bay xuống phía dưới. “Đến nào, phụ thể, ta cho cậu thấy kỳ tích của thể giới này!”

Hai người phía sau đang lặng lẽ thúc giục, Nei Bog từng bước đi xuống phía dưới. Độ cao từ từ giảm đi, toàn bộ ***g giam ở tầng cao nhất cũng dần hiện ra trước mặt Nei Bog. Có chút bất ngờ chính là, trong không gian rộng lớn của ***g giam không có nhốt sinh vật hình thù kỳ quái bất minh nào cả, chỗ đó chỉ giam giữ vài người, họ ở riêng rẽ trong các góc nhà giam, nghe thấy tiếng Nei Bog phát ra, mấy người trong đó chỉ hơi nhấc mắt liếc bên này một cái, sau đó lại hạ xuống không thêm quan tâm.

“Ta hy vọng cậu không hiểu lầm!” Đĩa bay vòng trở lại, ảnh ảo của lão già đứng trên cầu thang sóng vai với Nei Bog, vẻ mặt lão là hiền lành, ánh mắt lão là yêu thương. “Họ cũng không phải là sinh vật cấp thấp như cự nhân loại, sau khi liên tục trải qua tiến hóa cùng hoàn thiện, họ đã đạt đến Level A, là hoàn toàn mới,

không gì sánh kịp! Bảy mươi hai ma thần đáng yêu kia của ta chính là quân đoàn tạo thành từ bọn họ, ha ha... Bất quá có một bộ phận không nghe lời cho lắm, chuyện này khiến ta có chút hao tâm tổn trí, chỉ có thể nuôi họ ở đây để làm nguội...”

Nei Bog bước nhanh vượt qua Selim đã bắt đầu lẩm bẩm tự nói, hắn từ rất lâu trước đó đã rút được kinh nghiệm, đừng nói đạo lý gì với mấy thằng khoa học điên —— họ chỉ sống trong thế giới của mình, cả thế giới chỉ có bọn họ là đúng. Lúc đi qua tầng thứ nhất, thiếu nữ và trap theo sau Nei Bog nhìn nhà giam đối diện một cái, ánh mắt có chút phức tạp.

“Đây là Level B, cậu xem, họ đã rất tiếp cận hình dạng người bình thường...”

“Level C còn ở vào giai đoạn tái tổ hợp gen, cho nên hình dạng lúc này của họ rất đa dạng về chủng loại...”

“Trông thấy bướt thịt đó chứ? Level D đáng yêu kia đang bành trướng thân thể để đủ khả năng tiếp nhận tái tổ hợp gen...”

“Chắc chắn, nhìn thấy không? Level E là cấp bậc thấp nhất, người bò sát màu đỏ này chỉ cao cấp hơn nhân loại một chút...”

Dọc theo đường đi, đĩa bay bên cạnh Nei Bog liên tục lải nhải, Nei Bog không nói một lời đi xuống phía dưới, càng đi xuống càng có nhiều sinh vật hình dạng méo mó chỉ đập vào mắt hắn một chốc, liền bị thờ ơ bỏ lại phía sau. Mãi đến khi Nei Bog bước xuống mặt sàn tầng dưới chót, ở đây thật sự quá tối, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đối diện là một dãy lan can quấn vòng thành tường vây, trong bóng tối ảm đạm phản xạ ra ánh quang của chất vô cơ. Cặp song sinh Greed im lặng đứng ở đầu cầu thang, trầm mặc nhìn chăm chăm Nei Bog, mắt tím phảng phất như đang nói lên gì đó.

“À, đã đến đây rồi sao?” Đĩa bay bay thẳng về phía bóng tối đối diện. “Phụ thể, ta giới thiệu cho cậu một chút, những Level S đặc biệt đó.”

Selim trên hình chiếu vẻ mặt vui vẻ, hưng phấn vung vẩy tay. “Mỗi khi từ một cấp nhảy lên cấp sau, như từ Level C nhảy lên Level B, sẽ có một tỷ lệ cực nhỏ sinh ra đột biến, thân thể họ chịu không nổi rồi bị hủy hoại, sau đó biến thành Level S. Cậu có biết, những Level S đó có tỷ lệ nào được khai phá lớn tới bao nhiêu không? 75%! Họ giống như một thiết bị thu phát tín hiệu làm bằng não bộ, có thể phân tách ra, bất cứ lúc nào cũng có thể ký sinh lên người sinh vật khác, sau đó tùy ý khống chế tất cả —— Đương nhiên, muốn duy trì kiểu tiêu hao năng lượng này của não, họ cần đồ ăn...”

“Cuối cùng cũng đến!” Lanna cắt ngang màn diễn thuyết hưng phấn của Selim, nàng đứng trước ***g giam ngoắc ngón tay với Nei Bog, cười cực kỳ quyến rũ. “Qua nhìn đi, bất ngờ hạng nhất mà ta chuẩn bị cho người.”

Nei Bog đứng tại chỗ không nhúc nhích, hắn nhìn ***g giam trong bóng tối, cảm thấy nó đang giương nanh múa vuốt cười nhạo hắn: Thấy quen không, cái cảnh này? Đến nào, đến ôn lại một chút đi nào, mau nhớ lại đi, lúc trước ——

Hắn không nhớ phía sau còn hai người đi theo, thế là khi bị đẩy ngã lên lan can, hắn vẫn đang ở vào một trạng thái thất thần.

“Đến nào!” Tiếng Lanna ở phía sau ác ý vang lên. “Đến nhìn đi nào, con người đang đợi người đấy!”

«Đến nào.» Emerson trong ký ức đang nhẹ giọng kêu gọi. «Đến nhìn đi, đây là một nửa của cậu.»

Sau đó, hắn trong quá khứ nhìn thấy đứa con chỉ còn lại một khối xương và máu thịt.

Nei Bog nắm lan can trượt xuống ngồi sụp dưới đất, không khí ẩm ướt lạnh lẽo đập vào da mặt, mùi máu tươi và mùi thối rữa tràn ngập xoang mũi. Bóng tối đối diện đang khẽ thì thào, sau đó hắn mới phát hiện, không phải bóng tối đang thì thào, mà là trong bóng tối, có âm thanh của cái gì đó —— đang kỹ lưỡng gặm rĩa một cái khác —— chẳng hạn như xương ——

Lạo rạo... Rắc... Bập... Ực...

Tiếng nuốt “ực” cuối cùng vang vọng rõ ràng bên vành tai Nei Bog, Nei Bog nhìn thẳng vào mảnh bóng tối kia.

“À, là... Father sao...?”

Trong bóng tối truyền đến một tiếng cười khê, trầm thấp, khàn tắt, triền miên mà dịu dàng.

“Father... Người đến tìm ta à...”

Nei Bog mở to mắt, mở to đến mức mắt cũng bắt đầu chua xót, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy trên mặt đất cách đó không xa, có ánh sáng màu bạc u ám đang khê loáng thoáng.

“Ta vui lắm đó, father...”

Sau đó, hắn trông thấy đứa con bị cắn gặm đến mức rách nát không trọn vẹn kia.

Tóc bạc hỗn loạn rời rạc khoác trên bờ vai thiếu một khối của thanh niên, đại bộ phận trong đó bị nhuộm thành màu đỏ, thuốc nhuộm do máu làm thành. Trên tóc, trên mặt, trên người, khắp nơi đều là vết bẩn, vết máu và dấu răng, tóc bạc bết máu khô cứng che khuất mất phải Lust, chỉ có thể nhìn thấy trên gò má vốn hoàn mỹ không tì vết kia liên tục có máu tươi chảy xuống, chảy xuống chảy xuống, đi qua cái cổ bị xé rách, đi qua ***g ngực đầm đìa máu me — cho đến khi chảy vào cái lỗ lớn trên bụng, tó lên một phần đỏ tươi cho ruột màu xanh lộ trong không khí — phía dưới bụng, chỉ còn lại một mảnh thịt nát vụn.

Lust vươn tới sát mép ***g giam, hai tay xuyên qua lan can xoa mặt Nei Bog, dùng sức lại không mất đi sự dịu dàng kéo mặt người nam qua. Nei Bog có thể cảm nhận rất rõ cảm giác đặc dính trơn ướt trong lòng bàn tay kia.

“Father...”

Thanh niên tóc bạc dùng sức hôn lên đôi môi tái nhợt, mấp máy cười yêu dị, phóng dăng mà suông sã. Đầu lưỡi ẩm mềm cạy mở cánh môi người nam, cảm thấy người nam không cự tuyệt, thậm chí có thể nói là phối hợp — yêu tinh tóc bạc cong mắt sóng gợn, dùng sức ấn phụ thân về phía mình, đầu lưỡi tươi hồng triền miên liếm hết từng góc trong miệng người nam, bắt được đầu lưỡi ngơ ngác bối rối dè dặt tới gần kia, liều chết triền miên. Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập khoang miệng hai người, nhưng ai cũng không muốn thả ra, Nei Bog thậm chí cảm thấy mùi máu tươi kia bị hút vào nội tạng, sắp thiêu hấn thành tro tàn.

Tiếng nước vang trong bóng tối bị không gian vắng lặng phóng đại lên vô số lần, tình sắc *** tà đến vô lý. Lanna sắc mặt thất thường, đĩa bay của Selim không thấy bóng dáng, trap và thiếu nữ tóc ngắn kinh hoảng đến độ trợn mắt há hốc mồm, cặp song sinh xinh xắn nghiêm túc nhìn hai người hôn môi trong bóng tối, đột ngột đều giơ tay ấn miếng bọt mắt của mình.

“Người ở đây, thật sự là... Quá tốt rồi...”

Lust buông Nei Bog ra, từ khoe miệng Nei Bog liếm đến vành tai, ái muội cười khàn đục. Nei Bog chỉ có thể cố sức hít khí, muốn làm tiếng thở của mình trong bóng tối có vẻ không nổi bật và khó khăn như vậy.

Sau đó thân thể Nei Bog cứng ngắc, hắn mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn bóng tối phía sau lưng Lust, một con mắt khổng lồ cao bằng một người bỗng đứng xuất hiện — hoặc nói mở ra, đồng tử của nó là một cái vệt ngang, tròn mắt màu da cam lạnh lẽo nhìn chòng chọc bên này. Đây như một tín hiệu, trong bóng tối bên kia lan can, vô số con mắt nhỏ chỉ chít mở ra, trải khắp xung quanh con mắt lớn như sao trên trời. Bị trăm ngàn con mắt đồng thời nhìn chăm chăm, quả thật sẽ khiến người yếu bóng vía phát điên trong chớp mắt.

“Father.” Bên vành tai truyền đến tiếng cười khê của Lust. “Ta không sao đâu!”

Nei Bog bất ngờ không kịp đề phòng, bị đẩy mạnh ra, cùng lúc đó, những con mắt trong bóng tối đột ngột ào ào xông tới, nháy mắt nhấn chìm bóng dáng thanh niên. Nei Bog giống như một con thỏ ngọc nghếch bị đèn chiếu vào, ở nguyên chỗ mắt mở trừng trừng nhìn mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Nei Bog há miệng thở dốc, hắn tưởng hắn sẽ giống như trong quá khứ, gào thét xé gan xé phổi, nhưng âm thanh gì cũng không có phát ra — hắn thậm chí ngay cả khóc như trước kia cũng không làm được.

“Azz, thật đáng tiếc, một báu vật thượng hạng cứ biến mất như vậy.” Trong tiếng nói của Lanna có niềm vui không chút che giấu. “Thật sự là con ngoan, lúc trước rõ ràng có thể chạy thoát, vừa thấy phụ thân bị bắt cóc, lập tức liền ngoan ngoãn đuổi tới đây!”

Thấy thân thể Nei Bog dường như run lên một cái, sự hưng phấn trong mắt Lanna lại càng sáng ngời, nàng đạp trên giày cao gót đi tới phía sau Nei Bog, từ trên cao nhìn xuống người nam dưới đất, mỗi chữ ngừng một chút, ác ý nói.

“Người thấy rõ sự vô dụng của mình chưa, người cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không thể cứu về.”

Nei Bog giữ nguyên tư thế bị đẩy xuống đất, hai cẳng tay hơi chống nửa người trên, người nam nhấc đầu quay về phía sau đối diện ánh mắt nhìn xuống của Lanna, dưới tóc ngắn đen đến mức không một chút bóng tóc, là làn da trắng bóc đến kinh người.

“... Cô nói sai rồi!” Trên khuôn mặt tái nhợt của người nam lại lộ ra cái nụ cười kỳ quái đó, hi hi ha ha, vô tâm hờ hững. “Thật ra tôi cũng có thể làm một chút gì đó, chẳng hạn như, làm cô.”

Trong mắt người phụ nữ tức khắc tràn ngập căm hận và phẫn nộ đen tối.

“Đến nào!” Nei Bog cười trơ trẽn, đôi môi bị máu sơn thành đỏ tươi nhếch lên, trong bóng đêm cong thành độ cong đỏ tươi quỷ quyệt, trong ánh mắt tối đen có chứa cảm xúc không chút khác biệt với Lanna.

“Chúng ta tới làm tình đi, tôi có hứng thú!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

9. Paimon: Hắn là người gần gũi với Lucifer hơn bất kì ai khác. Hắn xuất hiện dưới hình dạng một người đàn ông cười lạc đà với một cái vương miện trên đầu, có một giọng nói ồm ồm, tiếng nói rất to. Hắn hiểu biết về âm nhạc cũng như mọi môn khoa học khác và có khả năng nhìn ra mọi bí mật. Hắn được coi là một trong những vị vua mạnh nhất của Địa ngục. Paimon lãnh đạo trên 200 quân đoàn quỷ.

() Trap là một thuật ngữ trong anime và manga, chỉ những nhân vật nam có bề ngoài xinh đẹp y như con gái, thường khiến người ta nhầm là con gái. Ví dụ như Kazuki Fuuchouin trong Getbackers, Akari trong Samurai Deeper Kyo, Count D trong Pet Shop of Horrors,...

72. Chương 71: Seventy-first Child

John sốt ruột nhìn đồng hồ, thằng kia trễ quá rồi. Lần nào cũng như vậy, thằng khốn tên Jimmy đó không lần nào đúng giờ cho được.

Trong hành lang rớt cuộc truyền tới tiếng bước chân cuống cuống, John phẫn nộ quay đầu lại, rống to với người vừa tới.

“Lại nằm trên thân đàn bà mà không dậy nổi nữa sao, Jimmy! Qua đợt này, tao phải xin đổi cộng sự! Tao nhất định phải thoát khỏi cơn ác mộng là mày!”

Người tới cào tóc nâu rối bời của mình, tàn nhang trên mặt khiến y thoát nhìn rất vô hại và vô tội.

“Ồ, xin lỗi cộng sự!” Thanh niên tóc nâu mỉm cười nịnh nọt John phẫn nộ. “Tao không phải đã đến rồi sao! Là thế này, vì tao bất cẩn quăng mất SGPS của tàu Noah, mày cũng biết Noah lớn tới bao nhiêu mà, cho nên... Hi hi...”

John dùng ánh mắt “mày tưởng tao ngu hử” nhìn Jimmy. “Lý do lần này thật sự không tồi, nhưng mày tại sao không tháo SGPS trên cổ tay xuống trước, như thế sẽ thuyết phục hơn một chút!”

Jimmy khảy cái vòng trên cổ tay một cái, sau đó lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ.

“À chà chà, đừng để ý nhiều như vậy mà ——”

“Tao thề, tao mà thấy mày tới trễ nữa, tao sẽ khiến cho mày vĩnh viễn không dậy được!” John bị kéo đi về phía trước vẫn còn lăm bắm oán giận.

“À há ” Thanh niên cười, khuôn mặt bình thường trong bóng đêm lại có vẻ có chút yêu dị. “Thật ra cũng không cần mày mất công lo lắng!”

“Vi...”

John không thể tin được ngã xuống đất, cổ vắn vẹo thành một góc độ quỷ dị.

“Cộng sự của mày sớm đã không dậy được nữa rồi!”

Thanh niên tóc nâu ngồi xổm xuống mỉm cười nói, lấy ngón tay chọc chọc con mắt chết không nhắm mắt của John. Lúc ngẩng đầu lên lại, tàn nhang trên mặt thanh niên sớm đã biến mất, hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ có vẻ vô cùng say lòng người trên khuôn mặt đoan chính thanh tú.

“Papa, người đang chơi trốn tìm với ta sao?” Envy hai tay cắm trong túi quần, từng bước tiến về phía bóng tối. “Cũng không sao cả, ta sẽ tìm được người, papa!”

[FatherbyĐồi]

Thiếu niên tóc lam mang miếng bịt mắt bên phải đẩy cửa phòng Lanna ra, từ sau khi Lanna rút cuộc có được cái nàng muốn, người phụ nữ này liền nhốt mình trong phòng, ai cũng không chịu gặp.

Vừa vào cửa đã có thể nghe thấy tiếng nôn mửa mơ hồ truyền đến, Greed đứng bên giường, mắt trái không bị miếng bịt mắt che khuất lẳng lặng nhìn hướng phòng rửa mặt. Chỉ chốc lát sau, Lanna liền tái mặt đi ra, trong nháy mắt nhìn thấy thiếu niên tóc lam, trong mắt nàng hiện lên kinh ngạc, còn một chút căm hận khó mà nói rõ. Nàng thật sự không muốn nhìn thấy con của kẻ đó, dù bộ dạng Turtle Dove không giống gã chết tiệt ấy chút nào, nhưng nàng vẫn sẽ nhìn thấy bóng dáng kẻ kia trên người đám trẻ, khiến nàng kinh tởm, khiến nàng căm hận.

“Dove, sao con lại tới đây?”

“Mẫu thượng!” Dove từng bước đi tới trước mặt Lanna, ngược khuôn mặt quá mức xinh xắn và mơ hồ giới tính kia lên, âm thanh trong trẻo du dương mang chút giọng mũi nhỏ nhỏ, như đang làm nũng. “Người thích ta chứ?”

“Đương nhiên, đương nhiên thích, cục cưng của ta!” Lanna không chút chần chừ, trả lời theo phản xạ.

Dove vươn hai tay. “Ôm Dove đi!”

Lanna do dự một lát, cúi người ôm lấy thân thể mảnh khảnh của thiếu niên, sau đó liền buông ra.

“Xoa Dove đi!”

Kinh ngạc trong mắt Lanna càng lúc càng đậm, sắc mặt của nàng có chút thất thường, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay đặt lên đầu Dove, qua loa xoa xoa. Thiếu niên lộ ra vẻ mặt hài lòng và thỏa mãn, lúc Lanna thu tay về, Dove lại ngược đầu lên, mắt ươn ướt át như một con thú con.

“Hôn Dove đi!”

Lanna cứng ngắc. “... Đừng được voi đòi tiên!”

Dove chớp chớp mắt. “Mẫu thượng, người chưa từng hôn Dove!”

“Cho nên con đang trách ta à?”

“Dove không có.”

Thiếu niên tóc màu lam nhạt liền đứng đó như vậy, ngơ ngác nhìn mẫu thân của mình.

—— Cô phải cẩn thận đấy, cẩn thận kéo cuối cùng trên thế giới này chỉ còn lại Greed chứ không phải Turtle Dove của cô đâu ——

Lanna bỗng dưng cảm thấy có chút sợ hãi, nỗi hoang mang vô căn cứ này làm nàng cúi xuống, ấn một nụ hôn lạnh nhạt lên trán Dove.

Dove lấy tay để lên cánh môi nhạt màu của mình, mắt cong cong. “Hôn chỗ này, mẫu thượng!”

Lanna đột ngột ý thức được, thiếu niên trước mắt đang thỉnh cầu chuyện giống như chuyện ở khu nuôi dưỡng tầng dưới chót ngày đó, phụ thân dơ bẩn kia và đứa con của hắn —— cảm giác buồn nôn và phần nộ mạnh mẽ trào lên, Lanna xoay người chạy về phòng rửa mặt. Tiếng nước chảy ào ào truyền đến cách một bức tường, còn tiếng la hét chói tai biến đổi âm điệu của người phụ nữ.

“Cút cho ta! Cút ngay cho ta ——!!!”

Thiếu niên ấn miếng bịt mắt của y, không nói một lời rời khỏi.

[BetabyWeen]

Thiếu niên tóc lam mang miếng bịt mắt bên trái đẩy cửa phòng Nei Bog ra, sau trận mập hợp khó chịu kia, Lanna liền nhốt người nam trong phòng, không cho phép đi ra.

Vừa vào cửa đã có thể nhìn thấy Nei Bog ngồi phát ngốc trên giường, sau khi nghe tiếng, người nam quay đầu lại, trong nháy mắt nhìn thấy thiếu niên tóc lam, con mắt đen sẫm run nhẹ một cái, lại lập tức khôi phục bình lặng.

“Greed!”

“Phụ thượng!” Greed đi tới bên giường, ghé sát trên mép giường, nghiêng đầu nhìn lên phụ thân y. “Ngài thích ta chứ?”

“.....”

“Thích chứ?”

“... Người cần ta không?”

“Vâng, cần chứ, phụ thượng, ngài thích Turtle đi, Turtle đợi rất lâu rất lâu, mới thấy được phụ thượng!”

Greed ngửa đầu, mắt phải lộ ra mang khát khao ướm át, không ai có thể cự tuyệt ánh mắt như thế. Nei Bog như bị mê hoặc, sờ nhẹ lên tóc màu lam nhạt của thiếu niên, cảm giác mềm nhuyễn kia khiến người ta luyến tiếc không muốn tách rời.

“Ta sẽ thích người! Thứ ta có thể cho các người, chỉ là như vậy!”

Greed cong mắt lên, cọ cọ lòng bàn tay Nei Bog, sau đó leo lên giường.

“Ôm Turtle đi!”

Nei Bog trầm lặng ôm lấy thân thể mảnh khảnh của thiếu niên, tựa đầu chôn trong hõm vai Greed, thở cực nhẹ. Greed thỏa mãn ôm vòng qua thắt lưng phụ thân, ghé sát trên người người nam ngẩng đầu lên.

“Hôn Turtle đi!”

Nei Bog không cự tuyệt, ấn môi lên trán thiếu niên.

Greed lấy tay để lên cánh môi nhạt màu của mình, mắt cong cong. “Hôn chỗ này, phụ thượng!”

Nei Bog tạm dừng trong chốc lát, sau đó hôn lên mảnh mềm mại kia. Môi mềm cọ xát lẫn nhau một cái, Nei Bog liền muốn rời đi. Greed vươn tay ấn gáy người nam lại, làm hai đôi môi vừa mới tách rời trong nháy mắt lại dán khít với nhau. Y giống như một đứa trẻ tò mò phát hiện trò chơi mới, môi và môi dán với nhau đã không thể thỏa mãn y, đầu lưỡi vươn ra, thêm một lớp nước bóng cho cánh môi có chút khô nhám của người nam, sau đó dần dần xâm lấn.

Nei Bog không phối hợp, cũng không có cự tuyệt, người nam nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia, làn da nhẵn xinh ở khoảng cách này cũng không thấy được lỗ chân lông, miếng bịt mắt y tế vẽ hình cái sọ che khuất mắt trái, chỉ có thể nhìn thấy mắt phải màu tím hạnh phúc nheo lại như một con mèo.

“Hóa ra Lust cùng phụ thượng làm chuyện thoải mái như vậy à, Greed cũng muốn nữa!”

“Phụ thượng.” Thiếu niên dùng trán chạm vào Nei Bog, ngay cả hơi thở cũng giao hòa thành một thể.

“Lust nói không sai, ngài chính là độc dược! Nguyên tội của Turtle sắp sửa bị dẫn ra...”

“Muốn ôm nhiều hơn nữa, muốn xoa nhiều hơn nữa, muốn hôn nhiều hơn nữa, muốn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa và nhiều hơn nữa, tất cả mọi thứ thuộc về phụ thượng ——”

Tác giả có chuyện muốn nói: Dưới đây là tài liệu.

1. Baal: Hắn ta là con quỷ thống trị vùng đất phía Đông. Hắn ta có thể ban cho chủ nhân của hắn khả năng tàng hình và sự thông thái vô tận. Hắn ta thường xuất hiện với cái đầu của người, của ếch hoặc của mèo, hay đôi khi là với cả ba cái đầu đó. Hắn ta có một giọng nói khàn khàn. Baal lãnh đạo 66 binh đoàn quỷ.

2. Agares: Ông ta là công tước của một vùng đất phía Đông. Ông ta mang dáng vẻ của một ông già hiền hậu, chậm chạp cười trên lưng một con cá sấu và đậu trên tay ông ta là một con chim ưng. Tuy có vẻ lù đù chậm chạp, ông ta có khả năng làm chậm mọi sinh vật, bắt về những kẻ đào tẩu, hiểu được tất cả mọi ngôn ngữ, phá hủy danh dự và nhân phẩm của con người. Ông ta cũng có thể gây ra động đất. Ông ta đến từ Hội Nhân Phẩm (Order of Virtues.). Agares lãnh đạo 31 quân đoàn quỷ.

73. Chương 72: Seventy-second Child

Sương mù sáng sớm còn chưa tán đi, trên đá phiến phủ kín sương mai lạnh lạnh, bên ngoài âm u một mảnh, mà bóng tối bên trong giáo đường thì bị hàng hàng lớp lớp nến cháy nhuộm ra một mảnh sáng mờ mờ. Đàn đại phong cầm xưa cổ trầm trầm đem lên trong góc, nặng đến độ mỗi nốt nhạc đều đập vào chỗ mềm yếu nhất đáy lòng, thân thể to cao cúi mình trước thập tự giá, bày ra tư thái cầu nguyện thành kính nhất.

Cộp, cộp, cộp ——

Tiếng bước chân cuối cùng dừng lại phía sau người nọ, thân thể to cao của người đang cầu nguyện vẫn không nhúc nhích, dường như hoàn toàn không nghe thấy phía sau đã có một người xuất hiện, vẫn cứ cúi mình quỳ dưới đất, thấp giọng thầm thì những câu không rõ.

“Nel nome del Padre e del Figlio e dello Spirito Santo, Amen!” (Nhân danh Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh, Amen!)

Kẻ phía sau người cầu nguyện rất có kiên nhẫn, đợi đến khi đối phương cầu nguyện xong, mới nhẹ giọng kêu lên. “Baal!”

Người cầu nguyện được gọi là Baal rút cuộc đứng dậy, nháy mắt đó như một ngọn núi đứng lên, thân thể gã vô cùng to cao và vạm vỡ, cái bóng trực tiếp phủ kín người phía sau. Baal nghiêng người một chút, lộ ra gương mặt cương nghị, mặt gã giống như được điêu khắc từ đá cứng nhất, râu quai nón thêm một phần tang thương cho gương mặt quá mức kiên cường. Bất luận là thân hình vạm vỡ hay gương mặt hung hãn của Baal, đều đối lập nghiêm trọng với trang phục linh mục mà gã đang mặc, hiện rõ một cảm giác không phù hợp dị thường.

“Bạn tôi, Agares!”

Dù đã cố ý đè thấp, nhưng tiếng nói của Baal vẫn như sấm vang, gây nên tiếng vọng nặng nề trong giáo đường u ám. Không còn cái bóng to đen kia che lấp, người phía sau Baal liền lộ ra trong ánh sáng nhạt nhòa. Đó là một thanh niên tóc đỏ tay cầm bình rượu, da màu đồng cổ, mặt mũi mang nét dã tính, rõ ràng tướng mạo cứng cỏi như vậy, nhưng giữa hai mắt lại luôn lơ đãng lộ ra một vẻ quẩn rù triền miên.

“Vẫn cứ như vậy!” Agares cười. “Anh luôn lãng phí thời gian của mình, rõ ràng sớm đã biết cái gọi là thần không hề tồn tại —— Anh không cần giải thích, anh, tôi, và mọi người sớm đã nhận rõ sự thật và hiện thực ở thời khắc đó!”

Thời khắc bị mang vào phòng thí nghiệm, thời khắc bị tiêm vào virus, thời khắc bị khống chế, thời khắc vấy vùng sống sót... Có vô số khoảnh khắc làm cho bọn họ thấy rõ, thế giới tàn khốc này vốn không có thần.

Baal trầm lặng, không biết là ngầm thừa nhận, hay đang phản đối không lời.

“Lão khốn Selim kia sẽ phát điên, lão đã nói rõ, anh là tác phẩm hoàn mỹ nhất của lão, hết lần này đến lần khác nhấn mạnh chuyện tiến hóa với anh, mà anh lại chui rúc ở đây lãng phí thời giờ, phản kháng trầm lặng thể này tôi thích!” Agares cười vô lại, mở bình rượu ra uống một ngụm. “Nhưng anh cũng phải coi chừng, coi chừng không biết ở đâu nhảy ra một Level A đá anh khỏi vị trí ma thần đệ nhất, phải biết hiện tại toàn bộ thế giới đều trở thành “đồng loại” của chúng ta...”

Thanh niên đang cười, lại không biết tại sao có vẻ có chút bí ẩn.

Cấu trúc của bảy mươi hai ma thần rất đơn giản, họ lãnh đạo quân đoàn từ Level E đến B, sắp xếp từ cao đến thấp theo thực lực mạnh yếu. Người bị nhiễm chỉ cần tiến hóa đến Level A, rồi xử lý một ma thần trong đó, là có thể thay thế vị trí người đó trở thành ma thần mới. Điều kiện tiên quyết của tất cả những thứ này là, tất cả ma thần phải chấp nhận để Selim và Lanna khống chế, Level A không nghe lời, nhẹ thì nhốt lại để nghiên cứu, nặng thì... trở thành đồ ăn.

“Tất cả những thứ này sắp phải kết thúc!”

Giọng nói của Baal nặng nề như sấm rền, Agares chăm chăm nhìn mặt Baal, sắc mặt biến đổi.

“Anh... khẳng định?” Về mặt Agares cực kỳ phức tạp, cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi nói không nên lời. “Tôi không tin bọn họ!”

Giọng nói thanh niên có chút phát run. “Tôi không tin họ lại mạnh đến vậy, mạnh đến mức có thể cứu giúp chúng ta, anh xem, chỉ bằng ba mươi bốn ma thần hiện tại là có thể vây họ ở một hành tinh bỏ phế. Nếu đúng như anh nói, ba mươi bốn ma thần kia tuyệt đối không thể là vấn đề, bọn họ thua kém cả anh, đừng nói chỉ hiện tại cả loài người hầu như đều bị nhiễm, ai cũng không thể nói được, một lượng người khổng lồ như vậy rốt cuộc sẽ sinh ra bao nhiêu Level A, thậm chí là Level A mạnh hơn cả anh. Dưới sự khống chế của thứ kia, những Level A đó sẽ đứng hết về phía Selim!” Agares kịch liệt chỉ rõ. “Quan trọng nhất chính là, tôi không tin bọn họ sẽ cứu giúp chúng ta!”

“Họ rất mạnh!” Baal thở dài trầm thấp. “Còn mạnh hơn trong tưởng tượng của tôi và cậu.”

Càng đến gần cấp độ đó, càng có thể cảm nhận được sức mạnh bao hàm trong cấp độ đó, cũng như người đứng trên mặt đất sẽ mãi mãi không thể cảm thấy được mức nhiệt lượng mà mặt trời thật sự phát ra như người đứng ở kế bên mặt trời.

“Tôi không biết, Baal, tôi chỉ biết nếu thất bại, anh sẽ có kết cục thể nào!”

“Hãy tin tôi, Agares!”

Baal liếc gương mặt có chút tái nhợt của Agares, sau đó chuyển động thân thể to lớn, dùng một nhịp bước quỹ dị nhẹ nhàng lướt qua Agares, đi ra phía ngoài.

“Chúng ta xuất phát, đi gặp bọn họ!”

Sương mù màu xám đã tán đi, ngày mới vừa hừng sáng.

[From-Alice's-Land]

Giày cao gót lạnh lạnh bước từng vòng xuống phía dưới, cho đến khi đi tới ngục giam tầng dưới chót.

Người phụ nữ đến bên lan can nhà ngục, ngồi xổm xuống cười vô cùng tươi sáng với tóc bạc bên kia lan can.

“Hửm? Còn sống sao?”

“... Như người thấy, không chết được đâu!”

Tóc bạc động đậy, sau đó truyền đến âm thanh lưỡi biếng của Lust.

“Thật sự là thê thảm không nổi nhìn!” Người phụ nữ dùng ánh mắt gần như sung sướng quan sát Lust, đối tượng bị quan sát lúc này chỉ còn lại một cái đầu, một khúc cổ, một bên bả vai, nửa ***g ngực cộng thêm một cánh tay là còn dính liền, những bộ phận khác nát vụn đứt lìa một bên. “Cần ta giúp không? Ghép người lại?”

“Cái tốt nhất người có thể giúp cho ta, chính là lập tức đổi khuôn mặt đó của người ngay!” Lust dùng cánh tay duy nhất còn lại của mình vén tóc bạc lên, lộ ra mắt xéch hẹp dài, liếc xéo người phụ nữ. “Envy!”

“Không thích khuôn mặt này sao?” Người phụ nữ mỉm cười nói, xoa xoa mặt, lúc để tay xuống đã là một khuôn mặt khác. “Ta có thể vào đến đây, chính là nhờ khuôn mặt này đây!”

“Người đến đây, bọn Sloth đâu?”

Envy nhún vai. “Sloth cấm rẽ ở một hành tinh bỏ hoang, chỗ đó chỉ có một đám ma thần đang la ó kêu gào, thật không thú vị, cho nên ta lén chạy đi, đến chơi trốn tìm với papa.” Thiếu niên tóc xám cười ngây thơ

trong sáng. “Papa trốn thật là kỹ. Thật đúng là làm bây mà, ta bây giờ lại “không thấy” papa, cho nên ta tới tìm người trước!”

“... Có chút kỳ quái đấy!”

“Người cũng phát hiện à!”

“Hắn có nói gì không?”

Envy lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ đáng yêu.

“Sloth nói, đây là một cuộc chiến!”

Lust nheo mắt lại, sau đó cười hờn xiêu phách lạc.

[Father-Đồi]

Hành tinh bỏ hoang này là một mảnh đất hoang vu, ngay cả tầng khí quyển cũng quá mức loãng, đứng trên hành tinh đó có thể trực tiếp nhìn thấy vũ trụ vô tận bao la. Thanh niên tóc đen mắt đỏ ngồi trên một tảng đá lớn, lấy tay chống cằm, khép hờ hai mắt, tựa như không trông thấy tầng tầng lớp lớp sinh vật và máy móc đang bao vây mình, chỉ đơn thuần là đang suy nghĩ, lại có lẽ là đang, chờ đợi một thứ gì đó.

74. Chương 73: Seventy-third Child

Gluttony bấu môi ôm con thỏ, ngồi xồm một bên nhằm chán nhìn chăm chăm đường vân trên tảng đá, như muốn trườn ra một cái lỗ trên đó. Pride tư thái nghiêm trang đứng sau lưng Sloth, giống như nếu không được Sloth ra lệnh, quần gia sẽ vẫn cung kính ở đó thủ tiếp như vậy. Sloth ngồi trên tảng đá lớn, lấy tay chống cằm, ngủ mà không ngủ, y đã duy trì tư thế này rất lâu, lâu đến độ người bao vây Sloth đều cho rằng cái mà mình vây lấy không phải con người, mà là một bức tượng.

Tư thái của ba người kia không thể nói là ung dung vui vẻ, nhưng tuyệt đối không nhìn ra căng thẳng và hỗn loạn nên có lúc bị vây khốn, cứ như vậy, họ không coi ai ra gì ở lại hành tinh bỏ hoang này suốt mấy cái tinh chuyển, mà hình như vẫn còn muốn tiếp tục hành vi này. Đây mang đến áp lực rất lớn cho những người bao vây họ, các ma thần thậm chí có một ảo giác, họ là đến làm hộ vệ cho ba người đó chứ không phải là đối thủ — họ bị bỏ lơ triệt để.

Sloth đột ngột hơi nghiêng đầu, một luồng đạn ánh sáng quét qua vành tai y, nhiệt độ cực cao thậm chí làm vài sợi tóc đen vì quá nóng mà rơi xuống, nếu Sloth không nhúc nhích, đạn ánh sáng sẽ chính xác bắn rớt hoa tai chữ thập ngược của y, đây rõ ràng là khiêu khích. Thanh niên tóc đen rút cuộc ngẩng đầu lên, con ngươi màu đỏ khép hờ, lưỡi biếng nhìn hướng bắn đạn tới. Một thiếu niên mặc đồ xanh lục rất nổi bật đứng trong đám ma thần, thấy ánh mắt Sloth nhìn qua, liền khiêu khích nhắc nhắc vũ khí trong tay.

“Hóa ra người biết cử động à!” Thiếu niên áo lục nhíu mày, cười tràn trề đắc ý. “Lần sau chính là nhắm vào đầu người đấy!”

Các ma thần âm ỉ rối loạn có xu hướng bình tâm lại, họ hoặc hưng phấn hoặc châm biếm nhìn mọi chuyện xảy ra. Giăng co bế tắc — nói đúng ra là giăng co đơn phương — làm bọn họ sắp phải bùng nổ, lúc này đòn khiêu khích của thiếu niên áo lục kia chính là ngòi nổ.

“Ta là Leraje!” Thiếu niên áo lục chĩa vũ khí vào Sloth. “Chúng ta tới chơi một trận đi!”

Đối tượng bị uy hiếp chỉ quét mắt nhìn một cái, lại tức khắc hạ mắt xuống. Leraje cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nổ súng.

Ba luồng đạn bắn thẳng vào chỗ hiểm của Sloth, thời gian và không gian dường như đông lại, các ma thần mở to hai mắt, nhìn thấy rõ thanh niên tóc đen cực kỳ chậm rãi đứng dậy bước đi một bước, lại tránh được ba luồng đạn lấy mạng người kia. Bên môi Leraje chảy ra một chút nét cười đắc ý, ngay lúc Sloth vừa mới đứng vững, đập vào mặt chính là năm tia phản vật chất — Không ai có thể nhanh hơn tốc độ ánh sáng, ở trên chiến trường, trừ lúc sớm đã trốn đi trước khi bị tập kích, không ai có thể tránh được đòn tấn công từ vũ khí ánh sáng, cho nên năm viên đạn ánh sáng không chút lưu tình xuyên qua thân thể không thể trốn tránh của Sloth.

Cả hành tinh yên lặng, một bộ phận ma thần sững sờ chớp chớp mắt —— cứ giải quyết xong như thế?

Thanh niên tóc đen lười nhác quét mắt nhìn xung quanh, sau đó lại yên ổn ngồi xuống, không chút dấu hiệu bị tấn công chí mệnh.

Leraje mở to mắt, chăm chăm nhìn Sloth.

“Phốc!” Đột ngột vang lên một tiếng nhin cười, các ma thần theo phản xạ nhìn chăm chăm Pride phía sau Sloth, quần gia vừa mới buông tay phải che miệng xuống, không cần hoài nghi tiếng cười vừa rồi là ở đâu ra.

“Ầy chà chà, xin thứ lỗi cho sự thất lễ của kẻ hèn này!” Quần gia tóc vàng tao nhã sửa lại vạt áo của mình, híp mắt cười. “Kẻ này chỉ cảm thấy cậu Leraje nổ súng vào không khí rất thú vị, nếu mạo phạm, xin thứ lỗi cho!”

Leraje đột ngột ngừng đầu trừng khoảng không hơi chéch sau lưng Sloth, Pride vỗ tay tán thưởng. “À! Cậu Leraje đã phát hiện ra rồi!”

Có ý gì? Các ma thần mở to hai mắt nhìn, chỗ Sloth ngồi ban đầu vắn vẹo cảnh quang một trận, rồi hoàn toàn tan biến trước mắt mọi người, mà trên mảnh đất trống Pride chỉ hiện rõ ra bóng hình thanh niên tóc đen, giống như Sloth lẫn tảng đá y ngồi tự nhiên dịch chuyển ra vài thước. Sloth vẫn giữ nguyên tư thế chống cằm, dù bị Pride bắn đứng cũng lười truy cứu, không biết ý rốt cuộc có thật sự đã chuyển động hay không.

“... Ha ” Leraje cười hà hà, khoe mắt giật giật. “Quá thú vị, như vậy chơi mới vui!”

“... Người có thể phát hiện ta!” Ma vương đứng dậy, con người màu đỏ khép hờ đối diện với Leraje, một chút vui vẻ leo lên môi y. “Ta chơi với người!”

Sloth búng tay tách một cái, trong nháy mắt trên trời dưới đất xuất hiện vô số thanh niên tóc đen, vô số con người màu đỏ chăm chăm nhìn Leraje, làm ra lời mời lặng lẽ.

Leraje cầm vũ khí điên cuồng bắn phá khắp nơi, mỗi khi một bóng hình thanh niên tóc đen bị bắn xuyên qua, lại có một cái khác xuất hiện lấp vào vị trí đó. Bất luận Leraje tấn công như thế nào, đầy trời khắp đất vẫn tràn ngập bóng dáng màu đen đó, như bóng tối làm sao cũng không xua hết được.

“Ảo giác! Ảo giác! Đều là ảo giác!” Sau một trận bắn phá điên cuồng, Leraje cười lớn, đột ngột thu tay lại. “Người tưởng như vậy là có thể làm khó ta sao?”

Thiếu niên áo xanh lục lấy một viên đá tím ra từ trong túi, cười gằn nhét nó vào một rãnh trong vũ khí.

“Pằng!” Là Leraje dùng miệng làm ra tiếng bắn, chĩa vũ khí về phía trước. “Sau đó bắn trúng!”

Một luồng ánh sáng lặng lẽ phun ra từ vũ khí, trong nháy mắt bắn ra, từ một luồng biến thành hai luồng, từ hai luồng biến thành bốn luồng... Cho đến khi phân tách thành 2 lũy thừa 65536, sau đó toàn bộ trúng ngay đầu bóng đen.

Trong nháy mắt, tất cả bóng đen đồng thời vỡ vụn, bầu trời như rớt xuống một cơn mưa hắc sắc. Cuối cùng, đứng trước mặt Leraje chính là Sloth bị thương, máu bên khóe miệng và con mắt đều đỏ sẫm như nhau.

Leraje dùng vũ khí chĩa vào Sloth, cười lớn. “Ta thắng!”

Sloth nhìn Leraje, sau đó kéo lên một nụ cười máu me. “Ta cho người nhìn sự thật!”

Y vỗ vỗ tay như chào cảm ơn, trong nháy mắt, không khí xung quanh tựa như màn che được kéo ra. Khắp nơi trên mặt đất đều là xác chết, trên những khuôn mặt quen thuộc và không quá quen thuộc đều là kinh hoàng, lúc này, Leraje phát hiện mình đứng trên thi thể của tất cả ma thần —— cậu ta vừa mới, giết chết tất cả đồng bọn. Trong đồng thi thể vắn vẹo kia, Leraje trông thấy Agares mà mình yêu nhất, dùng cặp mắt mình thích nhất kia, trừng thẳng vào mặt cậu —— như đang khiêu nại với mình: Tại sao phải giết anh?

“Cảm giác giết chết đồng bọn...” Thanh niên tóc đen còn muốn nói gì đó, trong nháy mắt lại bị nổ mất nửa đầu, chỉ còn lại non nửa khuôn mặt vẫn có thể nhìn ra vẻ kinh ngạc.

“Rất có cảm giác!” Leraje nở nụ cười thần kinh, để vũ khí trong tay xuống. “GAME OVER, người thua, ta thắng!”

Thiếu niên áo lục đứng trên đồng thi thể, chăm chăm nhìn thẳng xác chết dưới chân, lẩm bẩm. “Giết thì giết, chết thì chết, đã giết rồi thì còn có thể làm được gì, ha ha ha ha ——”

.....

Pride hứng thú nhìn chăm chăm Leraje khoa tay múa chân, cười híp mắt hỏi. “Người cho hấn thấy cái gì?”

Sloth không nói một lời ngồi tại chỗ, bộ dạng buồn ngủ. Các ma thần cũng mang vẻ mặt kỳ lạ nhìn Leraje, vừa rồi sau khi khiêu khích nả một phát súng về phía Sloth, thiếu niên áo lục liền đứng tại chỗ chăm chăm nhìn một điểm hư vô, trên mặt lộ ra đủ kiểu cười khó mà tưởng tượng, đến bây giờ lại bắt đầu điên cuồng múa may. Đột ngột, động tác của thiếu niên áo lục chợt mạnh lên một cái, rồi ngã thẳng xuống đất, nếu có người mở hộp sọ thiếu niên ra, sẽ phát hiện bộ não trong đó đã nát thành một cục bùn.

“À, hấn đã chết!” Quần gia cười híp mắt bình thần thuật lại.

“Đây là “giác mộng” của hấn, ta dẫn dắt, hấn xây dựng tình tiết!” Đôi mắt khép hờ của Sloth dần khép lại. “... Cuối cùng, ở trong “thế giới” đó, hấn giết sạch mọi người, cuối cùng là chính mình!”

Gluttony nhếch miệng cười, ngậm nga đồng dao.

“Một thiếu niên méo mó và vụn vụn, mơ một giấc mơ méo mó và vụn vụn.

Tay cầm vũ khí méo mó và vụn vụn, giết chết đồng bọn méo mó và vụn vụn.

Thấy người yêu méo mó và vụn vụn, người yêu trừng hấn méo mó và vụn vụn.

Họ cùng chết trong thế giới méo mó và vụn vụn.”

(Cải biên từ “Một gã méo mó và vụn vụn” trong đồng dao Mẹ Ngỗng)

Các ma thần đều cảm thấy rất lạnh, cái loại ớn lạnh bốc ra từ đáy lòng này, từng chút lan tràn trong thân thể.

“Leraje ——”

Không có khí quyển ngăn cản, bóng người từ trên cao hạ xuống có vẻ vô cùng rõ nét và sống động, người nọ còn chưa tiếp cận mặt đất, tiếng gào thét phần nọ đã truyền khắp vành tai mỗi người. Đó là một thanh niên tóc đỏ da màu đồng cổ, sau khi sử dụng trang bị sức đẩy hạ xuống đất, thanh niên ôm lấy thi thể thiếu niên áo lục đã không còn hơi thở, phần nọ nhìn các nguyên tội.

“Các người lại có thể giết chết cậu ấy ——”

“Đi bên này?”

“Ta cảm thấy chúng ta đã lòng vòng mấy vòng ở đây!”

“Nhưng người nói mùi của papa ở đây!” Envy chăm chăm nhìn SGPS trên cổ tay, sau đó mỉm cười bóp nát nó.

Nhìn Envy vẻ mặt tươi cười bóp nát dụng cụ chỉ đường duy nhất, Lust thở dài. “Greed giấu father rồi!”

“Chúng ta đổi cách khác đi!”

“Ừm hửm?”

“Chúng ta không đi tìm papa!” Envy cười rất ngọt. “Chúng ta đi tìm Greed!”

“Ý kiến này không tồi!” Lust liếc mảnh vỡ dưới chân Envy, giọng điệu dịu dàng. “Nhưng vừa rồi người đã biến dụng cụ chỉ đường duy nhất của chúng ta thành mảnh vụn!”

Envy ngây thơ nhìn Lust, vẻ mặt kia muốn vô tội bao nhiêu cũng có.

“Chúng ta đổi cách khác đi!”

“Ừm hửm?”

“Chúng ta không cần dụng cụ!” Envy cười rất trong sáng. “Chúng ta đi đường thẳng ——”

Cả người thiếu niên tóc xám tan ra, biến thành một sinh vật bán trong suốt như thạch rau câu, con mắt xám xịt như nho khô được khảm trên thân thể như thạch rau câu, nó mở cái miệng ba môi ra, phun một ngụm nước bọt vào vách kim loại, trong nháy mắt, vách kim loại tan ra một lỗ hổng khổng lồ, cùng lúc đó, tiếng báo động to rõ vang lên.

“Ta cảm thấy...”

Lust nhìn “Muri” mà Envy biến thành co duỗi thân thể mềm nhũn của nó bò vào lỗ hổng, lại nhìn đèn báo động chiếu đỏ rực cả hành lang. (Muri: một loại sinh vật ăn kim loại)

“... Có lẽ chúng ta sẽ gặp Greed sớm hơn cũng không chừng!”

Tác giả có chuyện muốn nói: dưới đây là tài liệu.

Một gã méo mó và vắn vẹo

Một cái gã méo mó và vắn vẹo, đi một đoạn đường méo mó và vắn vẹo.

Tìm thấy đồng sáu xu méo mó và vắn vẹo trên bậc thang méo mó và vắn vẹo.

Mua một con mèo méo mó và vắn vẹo, con mèo bắt con chuột méo mó và vắn vẹo.

Họ cùng nhau sống trong căn phòng méo mó và vắn vẹo.

Bài đồng dao này rõ ràng miêu tả một người đàn ông tinh thần thất thường, hẳn cùng với những sự vật bên cạnh hẳn đều là “méo mó và vắn vẹo”, ca từ miêu tả hết sức gần với bộ dạng tinh thần bệnh hoạn của người bệnh, lấy ngôi thứ ba nhìn cuộc sống cùng sự vật bên cạnh hẳn, lấy “méo mó và vắn vẹo” đại diện cho một mặt tương phản với cuộc sống của người bình thường.

(Nguyên bản tiếng Anh:

There was a Crooked Man

There was a crooked man and he walked a crooked mile,

He found a crooked sixpence upon a crooked stile.

He bought a crooked cat, which caught a crooked mouse.

And they all lived together in a little crooked house.)

[s://soundcloud.com/ngaaopcute/there-was-a-crooked-man-vintage-nursery-rhyme14](https://soundcloud.com/ngaaopcute/there-was-a-crooked-man-vintage-nursery-rhyme14). Leraje là một Hầu tước của Địa ngục. Hẳn ta thường xuất hiện dưới hình dáng một cung thủ đẹp trai với bộ đồ màu xanh cùng cung và tên. Hẳn ta có sức mạnh để gây nên và chi phối những cuộc chiến tranh và tai họa. Leraje thống lĩnh 30 quân đoàn quỷ.

75. Chương 74: Seventy-fourth Child

Lúc cảnh báo vang lên, Lanna đang uống trà trong phòng nghỉ, bụng nàng đã rất to, tròn vo ú nụ, có thể cảm nhận rất rõ nhịp đập của một sinh mệnh khác. Lanna chăm chăm nhìn cái bụng phình to của mình, bỗng dưng cảm thấy một nỗi sợ hãi khó có thể nói bằng lời. Lúc mang thai cặp song sinh trước kia, nàng bị thôi miên sâu, trên cơ bản lúc tỉnh lại, đập vào mắt nàng chính là một cặp song sinh đã được sinh ra. Mà lần mang thai này, ý thức của Lanna vẫn rất thanh tỉnh, nên nàng rõ ràng cảm thấy bụng mình phồng lên với một tốc độ khó mà tưởng tượng, “quái vật” bên trong càng lúc càng rõ ràng, càng ngày càng đói khát —— Nó cuộn trong bụng nàng khe khẽ thì thầm, làm Lanna cảm thấy ngày càng sợ hãi, cảm xúc của nàng trở nên cực kỳ bất ổn, dù Selim hết lần này đến lần khác nói với nàng chuyện này rất bình thường, đây cũng chẳng là gì, nhưng Lanna vẫn ngày càng khủng hoảng —— Với trực giác của một người phụ nữ, nàng cảm thấy, nàng có thể sống không lâu được.

Đèn đỏ sáng lên trong không khí đánh đổ hồng trà trong tay Lanna, người phụ nữ sợ hãi đứng dậy, lớn tiếng hét la. “Người đâu! Người đâu! Xảy ra chuyện gì?”

“Thưa ngài Lanna!” Một người hầu bên ngoài vội vã chạy vào. “Có kẻ đang phá hỏng khoang thuyền Noah...”

Sắc mặt Lanna biến đổi, nàng hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của mình, dùng sức tát người nọ một cái, la hét chói tai. “Các người đều là lũ vô dụng hết cả à? Lại có thể để kẻ địch bò vào bên trong, tổ tuần tra, tổ canh gác đâu? Chết sạch hết rồi sao!!!”

“Đừng trách những đứa trẻ đáng thương đó!”

Lanna nổi giận dùng dùng quay đầu lại, hình chiếu của Selim đứng trên đĩa bay, trên khuôn mặt mập mạp lộ ra nụ cười an lành.

“Hai con chuột nhỏ lén vào kia dù sao cũng là một trong những kiệt tác của quỹ nước mũi, người thường làm sao chống đỡ cho được!” Lão già vươn tay quét qua không trung, một màn hình ảo hiện ra trước mặt Lanna, trên màn hình chính là một con “Muri” bán trong suốt đang ôm một cánh cửa kim loại mà gặm, cái miệng ba môi mấp máy giống như ăn đến mức vô cùng hạnh phúc.

“Ở đây sao lại có Muri ——”

“Đó là Đệ lục!” Selim chỉ vào cái giống như thạch rau câu trên màn hình. “Qua mấy tình huống theo dõi và thu thập mẫu, ta rút cuộc có được phần lớn số liệu của hắc. Năng lực của Đệ lục là “Phục chế gen”, chỉ cần có được DNA của sinh vật khác —— dù chỉ là một sợi tóc hay một chút da vụn, hắc đều có thể phục chế ra tới 99,997%, nhưng năng lực này vẫn bị hạn chế phần nào bộ, đối với sinh vật có tỷ lệ giải tỏa khu vực não bằng với hắc, hắc chỉ có thể mô phỏng ra ngoại hình ——”

“Selim!” Lanna cắt ngang phần giải thích càng lúc càng hưng phấn của lão già, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Ông sớm đã biết quái vật đó lẩn vào đây! Tại sao không nói cho tôi biết ——” Bộ dạng phẫn nộ của người phụ nữ khiến người ta không chút hoài nghi, nếu lão già đứng trước mặt nàng không phải hình chiếu mà là người thật, nàng chắc chắn sẽ xé xác đối phương ngay khắc đầu tiên.

“Phụ nữ có thai phải chú ý đến cảm xúc của mình!” Selim khoát tay, giọng điệu dịu dàng gần như trấn an. “Yên tâm đi, ta vẫn luôn giám sát được hắc, quyết không để xảy ra một chút bất trắc nào!”

Muri trên màn hình chớp chớp con mắt xám xịt của nó, dường như liếc về phía bên này, lại điềm nhiên như không thu hồi ánh mắt.

Lanna hung hăng trừng hình chiếu Selim, hít sâu mấy hơi, cuối cùng làm cảm xúc dịu xuống một chút.

“Selim!”

“Hả?”

“Tôi thật sự sẽ không sao chứ?” Lanna chăm chăm nhìn bụng mình, cuối cùng vẫn run rẩy hỏi ra bất an của nàng.

—— Nei Bog nói, cô muốn chết sao?

“Tất nhiên, đây là tất nhiên rồi, cưng à!” Selim mỉm cười. “Cô là đặc biệt, cưng à! Lần trước không phải đã thành công sinh được cặp song sinh sao? Đó còn nguy hiểm hơn cả lần này! Cô hiện tại bất an, là vì trên tinh thần, đây là lần đầu tiên cô mang thai đấy!”

Lanna mấp máy môi, cuối cùng vẫn bảo trì im lặng với vấn đề này, chuyển qua hỏi một đề tài khác.

“Bây giờ là tình huống gì?”

“Vâng, chuột con hình như đang tìm papa, sau khi tìm không thấy lại quyết định trực tiếp tới tìm cô hỏi đường!” Selim nhìn gương mặt Lanna biến sắc, hiền hậu hòa nhã cười. “Chúng đang đào hang hướng tới đây, đào ra một con đường dẫn thẳng đến nơi này —— Ừm, dự tính một chút nữa thôi là chúng có thể thành công gặp mặt cô... Đừng lo lắng!” Mắt thấy Lanna lại muốn bùng nổ, lão già nhanh chóng nói tiếp. “Đừng lo lắng, cưng à, đừng quên trong tay chúng ta còn con át chủ bài lớn nhất.” Chỉ cần phụ thể luôn ở trong tay bọn họ, bọn họ sẽ có điểm tựa lớn nhất.

Lanna tuy không bùng nổ, nhưng gân xanh trên trán vẫn nổi lên, Selim biết nàng bất mãn, bèn liên tục khuyên bảo trấn an.

“Tàu Noah vừa đến được thiên hà Newton, đã sắp tới nhà rồi, ta lập tức phái người đến đón cô và phụ thể.” Ngón tay lão già vung tới vung lui như nhạc trưởng. “Còn trước đó, cô có thể cho đám thú cưng của cô đi ngăn cản bọn chuột tập kích, ta tin chúng sẽ không để mẫu thượng yêu nhất của mình thất vọng!”

Lanna hít sâu một hơi. “Phái Baal đến đi!”

“Thật đáng tiếc, ma thần cô chọn đã xuất phát đi làm nhiệm vụ.”

“Gọi Baal đến cho tôi!” Lanna thét chói tai trong cuồng loạn, nàng biết mình trở nên bất chấp lý lẽ, như một con bé xấu tính, không vừa lòng liền tùy tiện cãi vã. “Tôi chỉ muốn ma thần đệ nhất!”

“.....” Hình chiếu Selim trầm lặng. “Cưng à, ta cảm thấy cô cần bình tĩnh lại một chút!”

Nói xong, hình chiếu biến mất, đĩa bay lắc lắc muốn bay đi, lại bị Lanna bắt lấy hung hăng ném xuống đất, vỡ nát. Người phụ nữ thô bạo nghiêng lên xác đĩa bay, cho đến khi chắc chắn nó không thể bay lên khoa tay múa chân với mình nữa, nàng mới chịu thu chân lại.

“Người!” Lanna mặt mũi ửng hồng, sai người hầu cầm như hén kia rời đi. “Gọi Turtle Dove đến đây, còn nữa, dẫn cái gã chết tiệt đó qua cho ta!”

Cho đến khi gặp được Lanna, Nei Bog mới giật mình phát hiện hắn đã lâu lắm rồi không nhìn thấy người phụ nữ này. Lúc gặp mặt, Lanna vẫn lộng lẫy, nhưng quả thật đã có thay đổi, Nei Bog liên tục nhìn chăm chăm bụng người phụ nữ, lộ ra vẻ mặt khó có thể nói bằng lời.

“Nếu người không quản lý được con mắt của mình, ta cũng không ngại móc chúng ra!”

Khóe mắt Lanna giật giật mấy cái, dùng giọng điệu coi như bình tĩnh nói. Thấy Nei Bog ngoan ngoãn hạ mắt xuống, Lanna không nói một lời cầm ly trà lên, tận lực dập tắt phiền muộn bất minh trong lòng.

Nei Bog đứng đối diện Lanna, như một học sinh ngoan ngoãn chịu thầy cô răn dạy, phía sau hắn vẫn có hai ma thần coi giữ, còn thêm một đám người máy — lúc Lanna phát hiện tù nhân tóc bạc hắc đã “chết” kia xuất hiện trên màn hình theo dõi, nàng đập bể ba ly trà, sau đó không thể không để máy móc vây lấy nàng, đối với “Đặc xá ngoại giao” của Lust, chỉ có máy móc tạo thành từ kim loại và chương trình mới không bị mê hoặc mà làm phản.

Lanna rất bất an, dù nàng đã gọi cặp song sinh ra ngăn cản kẻ địch, dù nàng biết Selim đã cho phi thuyền tới đón mình, dù nàng đã cho người tầng tầng lớp lớp vây bọc nơi này, dù máy móc xung quanh nàng đã nhiều tới mức có thể tấn công một hành tinh cỡ nhỏ, nhưng nàng vẫn không cảm thấy một chút an toàn nào, nỗi sợ càng lúc càng lớn vây lấy nàng — Nàng nghe thấy hơi thở lạnh lẽo và xúc tu tử thần đang vươn tới.

Lanna ngẩng mạnh đầu lên, sắc mặt tái nhợt, trong tầm nhìn căn bản không có bóng hình tử vong đen đúa, mọi người đều mờ mịt nhìn nàng. Lanna ngồi trên ghế dựa, tay chân lạnh lẽo, nàng nghe được tim mình đang đập thành thịch thịch thịch rất nhanh, quả thật giống như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Ở đâu? Ở đâu? Tử thần muốn đoạt lấy tính mạng của nàng, ở đâu?

Rõ ràng xung quanh an toàn cực điểm, nhưng Lanna lại sợ hãi muốn thét chói tai, những cái bóng trong phòng đều biến thành chỗ nương náu của tử thần, chúng đang thì thào nói nhỏ — nàng thậm chí sinh ra ảo giác, cơn đau nhẹ tập kích bụng của nàng, như móng vuốt tử thần bóp nghẹn hơi thở nàng... Không, đó căn bản không phải ảo giác! Lanna sợ hãi chăm chăm nhìn bụng mình, kinh hãi thét chói tai.

“Là nó! Là nó! Nó muốn giết ta! Nó sẽ giết ta!”

Đau đớn dữ dội nhấn chìm lời nói Lanna, người phụ nữ ôm bụng rên rỉ đau đớn. Sắc mặt Nei Bog có chút trắng bệch, nhưng hắn vẫn cố chấp nhìn mọi chuyện xảy ra.

“Nó muốn... Ra... Muốn xé rách — ta... Ta sẽ chết... Sẽ chết —”

Máu loãng chảy ra từ bụng dưới Lanna, bị thảm trải nặng dày hút đi gần hết, thảm màu tối tựa một con ác thú không biết thế nào là đủ, đang liên tục đòi nhiều máu hơn để làm đẹp bản thân. Linh cảm tử vong hiện rõ chưa từng thấy, mặt Lanna vặn vẹo, hóa ra tử thần vẫn luôn ở bên cạnh nàng, trốn trong bụng nàng cười nhạo.

“Đau quá... Đau quá ah ah ah — Mau giết nó, nó muốn ra giết chết ta, giết nó ngăn cản nó, Paimon! Buer!”

Thiếu nữ tóc ngắn nhắm mắt lại, trap thở dài một tiếng. “Ngài Lanna, ngài hãy đi yên ổn!”

Lanna mở to hai mắt, nàng đã hiểu, người phụ nữ vừa chảy máu vừa cười thảm. “... Selim — lừa ta, chết tiệt, lão lại có thể lừa ta...”

Selim đưa cho nàng mỗi độc ngọt ngào, mà nàng lại ngu ngốc cắn vào như vậy.

Lanna chảy nước mắt cuộn mình lại. “Ta không cam tâm... Không cam tâm... Tại sao các người đều muốn hủy diệt ta như vậy... Mọi người đều như thế...” Nàng ngẩng mạnh đầu, con mắt thắm máu chậm chậm trừng Nei Bog. “Người giết ta... Người lại có thể giết ta ah ah ah...”

Nei Bog không tránh né ánh mắt Lanna, giọng nói cực nhẹ của hắn thậm chí mang ảo giác dịu dàng.

“Nguyên tội mà Turtle Dove đại diện chính là Greed – tham lam, đây là nguyên tội của cô và tôi.” Hắn nói. “Nếu cô không tham lam muốn càng nhiều hơn nữa, cô cũng sẽ không chết... Sẽ không, bị tôi giết chết...”

Nhắc tới Turtle Dove, trong mắt Lanna dâng lên một chút hy vọng. “Turtle... Dove... Mau tới cứu ta, mau tới cứu mẫu thượng của các con — cứu ta, ta không muốn chết...”

Toét — Rẹt —

Một đợt âm thanh ép xé rõ ràng rất bình thường, trong không gian nhuộm máu hắc ám này lại có vẻ quỷ quyệt cực điểm. Hai mắt người phụ nữ trợn to hết mức, nàng dường như còn muốn nói thêm gì nữa, môi hé mở lại trào máu ra, đổ đầy cả miệng của nàng. Hy vọng trong mắt Lanna nhanh chóng biến thành tuyệt vọng, hai mắt nàng lồi ra thật lớn, chết không nhắm mắt trừng người nam kia.

“Không ai có thể cứu được cô!” Người nam mặt mày tái nhợt. “Vì kẻ giết chết cô, chính là bản thân cô!”

Cũng giống như không ai có thể cứu được một kẻ tên Nei Bog trên thế giới này, kẻ đó chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, hoặc diệt vong.

76. Chương 75: Seventy-fifth Child

Khắp nơi trên thảm đều là máu, nếu không phải tận mắt chứng kiến, căn bản không thể tưởng tượng được một người lại có thể chảy ra nhiều máu như vậy. Nhưng Nei Bog biết, hắn từ rất lâu trước kia đã biết máu người có thể mãi mãi chảy liên tục, chảy tới khi cả thế giới đều nhuộm đầy huyết sắc. Hôm nay hắn lại một lần nữa chứng kiến cái chết của một người phụ nữ, và một sinh mệnh mới.

Gu... Là anh... Giết em...

Người giết ta... Người lại có thể giết ta ah ah ah...

Người nam tóc đen đứng yên tại chỗ, vẻ mặt quỷ dị nói không nên lời.

Trên xác chết người phụ nữ, trong vũng máu có cái gì đang động đậy, đó là một đứa trẻ sơ sinh ướt sũng, nhỏ bé mềm mại mà vô lực, nằm trên người “mẫu thân” đã chết đi, nhỏ giọng yếu ớt gọi — Không có răng nhọn, không có làn da màu đỏ, nó thoát nhìn yếu ớt và mềm mại như vậy, phẳng phất như vỏ nhẹ một cái sẽ bể thành cục thịt nát. Nhưng mọi người cũng đồng thời trông thấy, chất lỏng trên người đứa trẻ dần dần khô đi, làn da nhẵn nhúm tựa như được bơm vào không khí, trở nên trơn bóng và trắng nõn, lông tơ thưa thớt dần dần rút đi, lại mọc ra một lớp tóc trắng dày và mềm mại, cùng lúc đó, thân thể Lanna lồm vào rồi sụp xuống như bị đào rỗng từ bên trong, đến cuối cùng, cuống rốn giữa Lanna và đứa trẻ hóa đen bóc ra như cạn hết năng lượng, một đứa trẻ cả đầu tóc trắng in vào trong mắt mọi người. Nó rất trắng, tóc trắng, lông mày trắng, da trắng, cả người giống như một cục bánh trôi trắng bóc.

Đứa trẻ mở mắt ra, mắt to đen bóng như quả nho được khảm trên khuôn mặt trắng nõn, nhìn về phía Nei Bog — nó vươn cánh tay trắng nõn, hướng về phụ thân mình.

[.]

Nei Bog nhìn đứa trẻ như bị trúng tà, hần ngẩn ngơ tiến lên một bước, lại bị cản đường, thiếu nữ tóc ngắn chắn trước mặt Nei Bog, vô số người máy lạnh lẽo giờ vũ khí lên.

Trap bế đứa trẻ từ trong vũng máu lên, dường như hoàn toàn không quen ôm con nít, có vẻ hơi luống cuống tay chân.

“... Đưa đứa bé lại cho tôi!” Nei Bog khàn giọng nói, hần lúc này mới phát hiện giọng mình khàn tắt đến bất thường. “Đó là con của tôi!”

Thiếu nữ tóc ngắn kiên quyết lắc đầu, dùng vũ khí bảo Nei Bog an phận một chút.

“Dù gì thì tôi cũng không thể chạy khỏi tay các người!” Người nam tóc đen lộ ra vẻ mặt đau thương. “Tôi chỉ muốn ôm con tôi một chút!”

Trong mắt thiếu nữ tóc ngắn dường như hiện lên một chút dao động, trap cầm đứa trẻ đứng phía sau thiếu nữ. “Không được, ngài Selim nói... Buer! Buer!” Trap kêu lên sợ hãi. “Nó khóc!”

Đứa trẻ không chờ được vòng tay phụ thân, nó bị trap cầm trong tay, không quấy phá, không kêu la, cũng không vùng vẫy, khuôn mặt nhỏ bé không có chút biểu tình, chỉ bắt đầu lặng lẽ rơi lệ, tròng mắt đen nhìn hướng phụ thân không chớp mắt.

Thiếu nữ tóc ngắn quay đầu lại kinh ngạc nhìn cảnh này, ba người ở đây đều không chú ý thấy, ánh lam lấp lóe trong mắt những người máy vây quanh bọn họ.

“Làm sao đây? Buer, hay chúng ta đánh nó bất tỉnh?”

Lúc lời nói vang lên, đứa trẻ vẫn im lặng chảy nước mắt, trầm mặc nhìn Nei Bog.

Buer cũng thấy khó xử, cuối cùng gật đầu. “Paimon, cẩn thận một...”

Tiếng nói trầm đục của thiếu nữ bỗng dừng gián đoạn, hai ma thần mắt mở trừng trừng nhìn đứa trẻ trong tay bọn họ biến hóa, tóc trắng của nó bắt đầu từ từ đổi màu, trắng, vàng nhạt, vàng, cam, đỏ cam, đỏ, đỏ chói! Màu đỏ sáng rực vô cùng lóa mắt kia như ngọn lửa bắt đầu bùng cháy, Paimon theo bản năng lấy tay vỗ về, sau đó thét chói tai.

“Nóng quá —!!!”

Đứa trẻ bị Paimon ném xuống theo phản xạ, Buer còn chưa phản ứng kịp, đứa trẻ sắp rơi xuống đất đã được phụ thân chắt vạt đỡ lấy. Trước mắt Nei Bog phát đen một trận, lúc hần đỡ được đứa trẻ kia, liền mất thăng bằng ngã mạnh xuống đất, sau đó rắc một tiếng trật chân. Cảm giác bỏng cháy trong dự đoán cũng không truyền đến, Nei Bog cúi đầu nhìn đứa trẻ trong ngực, đứa trẻ tóc đỏ chói im lặng nằm trước ngực hần, ngược đầu nhìn lên hần, chất lỏng trong suốt vẫn liên tục chảy xuống không ngừng từ con mắt rất to.

Xung quanh là một mảnh hỗn loạn, Nei Bog ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn mọi thứ đã rối loạn. Tình cảnh của Paimon và Buer lúc này có chút không ổn, vì máy móc vây quanh bọn họ đã phát điên.

Ánh lam bình thường đã triệt để chuyển thành ánh đỏ trực trặc kỹ thuật, tất cả máy móc đều phát điên, chúng tấn công lẫn nhau không phân biệt địch ta, một người máy trong đó cắt một người máy khác ra thành hai nửa, ngay sau đó lại bị một người máy khác bắn thành tổ ong vò vẽ, Paimon và Buer bị vây trong đó còn chịu hơn tám phần tấn công từ máy móc, Nei Bog cũng bị vây bọc lại không bị máy móc phát cuồng tấn công.

“Đây là... Người làm sao...?”

Đứa trẻ chỉ lẳng lặng rơi lệ, tóc đỏ tươi có vẻ vô cùng chói mắt trong căn phòng u ám.

Nei Bog không biết Lanna bố trí bao nhiêu máy móc ở đây, hần chỉ có thể trông thấy người máy ào ào xông vào phòng không dứt, sau đó biến thành xác máy. Tình huống trở nên càng lúc càng mất kiểm soát, Nei Bog đã hoàn toàn không thấy được bóng dáng Paimon và Buer, hần chỉ có thể kéo cái chân bị thương chặt

vật né tránh đòn tấn công mà các máy móc vô tình phóng qua. Căn phòng đang run lên, Nei Bog trơ mắt nhìn đồng xác máy rõ ràng đã vỡ thành linh kiện lại chậm rãi tụ hợp lại với nhau, lại sắp sửa tạo thành một quái vật khổng lồ méo mó vặn vẹo, hơn nữa còn điên cuồng — Nei Bog không chút hoài nghi, chúng chắc chắn sẽ phá hủy căn phòng này.

“Đừng khóc, bé cưng, đừng khóc!”

Nei Bog luống cuống dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt bên khóe mắt đứa trẻ, đứa trẻ chớp chớp mắt, vươn bàn tay bé nhỏ ra, bắt được ngón tay phụ thân mình — tay nó thật sự quá nhỏ, khó khăn lắm mới bọc lấy ngón tay Nei Bog.

“Bé cưng, ta ở đây, đừng khóc!”

Tay Nei Bog vỗ lưng đứa trẻ, động tác suôn sẻ không chút trúc trắc, tự nhiên làm ra hành động trấn an.

Đứa trẻ cầm ngón tay Nei Bog, run rẩy đưa vào trong miệng mình, nhẹ mút vào, rốt cuộc không rơi lệ nữa, tóc đỏ tươi cũng từng chút phai màu, cho đến khi biến về màu trắng thuần nguyên bản. Nei Bog thở phào một hơi, hần ngẩng đầu, lúc này trong phòng là một mảnh bóng tối — hệ thống chiếu sáng không biết đã bị phá hủy hồi nào — chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hàng đồng xác máy màu bạc, đó là “thi thể” của máy móc. Paimon và Buer không thấy tung tích, chắc là lạnh ít dữ nhiều.

Căng thẳng qua đi, Nei Bog bắt đầu mờ mịt. Không có hạn chế và giam cầm, nơi này chỉ còn một mảnh bóng tối, còn có con hần nữa.

Đầu ngón tay truyền đến một cơn ngứa ảm nhẹ, người nam mờ mịt cúi đầu nhìn đứa trẻ trong tay, đứa bé im lặng mút lấy ngón tay hần, vẫn nhỏ yếu và vô lực như thế, còn mong manh thuần khiết mà vô hại, căn bản không thể làm người ta liên tưởng nó với một nửa căn phòng đã bị hủy hoại.

Đây là con của hần, hùng mạnh như ma quỷ, hoàn mỹ như thần thánh, vặn vẹo như con người.

Nei Bog không biết tại sao ngay lúc này lại nhớ tới, trong giáo đường ái muội u ám kia, đứa con thứ ba của hần mỉm cười tuyên bố với hần như vậy.

— Bấy! Father, người sẽ có được thất nguyên tội, thất nguyên tội cũng sẽ có được người —

Một cảm giác bi thương sâu sắc trào lên từ cổ họng, Nei Bog nhìn đứa trẻ trắng như tuyết kia, dùng sức ôm sinh mệnh trẻ con bắt đầu nứt vỡ.

“Wrath... Người sau này chính là Wrath...”

Đây chính là, nguyên tội cuối cùng của hần!

Cặp song sinh Greed cùng đỡ một nửa của mình, dây cột tóc của Lust sớm đã mất tích khi chiến đấu, Envy biến trở về hình dạng thật của mình, lấy tay lau máu trên mặt. Họ cực kỳ ấn ý ngừng tấn công ở một khắc nào đó.

“Không đánh?” Envy cầm hai tay trong túi, cười hì hì.

“Không có lý do khai chiến!” Turtle kiểm tra vết thương trên cánh tay Dove, Dove phủi đám tóc cháy của Turtle xuống. “Mẫu thượng mất!”

““Hần” ra rồi!” Lust tùy tiện xé một mảnh vải ở vạt áo, gom tóc bạc tán loạn lại buộc lên.

Các nguyên tội đồng loạt ngẩng đầu nhìn một hướng, lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

“Father/papa/phụ thượng, chúng ta tới đón ngài!”

[PhụByĐồi]

Thanh niên tóc đỏ ôm thi thể bị phần rỗng giập, ngăn cản gã bùng nổ chính là một bóng dáng to cao.

Baal đứng đối diện Sloth, ngăn Agares lại, thế chỗ thanh niên tóc đỏ đối diện với Sloth. Các ma thần im lặng nhường đường, chỉ vì sự cường thế của ma thần đệ nhất.

“Tôi là Baal!” Tiếng nói như sấm sét truyền ra rất xa trên hành tinh hoang vắng, người đàn ông vạm vỡ cao to mặc y phục linh mục màu đen, nghênh đón ánh mắt của Sloth. “Ma thần đệ nhất!”

“Tôi đến thỉnh cầu các vị!”

Trong tiếng la ó kinh ngạc của các ma thần, Baal cúi người, chậm rãi mà nặng nề quỳ một gối xuống, làm ra tư thế phục tùng. Các ma thần khác bắt đầu hỗn loạn, thân thể quá mức cao lớn của Baal giống như một ngọn núi nhỏ, sự hùng mạnh và cường thế của ma thần đệ nhất trước giờ gắt gao ép xuống đầu tất cả các ma thần, một khi gã quỳ xuống, ngọn núi kia nháy mắt đổ sụp. Baal không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc chất vấn của các ma thần khác, dù quỳ xuống, gã vẫn ngửa đầu cao cao đối diện con người đỏ tươi của Sloth.

“Tôi nguyện phục tùng các vị, thỉnh cầu các vị giải phóng chúng tôi!” Baal nói. “Tôi tôn sùng các vị làm chúa tể, san bằng tất cả mọi chướng ngại cho các vị, quản lý tất cả mọi thứ cho các vị.”

Sloth không đáp lời, Pride khẩy khẩy mắt kính, cười tao nhã.

“Có thể nói với kẻ hèn này lý do mà ngài Baal làm vậy được không?”

“Các vị rất mạnh, mạnh hơn Selim!”

“Nếu chúng tôi rất mạnh...” Quần gia tóc vàng cười híp mắt, dùng giọng điệu hời hợt lên tiếng. “... Thì chúng tôi cũng không cần tới ngài!”

Không khí nhất thời căng thẳng lên, Baal trầm giọng nói. “Các vị không có hứng thú. Các vị không có hứng thú đối với quản lý thế giới, mà chúng tôi có thể sắp xếp và trông nom mọi thứ cho các vị.”

Dưới bề ngoài thô lỗ của Baal là một tâm tư cực kỳ tinh tế, gã sớm đã nhìn ra lối thoát duy nhất của bọn họ. Dưới hành động điên cuồng của Selim, cả thế giới sẽ bị xáo trộn, toàn bộ loài người chia thành hai loại: Nhân loại nguyên bản không bị lây nhiễm, người tiến hóa bị lây nhiễm đang biến dị. Người tiến hóa là kẻ mạnh nhất sao? Không, không hề, ba “người” đứng đối diện mình lúc này mới là đỉnh cao của thế giới. Mà bọn họ cũng không có quá nhiều dự vọng đối với nhân loại, cũng là thứ duy nhất có thể giúp Baal thoát khỏi sự khống chế của Selim, khi đó các ma thần mới có thể được coi là “tự do” thật sự.

“Sau đó, giá trị của các vị chỉ có thể thôi sao?”

“Baal!” Agares kêu to. “Đừng nói thêm nữa! Chúng và Selim không có gì khác nhau, ở trước mặt Selim, chúng ta là công cụ, ở trước mặt chúng, chúng ta là con kiến!”

Baal không để ý đến Agares la hét phía sau, râu quai nón dày rậm vướng víu với nhau, hiện rõ hai hốc mắt sâu thẳm, nồng nặc cảm giác tang thương. “Quá mức tự phụ, các vị sẽ mất đi thứ quan trọng nhất của mình!” Lúc nói ra lời này, Baal cũng không nhìn Pride, mà chăm chăm nhìn Sloth.

Sloth đột ngột ngẩng đầu, y ngược nhìn sao trời xa xăm, mắt hơi mở to, con người đỏ tươi hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Ngôi sao xa xăm lấp lánh lóe sáng, phảng phất như đang truyền đến một tin tức thần bí. Ma vương vui vẻ kéo môi lên.

“Chúng ta đi đón phụ thân!”

Hai nguyên tội phía sau, mắt đồng thời sáng lên!

77. Chương 76: Seventy-sixth Child

Sloth tiến về trước một bước, một bước này lập tức đánh vỡ sự bình lặng quỷ dị trước đó.

Agares nhin thật lâu, rốt cuộc tìm được cơ hội bùng nổ. Hắn đập vỡ bình rượu mang bên mình, cả vùng nháy mắt bị hương rượu bao phủ.

“Barbatos, Azmodal, Marchosias...” Agares hô to. “Ngăn cản chúng!”

Các ma thần được gọi tên lập tức nhảy ra, cực kỳ ăn ý tấn công về phía ba người nọ, mắt họ nổi lên một ánh sáng đỏ nhàn nhạt, ở vào trạng thái bán mê hoặc. Sloth khép hờ mắt, thấp giọng gọi. “Pride!”

Pride tiến lên phía trước, như một quản gia tận tâm chăm sóc khách hàng, cười híp mắt khom nửa người. “Xin các vị vui lòng dừng cử động!”

Các ma thần đang tấn công lấy một tư thế quái dị cứng ngắc tại chỗ, quản gia ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là nụ cười vạn năm không đổi.

“Thành thật xin lỗi, chúng tôi đang rất gấp, xin các vị vui lòng nhường đường giúp cho, được không ạ?”

Các ma thần không thể tự chủ sắp sửa văng lời hành động, Agares quát lạnh một tiếng. “Không được làm!”

Pride nhấc mày, trên mặt các ma thần hiện lên vẻ tranh đấu, họ mang vẻ mặt không cam lòng, dù vẫn cử động theo mệnh lệnh của Pride, nhưng tốc độ cử động không hơn được bao nhiêu so với không động đậy.

Bị nhiều rồi...

“... Ngài làm tôi nghĩ tới một người!” Pride gõ gõ mắt kính, cười tao nhã. “Hắn tên là Lust, là vị huynh trưởng không nên thân của kẻ hèn này, lúc này đang được chủ nhân các vị mời đến tàu Noah làm khách, không chừng các vị đã từng thấy mặt.”

Agares liếm liếm môi, động tác này làm hắn lặng lẽ nhuộm lên một vẻ đáng yêu và cuốn hút khó nói nên lời. Động tác các ma thần càng lúc càng chậm lại, có vẻ như sắp đình chỉ.

“Nói như thế nào đây...” Pride vuốt cằm, găng tay trắng bóc quanh quẩn trên hàm dưới, như sa vào hồi ức ngọt ngào không thể tự thoát ra. “Kẻ này và Lust chính là hai cực đối lập, bất luận là tính cách hay quan điểm đều hoàn toàn tương phản, thậm chí ngay cả năng lực cũng vậy. “Đặc xá ngoại giao” của hắn là thông qua việc ảnh hưởng đến tình cảm con người mà thao túng ý chí người ta, mà “Mệnh lệnh tuyệt đối” của tôi thì hoàn toàn không màng đến tình cảm con người, điều khiển hành động của người khác và đạt được không chế tuyệt đối!”

“Bởi vậy, dù hai chúng tôi nhìn nhau không vừa mắt thế nào, tôi cũng không làm gì được hắn, hắn cũng không làm gì được tôi, giống như thế này ——” Quản gia mỉm cười chỉ hướng Agares. “Xin các vị hãy giết chết người đó!”

Các ma thần chậm chạp giơ vũ khí lên, chĩa vào Agares, lại chậm chạp không chịu ra tay, trên mặt là vẻ đấu tranh cực điểm. Bị rất nhiều vũ khí nhắm vào, dù là Agares cũng cảm thấy có chút hoang mang, lại chỉ có thể tận lực huy động năng lực của mình.

Ác quỷ tóc vàng lại cười híp mắt lặp lại một lần nữa. “Xin các vị hãy giết chết người đó!”

Phốc ——

Đó là tiếng cái gì đó vỡ nát, mấy ma thần kia từng người ngã xuống, trong mắt là một mảnh xám trắng.

“Giống như thế này!” Quản gia vẫn cười tao nhã, nhẹ nhàng đến mức dường như y chẳng qua là nói ra một chuyện không thể đơn giản hơn. “Cơ thể họ muốn giết chết ngài, nhưng trên tình cảm họ lại muốn bảo vệ ngài, cho nên bộ não của họ bị hỏng, biến thành một cục bùn nhão!”

“Nói chung, cũng có thể đạt được hiệu quả giống như khi ra lệnh cho người ta tự sát!” Pride dùng đầu ngón tay đẩy mắt kính, ánh sáng phản chiếu trên mắt kính che khuất con mắt tàn nhẫn bên dưới. “Bây giờ, để ngài tự thể nghiệm cảm giác não bộ biến thành bùn nhão, thế nào?”

“Vepar, Sabnock!” Âm thanh sấm sét của Baal cắt ngang câu nói của Pride. “Thuật giới bọ!”

Tiếng sột soạt truyền ra, mặt đất đang run rẩy cuộn trào, Pride lùi lại một bước, vừa vặn tránh được giới khổng lồ chui lên từ dưới đất tấn công, trong cái miệng hình tròn của nó là một vòng răng cưa, đang co thắt khép mở. Pride lại lùi về sau mấy bước, quản gia có chút hao tâm tổn trí nhìn vô số giới bọ khổng lồ liên tục ào ào trôi lên từ nền đất.

“Động vật không xương sống... Ấy chà chà!”

Ưc một tiếng, Pride quay đầu lại, Gluttony đơn thuần đến lạ thường nhìn về phía y. Quần gia xoa đầu cậu bé, mỉm cười. “Ăn nhiều một chút nhé, đó đều là protein, giá trị dinh dưỡng rất cao!”

Thấy một cảnh đó, các ma thần trầm lặng tập thể — vừa rồi là ảo ảnh sao? Nhưng nếu là ảo ảnh thì tất cả giới bộ chỗ đó đã đi đâu hết vậy... Đó quả thật là một con quái thú! Agares, Eligos... Đối phó Gluttony!”

“Vepar, Sabnock... Đối phó Pride!”

Âm thanh cực đại của Baal vang vọng trên chiến trường, các ma thần vượt qua hỗn loạn ban đầu, bắt đầu trở nên tỉnh táo. Chỉ mấy ma thần thì không thể đối phó với nguyên tội, vậy mười mấy, mấy chục! Cả hành tinh lập tức chuyển thành chiến trường. Trong chiến trường, thân thể to lớn của Baal cao ngất đối diện với Sloth.

“Chúng tôi không thể để ngài rời khỏi hành tinh này!” Baal chỉ vào tim mình. “Selim đã cài Level S ở đây, chúng sẽ cướp đi tất cả của chúng tôi sau khi các vị rời khỏi!”

“Chỉ cần ngài có thể giải phóng chúng tôi, chúng tôi sẽ trở thành kẻ ủng hộ trung thành nhất của ngài!”

“Nếu ngài không giúp chúng tôi thoát khỏi khống chế, chúng tôi cũng chỉ có thể trở thành kẻ địch của các vị!” Baal trầm giọng nói. “Chúng tôi vẫn có khả năng tạm thời cầm chân các vị, cho đến khi bị kịch giáng xuống!”

“Đây là tương lai tôi biết trước!”

“Đi bên này?”

“Ta cảm thấy chúng ta đã lòng vòng mấy vòng ở đây!”

Lust và Envy đồng thời quay mặt nhìn Greed. “Người đang dẫn đường?”

Thiếu niên mang miếng bịt mắt bên trái nhìn lại Lust, thiếu niên mang miếng bịt mắt bên phải nhìn lại Envy, vô cùng ngoan hiền gật đầu.

“À, Dove lạc đường!”

“Ừ, Turtle lại lạc đường!”

“.....” Lust quay đầu nhìn Envy. “Ta sao lại cảm thấy cảm giác vô tội này hình như rất quen!”

Envy ngây thơ nhìn Lust, vẻ mặt kia muốn vô tội bao nhiêu cũng có.

Đột ngột, nét mặt các nguyên tội đồng thời thay đổi, họ không nói một lời chạy về một hướng, phá vỡ vách tường, vượt qua chướng ngại, cho đến khi đến chớp đuôi chiến hạm — chỗ đó là một phi thuyền cỡ nhỏ có thể phóng ra.

“Hà... Mi quả nhiên đến đây!”

Trong bóng đêm truyền đến tiếng cười khàn khàn, một người tư thế quái dị đi ra, hất một tay ấn cổ mình, cái cổ vẹo gần chín mươi độ, miệng há thật lớn đang cười, răng đen lộ ra, mùi vị tà ác đập thẳng vào mặt.

“Ta đợi rất lâu, rất lâu, rốt cuộc cũng tới được lúc này!” Mắt kẻ đó liên tục nhìn Envy, hoàn toàn không màng tới hai người khác, trong mắt toàn là tham lam. “Ta rốt cuộc cũng gặp được mi, Behemoth!”

“Vậy...” Envy cười rất ngây thơ và khờ dại, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ. “Người là ai hả?”

Khóe mắt kẻ kia giật giật như bệnh thần kinh, sau đó lưỡi dài đỏ tươi vươn ra liếm liếm mũi. “Không sao, không sao, tên gọi trước kia không quan trọng, cũng giống như mi, bất kể mi là Behemoth hay Leviathan, đó đều không quan trọng, đều không quan trọng —” Gương mặt kẻ đó tức khắc vặn vẹo triệt để. “Mi lại có thể không nhớ được ta! Mi lại dám không nhớ được ta! Mi tới tuổi lú lẫn còn sớm hơn cả thằng cha nhà mi? Tới thằng cha của mi còn có thể —”

“Amis!” Envy càng cười tươi sáng. “Papa ta đâu?”

Amis vặn vẹo cái đầu nhìn Envy, nở nụ cười thần kinh. “À... Mi quả nhiên nhớ được ta... Sao mà không nhớ được cơ chứ... Mi sao có thể quên kẻ bị mi đánh gần chết... Hà hà... Mi sao có thể quên kẻ bị mi hãm hại đến

suýt phát điên... Gừ... Ta tới tìm mi, ta liều mạng sống sót tới tìm mi... Bị lấy nhím trong ngục giam, cắn nuốt mọi người... Vì mi... Ta rất nỗ lực tiến hóa... Cuối cùng rốt cuộc tiến hóa đến Level A có thể cùng mi gặp mặt... Ha ha ha... Mi gần như sắp trở thành thần của ta, không có mi ta sao có thể sống sót ah hà hà hà... Để gặp lại mi ——”

Amis lấy tay để trước môi mình, rằng đen thoát nhìn đáng sợ tột đỉnh. “À... Đừng gấp.... Papa yêu dấu của mi vừa được Selim đón đi uống trà... Selim muốn hân... Ta ở lại... Ta sẽ không để hân phá hỏng lần gặp lại của ta và mi... Grào ——”

Thấy Envy nhìn mình, Amis dường như càng thêm hưng phấn, thậm chí có thể thấy được ham muốn vắn vẹo và méo mó của hân. Hân run rẩy cầm máy điều khiển lên, ngã mạnh xuống đất, sau đó cất tiếng cười to.

“Behemoth... Thần của ta... Chúng ta cùng chết đi ha ha ha ha ha ——”

[Edit – by – Alice]

Vô số cành cây rũ xuống, đó là một loại thực vật vũ trụ, chúng sẽ quấn lấy và giam giữ sinh vật tiếp cận chúng, cho đến khi con mồi chết đói, hiện tại chúng được dùng để giam cầm một tù nhân đặc biệt.

Tóc trắng thật dài rũ xuống đất, ánh lên khuôn mặt không chút tình cảm của thanh niên, khiến nó càng thêm lạnh lùng. Đây là một thanh niên đan xen giữa băng và tuyết, y rất trắng, lại không cho người ta cảm thấy sự mềm mại của tuyết, cũng không tự nhiên bốc ra khí lạnh giống như băng. Khái quát từ khuôn mặt đường nét lạnh khốc cương nghị kia, chỉ vẻn vẹn là không mang sắc thái. Cành nhánh xanh lục trói chặt thanh niên tóc trắng, nhưng gương mặt thanh niên lại bình lặng tựa như đám cành nhánh kia chỉ là một đồng trang sức vô dụng trên người.

Thanh niên tóc trắng đột ngột mở mắt, Selim đứng ngay trước mặt y, vẻ mặt của y vẫn không có dao động gì, màu sắc mơ hồ từng chút nhuộm lên tóc trắng, ngay sau đó lại đột ngột lùi mạnh về, dòng điện rất mạnh xuyên thấu thân thể thanh niên.

“Cục cưng à, ta cảm thấy cậu vẫn cứ ngoan ngoãn một chút đi thì hơn!” Selim vòng ra sau lưng thanh niên, chỗ xương sống thanh niên có cắm một ống thông bằng nhựa dẻo. “Cậu phải bớt cấu kính một chút, ta không phải đã nói rồi sao, khi cậu sử dụng năng lực, cũng chính là lúc nó hoạt động mạnh!”

Dù bị điện lưu xuyên thấu thân thể, vẻ mặt thanh niên vẫn không chút thay đổi, vô lực bị cành cây treo quấn như một con rối gỗ tinh xảo.

“Hơn nữa, đứng trước mặt cậu cũng không phải là người thật của ta!”

Dưới chân lão già là một cái đĩa bay, chính là máy chiếu giả lập. Lão bắt đầu lòng vòng xung quanh thanh niên, chặc chặc ra tiếng, như đang đánh giá một món hàng hảo hạng.

“Mặc dù có chút tiếc nuối vì hiện tại không thể tự mình tới nghiên cứu cậu, chặc chặc, “Máy móc phát cuồng” à, không chỉ là máy móc, chỉ cần có kim loại thì cậu sẽ có thể làm ra một cỗ máy phát cuồng. Hahh, không phải rất giống một bộ phim xưa cũ ở trái đất cổ hay sao? Ta nhớ xem, đúng rồi, “Transformers” () ấy nhỉ... Đương nhiên, cậu không phải tạo ra một sinh mệnh, mà chỉ đơn giản là khống chế kim loại ráp thành một cỗ máy, sau đó truyền cuồng loạn vào để nó phá hoại. Thú vị, quá thú vị...”

Vòng tay Selim phát ra tiếng vang títtít, cắt ngang lời độc thoại của lão.

“Tốt!” Lão già cười khà khà. “Trò hay sắp sửa bắt đầu!”

Hình chiếu biến mất.

Tác giả có chuyện muốn nói:

43. Vepar là một Công tước. Hân đội lột một nhân ngư và là một thủ lĩnh thiên tài. Hân là vua của biển cả, chỉ huy vô số những tàu chiến, có khả năng gọi ra bão tố và sóng thần để nhấn chìm quân địch. Khi bị hân chém, dù chỉ là một vết xước, thì từ vết thương của người đẩy sẽ sinh ra vô số những con giòi bọ bắn thiu, chúng sẽ làm những vết thương đó lở loét và lan rộng ra, và người đó sẽ chết chỉ sau ba ngày trong

đau đớn cùng cực. Nhưng chỉ cần một cái phẩy tay của hắn, thì vết thương sẽ lập tức lành lại. Vepar thống lĩnh 29 quân đoàn quý.

() Transformers là một siêu phẩm điện ảnh của Hollywood trong năm 2007. Bộ phim đặc biệt nổi tiếng bởi những cảnh chiến đấu hoành tráng và những màn biến hình ngoạn mục của những con robot khổng lồ.

78. Chương 77: Seventy-seventh Child

Nei Bog bị người máy đẩy vào một căn phòng. Ở trên tàu Noah, hắn ôm Wrath bất ngờ gặp phải một người quen cũ, đó là Amis được Selim phái tới đón Lanna, đối phương không nói hai lời đánh hắn bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, Nei Bog liền phát hiện Wrath trong tay không thấy đâu nữa, hắn thì có vẻ như đang an vị trên một phi thuyền loại nhỏ — phi thuyền này thật sự quá nhỏ, liếc nhìn từ cửa sổ là có thể thấy được hơn nửa phần thân của nó, sau đó có một người máy dẫn hắn đến một căn phòng khác.

Căn phòng này dường như là phòng điều khiển của phi thuyền cỡ nhỏ, một lão già quái dị ngồi trên ghế dựa, đưa lưng lại với Nei Bog, điều khiển màn hình lớn trước mặt. Trên màn hình là hình chiếu của một thanh niên tóc trắng, thanh niên cúi đầu, tóc trắng thật dài che khuất mặt y, tầng tầng lớp lớp cành nhánh vây lấy y, Nei Bog mở to hai mắt.

“Đó chính là Đệ thất!” Lão già không biết đã xoay ghế dựa qua từ hồi nào, nhìn ra suy nghĩ của Nei Bog. “Ta cung cấp dịch dinh dưỡng cho hắn, lớn được như vậy thật sự là ngoài dự kiến của ta!”

Đó là Selim, lão gõ gõ tay vịn ghế dựa, ghế dựa nhanh chóng đưa lão tới trước mặt Nei Bog.

“Đây xem như lần đầu tiên thật sự gặp mặt, phụ thể!”

Ánh mắt Nei Bog hướng xuống phía dưới, dưới chân Selim cũng không có mấy chiếu, đây chứng tỏ lão già quái dị ngồi trước mặt hắn là thực thể chứ không phải hình chiếu giả lập.

“Chúng ta đến bên kia ngồi một chút đi!”

Selim chỉ chỉ một góc, chỗ đó đặt một cái bàn, lão già dẫn đầu lướt qua trước, Nei Bog ngừng một chút, cũng theo qua.

Trên bàn có một bộ ấm tách, Selim lấy một cái tách trong đó ra rót đầy, sau đó đẩy qua đầu kia của bàn.

“Ta muốn thưởng lượng một chuyện với cậu, phụ thể!” Lão già gõ gõ bàn. “Cậu có muốn... hợp tác với ta không?”

Nei Bog nắm hai tay lại để trên mặt bàn, trầm lặng cúi đầu nhìn tách trà trượt tới, từ lúc bị Amis đưa đến nơi này, hắn vẫn luôn bảo trì tư thái trầm lặng. Selim thấy Nei Bog như vậy, bắt đầu diễn thuyết.

“Cậu không muốn trả thù sao?” Selim cười như phật Di Lặc. “Cậu vô tội biết bao nhiêu rõ ràng cũng không có làm gì, lại bị lão Emerson kia bắt đi làm thí nghiệm. Thật đáng sợ phải không? Thật bất lực phải không? Lão dựa vào cái gì mà quyết định vận mệnh của cậu? Dựa vào cái gì mà quyết định tương lai của cậu? Dựa vào cái gì mà quyết định tất cả của cậu? Bắt giữ cậu, hủy hoại cậu, khiến cậu biến thành một đao phủ, một quái vật ——”

Người nam tóc đen vẫn cúi đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn tách trà kia, như đang chăm chăm nhìn cả thế giới của hắn.

“À há, còn “đám con” của cậu nữa chứ, đó là một lũ quái vật phải không? Chúng nó thậm chí không thể được gọi là con người, vì không có người nào lại méo mó và vặn vẹo như thế, báng bổ và xúc phạm như thế, vô đạo đức và không có luân lý như thế. Chúng nó lại có thể sinh ra dục vọng với phụ thân mình, khát vọng ôm phụ thân chúng nó ——”

Sloth ôm hắn, hạ đồng tử đỏ dán sát vào hắn: Người là của ta, phụ thân!

Gluttony cọ cọ mặt hắn, toét khoe môi ra rất lớn làm nũng: Nah nah, daddy, ta đói quá à, cho ta ăn nah!

Lust hôn trán hắn, tóc bạc hạ xuống: Father, thỏa mãn tội của ta đi!

Greed một trước một sau ôm hân, lông mi cong lên: Muốn ôm nhiều hơn nữa, muốn xoa nhiều hơn nữa, muốn hôn nhiều hơn nữa, muốn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa và nhiều hơn nữa, tất cả mọi thứ thuộc về phụ thượng.

Pride để tay phải sát vào ngực, bày ra bộ dạng cung kính nhất: Yes, my father!

Envy chôn mặt sau lưng hân, giọng nói mông lung: Papa, phải đối xử với ta thật tốt!

Wrath vươn tay về phía hân, lặng lẽ gọi: [.]

“Đây không bình thường, đây quá bất bình thường. Loại dục vọng xấu xa này, loại quan hệ dị dạng này, khiến người ta quá mức kinh tởm!” Sự căm ghét loáng thoáng trong mắt lão già gia tăng cảm giác khinh bỉ, lão tới gần người nam không đường thối lui kia. “Cậu muốn bị “con” cậu đè? Cậu muốn bị chúng cắm vào hậu môn kích thích tuyến tiền liệt đạt đến cao trào? Cậu muốn quy phục dưới thân chúng nó như một ả gái ***, sao? Không muốn, sao có thể muốn được! Cậu muốn thoát khỏi những thứ dơ bẩn đó, phải không?”

Nước trong tách trà hứng khởi gợn sóng, đó là mặt bàn run nhẹ, gợn sóng từng vòng khuếch tán nụ cười có thể gọi là thần thánh của Selim. “Không sai đâu, là một con người, làm sao có thể “thấp hèn” như vậy được? Cậu sẽ không hạ tiện như thế!”

“Cho nên, chúng ta hợp tác đi, vứt hết tất cả những thứ quý tha ma bất kia, sau đó đi sáng tạo một thế giới chỉ thuộc về ta và cậu, thế giới đó do cậu thống trị, cậu sẽ không phải bất an nữa!”

Nei Bog ngẩng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt là nụ cười mang một chút vụn vụn. “Ông muốn tôi làm gì?”

Selim nhìn đầu ngón tay run rẩy như thần kinh của người nam, nở nụ cười thân thiết.

“Trước hết, để chúc mừng chúng ta đã hợp tác cùng nhau, ta nói cho cậu nghe một tin tốt!” Tay lão già quét qua không khí, ngón tay ấn vài cái như đàn dương cầm. “Vừa rồi nhận được báo cáo, vào lúc 19 giờ 32 phút 11 giây 2 khắc — cũng chính là sáu phút sau khi cậu rời đi, tàu Noah phát sinh vụ nổ mang tính hủy diệt!”

Màn hình ánh sáng trong không khí hiện rõ ra một mảnh đỏ tươi, kỳ dị chính là chính giữa đám lửa xuất hiện một điểm đen nho nhỏ, đó là một lỗ đen mini, sau khi chiến hạm từ cấp cá voi trở lên phát nổ, đều sinh ra vùng trống tử vong như vậy.

“Nói cách khác...” Giọng nói vui vẻ của Selim vang bên vành tai Nei Bog, trống rỗng truyền vào trong đầu Nei Bog. “... Tất cả mọi sinh vật trên tàu Noah đã hoàn toàn bị tiêu diệt... Đương nhiên, bao gồm ba con quái vật nhỏ kia của cậu.”

“Ba...?”

“Á à, ta quên cậu không biết, đó là Đệ tam, Đệ tứ và Đệ lục — Đệ lục có lẽ đã lên vào từ ba tình chuyển trước... Ày chà chà, thật hết cách, một Level A mới lên cấp hình như có liên hệ sâu xa với Đệ lục, thế là ta đồng ý để hân đi gặp mặt Đệ lục, không ngờ hân lại làm ra chuyện như thế!” Selim dùng giọng điệu bó tay với con trẻ, mắt lại nhìn mặt Nei Bog không chớp mắt.

Gương mặt người nam đầu tiên là trống rỗng trong nháy mắt, đó là một loại ngỡ ngàng tương tự như tư duy gián đoạn, lại thất thố giống như hoàn toàn không hiểu điều mình nghe được, sau đó cái vẻ thất thố này từ từ rút đi, Nei Bog đối diện ánh mắt Selim, mắt hân đen trắng rõ ràng, màu trắng quá trắng, màu đen quá đen, không chút bóng sáng, căn bản không thể nhìn thấy được gì từ mảnh đen đó.

“Tôi phải làm gì?”

Selim giấu đi dò xét trong mắt, một lần nữa biến lại thành phật Di Lặc mỉm cười hiền hậu.

“Chúng ta làm bọn quái vật còn lại ngoan ngoãn một chút đi!”

Lão già vung vẩy tay chân, ghé dựa xoay một vòng, mang lão trở lại bệ điều khiển, Nei Bog lẳng lặng theo sát. Lúc hân đi tới bệ điều khiển, hình chiếu trên màn hình lớn trong nháy mắt chuyển qua một hành tinh hoang vu, cả hành tinh tựa như bị thiên thạch vô hình nện ra vô số lỗ lõm, trở nên nát bét. Nei Bog nhìn một cái liền thấy các nguyên tội bị bao vây công kích, găng tay trắng của Pride đã biến thành màu máu, Gluttony đang cắn nuốt một viên đạn năng lượng bắn về phía mình, Sloth đang đứng song song với một

người đàn ông cao to vạm vỡ. Đột ngột, mọi người đều đồng thời ngừng tấn công, ngẩng đầu nhìn về phía bên này, như xuyên qua màn hình nhìn thẳng hai người ở đây.

“Không sai, ta phóng ra hình chiếu, họ có thể thấy được chúng ta!”

Thanh niên tóc đen trên màn hình nhìn thẳng tới, ánh mắt nghiêm túc và chăm chú cực điểm kia ghim chặt Nei Bog tại chỗ, hắn thậm chí có ảo giác, hắn có thể thấy được cái bóng đích thực của mình trong màu đỏ máu kia.

“Các cưng à, chào buổi tối!” Selim ở một bên khoa tay múa chân. “Có thể ngừng chiến được rồi, chúng ta sắp trở thành người một nhà!”

Lão già quay đầu lại nhìn Nei Bog. “Phụ thể, cậu cũng nói vài câu đi?”

Nei Bog mấp máy môi, lại hoàn toàn không phun ra được bất cứ câu nói nào, ánh mắt hắn bị mảnh đỏ tươi kia bắt chặt, đánh mất tự chủ.

Mà lúc này, Sloth cười.

Đó là một độ cong vô cùng nhỏ bé, vẽ bên miệng thanh niên tóc đen, lại hoa mỹ đến mức khiến người ta cảm thấy lóa mắt. Sloth đứng trên tảng đá, khoắc bóng tối trên mình, mắt đỏ tươi sáng rõ dị thường trong bóng tối.

“Phụ thân, đợi ta!” Sloth nói. “Ta lập tức tới đón ngươi!”

Đã bao lâu rồi, hắn không thấy được nụ cười của Sloth? Nei Bog ngẩn ngơ nghĩ, hay là hắn chưa từng khiến đối phương mỉm cười...? Hình như lúc ban đầu, vẫn có thể thấy được độ cong dễ nhìn bên khóe miệng thanh niên tóc đen, nhưng nó đã không còn từ sau khi quan hệ giữa họ trở nên méo mó và vụn vụn, hình thức chung sống càng ngày càng căng thẳng và suy sụp khiến bọn họ đi về phía đường cùng. Nei Bog như bị nét cười nhẹ kia mê hoặc, hắn gật đầu cực nhẹ. Giống như hắn thật sự chỉ đi xa nhà một chuyến, sau đó người thân nhất ở trong nhà chờ hắn trở về, chỉ đơn giản như thế.

“Daddy Daddy ” Gluttony vung vẩy con thỏ, mắt thú màu hổ phách lóe lên ánh sáng hưng phấn. “Chờ Gluttony nhá Chờ Gluttony ăn xong mấy cái này sẽ đi tìm daddy ngay ”

Pride cởi găng tay máu, lại lấy ra một đôi găng tay trắng bóc mang vào, cười híp mắt đẩy đẩy mắt kính. “Phụ thân đại nhân, ở đó có quen không? Ta vô cùng lo lắng cho phụ thân đại nhân đấy!” Y chỉnh sửa vạt áo, mặt hướng về các ma thần vây quanh mình, đám ma thần kia không biết nhìn thấy cái gì, sắc mặt đồng loạt biến đổi.

“Ta bị làm cảm động!” Selim lấy tay chống mặt mình, nghiêng đầu nhìn Nei Bog. “Để tình phụ tử vĩ đại này của các người có thể thăng hoa, ta cứ coi như một lần làm nhân vật phản diện! Là nhân vật phản diện, ta cần phải nhắc nhở các người!” Selim để tay xuống, ánh mắt chuyển về màn hình. “Nếu các người không chịu nghe lời, ta đành phải miễn cưỡng làm phụ thân các người chịu ảm ức một chút!”

Một thanh kiếm photon dán lên cổ Nei Bog cọ quẹt, người máy phá rách da trên cổ Nei Bog, chính xác đến từng mi-li-mét. Cổ Nei Bog cũng không chảy máu, kiếm photon nháy mắt đốt bỏng vết rách da. (photon: hạt ánh sáng)

Gluttony giấu mặt sau con thỏ, mắt thú lộ ra loáng thoáng nhuộm lên cảm giác khát máu điên cuồng. Pride gỡ mắt kính xuống, lau đi lau lại, cuối cùng cũng không mang lại nó. Nei Bog cúi thấp đầu xuống, hắn có chút sợ hãi, sợ hãi huyết quang gần như hủy diệt mà mình nhìn thấy trong mắt Sloth vừa rồi.

“Các người tốt nhất đừng tính chuyện đuổi tới, ta sẽ điên cuồng! Bị dồn đến đường cùng, dù có chết ta cũng sẽ kéo phụ thân mà các người yêu nhất chôn cùng!” Selim cười khà khà. “Phi thuyền này rất nhỏ, nhỏ đến mức ta có thể hoàn toàn khống chế nó. Ở đây chỉ có phụ thể và ta, chỉ cần phát hiện có kẻ khác lẫn vào, ta sẽ lập tức ấn nút tự phát nổ!” Baal thở dài một hơi, thân thể to lớn trong nháy mắt có vẻ hơi lụi bại, trong ánh mắt nhìn các nguyên tội có mang bất đắc dĩ.

“Để ta nghĩ xem phải làm sao xử lý các người đây!” Selim sờ cằm, sau đó quay đầu nhìn Nei Bog. “Phụ thể, không có đề nghị gì sao? À, xin lỗi xin lỗi, để cậu chịu khổ!” Selim phát phát tay, để người máy bỏ vũ khí trên cổ Nei Bog xuống. “Là vô hiệu hóa chúng hay giết chết chúng, quyết định một cái đi! Ta nghiêng về

phương án thứ hai, bọn chúng sinh ra ở chỗ của Emerson, thật sự quá không ngoan, dù sao sau này muốn bao nhiêu con cũng có. Thế nào, phụ thể, cậu không phải ghét chúng nhất sao?”

Nei Bog đột ngột nghĩ tới, ba đứa con hân “ghét” đã chết kia.

“... Đúng vậy.” Nei Bog lộ ra nụ cười kỳ quái. “Chúng là thứ ta khó chấp nhận được nhất!”

“Ừm?”

“Ta phải ghét chúng, hận chúng. Bởi vì chúng hủy hoại ta, khiến ta liên tục, liên tục, liên tục phạm tội... Sau đó nhận lấy sự “an ủi” của chúng.”

Sloth mệt mỏi nhắm mắt lại, lời thì thầm của phụ thân liên tục truyền vào tai y.

... Phụ thân, chúng ta chỉ là muốn người, chỉ là muốn người thôi...

“Sai, sai, tất cả mọi thứ đều sai, chúng là sai lầm, ta cũng vậy!”

Gluttony chớp chớp mắt, nước mắt trong suốt rót cuộc lặn xuống theo khuôn mặt bé nhỏ.

“Daddy... Gluttony thật sự... Không tốt sao... Hu...”

“Mẹ nó ta sao có thể thấp hèn như vậy? Cái chữ thấp hèn này không thể khải quát hết ta được!”

Pride cúi đầu, nhìn mắt kính trong tay trầm mặc không nói.

Đây là lần đầu tiên quân gia kiêu ngạo thừa nhận mình thất bại, và vô lực.

“Tiếp đó?” Selim thúc giục Nei Bog nói tiếp, đây đối với lão mà nói chính là hương liệu tốt nhất.

Nei Bog nhìn Selim, nụ cười trên khuôn mặt càng lúc càng quái dị. “Ta không cần, tất cả mọi thứ ta đều không cần!”

“Người... Có ý gì!!!” Selim thét chói tai nhảy dựng lên, lão già cuồng nộ ấn Nei Bog xuống bệ điều khiển, bên tay Nei Bog, một cái nút khó thấy vừa mới bị thô bạo nện xuống. “Người phát điên rồi sao! Người biết đó là cái gì không...”

“Ta biết chứ!” Nei Bog mỉm cười nói, bộ dạng rất vô tâm. “Tức khắc chúng ta sẽ “bùm” một cái biến thành pháo hoa Vừa rồi lúc ông nói tự phát nổ, ta đã chú ý tới cái nút này, đừng có coi thường khả năng quan sát của dân khu số bảy!”

“Người sao có thể... Người sao có thể ——! Người sao lại dám!!!”

« ... Tự phát nổ sau năm giây, bắt đầu đếm ngược... »

Người nam mặt mày tái nhợt, nụ cười trên mặt lại nhẹ nhõm lạ lùng.

“Đó là các con của ta!”

Cha nói:

“Ta yêu chúng!”

« 3, 2, 1, 0. »

Ánh lửa xé rách mọi thứ...

Nghênh đón kết cục!

79. Chương 78: Last Child

Bầu trời phủ sương lác đác, hạt sương lành lạnh rải trên con đường đá phiến, giữa một mảnh màu xám truyền đến tiếng bước chân “cộp cộp” rõ ràng, triền miên và lạnh lạnh. Vạt áo khoác đen mềm mại trượt qua bậc thang đá, nó thật sự quá mức mềm nhũn, sương lán một vòng trên đó, cuối cùng không cam lòng lán ra khỏi bóng tối.

Thanh niên tóc đen hạ mắt đi trong sương sớm, tiếng bước chân lạnh lạnh thong thả ngừng ở cuối thềm đá, chỗ đó không có cái gì, chỉ có một ngôi mộ lẻ loi.

Sloth đặt hoa hồng trắng trong tay xuống, thay thế hoa tàn đã héo khô, đầu ngón tay thon dài cẩn thận lau đi bụi đất trên bia mộ, tư thái nghiêm túc dịu dàng kia giống như đang trang điểm cho tình nhân yêu nhất của mình, không cho phép bản thân làm ra một chút sai lầm nào. Thanh niên tóc đen gần như thành kính hoàn thành mọi việc —— đây với y mà nói giống như nghi thức quan trọng nhất trong cuộc đời —— đồng tử huyết sắc chiếu ra ánh bạc lạnh lẽo của thập tự giá.

“Nhân danh Cha phán quyết, ta có tội!”

Bốn phía là một mảnh u tối, thêm một phần chuyển tiếp cho làn da trắng quá mức và mái tóc đen quá mức kia của Sloth.

“Xin tha thứ cho sự tự phụ của ta!” Sloth khẽ ngâm. “Phụ thân, ta giết chết người!”

Độ cong quỹ dị chậm rãi leo lên khóe môi thanh niên, tà ác mà khuếch tán, Sloth hạ ánh mắt đỏ tươi cười vui vẻ, nụ cười kia rõ ràng rất dễ nhìn và không thể bình thường hơn, lại khiến người ta tràn ngập một cảm giác điên cuồng và vụn vẹo.

“Ta rốt cuộc giết chết người!”

Không có gió, không khí ẩm ướt lộ ra mùi mục nát, ẩm dính tù đọng khiến người ta muốn phát điên lên.

“Đây là một cuộc chiến, cuộc chiến giữa ta và phụ thân. Phụ thân chết, ta thắng!” Sloth chăm chú vào thập tự giá trước bia mộ, giọng nói dịu dàng. “Ta thắng cô, Aisha!”

Hoa hồng trắng muốt rơi xuống từ bia mộ, cánh hoa trắng vỡ ra, phẳng phất như hoa hồng đang thắm thương rơi lệ.

Sloth nhắm mắt lại, dường như đắm chìm trong hồi ức hoàn mỹ của quá khứ, vẻ mặt có chút hoài niệm. Ngày đó, phụ thân tỉnh tỉnh mơ mơ đắm đầu vào... Bất kể là vì lý do gì, phụ thân mở không gian bóng tối ra, chủ động tìm tới y, mang hương vị ngọt ngào và ngon miệng, thế là y bị cảm dỗ.

“Ta dệt cho phụ thân một giấc mộng, một giấc mộng hết sức ngọt ngào.” Ma vương nhấc lông mi lên, không ai có thể đối diện với tình cảm mãnh liệt trong màu đỏ sẫm. “Cuối giấc mộng, phụ thân nói, hỡi yêu chúng ta!”

“Phụ thân yêu chúng ta!” Thanh niên tóc đen thẳm thì, dịu dàng mỉm cười tàn khốc. “Chúng ta yêu hân... Cho nên, ta giết chết hân.”

Không khí rốt cuộc không còn đông đặc nữa, gió mạnh không biết thổi đến từ đâu điên cuồng xé rách mảnh sương mờ ảo, áo khoác đen thật lớn giang rộng vạt ra, nguy hiểm và công kích.

“Ta xé rách sự yếu đuối của hân, rút sự trốn tránh của hân ra, ép hết sự phản kháng của hân. “Da thịt”, “xương”, “máu” đều không còn, phụ thân của quá khứ cứ bị ta giết chết như vậy.” Con người đỏ tươi nổi lên huyết quang, lại rất dịu dàng. “Sau đó ta có thể thỏa thuê hưởng dụng, đồng thời yêu thương phụ thân tân sinh!”

—— Phụ thân, người chỉ cần có chúng ta thôi là đủ!

Mất chỉ cần nhìn thẳng vào chúng ta, tai chỉ cần nghe lời chúng ta nói, trong đầu chỉ cần nhớ kỹ bóng hình chúng ta, đừng để ý bất cứ thứ gì, chỉ đơn thuần vì chúng ta mà sống, chỉ thế thôi là đủ.

Aisha sớm đã trở thành nắm mồ, không thể nhảy ra chỉ trích tất cả những thứ méo mó vụn vẹo đó. Cánh hồng trắng run run trong cơn gió kể tiếp, dường như ngay cả gió cũng phải run rẩy vì bóng tối dị dạng này.

“Cô đã sớm thấy được kết quả, nhìn ra bản tính của phụ thân trước nhất chính là cô. Mỗi người chúng ta đều có tội, phạm tội lỗi bất đồng!” Ma vương cười vui vẻ. “—— Ích kỷ, nếu ích kỷ cũng bị xem là nguyên tội, nguyên tội mà phụ thân đại diện chính là ích kỷ!”

“Vì ích kỷ, phụ thân sẽ mãi mãi không thích bất kỳ ai khác vì ích kỷ, phụ thân sẽ chỉ để ý có bản thân mình vì ích kỷ, phụ thân sẽ mãi mãi không thể vứt bỏ chúng ta – những kẻ đã ký kết huyết thống với hân. Kết

quả ngay từ đầu đã định, chúng ta là một nửa của phụ thân, là nguyên tội của phụ thân, hẳn sẽ chỉ chấp nhận chúng ta, chỉ có thể chấp nhận chúng ta!”

Ánh nắng đã trì trệ rất lâu rồi cuộc xẻ ra từng từng sương mờ ngăn trở, chiếu vào thập tự giá không chút nhiệt độ.

“Ta sẽ không đến nữa!”

Tiếng bước chân “cộp cộp” dần dần đi xa, chỉ để lại một câu thăm thì biến mất dưới ánh mặt trời cùng sương sớm.

“Người cuối cùng có thể tưởng niệm cô, đã “chết”...”

Đó là lời thì thầm u tối tràn ngập khinh nhờn và đầy ắp niềm vui, đến từ vực sâu thăm thẳm.

[Edit. by. Alice]

Nei Bog ngẩn ngơ nhìn bóng tối trước mắt, hẳn rồi cuộc đã chết rồi sao?

Ánh lửa trong ký ức cuối cùng rực rỡ đến thế, cảm giác bị lửa quấn lấy rõ ràng đến thế, hóa ra —— hẳn đã chết mất rồi! Đây là một không gian rất kỳ quái, tư duy như bị đình chỉ trong không gian này, chỉ có thể hồi tưởng, chứ không thể suy nghĩ, mọi thứ đều tràn đầy mùi vị biếng nhác, khiến người ta lười đến độ không muốn tốn công suy nghĩ.

Nhưng trong bóng tối râm ran truyền đến âm thanh, Nei Bog mơ hồ nghe, não bộ lại giống như đã hỏng, hoàn toàn không thể lý giải được —— Đó là một cảm xúc rất diệu kỳ, rõ ràng những câu này hẳn đều hiểu được, nhưng hẳn lại hoàn toàn không thể lý giải được chúng, hơn nữa còn tức khắc quên mất chúng như đang nằm mộng.

[Sloth... thật đúng là quá đáng mà!]

[Hơ?]

[Lại có thể bắt đầu viết kịch bản từ lúc father đến khu thứ tư, bịt mọi người trong “mộng”.]

[Ây chà chà, thật ra người sớm đã phát hiện “chân tướng”.]

[Quá rõ ràng không phải sao? Nếu ta nói có kẻ có thể bắt father đi khỏi người chúng ta, người tin nổi không? Có kẻ dám bắt father đi khỏi người Sloth, Sloth không phát điên, người có tin nổi không?]

[Turtle không tin!] [Dove cũng không tin.]

[Sloth quá bất công, chúng ta bên đây bị chèn ép thắm tới cỡ nào —— Ta lại có thể chết trong vụ nổ tàu Noah, ngay cả mặt papa cũng chưa thấy được một lần.]

[Kẻ hèn này cảm thấy hẳn đã rất nhân từ, ít nhất hẳn hiện tại giải trừ “hình phạt” của người, thật ra kẻ hèn này rất muốn đề nghị hẳn thỉnh thoảng có thể nhần tâm hơn một chút...]

[Nah nah, daddy tại sao luôn muốn trốn chứ?]

[Sẽ không, father sẽ không trốn nữa!]

[Kẻ này có một đề nghị, chúng ta tìm một cái xích buộc phụ thân đại nhân lại, thế nào?]

[Dove đồng ý!] [Turtle cũng đồng ý!]

[Xích tay thế nào? Ta cảm thấy cái trên tay Wrath rất được!]

[.....]

[Ah, buộc lại đi!]

[Buộc lại đi!]

[Rất hợp với father đấy!]

Họ đồng loạt lộ ra nụ cười ngọt dính đỏ tươi.

[Bắt lấy người, Cha chúng ta yêu nhất!]

Nei Bog miễn cưỡng mở mắt, một giây trước suy nghĩ của hắn còn dừng lại trong bóng tối vô hạn kia, giây tiếp theo trước mắt lại là một mảnh ánh sáng.

“Papa?”

Nei Bog lấy tay ấn trán mình ngồi dậy, có ánh gì đó lóe sáng trên tay. Nei Bog giơ cổ tay ra trước mắt, đó là một cái vòng tay màu xám bạc, không đợi hắn nhìn thêm vài lần nữa, có người bắt lấy tay hắn.

“Papa, đi thôi, đều đang đợi người đó!”

Ngẩng đầu liền thấy gương mặt tươi cười của Envy, hai lúm đồng tiền nho nhỏ bị ánh nắng chiếu ra cái bóng mê người. Sau đó hắn cứ bị kéo về phía trước như vậy, xuyên qua từng bụi cỏ cây, đi về phía sảnh chính —— giống như hắn vừa rời chỉ chớp mắt một chút ngoài vườn hoa rồi quay trở lại, đơn giản và tự nhiên như thế.

Cảm giác mờ mịt quen thuộc nẩy lên, Nei Bog cảm thấy cảnh này giống như đã từng nhận thức, hình như, hình như ngay từ lúc ban sơ, hắn cũng là bị bọn trẻ dẫn đường như vậy, đi về phía một mảnh tương lai không thấy rõ.

Trong sảnh chính bị bóng tối chiếm cứ, Nei Bog đứng ở cửa, chỗ tiếp giáp giữa bóng tối và ánh sáng, nhìn chăm chú vào màu đen tròn vẹn. Đối diện hắn là một quốc gia tội lỗi: Sloth ngồi trên ngai vàng, biếng nhác khép hờ hai mắt màu đỏ Gluttony ôm con thỏ ngồi trên tay vịn bên phải ngai vàng, đồng tử dựng thẳng màu hổ phách lấp lánh sáng lên, toét miệng cười rất lớn Lust dựa vào tay vịn bên trái, kéo con mắt hồn xiêu phách lạc lên nhìn về phía bên này cặp song sinh Greed ở trước ngai vàng, Turtle co đầu gối ngồi đó, Dove ghé sát trên đầu gối Turtle, như một cặp thú con liếm lông lẫn nhau Pride đứng đối diện phía bên phải Nei Bog, nửa người trên của quần gia cúi nhẹ, cười tao nhã nghênh đón phụ thân mình Envy vừa mới buông tay Nei Bog, quay đầu cười hoàn toàn ngây thơ trong sáng nghe tiếng động Nei Bog phát ra, thanh niên tóc trắng vốn dựa lưng vào ngai vàng liền xoay người lại, là Wrath, một thân áo choàng trắng, trong nháy mắt nhìn thấy Nei Bog, đường nét vừa thanh vừa lạnh của khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn một chút. Rèm đen bị gió thổi tung bay, ánh nắng lại không thể xuyên thấu, cả sảnh chính cứ bị một mảnh bóng tối bao trùm như vậy.

Tất cả các nguyên tội mỉm cười với Cha bọn họ, họ đang dụ dỗ, dụ dỗ Cha đi tới bóng tối thuộc về bọn họ, cùng nhau đắm chìm.

—— Đến đây, Cha ——

Là ảo giác sao? Tiếng kêu gọi bóng tối đó... Là ảo giác sao? Lời cầu nguyện xúi giục đó...

«Lạy Cha chúng con ở trên trời

Danh Cha được tôn thánh

Nước Cha được đến

Ý Cha được nên

Ở đất như trời

Hôm nay xin cho chúng con đồ ăn mỗi ngày

Xin tha thứ tội lỗi của chúng con

Như chúng con tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng con

Xin chớ để chúng con bị cám dỗ

Mà cứu chúng con khỏi điều ác

Vì nước, quyền, vinh hiển đều thuộc về Cha

Đời đời vô cùng. » ()

Đi tới một bước là bóng tối, lùi về một bước là ánh sáng, hẳn biết rõ, đây có nghĩa là gì.

Nei Bog không biết ôm tâm trạng thế nào, nhìn về phía sau một cái, chỗ đó tràn đầy ánh nắng, sau đó hẳn cũng không quay đầu lại, đi về phía bóng tối.

Cửa lớn từ từ khép lại, khóa lại quốc gia đen tối, xa hoa và tội lỗi.

Chính văn hoàn

() Đây là bài kinh cầu nguyện chung của đạo Thiên Chúa.

80. Chương 78-2: Last Child Plus

Ngày 14/2 là một ngày cực kỳ đặc biệt, bất luận là ở thời kỳ trái đất cổ, hay ở thời kỳ kỷ nguyên vũ trụ, thậm chí tới kỷ nguyên địa ngục hiện tại, ngày này cũng được giao cho một hàm ý đặc biệt.

Nei Bog rất phiền não, khá là phiền não, cũng không phải là vì ý nghĩa hường phần của ngày hôm nay. Ngày 14/2, đồng thời cũng là sinh nhật một đứa con của hắn.

“Nah nah, Wrath thật sự quá gian xảo nah, hôm nay là sinh nhật, là có thể độc chiếm daddy ”

“Cho nên, phụ thân đại nhân, ngài hiện giờ là đang phiền não chuyện sinh nhật của Wrath?” Pride mỉm cười, rót một ly trà cho Nei Bog.

“Đúng vậy...” Nei Bog lầm bầm yếu ớt. Trên thực tế, hai chữ sinh nhật này chính là từ làm Nei Bog phát run nhất hiện nay, không có cái thứ hai, vì bất luận là sinh nhật của hắn hay sinh nhật của “họ”, kết cục của hắn vẫn không có chỗ nào tốt được. Khi đó, đứa con anh tuấn/xinh đẹp/đáng yêu kia của hắn sẽ nói với hắn thế này: Cha, tặng ngài cho ta đi! Sau đó, không có sau đó... Quý ngài quà sinh nhật đáng thương kín đáo bày tỏ quyết tâm mình không phải là tặng phẩm. “Giúp nghĩ thử xem, tốt nhất là làm Wrath cực kỳ hài lòng!” Hài lòng đến mức đừng tới tìm hắn nữa.

Các nguyên tội ở đây khá nhiệt tình đề xuất phương pháp làm thế nào không trở thành tặng phẩm cho quý ngài quà sinh nhật.

“Nah Chuẩn bị cho Wrath thật nhiều đồ ăn, Wrath tuyệt đối sẽ hài lòng ”

“Đó chỉ có Gluttony mới hài lòng được thôi!” Envy không nhìn đến quai hàm phình lên và hai mắt yêu tinh nheo lại nguy hiểm của Gluttony, ra vẻ thiện lương đề nghị. “Papa, thật ra người không nhớ sinh nhật của Wrath đúng không, thế thì không cần chuẩn bị quà cho hắn!”

Nei Bog nhìn hai lúm đồng tiền nho nhỏ thiện lương của thiếu niên tóc xám, ghen lời không nói được gì nữa.

“Hôm nay là 14/2, father, người cũng không thể bên trọng bên khinh được!” Lust nằm trên xích đu biếng nhác hé mắt phượng hẹp dài, đồng tử bằng vừa tỉnh ngủ gợn sóng lẫn lẫn, xinh đẹp vô hạn. “Father, chỗ ta có hai vé vũ hội không trung, cùng đi chơi nhé?”

“Kẻ này có một đề nghị, nếu hôm nay là sinh nhật Wrath, vậy để phụ thân đại nhân dẫn Wrath đi đi!”

“Hu Gluttony cũng muốn ra ngoài chơi với daddy!” Gluttony ôm con thỏ, lăn lộn trên băng ghế.

“Ừm... Papa, chúc người chơi vui vẻ!” Nei Bog kinh hãi nhìn Envy, lại thấy Envy cười hoàn toàn ngây thơ trong sáng với mình. “Lần sau papa phải bồi thường ta đó!”

Vậy nên, đó là nguyên nhân cùng quá trình khiến hắn xuất hiện ở ngoài cửa nhà Wrath. Trên tay Nei Bog cầm hai tấm vé, chần chờ gõ cửa trúc.

Nơi này là chỗ đặc biệt nhất trong khu số một, cả khu vực hoàn toàn không nhìn thấy chế phẩm làm từ kim loại, hoàn toàn được thiết kế theo kiểu chỗ ở thời cổ đại của trái đất cổ, nhà trúc trong rừng trúc, phẳng phát như dãy cửa ra là có thể thấy được một tầng nhân ẩn cư đến từ cổ đại.

Cửa trúc két một tiếng, mở rộng vào phía trong, gương mặt thanh cao và lạnh lùng của Wrath liền xuất hiện trước mắt Nei Bog, y lúc này mặc một thân áo choàng trắng, bên ngoài khoác một lớp áo ngoài màu

xám nhạt, tóc trắng như tuyết trải trên giường trúc. Thanh niên tóc trắng hơi hạ mi mắt, bàn tay khớp xương rõ ràng nâng một cốc trà, dường như đang thưởng thức hương trà. Nei Bog nhìn Wrath, dường như thật sự trông thấy một vị khách ở thời cổ đại, chứ không phải nguyên tội của nỗi giận cùng căm phẫn.

Lông mi hình quạt nhấc lên, con mắt đen in ra bóng dáng có chút ngây người của hắn.

“... Cha?”

Wrath rất ít nói chuyện, y còn muốn trầm lặng hơn cả Sloth, cộng với vẻ mặt lãnh đạm thanh thoát kia của mình, thật sự rất chỉ là lừa tình...

Nei Bog kéo ra một nụ cười, vẩy vẩy hai tấm vé trong tay.

“Thế này, hôm nay chúng ta đi... đi hẹn hò nhé?”

[Father – Đồi] Nei Bog ngây ngốc nhìn cửa vào tấp nập người qua, đột ngột cảm thấy tới tham gia vũ hội ngay ngày này thật sự là một quyết định sai lầm hết mức. Không phải nói dân số giảm mạnh sau “Biến cố lớn” hay sao, hay là hắn quá coi thường năng lực sinh sản của con người?

Còn chưa hết, bắt đầu từ ban nãy, Nei Bog đã cảm thấy rất không ổn, Wrath bên cạnh như tranh thủy mặc ngoan cố chèn vào trong tranh tả thực, cái kiểu cách biệt tiên phong đạo cốt này có vẻ hoàn toàn không khớp với một mảnh xa hoa mê đắm, Nei Bog khắc sâu ý nghĩ, Wrath toàn thân đồ trắng phải là đi diễn võ chứ không phải đi khiêu vũ. Còn thêm gương mặt đáng chú ý kia của Wrath — trên thực tế, tất cả các con của hắn đều có bộ dạng thật sự nổi bật — thế nên bọn họ trở thành tiêu điểm ở cửa chắc cũng là chuyện đương nhiên.

“Không sao chứ?” Nei Bog phải hơi ngẩng đầu lên mới có thể đối diện ánh mắt Wrath, tuy Wrath mặt không đổi sắc, nhưng bàn tay ấn nhẹ huyệt Thái Dương đã nói rõ trạng thái hiện tại của thanh niên này không được tốt lắm. “Có phải khó chịu trong người không? Nếu không thì chúng ta trở về đi nhé?”

“... Không!”

Gương mặt và ánh mắt không dấy lên sóng lớn, nhưng Nei Bog lại cảm nhận rõ được cảm xúc của thanh niên tóc trắng, đó là một thứ cảm ứng rất diệu kỳ, kết nối từ huyết thống.

Thay vì nói là khó chịu trong người, không bằng nói là tâm trạng không tốt, trong ký ức, Wrath quả thật rất ít khi xuất hiện ở chỗ đông người, vì đủ loại nguyên nhân, thanh niên tóc trắng luôn ở trong nhà trúc của mình, ít khi ra ngoài. Nei Bog vươn tay chạm vào thái dương Wrath, ấn nhẹ. “À... Nếu người không thích chỗ đông người, phải nói với ta sớm hơn một chút!”

Tay chạm vào Wrath bị nắm lấy, thanh niên hạ mắt, lông mi thật dài đập xuống, có cảm giác dịu ngoan lạ thường.

Không... Ta chỉ là không thể chịu đựng được... Nhiều người đến gần người như vậy...

“Ấy chà, ngày này mà đứng ở cửa chính là ám sát hạnh phúc cuộc đời đó nhé!”

Nei Bog quay đầu lại, một cô gái ăn mặc trong sáng đáng yêu đứng phía sau hắn, nghịch ngợm chớp chớp mắt với hắn. Có lẽ là thấy hai chàng trai nổi bật đứng ở cửa quá lâu, những cô gái có hoặc không có bạn đơn thuần có hơi rục rịch, cuối cùng một cô bước ra.

“Xin chào!” Cô gái cúi mở vạt tay về phía Nei Bog, so với giai đẹp tóc trắng lạnh ngắt kia, anh thấp hơn thoát nhìn vẫn dễ chịu hơn. Cô gái cười rất ngọt. “Em đang bắt chuyện với anh đó ”

Lời nói quá mức thẳng thừng cộng với gương mặt nghịch ngợm đáng yêu, bất ngờ khiến người ta sinh ra thiện cảm, là người thì ai cũng không thể từ chối con gái, để tay nâng bồi rồi giữa không trung.

Nei Bog đành phải vươn tay bắt bắt, treo nụ cười lên nghĩ, phải làm sao khéo léo từ chối. “Xin chào...”

Hắn không thấy được, thanh niên tóc trắng phía sau hắn, trong nháy mắt mở to hai mắt.

“Các người cảm thấy...” Pride rót trà vào tách của mình, cười híp mắt hỏi. “Wrath lần này có thể chịu được tới khi nào?”

“Quả nhiên mà, người nói ra đề nghị đó, chỉ có thể mang ý xấu mà thôi...” Lust đưa tay cắm vào tóc chải ra phía sau, mắt hẹp dài nheo lại cười nhẹ. “Tinh tế, dễ giận, loạn thần kinh, đây là “em út” của chúng ta!”

Nếu mình đã không lấy được, vậy cứ phá hỏng “buổi hẹn” hôm nay đi.

“Hư quá Hư quá ” Gluttony cười khanh khách. “Các người hư quá đi, tính tình Wrath cũng quá hư hà ”

“Hắn là phần nô mà, phần nô trong thất đại nguyên tội!” Envy nháy mắt với Gluttony. “Nếu hắn không dễ xù lông nhím, cũng giống như người không ham ăn hốt uống vậy!”

“Ăn người!” Gluttony nhếch khóe môi lên, giọng nói mềm mại như đang làm nũng.

“Hai người...”

Ngăn cản các nguyên tội đã bắt đầu lóe móng vuốt chính là Gusion vội vã đi qua. Sau “Biến cố lớn”, bảy mươi hai ma thần nguyên bản do Baal lãnh đạo, tái chỉnh đốn xã hội loài người đã sụp đổ, tạo nên trật tự mới, sửa “kỷ nguyên vũ trụ” thành “kỷ nguyên địa ngục”, giống như địa ngục trong truyền thuyết, cả thế giới do bảy đại ma vương và bảy mươi hai ma thần dưới trướng thống lĩnh. Không có ai phản đối, thế giới sau “Biến cố lớn” quả thật chỉ có thể dùng từ địa ngục để hình dung, Baal chỉ nói một câu thế này: Ở đây không có thần, chúng ta liền tạo ra thần của mình.

Gusion là một trong bảy mươi hai ma thần, hiện giờ chính là người phụ trách khu số ba, gã vừa mới nhận được một thông báo khẩn, hiện đang chạy tới không ngừng không nghỉ.

“Một giờ, có tiến bộ!”

[Alice’s Land] Lúc Gusion chạy tới vũ hội, gã trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng hồ nát, còn một con “transformer” khổng lồ giờ nắm đầm cực đại của nó lên, hung hăng nện xuống.

“Ầm ——!!!”

Động đất.

Gusion khó khăn ổn định thân thể trên mảnh đất lắc lư, sau đó gã thấy một thiếu niên tóc ngắn màu lam nhạt ngồi trên một khối thép nhô khỏi đồng hồ nát, thiếu niên bưng má, một miếng bịt mắt che khuất mắt phải, thép chấn động không chút ảnh hưởng tới y. Thấy Gusion nhìn mình, thiếu niên còn rất thân thiện vẫy tay lại.

Gusion gian nan bò đến bên cạnh thiếu niên.

“Cậu, cậu chủ, ngài sao lại ở đây?” Lúc làm thuộc hạ của Lanna, Gusion đã quen gọi đối phương là cậu chủ.

“Dove lạc đường!” Ngón tay Greed vung một cái trên không như nhạc trưởng. “Dove đi tới nơi này, sau đó “ầm” một tiếng.” Con mắt thiếu niên cười cong cong. “Sụp xuống!”

“Sao, sao lại thế này?”

“Phụ thượng, ở đây.” Greed chỉ về một hướng, Gusion nhìn theo, sau đó trông thấy giữa đồng hoang tàn, hai bóng hình vướng víu với nhau có vẻ cực kỳ nổi bật. Đó là hai người, một trong đó quỳ đưa lưng lại, ôm chặt lấy một người khác, tóc dài đỏ tươi như dung nham cực nóng trào xuống từ đỉnh đầu, trải ra một mảnh trên đất người nam tóc đen bị ôm kia liên tục vỗ lưng trấn an người tóc đỏ, Gusion thấy rõ trên mặt người nam mang nụ cười có chút cứng ngắc. Ngoài ra, một luồng sát khí đục ngầu vẫn liên tục tràn ra từ trên người người tóc đỏ, hung tợn chĩa qua bên này.

Gusion trúng chiêu đổ mồ hôi lạnh, thiếu niên tóc lam bên cạnh gã vẫn cười rất tự nhiên trong luồng sát khí khoét xương này.

“Wrath cũng ở đây!”

Gusion gian nan nuốt nước bọt. “Xảy ra chuyện gì?”

Greed trả lời rất ngoan ngoãn. “Vừa rồi có người bắt chuyện với phụ thượng, phụ thượng nắm tay cô ta, sau đó Wrath phát điên!”

Không phải chỉ nắm tay một cái thôi sao —— Gusion muốn gầm rống, lại chỉ dám thực hiện trong lòng. Rốt cuộc là thế giới này quá yếu ớt hay là gã mới không bình thường?

Nei Bog cũng muốn hỏi, tại sao hắn chẳng qua chỉ nắm tay người ta một cái, da và da tiếp xúc thậm chí không vượt quá ba giây, sau đó thế giới này liền xoay trời lật đất?

Nei Bog vừa vỗ lưng Wrath, vừa nhìn Gusion và Greed cầu cứu. Gusion vừa tiến về trước một bước, sát khí kia tức khắc như được hiện thực hóa, phảng phất như có vô số kim mảnh xuyên thấu da Gusion. Gusion đột nhiên ho khan, trong máu phun ra mang vụn sắt nhỏ nhỏ, đó là máy móc mini chưa hoàn toàn thành hình.

Giọng nói nam nữ khó phân của Greed vang lên phía sau Gusion. “Đừng đến gần! “Máy móc phát cuồng” của Wrath nhắm vào tất cả kim loại, kể cả nguyên tố sắt trong máu con người.”

Đối tượng được cầu cứu một giây học máu lui ra, Nei Bog chỉ có thể tận lực trấn an thanh niên tóc đỏ xiết chặt lấy hắn.

“Wrath, không, không sao đâu... Người, người xem, tất cả mọi người biến mất hết rồi ——”

Sợi tóc đỏ tươi vẫn phất phơ trước mặt hắn, transformer phá hoại thế giới vẫn làm bối cảnh phía sau.

Không thể tha thứ, không thể tha thứ, tất cả những kẻ dám chạm vào người, toàn bộ đều phải ——

“.....”

Nei Bog đột ngột ghé vào tai Wrath nói một câu. Gusion thoáng chốc có một ảo giác, thời gian ngưng lại trong nháy mắt này. Ngay sau đó, transformer đang điên cuồng phá hoại rã ra, khắp bầu trời rơi xuống mưa to kim loại. Mọi thứ giống như thần chú mười hai giờ đêm được Nei Bog nói ra, tất cả những sự vật bị làm phép đều trở về điểm bắt đầu, chứng cứ duy nhất có thể cho thấy sự điên cuồng của người đó chính là một mớ vụn kim loại rải khắp mặt đất.

Greed cào nhẹ má, mắt trái màu tím dường như nảy lên khát khao rất nhạt, đối tượng của tiếng nói trung tính không biết là Nei Bog hay Wrath. “... Quá gian xảo...”

Gusion thì thảo hồi. “Thế là... giải quyết xong?”

Đương nhiên chưa giải quyết xong!

Thiếu niên mang miếng bít mắt bên trái gia nhập tiệc trà của Gluttony, Lust, Pride và Envy.

“Turtle lạc đường!” Greed chớp chớp mắt. “Phụ thượng đâu?”

Quần gia cười bí hiểm trước sau như một, căn bản không thể nhìn ra cảm xúc thật sự của y dưới mắt kính viền vàng. Cậu bé tóc tím há to mồm ngón bánh ngọt, dường như đang bày tỏ nỗi bức tức trong lòng. Thiếu niên tóc xám nhìn thẳng một hướng, có chút khó chịu kéo khóe miệng lên. Thanh niên tóc bạc lộ ra vẻ mặt quái dị.

“Father...” Lust nói. “Hắn đang dập lửa!”

[Cua đồng bò qua, quỳ cầu xuất bản thư, có ai có xuất bản thư không]

Hai thân thể trần trụi áp sát vào nhau, Nei Bog vẫn còn có chút không thoải mái, liền bị đứa con út của hắn ôm vào trong ngực. Nei Bog còn chưa kịp nói gì, liền cảm thấy vật vừa mới tiếp xúc thân mật với hắn lại đâm bên thắt lưng hắn.

“.....”

Nei Bog gian nan quay đầu lại nhìn Wrath, vẻ mặt thanh niên vẫn cứng ngắc đến trống rỗng, lời ít ý kinh biểu đạt yêu cầu của y.

“... Dập lửa!”

Lửa giận và lửa dục căn bản là hai cái khác nhau ——

“Chờ, chờ một... Um...!”

Ba ngày sau mới có thể xuống giường, quý ngài quà sinh nhật rất nghiêm túc suy nghĩ, lần sau bất luận là sinh nhật của ai, hẳn có phải nên rời khỏi Norton, mới có thể tương đối an toàn?

THE END

From Alice's Land:

–Cảm ơn bạn đã theo dõi truyện.

–Bản edit này chỉ được post trên alicesland.wordpress.com/ vui lòng không công khai post hoặc share truyện trên bất cứ địa chỉ nào khác, dưới bất kỳ hình thức nào khác. Alice's Land4

81. Chương 79: Ngoại Truyện: Rượu

Trên bàn có một cái chai đẹp đẽ, bên trong thủy tinh bán trong suốt chứa chất lỏng màu vàng kim.

Nei Bog mới từ bên ngoài về, cảm thấy có chút khát nước, liếc thấy cái chai trên bàn, Nei Bog cầm nó lên, chất lỏng vàng kim trong chai lóe ra sắc màu tím đỏ, hẳn phải là rượu. Một mùi hương mê người khó có thể hình dung bốc lên từ bên trong, ngọt ngào thơm ngát, mang chút kích thích cồn rượu, phơi bày sự thơm ngon của chất lỏng trong chai với người bên ngoài.

Nei Bog cảm thấy mình bị mê hoặc, hẳn không chút chần chừ uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu vàng kim đó.

Bước chân Agares có chút gấp gáp, hẳn định phải Gusion dọc đường.

“Gusion, có thấy chai rượu của tôi không?”

Gusion đang tính trả lời, lại thấy Agares phía trước mắt sáng ngời ngời vội vã băng qua mình.

“Cảm ơn Gusion, tôi thấy rồi.”

Lúc Agares thấy được chai rượu không còn một giọt của mình, ma thần lấy rượu khơi ra dục vọng trong truyền thuyết triết để ngỡ người.

“Hử?”

[Father – Đồi]

“Phụ thân đại nhân?” Pride vừa tiến vào phòng ngủ liền thấy Nei Bog co thành một cục nằm trong một góc. Khứu giác nhạy bén ngửi được mùi rượu như có như không trong không khí, quản gia bỏ khăn lụa trên cánh tay xuống đi qua.

Dường như nhận thấy Pride tiếp cận, Nei Bog tỉnh tỉnh mê mê ngẩng đầu, khóe mắt trơn ướt nhuộm lên màu hồng phấn, tôn lên nốt ruồi đỏ phía dưới mắt trái, mê người không thể nói nên lời. Người nam lúc này như một con thỏ trắng ngơ ngác ngác, nức nở cầu xin chó sói giấu đuôi giúp đỡ.

“... Hừm... Ra... Ra không được...”

Ánh mắt Pride hướng xuống, phụ thân y đang cầm trung tâm mẫn cảm của mình, vật bị nắm trong lòng bàn tay kia cũng như chủ nhân nó, ngốc nghếch nhìn quản gia.

Pride càng cười vui vẻ. “Phụ thân đại nhân, ngài say sao?”

Con thỏ say khướt lập tức tỏ thái độ nên có của một thằng xỉn. “Không... Không... Không say...”

“Không say?” Quản gia rất trung thành chấp nhận lời nói của chủ nhân, âm thanh trầm thấp mang vẻ mê hoặc mơ hồ. “Thế thì, phụ thân đại nhân, ngài cần ta làm chút gì không?”

Nei Bog nghiêng đầu nhìn Pride, mắt bị men say xông ra một mảnh mơ màng, sau đó người nam lạnh lợi lạ thường tiến vào trong ngực quản gia, chủ động đưa mình lên cửa.

“Sờ... Sờ một cái...”

Pride cảm thấy tay mình bị kéo, phủ lên một mảnh nóng rực, người trong ngực vẫn còn không chịu cô đơn mà cọ xát. Đại tiệc trước mặt, Pride cúi đầu ghé vào vành tai bị hơi rượu hấp thành trắng nõn của con thỏ trong ngực, cười nhẹ.

“Vâng, phụ thân đại nhân của ta.”

Đụng một cái liền có phản ứng, người nam hầu như theo bản năng vặn vẹo phần eo, da thịt trắng bóng sáng ngời đến đau mắt. Động tác của quân gia không thể nói là dịu dàng, thậm chí còn có phần thô bạo, nhưng Nei Bog lại rất hưởng thụ, dưới tác động từ men say, chút đau đớn kia cũng hóa thành khoái cảm cực hạn. Lúc Pride tạm dừng để tháo găng tay, Nei Bog bắt mãi cọ xát đối phương, ánh mắt trơn ướt diễm lệ nhìn qua.

Tiểu huyết đã rất quen được người khác yêu thương tự động trở nên trơn ướt mềm mại, Nei Bog bắt mãi bám vào Pride hừ nhẹ, giọng mũi ẩm ướt chen lẫn âm rung dính ngấy.

“Không... Không thoải mái...”

“Phụ thân đại nhân không thoải mái ở đâu?”

Trong lời nói vui vẻ của Pride lộ rõ ra ác chất, Nei Bog thành thật trả lời. “Phía sau không thoải mái...”

Con mèo không chút tự giác cọ xát thẹn thẹn. “Tiến vào... Tiến vào đi...”

Thế là Pride càng ác liệt ức hiếp phụ thân tỉnh tỉnh mê mê của mình.

“Ta ở ngay đây.” Quân gia vô cùng tốt bụng đề nghị nói. “Phụ thân đại nhân tại sao không tự mình ngồi lên?”

Nei Bog ngơ ngác suy nghĩ một hồi, sau đó tỉnh ngộ gật gật đầu. Người nam lắc lư thân thể mềm giống như bùn, cuối cùng vẫn phải nhờ Pride giúp mới bò lên người y được. Pride đỡ thắt lưng gầy mảnh của Nei Bog, nhìn phụ thân y làm thế nào từng chút ngậm lấy mình vào trong cơ thể. Lúc nhét vào xấp xỉ một nửa, Nei Bog dừng lại, có phải có cái gì đó không thích hợp...

Mà lúc này, quân gia ác ý buông tay, thế là con thỏ đáng thương cứ bị nuốt trọn vào bụng như thế.

“Huh...”

Nei Bog ảm ức nhìn Pride thông dong, mắt ướt át gần như muốn trào ra đầm nước. Dưới ánh mắt trơn ướt phẳng phất như dụ dỗ này, Pride tháo mất kính xuống, con ngươi màu vàng tối sắc nhọn như muốn nhìn xuyên từng tế bào của Nei Bog, cả cơ run rẩy nhỏ bé nhất cũng không chịu bỏ qua.

“Phụ thân đại nhân...” Khóe miệng bạo quân tóc vàng kéo ra độ cong hoàn mỹ nhất.

Nei Bog căn bản không có tâm tư nhận ra ý nghĩa trong giọng nói của đối phương, đầu hấn hỗn độn một mảnh, chỉ có thể nhìn thấy một cặp mắt nheo lại dường như thỏa mãn vô cùng. Pride cử động thắt lưng, vách thịt vừa nhẵn vừa khít bao chặt lấy y, như một lớp bọc dính nhớp gắt gao xoắn lấy Pride. Pride đâm vào thô bạo, dường như muốn xé hủy tầng mềm dính kia, vặn xoắn ra một mảnh gió mưa dầm máu.

“Ừm... Huhm...”

Xương cồng của Nei Bog rã rời, cảm giác tê dại leo lên từ đuôi xương sống khiến lưng hấn co rút một cơn, móng trắng nõn cầm lòng không được xoay xoay lắc lắc, dụ dỗ đối phương liên tục xâm nhập rồi xâm nhập.

Dưới sự phối hợp có thể nói là nhiệt liệt của Nei Bog, drap giường nhanh chóng trở nên ướt sũng. Pride dùng đầu ngón tay quẹt lấy chất dịch trắng đục trên bụng Nei Bog, khóe miệng kéo lên chút nét cười nhẹ tối màu, đem ngón tay để trên môi Nei Bog.

Nei Bog ngây thơ nhìn nét cười tà ác loáng thoáng trên khóe miệng Pride, sau đó bị ngón tay để trên môi mình thu hút sự chú ý, hấn cẩn thận vươn đầu lưỡi ra liếm liếm. Thỏ nhả mặt lại.

“Đừng cự tuyệt, phụ thân đại nhân.” Bạo quân cười trầm trầm thấp thấp. “Đây chính là hương vị của ngài.”

Pride không chà đạp cánh môi mềm mại kia nữa, không phải không muốn tiếp tục, mà là y không thể không đối mặt với cái người đột nhiên xuất hiện trong phòng ngủ.

“Ta hình như nhớ là...” Thanh niên tóc bạc khoanh tay dựa cửa, nheo mắt lại có chút nguy hiểm. “Hôm nay đến phiên ta mà.”

“Vô cùng xin lỗi.” Khóe môi Pride không nhìn ra chút áy náy nào. “Nhưng ta cho rằng, dù là Sloth thì cũng không cách nào thoát được sự dụ dỗ của phụ thân đại nhân, phải không?”

Lust lúc này cũng ngồi ra được, trong không khí ngoại trừ mùi tình ái nồng nàn, còn thoang thoảng hương rượu như không như có.

“Hôm nay nhường cho ta, lần sau...”

Lời của Pride bị động tác của Nei Bog cắt ngang, Nei Bog mở to hai mắt say lơ đãng kia của hắn, dường như rốt cuộc phân biệt được người vừa xuất hiện trong phòng là ai.

“Uhm... Là... là Lust...” Thở ngốc vui vẻ vươn tay. “Cùng đến... chơi chung...?”

Lust mở to mắt, Pride cũng nhú khóe mày, Nei Bog vô tội lạ thường nhìn họ, mắt ướm át thấm chút mộng lung.

“Ấy chà chà...” Pride vỗ trán bắt đầu cười. “Phụ thân đại nhân, ngài thật sự...”

“Father.” Lust đã đi tới bên giường, hơi cúi người, tóc bạc mỹ lệ đổ xuống, từ góc độ của Nei Bog vừa vặn có thể thấy được xương quai xanh đẹp đẽ dưới vạt áo thanh niên. “Người khẳng định muốn cùng chơi?”

Nei Bog vẫn chăm chú nhìn xương quai xanh có độ cong tuyệt mỹ kia, hắn thì thảo đọc lại “Cùng chơi” kia của Lust, bị cảm dỗ mà tới gần cắn lên đó một cái.

Thanh niên tóc bạc hít nhẹ một hơi, lúc mở mắt ra đã tràn ngập dục vọng. Nguyên tội lấy sắc dục làm quan danh chưa bao giờ biết kiềm chế tình dục của mình, nhất là lúc đối mặt với phụ thân y, Lust ôm lấy Nei Bog chủ động đưa lên cửa, âm thanh thì thảo thấm đẫm tình dục nồng nàn.

“Father, ta tiến vào...?”

Lust tách hai chân Nei Bog ra, thẳng tắp cắm vào dưới ánh mắt trơn ướt run rẩy của người nam. Bên trong ẩm áp vẫn còn dư vị cao trào co rút một cái, Nei Bog hừ ra giọng mũi chen lẫn chút run rẩy nhẹ nhẹ, phản xạ có điều kiện co lại kẹp chặt. Yêu nghiệt tóc bạc ngậm cười như có như không, đầu ngón tay chậm rãi lượn quanh hầu kết người nam, hơi giống như trêu đùa thú cưng. Nei Bog cũng như một con thú cưng, cực kỳ thoải mái híp mắt lại, phát ra tiếng rên rỉ ngọt dính mang giọng mũi.

Lust biết làm thế nào khiến một người lâm vào tình dục không thể thoát ra, biết làm thế nào khiến người dưới thân điên cuồng khởi vũ cho mình, thế là y làm như vậy. Nei Bog như quả chín tỏa ra mùi hương hoan ái diễm dã thối nát, mắt đen bị men say và tình dục xông đến mức vô cùng ẩm ướt, trong đó tràn đầy mơ màng mê người.

Xương bả vai chấn động một cái, thanh niên tóc bạc bỗng dừng dừng tất cả động tác lại. Lust nhắc mắt lên có chút nguy hiểm, vì đang động tình cực hạn, ánh mắt màu lam băng tan thành một mảnh sóng gợn quẩn rữ, treo lên sự nguy hiểm mà kích động lúc nhìn người.

Bị Lust trừng mắt, Pride cũng không dừng tay, y ung dung chậm rãi chèn ngón tay vào chỗ tư mật của người nam.

“Người...”

“Người chắc có chơi rồi.” Đầu ngón tay bạo quân tóc vàng co lại móc vào, sau đó kéo ra phía ngoài. “Phụ thân đại nhân nói “cùng chơi” không phải sao?”

Nei Bog khó chịu nhăn mày lại, Lust trong cơ thể hắn đã rất căng đầy, lại thêm ngón tay của Pride... Con thỏ say khướt rốt cuộc phát huy bản năng cảnh giác nên có của động vật ăn cỏ, hắn lắc lắc đầu, hỗn loạn tỏ vẻ cự tuyệt.

“Dừng tay... Người sẽ làm father bị thương!”

“À? Vậy người rời khỏi đi là được.”

Lust dùng ánh mắt trả lời: Nói những lời này, người ngu ngốc à?

“Đừng như vậy.” Tiếng thanh niên tóc bạc trở nên vừa mềm vừa dính, cái loại phong tình như giận như không này sẽ làm người nghe hận không thể moi tim móc ruột thỏa mãn nguyện vọng của y. Nhưng thật đáng tiếc, kẻ y đối mặt không phải người bình thường.

Pride nheo mắt lại, mắt màu vàng tối trong nháy mắt hiện lên một chút mờ lung, lại lập tức khôi phục sắc bén ban đầu. Quần gia kéo nụ cười lên, ngữ khí cũng trở nên nguy hiểm.

“Mời người ra ngoài!”

Mệnh lệnh cường thế khiến người ta vô thức tuân theo, Lust lùi về sau một chút liền bất động.

Rất hiển nhiên, hai người đều chẳng làm gì nhau được. Nei Bog ở tâm bão dường như theo bản năng cảm thấy không ổn, lén lút muốn rời đi.

Lúc này, động tác của hai nguyên tội cùng tính chất lại hoàn toàn nghịch dấu trái lại nhất trí thần kỳ, Lust động dậy thất lưng, Pride ấn vách thịt mềm mại vuốt nhẹ, thả lỏng nhũn eo.

“Quá tồi tệ... Ta cũng không muốn cùng người đồng thời ôm father...”

“Kẻ hèn này cũng không muốn cùng những người khác đồng thời chia sẻ phụ thân đại nhân...”

Nhất là người.

Đây là lời ngầm mà hai người nhất trí.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của Lust, Pride dán sát Nei Bog, chậm rãi đưa mình vào trong cơ thể người nam.

“Không... Không ——”

Nei Bog quần bách lắc đầu, đau đớn làm men say bay đi mấy phần, hấn hỗn loạn nhìn Lust đối diện, lại nhìn Pride phía sau, dường như hoàn toàn không thể hiểu được tình huống hiện tại. Lust chỉ có thể liên tục khiêu khích điểm hưng phấn của Nei Bog, để chuyển sự chú ý của người nam đi.

“Ta thề...” Con thú tóc bạc xinh đẹp nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Đợi sau khi kết thúc, ta sẽ giết người.”

Bạo quân phớt lờ thẳng tiến, y và Lust đánh nhiều năm như vậy rồi, ai cũng không làm gì ai được.

Khó khăn lắm mới tiến vào hoàn toàn, Nei Bog ngây người cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cái đầu hỗn loạn làm gì cũng nghĩ không thông, thân thể mình sao có thể dung nạp đến mức độ này. Hấn nghĩ quá mức nhập tâm nên đau đớn bị thô bạo xé rách bay đi chút ít. Pride ghé vào vành tai người nam cười khê một tiếng, sau đó chậm rãi khởi động.

“Ah ——”

Nei Bog đau đến độ kêu lên, tiếp nhận hai kẻ xâm nhập đã là cực hạn, nếu còn động nữa thì quả thật cũng như xé hấn thành hai nửa từ dưới lên trên. Bao quân Pride luôn làm theo ý mình không quan tâm người khác, trong mắt màu vàng tối sáng lên hưng phấn tàn bạo. Lust biết Nei Bog đau, y chỉ có thể làm Nei Bog đau tiếp, cho đến khi đau đến tê liệt, lúc đó mới thật sự là giải phóng.

“Father... Rất thoải mái... Rất thoải mái mà... Cho nên không đau... Người cảm thấy rất thoải mái...” Giọng nói thì thào của Lust vang vọng bên tai Nei Bog, nói hết lần này đến lần khác như thôi miên, cho đến khi những lời đó thật sự tựa như biến thành hiện thực.

Lust thấy ánh mắt có chút mê đắm của Nei Bog, biết hấn đã được rồi. Yêu nghiệt tóc bạc liếm liếm khoe miệng, cũng bắt đầu cử động phần eo, đem dục vọng tiến nhập thật sâu.

“Father, chúng ta đến hưởng thụ đi.”

Edit by Alice

Nei Bog ngây ngốc nhìn chai rượu trước mặt, còn thanh niên tóc xám vẻ mặt vô tội, trước đó hấn đã từ chối lời mời tham quan hầm rượu của cặp song sinh.

Người nam trầm lặng xoay người rời đi.

Ác mộng một tình duyên trước đến nay vẫn còn tiếp diễn, khó khăn lắm mới có thể bò dậy từ trên giường, cái Nei Bog phải đối mặt chính là đủ loại lời mời về rượu. Nei Bog từ chối tất cả, hần thề, đời này, hần sẽ không đụng tới cái thứ rượu đáng chết kia nữa!

Trên đường đi, Nei Bog gặp Wrath hiếm khi ra khỏi nhà trúc.

Thanh niên kéo tóc trắng thật dài của mình đi tới, tay áo rộng rãi dường như đang ôm cái gì.

“Cha.” Wrath giơ vật trong tay lên. “Ta ử một chút rượu, muốn uống không?”

“.....”

82. Chương 80: Ngoại Truyện: Búp Bê

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Người có biết...” Giọng nói trầm nặng tràn ngập trong bóng tối. “Ta vừa mới làm gì không?”

Lust đang thu xếp tài liệu ngẩng đầu có chút bất ngờ, nhìn thanh niên tóc đen dựa ở cạnh cửa.

“Hôm nay phụ thân tới tìm ta.” Tròng mắt màu đỏ của Sloth nhìn qua, giọng nói không chứa chút ngữ điệu nào và tràn đầy biếng nhác. “Phụ thân nói, chúng ta không nên tồn tại.”

“.....!”

Tài liệu trong tay Lust vỡ thành bột phấn, thanh niên tóc bạc nhắm mắt lại dường như khó có thể tiếp nhận, vẻ mặt tràn đầy khổ sở.

“Father...”

“Cho nên, ta nhịn không được.”

Nghe lời Sloth nói, Lust đột ngột có linh cảm cực kỳ không tốt.

“Ta tẩy não phụ thân.” Giọng nói bình thản của Sloth phảng phất như đang nói một chuyện vô cùng bình thường, lại làm cả người Lust cứng đờ. Lust nhìn chăm chăm mảnh đỏ tươi kia trong bóng tối, mấp máy môi, lại căn bản không biết phải nói gì ngay lúc sắp cất tiếng.

“Từ nay về sau, phụ thân sẽ không chạy trốn nữa, cũng sẽ không cự tuyệt chúng ta nữa...”

Sloth hạ mắt, giọng nói chìm vào bóng tối.

“Như vậy cũng tốt.”

Phụ – Đồi

Pride kéo rèm cửa sổ ra, nắng sớm bởi vậy rắc vào trong phòng, lại không thể chiếu đến chiếc giường đen kịt. Quần gia đi tới bên giường, mở chăn mềm ra. Một người nam lửa thân cuộn mình trên nệm đen, da trắng bóc được màu đen lót nền, có vẻ nhẵn mịn lẳng lơ lạ thường. Hần nằm đó, không chút sinh khí tựa một con búp bê.

“Buổi sáng tốt lành, phụ thân đại nhân.” Pride đẩy tóc đen trên trán Nei Bog ra, nhẹ giọng chào hỏi. Như búp bê của một cô bé, người nam chỉ làm ra động tác nhấc mí mắt một cách vô cơ, lộ ra một đôi mắt vô thần.

Pride dịu dàng nâng Nei Bog dậy, bắt đầu giúp hần mặc quần áo.

“Phụ thân đại nhân, tối qua ngủ ngon không?”

“.....”

Nei Bog trầm lặng ngồi tại chỗ, như một con rối để quần gia tùy ý bài bố. Pride phớt lờ tình trạng không phản ứng của người nam, y kéo tay Nei Bog, bỏ vào tay áo choàng đen như mặc quần áo cho trẻ con. Y

phục đã khoác xong, kế tiếp là gài nút, Pride một đường hướng xuống theo nút áo choàng đen, sau đó phát hiện chỗ tinh thần hăng hái do thức dậy buổi sáng của người nam.

Quần gia công khoe môi lên.

“Phụ thân đại nhân, hôm nay cũng xin để ta tới hầu hạ ngài.”

Rất nhanh, trong phòng ngủ truyền ra tiếng thở dốc ái muội.

Alice's Land

Gluttony dùng nĩa cắm vào một đĩa mì, khuấy khuấy trộn trộn, cho đến khi trên nĩa bọc ra một viên mì. Cậu bé nhỏ nhỏ phấn khởi cười lên, hôn hờ giờ nĩa, đưa cục mì đến bên miệng Nei Bog.

“Nah nah~ Daddy, ném chút xem~ Ngon lắm à~”

Nei Bog há miệng cắn xuống mì, thông thả nhai, động tác khô khan máy móc càng như một loại phản xạ có điều kiện. Nhìn thấy Nei Bog ăn đồ ăn mình đưa, đồng tử yêu tinh màu hổ phách của Gluttony hưng phấn tỏa sáng lấp lánh, lại xiên mì lên, cao cao giờ tới. “Daddy daddy~ Ăn ngon không?”

“.....”

Nei Bog không trả lời, chỉ một lần nữa máy móc mở miệng ra. Lần này vì không được quần, mì không bám chặt trên nĩa, lúc Nei Bog vừa ăn vào một chút, phần mì còn lại trượt xuống từ trên nĩa, vắt bên miệng người nam.

Gluttony không chút chần chừ tới gần, bắt đầu nuốt lên từ đầu dưới của những sợi mì, ăn thẳng đến bên miệng Nei Bog. Lúc hai mảnh môi mềm mại chạm nhau, cậu bé cũng không rời đi, chỉ ngồi trên đùi người nam, hai tay ôm cổ phụ thân cùng hôn môi. Đầu lưỡi trơn mềm đẩy miệng Nei Bog ra, Gluttony cuốn đồ ăn mà đối phương chưa nuốt xuống vào trong miệng mình, đói khát đến độ không thể nói rõ cái muốn nhét vào dạ dày mình là mì hay người nam.

Nei Bog ngoan ngoãn mặc thiếu niên muốn làm gì thì làm, hoặc nói hấn căn bản không có phản ứng, chỉ có lúc sắp ngạt thở mới theo bản năng vùng vẫy mấy cái.

Lúc hai người tách ra, kéo ra chỉ bạc thật dài. Cậu bé chép chép miệng, dường như dư vị chưa dứt, y ngả vào trong ngực Nei Bog, để hương vị của phụ thân hoàn toàn bao bọc mình.

“Humpty Dumpty ngồi trên tường cao

Humpty Dumpty rớt té thật đau

Dù gọi hết đám ngựa của vua

Dù gọi hết bè tôi của vua

Cũng không sao ghép lại như trước.” (*)

Edit by Alice

Lust luồn ngón tay vào trong tóc đen của Nei Bog, chải rửa tóc cho phụ thân y. Động tác y rất nhẹ nhàng, ngón tay trắng nõn xuyên qua xuyên lại giữa tóc đen, mang một sự cẩn trọng như đối đãi với đồ dễ vỡ. “Father, thoải mái không?”

Nei Bog không nói một lời, hấn ngồi trong hồ tắm nhắm mắt như say ngủ.

Lust nâng một vốc nước lên, làm nó nhẹ nhàng chảy xuống từ đỉnh đầu người nam. Sau khi gội rửa tóc xong, Lust bắt đầu tẩy rửa thân thể cho Nei Bog, sữa tắm trắng ngà được thoa lên người người nam, làm làn da trắng bóc kia sờ lên vừa trơn vừa mát. Chờ đến lúc Lust hồi hồn về, phụ thân y đã thở dốc ở dưới thân y, cả người đều bị tuyền ghẹo ra màu hồng phấn.

Đối mặt với diễm sắc này, dù là thánh nhân cũng khó mà chịu đựng, huống chi là nguyên tội lấy sắc dục làm tên. Lust hưởng dụng father y trong hồ tắm, chất lỏng trắng đục chảy ra theo dòng nước, không thể phân biệt rốt cuộc là sữa tắm hay dịch thể con người. Lust tựa đầu trên vai Nei Bog, tóc bạc bị ướt quần

đánh hai người. Dù ở trong vui thích cực điểm, Lust cũng cảm thấy trống rỗng khó nói bằng lời, người y ôm này, ngoại trừ thân thể sẽ có phản ứng bản năng của sinh vật, không còn gì khác nữa.

“Father...” Giọng Lust dần dần mỏng manh, tràn ngập bi ai vô lực. Y dùng khăn tắm bọc lấy Nei Bog, ôm lấy người nam đi ra phía ngoài.

Ngoài phòng tắm, Lust nói với Sloth tiến đến. “Người có từng hối hận không... Hối hận lúc trước đã làm như vậy?”

Sloth nhận lấy Nei Bog được bọc trong khăn tắm, người nam tựa trong ngực Sloth, tay chân mềm yếu buông xuống khe đóng cửa, như một con rối gỗ không có linh hồn. Lust nhìn chăm chăm tất cả, nhẹ giọng hỏi. “Như thế thật sự tốt sao... Father như thế, là thứ người thật sự muốn sao?”

Alice'sLand

Sloth ôm Nei Bog trở về phòng ngủ, y khom người dịu dàng đặt phụ thân mình lên giường.

Nei Bog trông thấy chiếc giường quen thuộc, tuân theo thói quen nhắm mắt lại, bắt đầu thực hiện hành vi ngủ, tựa như máy móc đã lên sẵn chương trình. Sloth chăm chú nhìn Nei Bog như vậy, y vươn tay giống như muốn đặt lên đầu người nam, cuối cùng lại thu về.

Bộ não con người vô cùng yếu ớt, giống như một tấm kính, đánh nát rồi dù có tái tổ hợp thì cũng không thể khôi phục như lúc ban đầu.

Sloth leo lên giường, ôm Nei Bog vào lòng. Người nọ hoàn mỹ khảm trong ngực y, im lặng mang hương thơm sau khi tắm rửa. Sloth thu chặt tay, làm hai người kề sát không chút khe hở. Họ khớp với nhau đến vậy, bởi vì họ vốn chính là một thể. Chỉ cần ôm phụ thân như vậy, cũng giống như bổ khuyết tất cả lỗ hổng trên thân thể mình.

Cho nên, dù đối phương không có ý chí thì cũng chẳng có sao... phải không?

Sloth cúi đầu chôn vào trong tóc đen Nei Bog, chữ thập ngược màu bạc trượt xuống theo động tác thanh niên, phản quang lạnh lẽo.

Đây là búp bê chỉ thuộc về y, không biết phản kháng và mặc y yêu thương bài bố.

Đây là phụ thân y yêu nhất, ngoan ngoãn vâng lời và chỉ có thể dựa vào y mà tồn tại.

—— Father như thế, là thứ người thật sự muốn sao?

Đã làm, thì sẽ không hối hận.

Sloth hôn tóc đen của người nam, nhắm hai mắt lại.

“Ngủ ngon, phụ thân.”

Kết quả tệ nhất, chẳng qua là làm hai bên đều rơi vào... giấc ngủ vĩnh hằng.

Father – Đòi

Tiểu kịch trường:

Về lại cuộc sống bình thường

Sloth: Ngủ, ngủ, ngủ phụ thân.

Gluttony: Ăn, ăn, ăn daddy

~Lust: Ăn, ngủ, ôm father.

Greed: Lạc đường, tìm đường, muốn phụ thượng.

Pride: Ăn, ngủ, (roẹt ——).

Envy: Ghen, hãm hại, đề papa.

Wrath:

Nei Bog: Ha ha.

(*) Humpty Dumpty là một nhân vật cổ tích giống như một cái trứng biết đi có tay chân (cho nên trứng vỡ rồi thì không ghép lại được).

Có nhiều dị bản của khúc đồng dao này, đây là bản phổ biến nhất:

—— Humpty Dumpty Sat On A Wall ——

Humpty Dumpty sat on a wall,

Humpty Dumpty had a great fall;

All the king's horses and all the king's men

Couldn't put Humpty together again.

83. Chương 81: Ngoại Truyện: Cổ Tích

Quốc vương thở ngắn than dài lên đường đến nước láng giềng.

Con hắc hổ nhà ra đi, mấy tháng sau truyền đến tin tức, lại là một tấm thiệp cưới đến từ nước láng giềng, trên đó nghiêm trang viết tên con hắc hổ, mà đối tượng kết hôn của con hắc hổ lại chính là —— hoàng tử nước láng giềng?

Nei Bog lật qua lật lại tấm thiệp nhìn mấy lần, mới có thể tin mình không nhìn nhầm. Hắc hổ cảm thấy mình đã già rồi, thời đại này đã văn minh tiến bộ đến mức cho phép hai hoàng tử đám cưới. Thân là gia trưởng một bên, Nei Bog phải đến tham dự hôn lễ vượt thời đại đó, lúc hắc hổ đưa tấm thiệp mời này cho vợ, mặt hoàng hậu biến sắc lạ thường.

“Ta không đi!”

Nei Bog biết vợ sau của mình và con trai vợ trước chung sống với nhau không tốt lắm, nên hắc hổ vô cùng ân cần tỏ vẻ lượng thứ.

Thế là quốc vương một thân một mình đi đến nước láng giềng. Nei Bog cũng không biết sau khi hắc hổ rời khỏi, hoàng hậu trở lại phòng nghiêng rỗng rỗng lợi với một cái thủy tinh thể. “Thằng khốn con đó không phải bị ta hại chết rồi sao?”

Emerson trong thủy tinh thể liếc nhìn hoàng hậu, lóe ra tia sáng màu lam, ngữ khí lãnh đạm châm biếm. “À, nó sống lại. Không thể không nói, nó may mắn hơn cô ngàn vạn lần.”

Hoàng hậu Lanna hận không thể đập vỡ thủy tinh thể đối diện, nàng giận chó đánh mèo lên cái người mập mạp kề bên. “Còn người nữa! Lúc trước không phải bảo người dẫn nó vào rừng rậm làm thịt hay sao? Lại dám dùng tim gan giả lừa ta!”

Cái mặt mập mạp của Selim là dễ lấy lòng người ta, lão giờ ngón tay lên như nhạc trưởng. “Không không không, ta quả thật đem tim gan nó về ——”

“Câm miệng!” Lanna hồng học hít khí, bộ ngực cao ngất phập phồng lên xuống, trong ánh mắt màu lam toàn là lửa giận.

Alice's Land

Sau một ngày một đêm gấp rút lên đường, Nei Bog rốt cuộc đến được nước láng giềng. Cả vương quốc từng bừng nhộn nhịp, đang tổ chức một hôn lễ long trọng. Nei Bog thậm chí bắt đầu bội phục quốc vương nước láng giềng, con mình muốn kết hôn với người cùng giới, lại vẫn có thể bình tĩnh sắp xếp hôn lễ long trọng cỡ này.

Lúc Nei Bog đi vào tiệc cưới, đập thẳng vào mặt chính là vẻ mặt chán chường khó nói bằng lời của con trai hắc hổ.

“Pa... pa...?”

“Behemoth.” Nei Bog vốn định an ủi đứa con trai sắp trở thành “cô dâu”, nhưng người nam bên cạnh Behemoth thu hút sự chú ý của hắn. Nhìn trang phục của người nọ, dễ nhận ra đây là nhân vật chính thứ hai của lễ cưới này, không biết sao cũng là vẻ mặt chán chường khó nói bằng lời giống như Behemoth.

Quốc vương lộ ra nụ cười hòa nhã. “Vị này chính là Amis sao, hai người thật sự trời sinh một cặp.”

Nei Bog trên đường đi đã nghĩ thông, hắn vẫn rất hồ thẹn với vợ Aisha đã mất, nếu con trai thích đàn ông, vậy cứ cho chúng nó ở cùng nhau đi. Đi đến một bước này, đám trẻ quả thật cũng không dễ dàng gì, thân là cha, hắn nên chúc mừng hai đứa chứ không phải phản đối. Vừa nghĩ như vậy, Nei Bog nháy mắt liền bị chính mình thuyết phục.

Nghe thấy lời quốc vương, vẻ mặt hai vị hoàng tử có nháy mắt trở nên vắn vẹo. Behemoth mấp máy môi, trong mắt hiện lên một chút do dự, cuối cùng vẫn nói ra.

“Vậy... Có... Papa, con muốn giới thiệu cho ngài bảy... người...”

“Ai?”

“Là... Ân nhân cứu mạng của con...” Behemoth sắc mặt trắng xanh âm thanh run rẩy nói tiếp. “Sau khi rời khỏi nhà, con mất... mất phương hướng lạc đường trong rừng rậm... Sau đó, sau đó thì được họ cứu...”

“Vậy ta phải đi cảm ơn bọn họ.” Nei Bog nói. “Họ ở đâu?”

“Họ hình như phân tán ra... Con chỉ thấy một người...”

Behemoth cứng ngắc vươn tay chỉ về một hướng, Nei Bog nhìn theo, sau đó trông thấy một bóng hình bé nhỏ. Bóng người kia cao chừng một mét, xem vóc dáng thì chắc là một đứa trẻ.

“Đó là... là Wrath.” Behemoth nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc. “Papa... Ngài qua đi, con... con không qua...”

Nei Bog có chút nghi hoặc, nhưng vẫn quyết định tiến lên chào hỏi. Hắn đến chỗ bóng hình nhỏ bé kia, dường như nhận thấy Nei Bog tiếp cận, đứa trẻ xoay người lại — tóc trắng dài đến đầu gối, khuôn mặt thanh tú trắng tinh không chút biểu cảm, con ngươi đen nhìn thẳng về phía bên này.

“Xin chào...” Nei Bog cẩn thận chào hỏi.

Đứa trẻ như được khắc từ băng phát ra một mùi vị người lạ chớ gần, lại bất ngờ không làm Nei Bog cảm thấy bài xích. Nei Bog không xác định hắn có phải đã thấy trong mắt đứa trẻ tên là “Wrath” này hiện lên một mảnh màu đỏ hay không.

“Ta là Nei Bog, là phụ thân của Behemoth.”

“.....”

“Người là Wrath... Phải không?”

“.....”

“Cảm ơn người đã cứu con trai ta.”

“.....”

Nei Bog mấy lần đánh tiếng với đứa trẻ, nhưng nó không hề đáp lại, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào Nei Bog. Nei Bog bắt đầu cảm thấy bực tức, hắn tình cờ lướt mắt thấy một bóng hình nhỏ bé khác, mắt quốc vương sáng lên, hắn cúi đầu hỏi. “Đó là đồng bạn của người sao?”

Wrath rốt cuộc có phản ứng, nó liếc phía xa, gật đầu vô cùng nhẹ.

Quốc vương vội vã đi về phía bên kia, sau khi thấy rõ bộ dạng đứa trẻ nọ, Nei Bog kinh ngạc dừng tại chỗ.

Đó quả thật là phiên bản hồi nhỏ của Behemoth!

Đứa trẻ tóc xám xù xù, ngay lúc nhìn thấy Nei Bog, nó chớp chớp mắt xám, lộ ra nụ cười có lúm đồng tiền nho nhỏ, cực kỳ trong sáng ngây thơ. “Ah, là papa, còn Wrath.”

Nei Bog có chút xuất thần. “Behemoth...”

“Papa, ta là Envy mà.” Đứa trẻ tóc xám cười tươi khờ dại, đáy mắt lại là một mảnh âm u.

Không biết là vì bộ dạng quen thuộc kia hay vì ngữ khí của đối phương quá mức tự nhiên, mà ở khoảnh khắc đầu tiên Nei Bog không thể nhận thấy vấn đề trong cách gọi của đứa trẻ. Envy vô cùng khéo léo chuyển đề tài. “Đang tìm những người khác sao? Ta dẫn người đi nhé!”

Envy kéo quốc vương đi về phía trước, Wrath trầm lặng theo sát một bên. Họ rẽ ở một góc, đập vào tầm mắt chính là hai bóng hình nhỏ bé giống nhau như đúc — quả thật giống nhau như đúc, miếng bít mắt trắng một trái một phải che khuất con mắt, cặp song sinh tựa ảnh và vật hai bên mặt kính phản chiếu bóng trong mắt Nei Bog.

Đứa trẻ bên trái nghiêng nghiêng đầu. “Turtle thấy Wrath.”

Đứa trẻ bên phải nghiêng nghiêng đầu. “Dove thấy Wrath.”

Chúng cùng cong mắt lên. “Còn vật sở hữu của Greed nữa.”

Vật sở hữu? Nei Bog căn bản chưa kịp hỏi đã bị Envy cắt ngang. “Ta muốn dẫn papa đi tìm những người khác, cùng đi không?”

Cặp song sinh đồng thời gật đầu, đồng bộ đến mức không chút khác biệt. “Được.”

Cặp song sinh tóc màu lam nhạt một trái một phải theo sát phía sau Nei Bog, vươn tay nín góc áo bào viền lông trắng của quốc vương, như thú con theo sát. Nei Bog phát hiện họ chính là đi về hướng bàn ăn, lúc này Envy phía trước mỉm cười nói. “Gluttony chắc chắn là ở đó.”

“Đúng vậy.” Âm thanh của cặp song sinh trùng khít như một người đang nói chuyện.

Nei Bog lập tức nhìn thấy đứa trẻ được gọi là “Gluttony”: Trên bàn ăn không thấy được đầu cuối, đứa trẻ tóc tím mắt vàng một tay kéo con thỏ của mình, một tay cầm bánh ngọt cắn gặm. Phía sau nó còn một đứa trẻ tóc vàng kim đẩy đẩy mắt kính giống như bó tay hết cách, lấy đĩa ăn qua đặt xuống.

Envy không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước tựa như căn bản không thấy bọn họ. Lúc này, đứa trẻ tóc tím nháy mắt như ngửi được mùi, nó ngẩng đầu nhìn qua, đồng tử đã thú màu vàng hưng phấn đến độ tỏa sáng.

“Nah nah~ Là đồ ăn mà~ Là đồ ăn của Gluttony đi tới~”

Nei Bog không biết “đồ ăn” trong miệng đối phương rốt cuộc là chỉ cái gì, thoát nhìn chắc là đang nói... hửn?

“Chào ngài.” Đứa trẻ tóc vàng kim chạy đến, mắt cười híp khiến người ta căn bản không nhìn ra hoạt động trong nội tâm nó. “Xin đừng để ý! Lần đầu gặp mặt, ta là Pride.”

Envy cố ý vô tình che ở trước mặt Nei Bog. “Sloth và Lust đâu?”

Pride đẩy đẩy mắt kính, dường như có những tia u tối lóe lên trong nháy mắt mắt kính phản quang. Sau đó đứa trẻ tóc vàng chỉ về một hướng. “Họ ở bên kia.”

Envy kéo Nei Bog đi, Gluttony không chút lưu luyến bỏ đồ ăn xuống, bám theo món ngon tối thượng của mình. Đầu óc Nei Bog hỗn loạn một mảnh, đám nhóc choai choai trước mắt chính là người đã cứu Behemoth...?

Đám trẻ đồng thời dừng bước, Nei Bog suýt nữa không kịp thu chân, hửn ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỗ đó là một quan tài thủy tinh to lớn, một đứa trẻ tóc đen nhắm mắt ngồi trên quan tài thủy tinh, như một con búp bê tinh xảo đang say ngủ. Bên chân nó có một đứa trẻ tóc bạc đang dùng mắt lam lông lánh của mình nhìn qua, khuôn mặt xinh đẹp mang sự dửng dưng khó nói bằng lời.

“Ta dẫn papa đến rồi.” Envy nói.

“Papa à...” Đứa trẻ tóc bạc nhìn lên quốc vương. “Vậy ta gọi người là father nhé.”

Đứa trẻ tóc bạc cong mắt lên, nốt ruồi bên khóe mắt quẹo rũ tất cả mọi thứ.

“Father yêu dấu, ta muốn làm tình cùng người!”

Nei Bog... Nei Bog hóa ngọc tại chỗ, hắc trùng trùng nhìn đứa trẻ chỉ cao tới eo hắc, giọng nói khô khốc. “Người... Người vẫn chỉ là một đứa trẻ...”

“Ý của father là, nếu ta không phải một đứa trẻ thì được phải không?” Đứa bé tóc bạc cười đến đầy mặt ngọt ngào. “Father, cùng ta làm tình đi, ta không phải một đứa trẻ đâu!”

“Lust.” Trên quan tài thủy tinh truyền đến tiếng nói đậm nhạt.

Đứa trẻ tóc bạc được gọi là “Lust” ngoan ngoãn lùi sang một bên, đứa trẻ tóc đen trên quan tài thủy tinh nhắc lông mi thật dài của mình lên, lộ ra hai con ngươi màu đỏ sậm.

Nei Bog không biết sao lại cảm thấy một sự cưỡng ép, hắc cần trọng hỏi. “Người là... Sloth?”

Đứa trẻ bóng tối nhắm mắt lại rồi mở ra, trong sắc đỏ tươi là một mảnh óng ánh.

“Là ta, ta là Sloth.”

“Ta là Nei Bog, là phụ thân của Behemoth.” Quốc vương biểu đạt lòng biết ơn của hắc. “Cảm ơn các người đã cứu con trai ta.”

Sloth khép hờ hàng mi, giọng nói biếng nhác mà tùy tiện.

“Không cần cảm ơn, đây là một cuộc giao dịch.”

Nei Bog ngậy ngẩn cả người.

“Có một ngày~ Pride nhặt về một xác chết~ Nah nah~ Cái xác kia làn da trắng bệch như sắc tuyết, nội tạng màu đỏ chảy ra như táo ngọt nhất mùa thu~ Ở khoang bụng khoét rỗng còn lại một lỗ trống đen ngòm như hắc mộc.” Gluttony cười khanh khách. “Xác chết bị cắt rời kia nói rằng, hắc tên là “Bạch Tuyết”~”

Tay chân Nei Bog lạnh ngắt, “Bạch Tuyết” là biệt danh mà Aisha để lại cho Behemoth.

“Bạch Tuyết nói, hắc muốn sống. Thất nguyên tội nói, hắc phải trả một cái giá.”

Đứa trẻ tóc tím ngậm nga, âm cuối du dương uyển chuyển.

“Sloth nói, nó muốn gối ôm có thể làm nó ngủ ngon. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép lại cái đầu bị nghiền nát.”

“Gluttony nói, nó muốn đồ ăn có thể làm nó ăn no. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép vào nội tạng bị khoét ra.”

“Lust nói, nó muốn bạn giường có thể làm nó hài lòng. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép lại cái cổ bị vặn gãy.”

“Greed nói, nó muốn của cải có thể làm nó thỏa mãn. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép lại tay phải bị tháo rời.”

“Pride nói, nó muốn đồ chơi có thể làm nó vui vẻ. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép lại tay trái bị tháo rời.”

“Envy nói, nó muốn thứ quý báu nhất của Bạch Tuyết. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép lại chân phải bị tháo rời.”

“Wrath nói, nó muốn một vật có thể làm nó bình tâm. Nếu Bạch Tuyết có thể cho nó, nó sẽ giúp Bạch Tuyết ghép lại chân trái bị tháo rời.”

Âm thanh đáng yêu của Gluttony chập chờn trong gió, phát ra rét lạnh trùng trùng.

“Bạch Tuyết nói: Ta cho các người phụ thân của ta.”

“Sloth tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép cái đầu bị nghiền nát của Bạch Tuyết lại.”

Đứa trẻ tóc đen khép hờ mắt, lưỡi biếng nhìn chăm chăm quốc vương ngậy ra như phỗng.

“Gluttony tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép nội tạng bị khoét ra của Bạch Tuyết vào.”

Đứa trẻ tóc tím ôm con thỏ của nó, tiếp tục ngọt ngào ngâm nga.

“Lust tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép cái cổ bị vặn gãy của Bạch Tuyết lại.”

Đứa trẻ tóc bạc liếm liếm miệng, cười hút hồn người.

“Greed tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép tay phải bị tháo rời của Bạch Tuyết lại.”

Cặp song sinh tóc lam bé bỏng níu góc áo bào quốc vương, mắt tím ướn ắt nhìn hẩn.

“Pride tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép tay trái bị tháo rời của Bạch Tuyết lại.”

Đứa trẻ tóc vàng cười híp mắt đứng phía sau, đẩy đẩy mắt kính.

“Envy tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép chân phải bị tháo rời của Bạch Tuyết lại.”

Đứa trẻ tóc xám lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ đáng yêu, vô cùng vô tội.

“Wrath tỏ ý hài lòng với điều này, thế là nó ghép chân trái bị tháo rời của Bạch Tuyết lại.”

Đứa trẻ tóc trắng mặt không đổi sắc lặng im canh giữ một bên, trong nháy mắt nhìn quốc vương, mắt từ đen hóa đỏ.

“Chúng ta đều rất hài lòng, giao dịch đạt thành, thế là chúng ta phục sinh Bạch Tuyết.” Thất nguyên tội thì thầm. “Cho nên, hiện tại ngươi là của chúng ta.”

Nei Bog hít một hơi, hẩn hỗn loạn nhìn xung quanh, muốn tìm con hẩn hỏi rõ mọi chuyện. Quốc vương cảm thấy sợ hãi, nhiều hơn nữa chính là không biết phải làm sao, đối với những đứa trẻ đẹp đến mức không giống con người này, Nei Bog cảm thấy hẩn sắp bị cắn nuốt —

Một lực mềm dịu mà không mất đi cường thế nâng cảm quốc vương lên, Nei Bog bị bắt đối diện một đôi con người đỏ thắm.

Sloth đứng trên quan tài thủy tinh, hơi cúi đầu lấy tay vuốt nhẹ mặt Nei Bog.

“Phụ thân, hoan nghênh tiến vào chuyện cổ tích.”

Nó cúi người, hôn xuống.

Trên hôn lễ, trong tiếng chúc phúc của người dân toàn vương quốc, hoàng tử và Bạch Tuyết hạnh phúc sống cùng nhau mãi mãi. Ngoài tường thành, giòi bọ bò đầy thi thể hoàng hậu.

Sâu trong rừng rậm có một căn nhà nhỏ xinh xinh, trong đó có bảy cái giường be bé nhỏ nhỏ, lúc này được ghép lại với nhau.

“Ưm... Dừng...”

Trên giường truyền ra tiếng rên rỉ khiến người ta đỏ mặt đánh trống ngực, hai mắt Nei Bog đã ướn dầm, hẩn lúc này bị thất nguyên tội ấn xuống giường, cặp song sinh Greed một trái một phải mút đầu vú hẩn; Wrath nâng chân hẩn lên, từ đầu ngón chân hôn lên; Pride xòe tay tùy ý vò nắn mông hẩn; Lust cầm bộ phận đứng thẳng của hẩn, ngón tay dài nhọn liên tục ma sát đỉnh; Gluttony liếm phía sau hẩn, đầu lưỡi mềm mại liên tục cạo rửa huyết khẩu. Nei Bog khó có thể chịu đựng giữa đầu gian nan thở dốc, Envy bên cạnh nhìn thấy chỗ hở liền tới gần bắt đầu cắn gặm yết hầu mất cảm nhất của hẩn.

Điểm mất cảm trên dưới toàn thân đều bị các nguyên tội nắm giữ, Nei Bog bị đùa đến mức hoàn toàn không thể suy nghĩ, sa vào trong biển dục. Sloth tựa ở đầu giường, thấy Nei Bog lâm vào cao trào mà thất thần, nó vươn qua liếm liếm khoe mắt ướn ắt của người nam. Thấy Sloth gia nhập, các nguyên tội khác tự động tránh ra — không nguyên tội nào dám cùng kẻ thống trị kia dùng chung Cha của họ.

Sloth kéo căng huyết khẩu đã bị liếm đến mức trơn mềm lạ thường, đưa chính mình tiến vào.

“Ah...”

Quốc vương làm sao cũng nghĩ không thông, tại sao kết cục của hẩn lại là như vậy?

**** Phụ by Đồi****

Bạch Tuyết và hoàng tử hạnh phúc sống cùng nhau.

Thất nguyên tội và Cha vĩnh viễn ở trong rừng rậm.

Đây chỉ là một câu chuyện cổ tích, không phải sao?

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/father-phu>